

Saxamur

(svět živých skal)

Citadely 4

Science fiction

Václav Šmerák

© 2020

Table of Contents

Table of Contents

Autobus

Anotace:

Podivné dědictví

Sirotek Jitka

Skály

Saxamur

Nabídka

Zubníček

Elektřina

Cesta do Prahy

Návštěva Ebažgů

Tajné desky Ebažgů

Parlament

Za oceán

První ostrá akce

Institute for Misery and Famine

Dozvuky

Caput Serpentis

Parlamentář

Vyčkávání

Média

Generalita

Past

Pod oprátkou

Patagonie

Krátká Odyssea

Domů

Úder blesku

Změna taktiky

Dva údery pod pás

Ženeva

Vyčkávání

Mešita

Chalífát

Konec džihádu

Toxoplazma vaeletii

Pašeráci lidí

Erínye

Narozeniny

Osamělá vlčice

Dvě žáby

Jitčín objev

Protiúder

Operace Svoboda

Záhada mrtvé zátoky

Eskymácký obrat

Referendum

Glóramko

Svatební cesta

Volání o pomoc

Hlubina

Shrnutí

KONEC

Slovník:

Poznámky:

KONEC

Autobus

Saxamur
(svět živých skal)
Václav Semerád
Science fiction
(Citadely 4)

Titul: Saxamur
Podtitul: (svět živých skal)
Autor: Václav Semerád
Žánr: Science fiction
Skupina: Citadely 4
Nakladatel: Autobus
Hrdina: Jindřich
Hrdinka: Jitka

Anotace:

Začíná to nečekaným a navíc podivným dědictvím, které se nedá odmítnout beze ztráty cti. Dědictvím je totiž dvanáctiletá holka, která při neštěstí přišla o rodiče. Podivné je na tom i to, že dědictví musí převzít jiný sirotek – a tak ti dva budou od té chvíle jeden na druhém závislí.

A jako by to nestačilo, nemovitá součást dědictví se nachází v okrajové čtvrti provinčního městečka, nazvaného od středověku »Saxamur« ve smyslu »skalní hradby«. O jaké hradby jde, zjistí novopečený poručník až na místě. A i když je to matematik, vstávají mu při tom zjišťování hrůzou vlasy na hlavě.

Narazí totiž až teď ve vší syrovosti na dávno známou, leč dosud neprávem opomíjenou matematickou poučku:

Fraktály jsou nekonečné!

Konec

Podivné dědictví

Jakékoliv setkání s právem znamená katastrofu
pro každého, ať je již vinen nebo ne.
Francouzský osvícený právník a spisovatel
François de Pitaval (*1673 - 1743)

Jestli něco nesnáším, tak to jsou úřední obálky s výzvami. Bez nich je život jakž takž snesitelný, ale jakmile objevím mezi poštou typickou obálku s pruhem, mám celý den zkažený, i kdyby se ten den na mě Štěstěna smála od rána do večera. Mám totiž nejasné podezření, že se na mě v tom případě nesměje Štěstěna, ale zlomyslně se na mě šklebí můj nepříznivý Osud:

»Těšil ses, jak je dneska krásně? Tůůůdle!«

A ke všemu hned dvě podobné obálky! To je snad zlý sen!

S pokaženou náladou jsem vešel do bytu, poštu hodil na stůl a šel se převléknout do domácího. Mám totiž další smůlu na zaměstnání v podniku, který stroze požaduje na všech firemních pracovištích »dressing code«, neboli uniformu. U našeho podniku to znamená »společenský oblek«, který si ale každý zaměstnanec musí opatřit ve své režii a sám. Speciální firemní uniformy by musel zajišťovat podnik, kdežto »společenský oblek« se dá využít i v soukromém životě, například na svatbě nebo na pohřbu. Jiné využití je značně diskutabilní.

Využil jsem aspoň toho, že pojem »společenský oblek« není přesně specifikován a pořídil jsem si oblek tmavozelené barvy, čímž jsem se stal v podniku málem »černou ovcí«. Mezi černými saky moje zelené provokovalo a provokuje, nicméně jsem trval na tom, že to společenský oblek je a firemní požadavek to splňuje, ostatně já s klienty do styku nepřicházím, když dělám jen experta na podnikovou počítačovou síť a moje pracoviště se nachází v tak odlehlém koutě budovy, že se tam klient nikdy nedostane. Jednak by tam neměl co hledat a druhak tam nikdo neprojde skrz turniket na speciální bezdotykové karty, které současně nahrazují zastaralé »píchačky«, kdysi visící na stěně zadní vrátnice, určené »pouze pro personál«. Vrátnice zůstala, ale vrátné nahradily bezdotykové karty a turnikety. A protože by je mohl některý nežádoucí vetřelec prostě přeskočit, je tento prostor navíc kontrolovaný kamerovým systémem. Místo vrátného zaujal pracovník jakési »bezpečnostní služby«, který nesedí na vrátnici,

nýbrž v kanceláři u obrazovek, nepatří k nám, protože tato služba je »externí«, tedy dražší, zato nám lidem odcizenější.

S vrátným - nebo s vrátnou - se ještě dalo mluvit a klidně pustila do »vnitřních prostor podniku« návštěvu, zejména když ji znala. Externí bezpečák okamžitě spustí alarm, i kdyby mě přišel navštívit brácha. Kterého naštěstí nemám, takže se mi to nemůže přihodit jako kolegovi Novákovi. Toho stálo propašování bráchy do svého kanclu mastnou pokutu, aby ho to už víckrát nenapadlo.

Takový už je svět!

Ty dvě obálky přitom spolu souvisely. Dokonce přišly z téže instituce, která by ušetřila dost peněz, kdyby obě předvolání dala do společné obálky. Jenže tahle instituce na poštovním zásadně nešetří, beztak to vyúčtuje svým klientům, kteří se ji neodvážejí na tu zbytečnou marnotratnost upozornit.

A aby to bylo veselejší, obě ta předvolání byla do stejného čísla kanceláře, jenže každá na jiný den. Sakra, to se ani v jednom kanclu nedovedou domluvit, aby to spojili? To si mám brát na ty dva dny extra dovolenou? A kdyby to aspoň byly dva dny po sobě, ale to ne! Pátek a pondělí - a mezi tím celý víkend v čudu!

Nemám jim zdvořile odpovědět, že na jejich předvolání nemám čas a požádat je, aby obě jednání přeložili na jeden den? To by asi mělo smysl u lidí se zdravým rozumem, ale jak se říká, byrokrati nejsou lidi a rozum se jim zdaleka vyhýbá.

Jenže... to by se dalo odpovědět na jednu z těch výzev. Ta druhá výzva tento postoj vylučuje. Mimochodem velice úspěšně. Tady se zdravý rozum nedá uplatnit, člověk musí občas místo »zdravého rozumu« uposlechnout spíše citu.

»Dostavte se k jednání o převzetí vaší osiřelé příbuzné Jitky Karasové, ročník...«

Ježkovy zraky, co je to za blbost? Mám snad za příbuznou nějakou dvanáctiletou Jitku? Vždyť o ní nic nevím! Nikdy jsem o ní neslyšel, neznám ji! A co bych s ní, proboha, dělal? Jednak nejsem o mnoho starší... pravda, mám hotovou fakultu, kdežto ta Jitka nejspíš chodí do páté nebo šesté třídy základky, ale cožpak nemá jiné, schopnější příbuzné? Jestli je sirotek, neměla by se jí raději ujmout nějaká starší bezdětná rodina, nebo

aspoň rodina, ale co já, osaměle žijící starý mládenec... no, tak starý nejsem, ale abych byl vhodným ke starání se o malou holku, to přece ne!

Za co, soudruzi?

»...která Vás označila za jediného příbuzného, který by byl pro její další výchovu vhodný...«

Kde to, proboha, jsme, aby si sirotci směli určovat, kdo se o ně má starat? Teď je jí dvanáct, do plnoletosti má šest let... takže abych se šest let staral o nějakou pubertáčku? Vždyť na to nemám předpoklady, schopnosti - a vlastně ani nervy!

Jenže... kdybych také nebyl sirotkem, obrátil bych se na své rodiče, ať to zařídí. A nebyl bych proti možnosti, že ta Jitka bude mou nevlastní sestrou. Vlastně bych si ji docela přál. Tohle je ale podraz! Nejde o peníze, ze svého platu ji jistě užívím, ale cožpak jsem pro ni vhodná náhrada její mámy?

Kdybych nebyl sirotkem... jenže když mi při železničním neštěstí zemřeli rodiče, byl jsem rád, že se o mě přihlásil strýček, tátův bezdětný bratr. Staral se o mě jako o vlastního, díky jemu jsem dostudoval, jenže strejda Josef nebyl úplně zdravý a dodnes se divím, že si mě vzal na krk. Měl velkou radost z mé promoce, byl na ní jako můj jediný »host«, ale to byla asi jeho poslední radost, neboť toho roku zemřel. Proti leukémii doktoři nesvedli nic, pořád je to příliš těžká nemoc. Ale strejda měl před smrtí hřejivý pocit, že se poctivě postaral o svého kmotřence... vlastně byl i mým kmotrem, takže to bral jako svou povinnost...

Jenže já žádným kmotrem nejsem. A pochybuji, že jsem jediným příbuzným, vhodným pro výchovu dvanáctileté holky! Že by žádné jiné příbuzné neměla? Ze které strany příbuzenstva ji vlastně mám? Táta měl jenom bezdětného bratra Josefa. Vůbec nic nevím o jeho dalších příbuzných. Jen to, že se někteří nevrátili z koncentráku, oba tátovi rodiče pro změnu nepřežili výslechy za komunistů a tátu se strýcem vychovala vzdálená teta, kterou jsem nezažil, protože zemřela dříve než jsem se narodil. Takže ta Jitka bude nejspíš z matčiny strany, jenže o tom se taky těžko něco dozvím, vím jen, že mámini rodiče za války zůstali pod troskami domu, na který spadla bomba. Táta s mámou byli tedy dva sirotci, které spojil podobný úděl. A zemřeli taky příliš brzy. Skoro jako by šlo o nějaké prokletí našeho vymírajícího rodu.

Jenže právě proto bych nedokázal odmítnout pomoc jinému sirotkovi, i když je to nějaká rozjívená dvanáctiletá holka. Dovedl jsem si totiž

představit, jak jí asi je, když přišla o rodiče. I když nevím, odkud mě vyhrabala. Já ji rozhodně neznám, netuším, přes koho je se mnou příbuzná, nikdy jsem ji neviděl... Má dokonce úplně jiné jméno... Karasová...! Neznám v příbuzenstvu žádnou větev Karasů. Ale jestli jsem opravdu jediný, kdo jí může pomoci, pak ji odkopnout nesmím. Musel bych rozbít všechna zrcadla, kde na ně narazím, abych v nich neviděl nestvůru s mou tváří.

Vežmu si raději dovolenou a pojedu tam...

První spis pokračoval na dalším lejstru popisem mých práv a povinností, které by mi vyplynuly z aktu úředního převzetí role poručníka nezletilé. Pročetl jsem to, ale neobjevil jsem v tom nic, co by se nedalo očekávat. Počínaje povinnostmi dbát na řádnou výchovu, nezanedbání školního vzdělávání a tak dál, a tak dál...

No budiž, to snad zvládnou...

Druhý spis byl podle možností ještě zamotanější.

V pátek jsem měl »převzít« do opatrování sirotka Jitku, ale následující pondělí jsem měl účast na jednání o dědictví po jejích rodičích. Co je to za blbost? Já přece žádným dědicem nejsem. Dědičkou je Jitka a jiní dědicové nejspíš neexistují. Co tam budu dělat? Aha... Jitčina poručníka, ovšem jen když neodmítnu první výzvu... kterou neodmítnu, nejsem přece svině, abych odepřel pomoc příbuzné, navíc sirotkovi, jako jsem sám.

Takže dovolená od pátku do pondělí... no, spíš do dalšího pátku, možná mě čeká ještě nějaké dodatečné zařizování... vždyť letos beztak na dovolenou nikam nepojedu...

Ale bylo mi jasné, že se skutečnou příčinu nepřízně osudu nejspíš nikdy nedozvím... Prostě to na mě spadlo jako lavina a už se toho nezbavím...

Za co, soudruzi? Za co?

Odjezd jsem si naplánoval na čtvrtek ráno. Když jsem řekl šéfovi, že si jedu pro dědictví, hned ožil a zajímalo ho, kolik to obnáší, ale když uslyšel, že jde o jednoho sirotka a navíc o malou holku, o kterou se teď musím postarat, nechápavě vrtěl hlavou.

„Takové dědictví se snad dá taky odmítnout!“ navrhl mi.

„A nechat tu holku někde v past'áku?“ utrl jsem se.

„No jo, ale takhle si zkazíš mládí!“ upozornil mě. „Dyt' by ses zazdil hůř než unáhlenou svatbou! Víš, co by to znamenalo? Žádný mejdany, žádný alkohol! Šikovná manželka by mohla pařit s tebou, ale s malou holkou zapomeň na všechny radosti mládí!“

„Já beztak nepařím,“ ujistil jsem ho mírně.

„To bys naopak měl!“ ujistil mě. „Mládí nevybouřené chce taky svůj čas!“

„Na bouření nebudu mít čas ani náladu,“ řekl jsem.

„Jó, to máš pravdu,“ souhlasil šéf. „Čas nebudeš mít na nic a o náladě si budeš moct taky jen zdát. Už tě vidím, jak si s malou holkou hraješ s panenkama! Fakt děláš čest svému jménu.“

A už je to tady zase! Moje jméno! Copak můžu za to, že se můj otec jmenoval Bábovka? Už na základní škole se mi kvůli tomu spolužáci vysmívali! Zachránila mě kupodivu knížka. Byl to laciný paperback »Případy detektiva Bábovky«, nebo tak nějak, ale díky ní jsem získal přezdívku »detektiv« a posměšky konečně ustaly. Asi záleží na osobnosti nositele toho jména. Jen se vsadím, že výbor pro udělování Nobelových cen by se neodvážil dát cenu vynikajícímu fyzikovi či lékaři, kdyby se jmenoval třeba »Alfréd Hitler«. Některá jména mají prostě smůlu.

Ale mohlo to být ještě horší. Jinému mému spolužákovi to parádně zavařili rodiče. Že se jmenovali »Masojídkovi«, to ještě šlo. Ale »Lev Masojídek« - to už je vrchol! Skoro by se dalo říci, že byl nechtěným dítětem...

„Třeba bude holka machr přes počítače,“ namítl jsem. „Pak bysme si asi rozuměli nejlíp.“

„Jo, to asi ano,“ připustil šéf. „Jenže to je pravděpodobný asi jako že najdeš na Václaváku kufřík s milionem dolarů.“

„Ten bych asi stejně musel odevzdat,“ řekl jsem.

„No, to bys asi měl,“ souhlasil šéf. „Nechat si ho, to by bylo dneska posuzovaný jako krádež. Ale co já vím, nálezné by mělo být kolem deseti procent. A to by bylo sto tisíc dolarů, to bych si taky nechal líbit!“

„Tak až najdete na tom Václaváku ten kufřík, budu vám to od srdce přát,“ řekl jsem. „Jenže já jdu příští čtvrtek pro dědictví v podobě rozjívené dvanáctileté žáby.“

„Tak upřímnou soustrast!“ řekl šéf.

„Jo, díky,“ odvětil jsem bez nadšení.

Sirotek Jitka

Ačkoliv jsem vyjel brzy ráno, do městečka jsem dorazil až k večeru. Spojení sem bylo totiž prabídné. Vlákem jsem dojel do okresního města, ale dál jsem musel místními linkami. Proč jsem si vlastně ještě nekoupil auťák? Asi protože jsem ho doopravdy až dosud nepotřeboval. Až teď by se mi hodil, jenže to už je »pozdě Bycha honění«, co jsem nestihl doteď, jen tak nedoženu.

Být dnes v Čechách závislý na hromadné dopravě není nic záviděňhodného. Čekání na kdejakém křížení a přestupování, linky na sebe nenavazují, kdo sestavuje jízdní řády, měl by si na to pořídit počítač a pokud to sestavují počítačem, pak mají hodně pitomý software. Počítače jsou samy o sobě blbě bedny, chytrý může být jen jejich software, ale ani ten nemůže být chytřejší než jeho tvůrce. A pokud dělá software pitomec, jako že i takových je ve světě hafo, jsou podle toho pitomé i počítače.

To říkám já, IT-specialista. Vidím softwarovým gigantům až pod pokličky a není to nádherný pohled, jak doufají laici. Úspěch v počítačích má jen ten, kdo dovede včas ukrást dobrý nápad, dát ho do svého systému a ještě trochu rozšířit, aby ho autor nepoznal a nemohl se soudit. Když například softwarový gigant Microsoft brojí proti počítačovým pirátům, je třeba připomenout mu projekt »double-space«, který Microsoft bez skrupulí ukradl jiné firmě. Ta ho pochopitelně zažalovala, jenže právníci Microsoftu dokázali proces zdržovat tak dlouho, než programátoři Microsoftu vyvinuli stejně fungující verzi, o které již mohli hrdě prohlašovat, že je »vlastní, neukradená«. Soud nakonec přece jen prohráli, takže kdo tu firmu nazve pirátskou nebo zlodějskou, má to podepřené rozsudkem. »Presumpce nevinny« platí jen do vynesení rozsudku.

Přitom se Microsoft snažil patentovat si kdeco. Kdyby uspěl s patentem na »bublínkové třídění«, mohl by vybírat poplatky od všech softwarových firem. Naštěstí mu to nevyšlo, neboť princip »bubble-sortu« je známý již od středověku, takže se dnes naštěstí patentovat nedá.

Programy pro řešení »dopravního problému« však už jsou také známé dlouho a přesto jsou jízdní řády v Čechách odflinklé, spoje na sebe nenavazují a často musí cestující jezdit oklikami, což by se při jízdě autem nestávalo.

Když jsem tedy dorazil v podvečer na náměstí městečka, kam jsem byl předvolán, nezbylo mi než se poptat po noclehu. V tom se na mě pro změnu usmála Štěstěna, neboť hotel přímo na náměstí byl jako stvořený k ubytování unavených poutníků. Jak také jinak, od toho přece hotely vznikly...

Sotva jsem však vstoupil, paní Štěstěna se podívala někam jinam. V hotelové recepci totiž seděl starší pán a brejllil na mě tak otráveně, jako by z něho kapal sarin či jiné vojensko-teroristické svinstvo. Až jsem se bál podat mu ruku, aby mi ji neotrávil.

„Co u nás ve městě chcete dělat?“ zavrčel na mě, když si opisoval údaje z mého občanského průkazu.

„Řekl bych, že vám to může být jedno,“ odvětil jsem. „Ale nejsem tady z vlastní vůle, předvolali mě na zdejší ouřad.“

„Ten je přece touhle dobou zavřenej!“ zavrčel zbytečně, to nám bylo jasné oběma.

„Proto se taky musím někde ubytovat,“ opáčil jsem. „Kdyby sem vedlo lepší spojení, stačilo by mi přijet zítra.“

„Vy nemáte auto?“ podivil se.

„Doposud jsem nic takového nepotřeboval,“ ujistil jsem ho. „A kdyby nebyly zapadákovy jako je ten zdejší, ani bych auto nechtěl. A doufám, že už se do další takové prdele jen tak brzy nedostanu.“

„Tak to teda prrr!“ naštětil se recepční. „Takhle naše město urážet nenechám!“

„Ale necháte,“ řekl jsem klidně. „Kdybyste nebyli takoví zapadlí vlastenci, měli byste slušnější spojení se zbytkem Čech.“

„No jo,“ řekl recepční, „kdyby nám nevadilo, jaká chamrad' sem přijede, postavili bysme vetřelcům slavobránu. Jenže o žádné příživníky nestojíme, víme?“

„Kdyby se hotely všude chovaly k hostům takhle, přišly by o kšefty a zkrachovaly by,“ řekl jsem. „To vám ještě nedošlo?“

„Chcete se ubytovat, nebo se chcete hádat?“ zeptal se mě.

„Jestli mě nechcete, řekněte mi, kde je tu jiný hotel, docela rád půjdu jinam,“ kontroval jsem. „Mám za sebou otravnou cestu, kterou jsem si nevymyslel já, ale zdejší ouřad. Jsem našťvaný na dopravu a toužím jen po jednom, uvést se do horizontální polohy a nějak přečkat do zítřka. A

protože to jednání na zdejšímu úřadě potrvá podle všeho déle, musím tady vydržet třeba i pod vodou.“

„Pod vodou se blbě spí,“ ujistil mě. „Vím co mluvím, já se za mlada potápěl.“

„Přece se říká, že někdo spí, jako by ho do vody hodil!“ musel jsem mít něco proti.

„Taky se říká, že pravda vždycky vyplave nahoru jako olej na vodě,“ přidal recepční. „Nad vodu vyplavou i utopenci, jenže to už je pozdě, stejně jako u té pravdy.“

„Byla by s vámi docela zábava, ale já opravdu netoužím po disputacích, ale po posteli,“ řekl jsem.

„Těch máme dost,“ ujistil mě. „Takže moment počkejte, už volám naši Manču, ta vás tam zavede.“

A skutečně, krátce poté sestoupila po schodišti starší paní v hotelové uniformě pokojských.

„Sám?“ podívala se na mě.

„Dvakrát byste mě mohla vidět jedině pod vlivem pořádné opičky, což nepředpokládám,“ ujistil jsem ji.

„Vy máte správně proříznutou pusou!“ prohlásila s úsměvem.

„Nech komplimentů a odveď pána do pokoje, tvrdil mi tu, že ze všeho nejvíc touží po posteli,“ pobídl ji recepční. „Jistě je ušlej po cestě.“

„Jestli mu nevadí, že v té posteli bude sám...“ ujelo jí.

„Snad mu v posteli nechceš dělat společnost!“ řekl recepční už zase tím jedovatým tónem jako na začátku.

„Aby ty sis nepřisadil!“ komentovala to klidně. „Pojďte, mladej pane, jednolůžka máme až nahore...“

Vedla mě pak po schodech až do čtvrtého patra, kde měl tento hotel jednolůžkové pokoje. Rozsvítila mi v něm, ukázala mi příslušenství a před odchodem ještě dodala:

„Na snídani si seběhněte dolů, do naší restaurace. Snídani nepočítáme v ceně, aby byly levnější pokoje a hosté si mohli sami vybrat, co chtějí. Předem říkám, že halal jídla nemáme, ale mladý pán nevypadá na muslima, tak to snad nebude vadit.“

„Vadit mi to nebude,“ přikývl jsem. „Klidně si dám ráno vepřovou šunku, bude-li v nabídce.“

„Raději vám doporučím uzené s vajíčky, náš kuchař je dělá, že by si i císař oblízl!“ informovala mě, ale už byla na odchodu.

„Díky za tip a zatím dobrou noc!“ projevily jsem se jako správně vychovaný, zdvořilý chlapec.

„Dobrou noc, mladej!“ řekla a zavřela za sebou dveře.

Pravda, utahaný jsem byl, takže jsem, jak se říká, okamžitě »padl za vlast«. Ráno je moudřejší večera.

Ráno jsem si opravdu dal v hotelové restauraci doporučená míchaná vajíčka s uzeným a chlebem a byl jsem docela příjemně překvapený. Jednak jídlem, bylo mimořádně mňam, ale i cenou, která nevypadala jako spočítaná na německé peněženky. Celkově mi ten hotel připadal cenově přístupný i pro Čechy. Navrch jsem si dal kafe, ale pak už jsem vyšel z hotelu na náměstí, abych se tu poohlédl za denního světla. Večer to zaručeně vypadalo jinak.

Jenže pozvánka byla na odpolední jednání, takže jsem měl na prohlídku městečka celé dopoledne. Což jsem odhadl nejvýš na hodinu, možná na dvě. Městečko nebylo velké, pamětihodností tu asi mnoho nebude. Bylo tu všude čisto, ale lidí jsem venku moc neviděl. Náměstí bylo úplně prázdné. Obejít je nebylo těžké, nemělo ani moc velkou rozlohu. Bylo trochu do kopce, ale tak to bývá ve většině městeček na Vysočině, na rozdíl od rovinatého Polabí, kde jsem nějakou dobu bydlel s rodiči, než si mě strejda po jejich smrti vzal k sobě do Prahy. Domek po rodičích tenkrát prodal v dobré víře, že mi peníze na knížce jednou přijdou vhod. Netušil, že banky peníze znehodnotí příšernou inflací, takže za peníze stržené za rodinný domek jsem mohl uspořádat jen nepříliš bohatou promoční hostinu. Skoro jsem byl rád, že nemám tolik příbuzných, abych je musel hostit na dluh. Ale to by mi strejda ani nedovolil, i když jsem byl v době promoce už dávno plnoletý.

Obcházel jsem náměstí pomalu, aby mi procházka vystačila co nejdéle. Zastavoval jsem se u každého krámu, jako kdybych rozvažoval, co si mám koupit, i když jsem nemínil kupovat nic. Nic jsem přece nepotřeboval. I kdybych něco koupil, musel bych se s tím tahat tou příšernou dopravou zpátky a to se mi opravdu nechtělo. Dost na tom, co mě tady ještě čeká!

Kolem obecní radnice jsem prošel bez zastavení. Ta budova byla zbytečně honosná, jak už to u radnic bývá, ale nebylo na ní nic opravdu zajímavého.

„Haló, pane!“ ozvalo se za mnou znenadání. „Nejste vy pan Jindřich Bábovka z Prahy?“

Ohlédl jsem se, kdo mě volá. Byla to jakási copatá, nohatá holka, blondáté, odhadem dvanáctileté vyžle v modrých džínách a strakatém tričku. Odkud mě ale zná? Mé jméno přece znal jen recepční. Že by to hned rozkecal po celém městečku? Jako je to v tom vtipu, kde se baví dvě drbny: »Ale to ti povídám, ať to tajemství zůstane jen mezi našimi dvěma městy!«

„Jsem,“ odvětil jsem trochu nevlídně.

Vyžle zatím doběhlo ke mně a udělalo přede mnou pukrle.

„Dovolte mi tedy představit se. Určitě už mě taky znáte, ale nejspíš ve zlém. Tak tedy, já jsem ta Jitka Karasová, co mám být vaší budoucí dcerou, pokud mě ještě včas nevykopnete.“

Ježkovy zraky, tohle jsem tedy nečekal! Ale vždyť přece dobře vím, proč jsem se již včera vypravil do téhle prdele! Jen jsem nečekal, že na mě má budoucí svěřenkyně vybafne hned po ránu na náměstí. Snad si tu neběhá bez dozoru, jak se jí zachce?

„Ty tady někde bydlíš?“ zeptal jsem se jí pro jistotu.

„Ani ne, bydlím v Saxamuru1,“ odvětila bezelstně. „Ale dnes mě chtějí naši radní prodat do otroctví nějakému Bábovkovi z Prahy, tak vás tu od rána vyhlížím u všech autobusů!“

„Říkáš - do otroctví?“ pozastavil jsem se nad tím.

„Bohužel,“ vzdychla si a naráz, jako mávnutím kouzelného proutku, zesmutněla. „Z mého pohledu to tak vypadá.“

„Z mého pohledu to je ale jinak,“ řekl jsem. „Nejsem přece otrokář a nemám zájem o otroky.“

„Jenže mně nic jiného nezbyvá,“ kývla smutně hlavičkou. „Budu otrok tak jako tak, ať chci nebo nechci.“

„Já naopak žiju v domnění, že jsi to byla ty, kdo přivedl na mou stopu zdejší ouřady,“ namítl jsem.

„Pravda,“ přikývla. „Na vašem mínění taky moc nezáleží. Jenže vy mě můžete ještě odkopnout do nějakého past'áku. To je ale taky otroctví, takže si nevyberu.“

„Snad mi to nepřeješ?“ udělal jsem zamračený obličej.

„Především to nepřeju sobě,“ řekla bezelstně. „Co vy máte společného s past'ákem?“

„Snad nic,“ odvětil jsem. „Ale uškodilo by mi to víc!“

„To snad ne!“ podívala se na mě nechápavě. „V past’áku bych byla přece já!“

„To jo,“ připustil jsem. „Ale já bych se pak v životě nesměl podívat do zrcadla! Z vlastního ksichtu by se mi zvedal žaludek.“

„Jo takhle to myslíte!“ rozjasnila se. „Takže, jestli uvažuji správně, past’ák mi opravdu nehrozí?“

„Přece ze sebe neudělám bestii!“ řekl jsem.

„Takže... takže budete můj nový náhradní táta?“

„Opravdu bys to tak chtěla?“ podíval jsem se na ni.

„No že váháte!“ odvětila nadšeně.

„A nechtěla bys radši místo toho nového staršího brácho?“ navrhl jsem jí jinou možnost.

„Chtěla,“ přikývla vážně. „Jenže oficiálně to tak nepůjde.“

„A neoficiálně?“ usmál jsem se na ni.

„To bych vám pak ale musela tykat!“ vyměňovala si.

„V naší rodině jsme si všichni tykali,“ ujistil jsem ji.

„Tím líp!“ přijala to. „Tak tě tedy k nám vítám, brácho!“

A skočila po mně, objala mě kolem krku a zůstala mi viset na krku jako závaží. Ale jako závaží mi ani nepřipadala. Tu holku prostě беру, pomyslel jsem si. Nelitoval jsem už ani dlouhé cesty, ani zabitě dovolené.

„Já věděla, že mě neodkopneš!“ vrněla mi do ucha. „Přece jen, my sirotci musíme táhnout spolu!“

„To máš vlastně pravdu,“ řekl jsem už taky nadšeně. „Oba jsme sirotci, to si budeme rozumět!“

„Tak pojď se mnou na radnici, at’ už to máme oficiálně!“ pustila se mě, ale popadla mě za ruku a táhla směrem k radnici.

„Moment,“ vzepřel jsem se trochu. „Předvolání mám až na odpoledne.“

„To už ti budu ukazovat Saxamur!“ ujistila mě.

„Jenže na ouřadě nás dva teď ještě nečekají,“ namítl jsem.

„Ale už tam jsou!“ ujistila mě. „Viděla jsem tam jít starostu Krále i písaře Hanzlíka. A ti budou rádi, až nás budou mít s krku. Mají i tak jiných starostí dost!“

Přestal jsem se tedy vzpírat a nechal se vést po schodech ke dveřím zdejší radnice. Jitka se tu očividně vyznala, bude asi lepší nechat ji jednat.

Pomohl jsem jí s otevíráním těžkých dubových dveří, jaké bývají v těch starých honosných budovách, stejně jako skutečnost, že přízemí těchto

budov je nejméně o pět schodů výš nad úrovní náměstí, aby příchozí musel nejprve těch pět schodů vystoupat a uvědomil si, že navštěvuje ouřad, který je hierarchicky poněkud výš než obyčejný plebs.

Uvidíme!

Jestli jsem opravdu něco neočekával, tak to byla neskutečná rychlost zdejšího ouředního jednání.

Jitka mě prostě vtáhla do první kanceláře od vchodu, kde už seděl starosta s písařem - dneska by se snad mělo říkat »se svým sekretářem«. Ve většině radnic je na tomto místě žena. Mnohde dnes vládnou radnicím starostky, ale zdejší ouřad zřejmě není tak feminizovaný.

Takže starosta a jeho písař...

„Tak vám ho sem vedu!“ ohlásila Jitka náš příchod. „Čekala jsem ho u autobusů a on nejspíš přijel už včera.“

„Koukám, že ses s ním domluvila, že tak zvesela!“ usmál se na ni starosta.

„Jen jestli je to ten pravý!“

„Přece by mi nelhal!“ namítla. „To se ví, že jsem se ho hned optala, jestli je to on a on mi to potvrdil. V čem je tedy problém?“

„Trochu oficiálně to musí bejt!“ ujistil ji starosta.

„Naštěstí mám předvolání i osobní doklady s sebou,“ řekl jsem konečně i já.

„To je snad nutné!“ opáčil starosta. „Bez nich by to nešlo. Na čestné prohlášení vám můžeme vydat leda ztracenou a někým nalezenou peněženku, ale i pak bych ty doklady měl vidět.“

„Přijet na jednání bez dokladů bych si nedovolil,“ souhlasil jsem. „I když... na předvolání je až odpolední hodina.“

„To by totiž odpovídalo prvnímu slušnému autobusu,“ řekl starosta. „Tady Jitka vás vyhlížela od rána, to ale nemělo smysl, ranními autobusy jste prostě přijet nemohl. Musel byste přespat někde na cestě a to se tak nějak nedalo čekat.“

„Přijel jsem včera večer a přespal jsem v hotelu naproti,“ dovysvětlil jsem to.

„Tak mi tedy půjčte doklady, ať učiníme zadost ouřednímu šimlíkovi,“ požádal mě s úsměvem.

Občanku zkontroloval ale pečlivě, jako kdyby na tom nějak záleželo. Byl jsem ale klidný, neprokazuji se přece padělanými doklady, kontrolovat mi je sice může, ale uznat je musí.

„Takže pro pořádek,“ zvedl konečně oči od dokladů, které mi rovnou vracel. „Jste skutečně Jindřich Bábovka a neprotestujete proti ouřednímu rozhodnutí ustavit vás poručníkem zde přítomné nezletilé Jitky Karasové?“

„Neprotestuji,“ řekl jsem. „Souhlasím s ním.“

„Takže vám ji ouředně předávám do péče,“ opáčil starosta slavnostnějším tónem. „Práva a povinnosti jste si jistě přečetl, tak se tím nemusíme zdržovat.“

A podával mi ruku tak, že mi nezbylo než mu ji stisknout.

Čímž vlastně oficiality skončily - a já jsem tedy poručník.

„A buďte na ni hodnej, nebo si mě nepřejte!“ dodal starosta ještě dobrácky.

„Jituš je miláček Saxamuru!“

Nebylo ještě poledne a půlka jednání už byla za námi. Hned jsem se zajímal i o další část, podle papírů předem naplánovanou až na pondělí, jenže v tomto bodě mě starosta Pavel Král zklamal.

„Jitku jsem vám předat mohl,“ řekl. „Ale na to ostatní musí být advokát. Takže si na pana Tomsu počkáte až do pondělka. On sem totiž jen dojíždí a ve městě bývá jen v pondělí a ve středu. Rozuměli bysme si, kdybyste taky neměl rád advokáty, jsme rádi, že tu nebydlí, ale občas jsou chvíle, kdy to bez nich prostě nejde.“

Naše společnost je často nelogická až běda! Živou holku mi může předat starosta, ale na mrtvé věci už musí být advokát...

„A nemohli jste obě záležitosti naplánovat na stejný den?“ řekl jsem trochu vyčítavě.

„To by šlo kvůli Tomsovi jedině na pondělí,“ řekl starosta. „A vy byste měl srdce nechat slečnu Jitku trápit se až do pondělka v nejistotě?“

Podíval jsem se na »slečnu Jitku«. A uznal jsem, že by to nebylo fér. Dost na tom, kolik nejistoty si prožila do této chvíle.

„Do pondělka tady vydržíte,“ ujišťoval mě. „Přeneste si své věci z hotelu k Jitce, ať není v baráku sama. A ona už vás jistě nenechá na pokoji. S ní se určitě nudit nebudete.“

Ani jsem netušil, jaké proroctví právě řekl...

1 Skalní hradby, zdi (latinsky)

Skály

Takže nás dva teď čekal společný víkend v městečku. Jitka se tu vyzná, takže mi bude dělat průvodkyni. Měl bych to rovnou pochopit jako příležitost vzít všechno z lepší stránky. Což takhle dělat, že jsem schválně přijel obdivovat zdejší pamětihodnosti?

Tak počkat, to asi nepůjde. Věnovat celý víkend prohlídce malého městečka, zjevně nezajímavého až k uzoufání, to se snad ani nedá sehrát. Zvlášť když nejsem herec z povolání. Ti občas musí mistrovsky hrát i větší pitomosti a ještě se tvářit, jako když je to úžasně baví a doopravdy tomu všemu i věří. Já ale herec nejsem, to tedy ne. I když... kvůli Jitce bych se snad mohl trochu přemoci... přece jí nezkazím radost!

Vyšli jsme na náměstíčko a sestoupili po schodech radnice.

„Takže co bude dál?“ obrátil jsem se na svou novou sestru. „Dáme si nejprve v hotelu oběd. Pak si vyzvednu věci a můžeme se vypravit do Saxamuru.“

„Na oběd je ještě trochu brzy,“ namítla. „Na tvém místě bych si vyzvedla věci a šli bysme ke mně do Saxamuru. Máme tam ve škole velice fajn lidovou jídelnu, tam si pošmákneš líp než v hotelu! I když uznávám, že tu taky nevařej špatně. Ale naše jídelna je bez námitek lepší!“

„Měl jsem tam ráno snídani,“ řekl jsem. „Míchaná vajíčka s uzeným. Co jsi snídala ty?“

„Na mě nekoukej,“ mávla rukou. „Já beztak držím dietu.“

To mě ale vážně rozesmálo.

„Dietu?“ kuckal jsem se smíchy. „Vždyť jsi vážně hubená jako lunt!“

„Tomu ty nerozumíš,“ usadila mě spatra. „A co je to vlastně ten... »lunt«?“

„To měli někdy v předminulém století dělostřelci,“ docela rád jsem ji poučil. „Taky se tomu říkalo doutnák. Odpalovali tím střelný prach v kanonech. To se ještě kanony ládovaly zepředu. Nejprve museli hlaveň vytřít vytěrákem, pak tam nasypat střelný prach, upěchovat nabíjákem, na to vtlačit a utěsnit kouli, nasypat na pánvičku střelný prach, namířit... a pak přišel ke slovu lunt, který přiložili k pánvičce se střelným prachem, ten vzplanul, oheň prošlehl dírkou do hlavně a dělo vystřelilo.“

„Nebylo to nějak moc složité?“ podívala se na mě tázavě.

„Bylo, ale tehdy to jinak neuměli,“ přikývl jsem. „Z té doby se zachovalo pár výrazů, které už dneska lidé zapomínají. Třeba ten »lunt«. Maminka mi tak říkala, když jsem byl malý a nechtěl jsem papat. Proto si to pamatuji.“

„No jo, ale...“ zavrtěla hlavou. „Já nechci být tlustá kráva.“

„Vždyť nejsi,“ utěšoval jsem ji. „Ale - když už jsme u těch kraviček - víš, co je odpornější než tlustá kráva?“

„To nevím,“ přiznala. „Ale máš pravdu, tlustá kráva je fakt odporná. A to já nechci být.“

„Odpornější než tlustá kráva je vychrtlá kráva,“ řekl jsem tvrdě a nesmlouvavě. „Na to pozor, ať nesklouzneš od jedné krajnosti ke druhé, ještě horší!“

„A ty si myslíš, že jsem jako vychrtlá kráva?“ podívala se na mě nepřátelsky.

„Teď ještě ne,“ ujistil jsem ji. „Teď jsi normální holka. Ale jestli budeš pořád blbnout s dietou, můžeš být brzy vychrtlá. A to vážně není o co stát!“

„Tak víš co?“ navrhla po chvilce přemýšlení. „Půjdeme teď do zdejšího hotelu a dáme si něco k obědu. Pak si vyzvedneš věci a pojedeme do Saxamuru, kde si dáme parádní zmrzlinový pohár, ať nejsme vychrtlí!“

Vymyslela to krásně, liška jedna podšitá.

Vyzvednutí věcí z hotelu doprovázel sice udivený pohled recepčního, ale prošlo to bez problémů. Zaplatil jsem, popadl jsem batoh a odešel, co na tom mělo být divného? Je sice pravda, že jsem večer naznačoval, že se ubytuji do pondělí a možná ještě déle, ale změnily se podmínky, co na to mám ještě říkat? Napevno jsem si přece pokoj do pondělí nerezervoval. A když recepční viděl můj doprovod do Saxamuru, kupodivu se na mě i usmál.

Jitka se mnou nahoru nešla, bylo by to zbytečné. Naznačil jsem jí, aby zatím vybrala dole v hotelové restauraci něco k jídlu pro oba a než jsem sešel z horního patra, čekala tam na mě a pilně studovala jídelní lístek.

„Tak co si dáš, čečetko?“ zeptal jsem se jí, když jsem ji poznal a zamířil k jejímu stolu.

„Nejsem žádná čečetka!“ řekla upjatě. „A co to vlastně je?“

Kupodivu jsem to nevěděl ani já. Mě tak titulovala mamka, když si mě chtěla dobírat, přesně jako teď já Jitku.

„Čečetka je... malý ptáček,“ řekl jsem opatrně, neboť jsem si tím nebyl příliš jistý. „Říkala mi tak maminka, když jsem byl menší než ty teď.“

„Já už nejsem malá!“ urazila se. „Mně máma nikdy neříkala čečetko!“

„Mně tak říkala, na tom není nic urážlivého,“ podotkl jsem. „A byl jsem opravdu menší než ty. Víc by ti vyhovovalo, kdybych ti říkal »vrána«?“

„No to už teprve ne!“ naštětila se. „Nemůžeš mi říkat prostě Jitko? Anebo... nebo třeba Jít'ó? Tak mi říkali naši.“

Takové prosbě se nedalo nevyhovět. Mezitím ale dorazil k našemu stolu číšník.

„Co si dáte, panstvo?“ zeptal se nás.

„Nejsme žádné degenerované panstvo!“ opravila ho Jitka. „Dáme si nejdřív polévku... Jakou máš nejradši, Jindro?“

„Něco vyber za oba, já jím všechno!“ pokynul jsem jí.

„Jíš taky pečené hady a smažené červy?“ rýpla si do mě.

„No dobře, jím všechno, co se v těchto krajích běžně jí,“ upřesnil jsem svůj postoj. „Pečené hady ani smažené červy zatím nikdo v Čechách hostům nenabízí.“

„Co není, mohlo by být,“ podotkla. „Někteří vetřelci k nám zanášejí hodně divné chutě! A to nemluvím o móresech!“

„Máte, bohužel, pravdu, slečno,“ řekl číšník. „Takové hnusy zatím nevedeme, náš kuchař hady péct neumí a cvrčky nesmaží. Vybírat můžete jen z jídelního lístku.“

„Tak si dáme oba rajdu,“ rozhodla i za mě. „Tu vedete.“

„Jistě,“ přikývl číšník. „Dvakrát rajská polévka, co dál?“

No, vybrala docela dobře. Číšník obratem přinesl polévky, na ostatní prý musíme chvílku počkat, neb to jsou minutky.

„A při jídle se má lehce konverzovat, nemyslíš?“ začal jsem z jiného tématu. „Poslyš, co se vlastně stalo tvým rodičům? Nic jsem o tom neslyšel, v těch lejtrech bylo jen, že náhle zemřeli.“

„Jo,“ zamračila se. „Srazil je vlak. Tlačil je prý po kolejích, až z auta zbyla kupa šrotu. A ke všemu bylo jen půjčený.“

„No jo, to se dneska stává,“ povzdychl jsem si. „Stačí malá nepozornost a je to!“

„Jenže naši za to nemohli!“ vybuchla Jitka. „Naši před tím přejezdem zastavili. Jenže pak je zezadu nabral kamion, prorazil s nimi závory a

natlačil je přímo před rychlík. A tomu pitomci, co to zavinil, se nic nestalo. To přece není spravedlivý!“

„Spravedlivé to není, ale stává se to!“ vzdychl jsem si.

„Dostat toho lumpa do rukou, zavedla bych ho do Saxamuru a nechala bych ho ve Fraktálovém lese!“ řekla pomstychtivě.

„Kam že bys ho zavedla?“ podivil jsem se. Jméno toho lesa se mi zdálo přinejmenším podivné.

„Do Fraktálového lesa!“ opakovala. „Odtud se pitomci sami už nikdy nevrátí. Prý tam za Třicetileté války napochodovala celá setnina vojáků. A nevrátil se ani jeden. A za poslední války se tam ztratilo nákladní auto plné Němců. Ty zbraně se pak našim hodily, když hnali Němce z města. A krátce po válce tam zmizelo i auto Revolučních gardistů. Jeli všet kolaboranty, i když v Saxamuru žádní nebyli!“

„Vaším se hodily ty zbraně?“ podivil jsem se trochu. „Tvoji rodiče pamatovali Druhou světovou válku? To snad ne!“

„Nemyslím naše jako naše, ale naše jako tehdejší obyvatele Saxamuru!“ upřesnila to. „V Saxamuru jsme si všichni »naši«!“

Aha! V Saxamuru jsou si všichni »naši«, i když se městečko jmenuje úplně jinak...

„Takže bys tamtoho řidiče nejradši zavedla do... jakže mu říkáš? »Fraktálový les«?“ vyzvídala jsem podrobnosti. „A sama by ses tam jít nebála? Věříš, že by ses vrátila?“

„Já jsem topoložka, já nebloudím,“ ujistila mě. „A Fraktály mě poslouchají, abys věděl! Umím skály zamknout i rozhoupat!“

Moc jsem tomu nerozuměl, ale mezitím číšník donesl další chod a popřál nám dobrou chuť. Všiml jsem si ale, že poslední Jitčinu větu zaslechl a na okamžik strnul, ale nic neřekl a po tom krátkém, snad jen vteřinovém strnutí se zase pohnul a odešel.

Mělo mě to asi varovat...

Cesta do Saxamuru byla neskonale zajímavější, než jsem si původně myslel.

Zdejší městečko skutečně zajímavé nebylo. Pár honosných domů, jimž vévodil kostel a radnice, pár modernějších, jako byl hotel nebo některé obchody, ale to bylo všechno.

„To víš, někdo musí bydlet i tady,“ komentovala to Jitka, když jsem nad městečkem obrazně řečeno ohrnoval nos. „Téhle části města říkáme my ze Saxamuru »Vraní Hnízdo«, ale ti, co tu bydlí, to slyší neradi, asi kvůli těm vranám. Ne aby ses podřekl.“

„Vraní Hnízdo...“ opakoval jsem po ní zamyšleně. „Tak na moři říkali strážnému koši na hlavním stěžni plachetnic. Bývala v něm hlídka, která vyhlížela, kdy se na obzoru objeví země, nebo taky pátrala po okolí po pirátech.“

„Přesně tak!“ chytila se toho Jitka. „Právě proto se tak říká zdejší. Jejich úkolem bylo za všech válek hlídkovat, aby se do Saxamuru nepozorovaně nedostali vojáci. Saxamur je totiž větší část města za Skalami.“

„Za skalami?“ nechápal jsem. „Než jsem vyrazil na cestu, díval jsem se na mapu. Zdejší městečko je docela mrňavé a nemá žádnou »větší část za skalami«!“

„Na mapách je jen »Vraní Hnízdo«,“ řekla Jitka. „Saxamur je za Skalami a na žádných mapách není. A proto tady v dobách válek zůstávalo jen pár lidí, většina utekla do Saxamuru a když do »Vraního Hnízda« přišli vojáci - jedno zda naši nebo nepřátelští - spořádaně tam ustoupili i oni. Skály je schovaly!“

Došlo mi, že ve skalách může být jeskynní komplex, kde se obyvatelé v dobách válek ukrývali. Vchod je za skalami a jeskyně na mapách nejsou. Bylo to vlastně jednoduché vysvětlení - jenže, jak už to bývá, úplně chybné. „Vždycky tam před vojáky všichni utekli?“ zaškaredil jsem se. „A nechali vojáky ve městě rabovat?“

„Tady už nebylo co rabovat,“ podotkla Jitka. „Cennější věci odvezli do Saxamuru, pak topolog zamkl Fraktálové skály, aby jimi nikdo cizí neprošel. Naši lidé se vrátili až když vojáci odtáhli - v prázdném městě bez zásob nikdy dlouho nevydrželi. Lidé ze Saxamuru pomohli zdejším obnovit vypálené domy, pokud se je vojákům podařilo zapálit, a jak se říká, život šel dál...“

„Zajímavá taktika!“ zhodnotil jsem to.

„Měla jednu výhodu,“ řekla Jitka. „Ani za Třicetileté války, ani za První světové nikdo ve městě nezemřel násilnou smrtí. Za Druhé světové války spadla na Vraní Hnízdo omylem bomba, dva lidi zabila, ale to bylo všechno. Za Druhé světové byli nejhorší Němci, ale i když jim tady zmizely desítky vojáků a dokonce i dva Říšští správci, přesto nikomu nic neudělali.“

Všude jinde se za každého mrtvého Němce mstili na civilistech, jen tady ne.“

„Tomu se opravdu divím,“ řekl jsem vážně.

„No, oni se ti zmizelí vždycky našli, jenomže už jim nikdo nemohl pomoci,“ upřesňovala mi to. „Bylo to pokaždé v zimě a vždycky je našli zmrzlé, ale bez nejmenších stop násilí. Za to se ani Germáni nemohli mstít. Nikomu nemohli dávat za vinu, že jejich lidi prostě někde zmrzli.“

„Vykládáš mi to skoro jako kdyby to bylo jinak, než jak se tenkrát soudilo,“ řekl jsem.

„Oficiálně zabloudili a zmrzli,“ trvala na svém. „Jinak ale neoficiálně, co se ví... prostě je ve Fraktálových skalách nechali zemřít. Jsou tam místa soustředěného mrazu, kdo se tam posadí, zmrzne. Zprvu si ani nevšimli, že bloudí, ale později, když podle vlastních stop pochopili, že chodí pořád v kruhu, zpanikařili a to byl teprve jejich konec. Pobíhali tam jako splašené stádo, uhonili se a nedokázali čelit únavě a zimě. Jak říkám, kdo se posadil, zmrzl. A ti zbývající, čím víc chodili kolem zmrzlých kamarádů, tím víc panikařili. Marně - Fraktálové skály jsou neúprosné.“

„Mluvíš, až mě z nich jímá strach!“ řekl jsem.

„Nějaký farář v době Karla IV, krále země České a císaře Německa, nazval skály »Saxa murum«, prý je to latinsky »Skalní hradby«. Od té doby se městu za skalami říká »Saxamur«.“

„Ty skály ale na mapě nevypadají tak členité, aby se mezi nimi dalo zabloudit,“ namítal jsem.

„To je právě to, shora vypadají docela nevinně,“ souhlasila. „Vede přes nás letecká linka, ale piloti dopravních letadel si nikdy nevšimli, že tu je něco zajímavého. Nemusíš být ani ve výšce družic, ještě z výšky čtyř kilometrů na nich není nic vidět. Ale z menší výšky... za války vcucly Fraktálové skály Němcům dvě stíhačky Messerschmitt a Američanům stíhačku Mustang.“

„Vcucly?“ nezdálo se mi to.

„Němci ty stíhačky poslali, aby se piloti podívali po jejich ztraceném nákladním autě s vojáky, které tam někde zmizelo,“ vysvětlovala mi. „Jenže obě stíhačky náhle a naráz umlkly - a už je nikdo nikdy nespatriil, nenašli z nich ani třísku. Ten Američan s Mustangem sem nejspíš zabloudil. A podobně tady mizí i drony. Operátoři je vidí kroužit nad skalami, kochají se obrazem kamer, náhle signál zmizí i s dronem - a šmytec.“

„To vypadá skoro jako kdyby to popíralo zákon zachování hmoty!“ divil jsem se.

„Dva drony jsem už klukům našla,“ řekla Jitka tišeji. „Ale až tři sta kilometrů odsud ve Třetím Fraktálovém lese.“

„Jak jsi je našla?“ podíval jsem se na ni trochu nedůvěřivě.

„Vycítila jsem je,“ řekla ani nemrkla. „Jsem přece jedna ze tří topoložek a nechci se hádat, z nás holek jsem nejcitlivější.“

Tuhle informaci jsem v hlavě dlouho obracel ze strany na stranu, než jsem ji aspoň trochu strávil.

Při tomto povídání jsme pomalu šli podél hlavní městské třídy... no, prostě podél jediné městské ulice, vedoucí od náměstí do mírně stoupajícího kopce směrem do hor. Tak jsem před námi konečně spatřil asi čtyři šedivé skalní sloupy, které Jitka honosně nazývala »Fraktálové skály«.

„Ta cesta vede mezi těmi skalami?“ vyzvídal jsem.

„Obvykle ano,“ souhlasila.

„A neobvykle ne?“ popíchl jsem ji.

„V dobách ohrožení ne,“ přikývla vážně.

„Počkej, to snad není možné!“ zastavil jsem se.

„Neboj se, se mnou se ti nic nestane!“ ujišťovala mě. Vzala mě za ruku a táhla dál po silnici. Cákryš, tohle byla přece docela obyčejná asfaltovaná cesta, s asfaltem na kraji popraskaným, ale nic neobvyklého. Aby jednou vedla mezi skalami a jindy ne, to se snad vzájemně vylučovalo.

„Já se nebojím,“ řekl jsem. „Ale zdá se mi to divné.“

„Ještě nejsi »náš«,“ řekla s klidem. „Jde jen o zvyk.“

„Něco tak neuvěřitelného bych musel vidět na vlastní oči,“ tvrdil jsem.

„Maličkost, stačí říct!“ pokrčila rameny. „Rozhoupu je jen trošku, budeme tam jen my dva, to se snese...“

Mluvila dost záhadně. Ty skály nevypadaly jako »viklany«, aby se daly snadno rukama rozhoupat. Byly to typické pískovcové skalní sloupy, jakých je v Čechách spousta. Adršpach, Prachovské skály, Tiské stěny, Broumov... to jsou pravá »skalní města«! Těch pár pískovcových sloupů za městečkem nevypadalo složitě zdálky ani zblízka.

Kráčeli jsme tedy dál. Silnice se vnořila mezi skalní sloupy, chvíli jsme šli jako podivným městem z černých balvanů. Ale už tady mě cosi zarazilo. Prošli jsme už kolem pěti sloupů - měli bychom být tedy za nimi, ale před námi byly další. Proboha, kde se tu vlastně vzaly?

„Polož sem batoh!“ vybědla mě Jitka znenadání. „Neboj se, tady se nekrade, ostatně se k němu vrátíme dřív než si myslíš.“

Nechápal jsem, ale poslušně, bez reptání, jsem shodil batoh ze zad a položil ho na kraj cesty. A Jitka mě už táhla dál.

Silnice tu trochu zatáčela doprava a pak zase doleva, takže jsem ji odhadl na tvar písmene »S«. Proto mě strašně překvapilo, když jsme po druhé zatáčce došli... k mému odloženému batohu. Ne, nevraceli jsme se. A ty dvě zatáčky nebyly nic moc, jedna jen tak o pětáctyřicet stupňů doprava a druhá stejně zatočená doleva, takže jsme měli - podle mého odhadu - pokračovat v původním směru do hor. Místo toho jsme přišli k mému odloženému batohu aniž bychom se vraceli. Jako kdybychom šli po oválné atletické dráze a přišli znovu na stejné místo. To snad není možné! Z dálky ty skály vypadaly jako pár osamělých skalních sloupů, teď jsem měl dojem, že jsme uvnitř rozsáhlého skalního města. Podivná geometrie! Nebýt tu dvě nepřilíš ostré zatáčky, šli bychom rovně a viděli bychom snad vpředu před sebou vlastní záda!

Napadlo mě to jako naprostý nesmysl, ale nečekal jsem, že ani to úplný nesmysl není...!

„Tady vidíš na vlastní oči, co umí Fraktálové skály,“ řekla Jitka s převahou v hlase. „Kdybys mě tu neměl, mohl bys chodit dopředu i dozadu a vždycky bys skončil u svého batohu. A kdyby tu ten batoh neležel, mohl bys takhle chodit celé hodiny a třeba i celé dny, než bys padl vysílením. A být to v zimě, nic by tě před zmrznutím nezachránilo. Jen ti připomenu, mezi skalami je mráz o pár stupňů krutější než okolo.“

„To ale není Fraktálový les, o kterém jsi předtím mluvila,“ řekl jsem.

„Les je ještě zákeřnější,“ ujistila mě. „Tady brzy přijdeš na to, že bloudíš. V lese se nachodíš mnohem víc kilometrů, než si podle stop všimneš, že chodíš kolem dokola, i když si myslíš, že jdeš pořád rovně. A nepomůže ti ani kompas. Ten by ti tady tvrdil, že jdeš pořád na sever plus minus pár úhlových stupňů. Největší legraci zažiješ v Sedmém Lese, když si tam vezmeš dalekohled. Tam totiž můžeš vidět zezadu i sám sebe!“

Takže i tohle je možné? Proboha!

„To je příšerné!“ otrásl jsem se. „Ale co teď budeme dělat?“

„Půjdeme dál,“ usmála se s klidem Angličanů. „Popadni batoh a jdeme!“

Nadhodil jsem si batoh na záda, ale do další cesty jsem se příliš nehrnul.

„Nebudeme chodit do kruhu?“ zeptal jsem se jí pro jistotu.

„Teď už ne,“ ujistila mě. „Se mnou se nemusíš bát. Jdeme dál, uvidíš! Ale drž se se mnou blíž ke středu silnice.“

„To má vliv?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

„Jistě. Skály se dřív uklidní,“ ujistila mě.

Divný argument! Jako kdyby ty skály byly opravdu živé!

Přestal jsem se divit i neobvyklému jménu města. »Skalní hradby«, latinsky »Saxa murum«. A za nimi město »Saxamur«, které není na mapách, leží přece za Skalami, které se umí kroutit jako užovka. Konečně mi také došlo, že to nebude jeskyně.

Jitka mě ale táhla dál, tentokrát jsem se nechal vést úplně bez odporu, jak jsem byl zvědavý. Ale najednou jsme byli na místě, kde od přímé asfaltové cesty odbočovala užší štěrková cesta. Předtím jsme na žádnou odbočku nenarazili, znamenalo to, že jsme opustili bludný kruh, i když to vlastně kruh nebyl...

„Kam vede tahle cesta?“ ukázal jsem Jitce do odbočky.

„No...“ zamyslela se. „Teď do Severních Fraktálových skal, ty jsou odsud tak čtyři sta kilometrů. To bychom si příšerně zašli, pojd' radši rovně. Vidíš přece, že tam ani nevede asfaltka!“

„Čtyři sta kilometrů mezi skalami?“ otrásl jsem se. „To se mi opravdu nechce šlapat!“

„Tahle skalní cesta je fraktálová klička,“ ujistila mě. „Měl bys v ní dojem, že jdeš sotva tři kilometry, ale vyšel bys ze skal, co jsou odsud těch čtyři sta kilometrů.“

„Ujdeš tři kilometry, ale ve skutečnosti čtyři sta?“

„Jo, jak říkám, taková malá fraktálová klička,“ ujistila mě. „Ale kašli na ni, nemám zájem se tady jen tak bez cíle procházet. Radši přidej, mám už chuť na tu zmrzlinu!“

Předchozí zkušenost mi už nedovolila pochybovat.

Jitka měla fakt čerta v těle...

Saxamur

Když jsme vyšli ze skal, zaujaly mě hned dvě věci.

Především obloha. Když jsme vešli mezi skály, byla obloha bez jediného mráčku a svítilo slunce. Tady byla obloha souvisle zatažená. Tak náhlá změna počasí byla opravdu podivná. I když se slunce schovalo za mraky, světla byl dostatek, skoro bych řekl, že tu bylo víc světla než před Skalami. Jitka ukázala před sebe a hrdě mě upozornila, že před námi leží »Saxamur«. Nebyl to žádný jeskynní komplex, ale nádherné, udržované městečko jako z cukru. Rozkládalo se v malebném údolíčku a jen pár okrajových domků se šplhalo do mírného svahu napravo. Až na pár vyšších a rozlehlejších budov v centru byly všechny domky prakticky stejné. Nebyly to drobné řadové domky, nalepené jeden na druhý, typické například pro Londýn, ale spíš klasické české venkovské rodinné domky s velkými zahrádkami. Ze zvědavosti jsem si v duchu ohradil myšlený čtverec, spočítal domky v něm a odhadl, kolik těch čtverců pokryje plochu městečka. Vyšlo mi, že městečko má kolem dvou tisíc domků a pokud je v každém tří až čtyřčlenná rodina, žije tu od šesti do osmi tisíc obyvatel.

Saxamur bylo tedy takové běžné české okresní městečko, nic víc, ale ani nic méně. Trochu mě zarazilo, když jsem zapátral očima po obvyklé dominantě - u českých městeček to vždy bývá kostel. Tady ale žádný nebyl. V centru byla jediná vyšší rozsáhlá budova, ale podle mnoha velkých oken to kostel nebyl.

Jitka již spěchala na zmrzlinový pohár, takže se neohlížela napravo nalevo a poháněla mě, už abychom tam byli. Náměstíčko bylo od skal sotva kilometr a nutno říci, tady se již žádné fraktály neprojevovaly, takže jsme za pouhou čtvrt hodinu oba spolu seděli na předzahrádce před zdejší restaurací a lžičkou pomalu, nábožně pojídali zmrzlinový pohár, který jsem pochopitelně platil za oba. Zdejší restaurace sídlila právě v tom nejvyšším a nejrozsáhlejším domě. Místní mu říkali »obecní dům«, nebo také jen »obecnák«. Z náměstí byla vidět dvě velká boční křídla a restaurace zaujímala jen malou část. Když jsem se později dozvěděl, co všechno se v té budově nachází, točila se mi z toho hlava.

„Jak se ti Saxamur líbí?“ zeptala se mě.

„Je to tu takové... miloučké,“ řekl jsem.

„Saxamur je osmkrát větší než »Vraní Hnízdo«,“ řekla hrdě.

„Tys ještě nikdy nebyla v opravdu velkém městě, že?“ řekl jsem klidně.

„Tam... za Fraktály... jsou ještě nějaká větší města?“ optala se mě opatrně.

„Jak veliké je třeba tvoje město, ta... Praha? Nebo jak se to jmenuje...“

„To se nedá srovnávat,“ ujistil jsem ji. „Saxamur má podle mě tak šest, nanejvýš osm tisíc lidí...“

„Osm tisíc osm set dvacet šest i se mnou a s tebou,“ dodala rychle, zřejmě si to nějak zjistila, když o ní jednali na radnici.

„Praha má hodně přes milion,“ řekl jsem. „To je... víc než sto krát tolik. Protéká jí řeka Vltava, ale Praha je nejen v údolí, ale i na okolních kopcích. Z jednoho konce na druhý ji najednou ani neobhlédneš. Tys ještě v Praze nebyla? Nevadí, uvidíš!“

„Príma! Pojedeme se do té Prahy podívat?“

„Nejen podívat!“ řekl jsem. „Budeme tam bydlet!“

Po těch slovech ztuhla jako kdyby vedle ní udeřil blesk.

„Počkej...“ řekla zaraženě. „Já myslela, že budeš bydlet se mnou v Saxamuru!“

„To asi ne,“ řekl jsem. „Stěhuješ se ty ke mně, ne já k tobě. Mám v Praze dobře placenou práci, co bych v Saxamuru dělal? Odjedeme spolu do Prahy, budeme tam bydlet, najdu ti tam školu, ty si najdeš nové kamarády...“

„Máte tam někde Fraktálové skály?“ vyhrkla rychle.

„To nemáme,“ přiznal jsem. „Ale v Praze jsou divadla, plno kin, určitě si najdeš spoustu kamarádů a kamarádek...“

„A Fraktálové lesy tam taky nejsou, že?“ zkoušela mě.

„Lesíky tam jsou, jenže asi nejsou fraktálové,“ řekl jsem. „Ale jsou tam parky, ve kterých běhají veverky.“

„Veverky...“ řekla zklamaně. „Nic víc? Veverky tu žijí také, ale Ebažgu jsou zajímavější. Máte v té Praze vůbec Ebažgu?“

„Čemu vlastně říkáš »Ebažgu«?“ zeptal jsem se pro jistotu.

To slovo jsem ještě nikdy neslyšel.

„No, podle obrázků by to byly opice,“ snažila se mi je nějak přijatelně popsat. „Podobají se zkrátka opicím. Mají ruce jako my, jenže mají na každé jen čtyři prsty a nohy mají stejné jako ruce. Někdy se přidržují i ocasem, žijí totiž na stromech. Jsou príma a čtyři Ebažgu chodili se mnou do třídy. Opice prý nemluví, ale Ebažgu nám o přestávkách vyprávěli krásné báje.“

Pravda, o takovém druhu opic jsem ještě nikdy neslyšel. Ale možná si Jitka jen vymýšlí. To děti dělají, některé si dokonce se svými hračkami povídají. Mají bujnou fantazii a v dětských hrách mluví i dřevěné hračky. Kluci se tak baví i s autíčky. Doufal jsem, že jde o nějaké plyšáky. Kdysi byli v Čechách v módě mončičáci, což může být zdobnělina z anglického »monkey« neboli opice. Kdoví, možná jsou to právě oni, jen jim tady říkají »Ebažgu«.

„Opičky v Praze žijí v zoologické zahradě,“ řekl jsem. „Ale máš pravdu, nemluví.“

„A máte v Praze fyfytýce?“ zeptala se. „To jsou takoví velcí mluvící ptáci. Nevyprávějí báje, ale dovedou skvostně nadávat.“

„Mluvící ptáci?“ zarazil jsem se. „Myslíš asi papoušky?“

„Ne, pokud jsem četla, papoušci možná mluví, ale jen to, co někde uslyší a hlavně, nerozumí tomu. Fyfytýcové umí překládat z češtiny do řeči Burufjegů, kteří jsou líní učit se česky a jejich řeč je pro nás lidi moc těžká. Neslyšíme totiž její ultrazvukovou část a bez ní tomu není rozumět. Říkal to učitel Stehlík, kdysi se tím hodně zabýval.“

Připadal jsem si jako v Jiříkově vidění. Mluvící ptáci, kteří dovedou překládat z jednoho jazyka do jiného, mluvící opičky... jako bych četl nějaký hodně starý středověký cestopis, kde se to také hemžilo neuvěřitelnými zvířaty. Brehm řadil mezi opice i Africké černochoy, takže i on měl »mluvící opice«. Což se časem ukázalo jako omyl, stejně jako popisy velryb s koňskými hlavami a neexistujících mýtických bytostí, jako pták Noh. I když ten snad mohl být jen trochu zkomolenou představou obřího ptáka »moa«, který ve středověku snad ještě žil.

„Hele, Jindro, proč chceš tak nutně do Prahy?“ zkusila to na mě s prosíkem. „Copak si nemůžeš najít něco u nás v Saxamuru? To mám jet s tebou do města, které je - možná - trochu větší, ale kde nejsou Fraktálové skály ani les? A co tam budu dělat? Školu mám i tady a tady jsem topoložka, kdežto tam budu úplná nicka.“

„Já bych byl zase nicka tady,“ opáčil jsem. „Máte tady snad dost velký podnik, aby potřeboval počítačovou síť?“

„Máme tu Továrnu,“ řekla neurčitě. „Ale počítače... nevím. Víím, kdo má v Saxamuru internet, mohla bych tě s ním seznámit, ale já to znám jen z doslechu.“

„Hele, holka, to máš těžký,“ řekl jsem. „Říkáš si topoložka, ale chodíš teprve do školy. Vydělávat budu já a musím mít takové zaměstnání, abych vydělával dost pro nás oba. Rozumíš?“

„Jo,“ řekla. „Už jsem slyšela, že budu mít sirotčí důchod, určitě by mi stačil. Co kdybych zůstala v Saxamuru? Chodila bych tady dál do školy a ty bys zatím v Praze vydělával.“

„A proč mi tě tedy svěřili?“ namítl jsem. „Jednak ti mám pomáhat přežít, ale taky mám dohlédnout, abys nezvlčila.“

„Já přece nezvlčím,“ snažila se mě přesvědčit, neboli lidově řečeno »ukecat«.

„A to právě není jisté,“ řekl jsem. „Doteď tě hlídali rodiče, snad tě nenechali spustit se s nějakou pochybnou partou. Odteď jsem na jejich místě a kdybych byl tvůj pravý rodný bratr, měl bych tu povinnost taky. Nejsem proti tomu, abys ve mně viděla staršího bráchu, ale jeden z nás dvou musí mít zkrátka rozum.“

„Jindro... Jindro... pojd' to aspoň zkusit...“

„Co chceš zkoušet v pátek odpoledne?“

„Pojďme za Aloisem, má počítač s internetem,“ navrhla mi. „Třeba nám poradí...“

„A ty si myslíš, že k němu můžeme takhle v pátek po obědě jen tak vtrhnout? Co by si o nás pomyslel?“

„Když mu řeknu, že jsi expert přes počítače, uvítá nás jako vzácné hosty otevřenou náručí!“ slibovala.

„Dobře, dojez zmrzlinu a půjdeme,“ souhlasil jsem, neboť mě zajímal člověk, který se v takové prdeli zabývá počítači. Potkat kolegu není nikdy nuda. „Ale nejprv bys mi měla ukázat, kde bydlíš. Nechci všude chodit s batohem.“

„Tak jdeme!“ zvedla se. „Ještě dojez tu zmrzlinu, já už ji mám v sobě.“

Ani bych si nevšiml, jak rychle ji do sebe naházela.

„Honit se nenechám,“ řekl jsem sveřepě, ale také jsem začal vyškrabávat pohár a dojídat zbytky opravdu chutné zmrzliny.

Pak jsem se ale zvedl a protože jsem oba poháry zaplatil již předem, mohli jsme odejít.

Domek po rodičích, kde Jitka bydlela, ležel o dvě ulice dál. Ulice v Saxamuru jsou široké a kolem domků jsou poměrně velké zahrádky. Zdejší domky jsou rozsáhlé a pečlivě udržované. Jitčin domek po rodičích nebyl výjimkou. V přízemí byla velká obytná kuchyň a čtyři pokoje, v patře byly údajně čtyři další větší pokoje.

„Tomu se dá říkat »můj dům - můj hrad«!“ řekl jsem docela obdivně. „Kdo bydlí nahoře?“

„Tyhle domky počítají s tím, že dole bydlí děda s babičkou, aby nemuseli běhat po schodech, nahoře ostatní,“ vysvětlovala mi Jitka ochotně. „My dědu ani babičku nemáme, tak bydlíme dole. Nahoře jsou u nás pokoje prázdné.“

Jitka měla pokojíček dole vedle obývacího pokoje, vyzdobený podle svého vkusu. Hrdě mi v něm na zdech ukázala zarámované, ručně malované nádherné obrazy. Na jednom byla sama, další obrázky podle ní zachycovaly školu, městečko z vršku a její rodiče. Byly to obrázky krásně namalované, jako od profesionálního malíře.

„Kdo tě to namaloval?“ zeptal jsem se při pohledu na její vlastní, opravdu mistrovsky namalovaný portrét.

„Všechny obrázky malovala Mlufchu,“ ujistila mě. „Dlouho se mnou seděla v jedné lavici a má mě ráda. Jenže naše uča nás rozsadila, protože jsme obě nedávaly pozor.“

„Takže spolužačka?“ podivil jsem se opravdu upřímně.

Bylo proč. Tyhle obrazy neměly běžnou úroveň výtvarného projevu dvanáctiletých dětí! Mohl by se jimi chlubit i akademický malíř. A následující vysvětlení tomu nasadilo takovou korunu, jakou jsem namouduši nečekal.

„Mlufchu je Ebažgu,“ sdělila mi Jitka. „Řekni, umí pražské opičky takhle malovat?“

Tohle se mnou pěkně zamávalo. Nemaloval to akademický malíř, ale opice! Proboha! A chodila do školy s dětmi a učitelka je musela rozsadit, protože nedávaly pozor... obával jsem se, že to se mnou bací a Jitka mě ještě bude muset omejvat.

„Tohle že namalovala opice?“ lapal jsem po dechu.

„Žádná opice!“ popřela to Jitka. „Ebažgu nejsou opice! Tak o nich mluvit nesmíš!“

„Vždyť jsi sama říkala, že tak vypadají!“ namítl jsem.

„Jen vypadají!“ řekla Jitka. „Ale jsou tisíckrát chytřejší, čas od času opravují i učitele, když se splete nebo když něco neví!“

Auvajs! Opice, opravující učitele, když něco neví! Čeho se tady ještě dočkám?

„Víš co?“ řekla. „Nech si bágel v předsíni a jdeme za Aloisem.“

Poslechl jsem ji a odložil batoh. Pak jsme vyšli z domu. Všiml jsem si ale, že při odchodu nezamkla vchod. A upozornil jsem ji na to.

„No jo, vy Pražáci jste zvyklí zamykat,“ odfrkla si. „Tady se nezamyká, víš? Ani není čím. Dveře nemají zámky, protože tady se nekrade. Něco jsem o zbytku Čech četla a zámky na dveřích se mi zdají nejhorší ze všeho. Vlastně ukazují, že někdo v Čechách ještě krade. Opakuji ti, tady to tak není, tady se prostě nekrade.“

Stačil mi letmý pohled na dveře a vytřeštil jsem oči. Dveře měly jen kliku, ale chyběla klíčová dírka. Jak to, že jsem si prve nevšiml, že neodmykala? Jo, už vím, to jsme se bavili o internetu, takže jsem to prostě přehlédl. Vlastně až teď jsem si všiml, že zdejší dveře jsou krásně vyřezávané. Sakra, to muselo dát práce! A kolik takové venkovní dveře stojí? No nic, nebudu se divit, asi je to tady možné.

(Čímž jsem přehlédl další záhadu... ale patří mi to...)

„Tady nikdo nekrade?“ musel jsem se chtě nechtě ujistit.

„Občas kradou některá lesní zvířátka,“ řekla Jitka. „Ale těm se to nedá vyčítat, prostě shánějí něco na zub. Domovní dveře ani okna ale nepřekonají, takže se nám v domech nic neztrácí.“

„A co kdyby sem někdy přišel nějaký zloděj, třeba z Čech?“ zajímalo mě.

„Neprojde skrz Fraktálové skály,“ ujistila mě. „Projdou jimi jen místní, kteří sem patří - a ti nekradou.“

„A co když sem někdo přijde na návštěvu?“ napadlo mě. „Třeba tu má příbuzné, strýčka nebo tak...“

„Návštěvy zachytí lidé z »Vraního Hnízda«,“ ujistila mě. „Kdo se začne vyptávat na cestu do Saxamuru, toho první člověk dovede na radnici, kde ho vyslechnou a obvykle ho rovnou otočí zpátky. Jenom ti, kdo někoho v Saxamuru mají, se na to mohou odvolat. Pak si pro ně musí někdo přijít nebo přijet a provést je tam. Jinak, jak už víš, sám tam nikdo neprojde. Skály to poznají.“

„A co kdyby začal krást někdo, kdo do Saxamuru patří?“ napadla mě poslední možnost. „Bydlí tady a prostě začne krást.“

„Odebrali by mu zdejší domovské právo,“ otrásla se.

„To by mu zabránilo krást?“ chtěl jsem vědět.

„To si tedy piš!“ řekla tvrdě. „Vyprovodili by ho za »Vraní Hnízdo« a zpátky by už nesměl. Ale pokud vím, naposledy se to stalo někdy před Třicetiletou válkou. Přijít o domovské právo je tady jediný trest, zato horší než poprava. Ten poslední potrestaný se prý beztak kousek od města oběsil. Ani se mu nedivím. A ty mě chceš odvléci do nějaké hloupé Prahy, místo aby sis vážil, že si tě k nám chci vzít!“

Rozohnila se a zdálo se mi, že má plné oči slziček. Tedy, to jí musím uznat, vlastenka to je příkladná! I když by se tomu dalo říkat »lokál-patriotka«, což už zní méně vznešeně.

Mezitím jsme došli k jinému úhlednému domku, kde měl bydlet Jitčin známý, pan Alois. Jitka beze slova a bez zazvonění stiskla kliku a táhla mě dovnitř, jako kdyby tady byla doma. Hned za dveřmi jsme se ale potkali s majitelem domku, jako by nám šel naproti. Když spatřil Jitku, usmál se na nás.

„Aha!“ řekl s pochopením. „Jituš si vede nového tátu!“

„Nebo bratra,“ opravil jsem ho.

„To je snad jedno, pojděte dál!“ pozval nás oba. Bylo znát, že Jitku dobře zná.

Byli přece sousedi...

Nabídka

Návštěvní pokoj pana Aloise byl současně jeho pracovnou, takže jsme hned po vstupu spatřili dva monitory a jeden notebook stranou na stole. Jeden počítač byl zapnutý, ale druhý monitor nesvítil a po stole byly rozložené vnitřnosti druhého počítače.

„Toho si nevšímejte, to je můj pracovní nepořádek,“ mávl nad tím rukou a pozval nás k nízkému konferenčnímu stolečku.

„Dáte si kafe, čaj, kakao nebo »kletch«?“ zeptal se nás.

„Já taky?“ hlásila se hned Jitka.

„Ty ovšem bez »kletchu«!“ odpálkoval ji Alois. „Nemáš na něj nárok!“

„Proč?“ zeptal jsem se rychle.

„Protože je jednak díky alkoholu trochu opojný a za druhé je i trochu psychotropní. Dospělým neškodí, ale nesmí se dávat dětem do dosažení plnoletosti.“

„Takže je to droga?“ zbystril jsem pozornost.

„Tak trochu, jenže neškodná,“ ujistil mě pan Alois.

„Neškodná droga?“ vytáhl jsem obočí. „To je snad nějaký protimluv! Drogy nejsou neškodné, i když se to různí »takyvědci« snaží zlehčovat. Tabákový koncern Philip Morris si najal vědce, kteří »dokázali«, že kouření nejenže není škodlivé, ale dokonce je lidskému zdraví prospěšné. Takové »vědce« hnát bičem je málo!“

„Drogou je přece i káva a čaj,“ podotkl pan Alois. „Proti nim neprotestujete? A alkohol je i v pivu. Znamená to snad, že je přestaneme pít? Já vím, dnes jsou moderní nealkoholická piva, ale žízeň zažene lépe to klasické. A že se přitom zvedne nálada? To je jen dobře. Musí se ovšem pít s mírou, deset piv už je přece jen moc. Ostatně doktoři tvrdí, že i červené víno je v malém množství zdravé. Kletchu byste musel vypít taky aspoň pět litrů, kdybyste se chtěl pořádně namazat. Ale k tomu nemá nikdo rozumný důvod. Jedno vám neuškodí.“

„Ale dětem to nedáváte!“ namítl jsem.

„Dětem nepodáváme ani kávu, pivo, víno a mohl bych toho vyjmenovat ještě víc,“ řekl Alois klidně. „Jde o to, co kdo snáší. Dětem naopak dáváme čokoládu - mimochodem taky drogu - ale když dáte čokoládu psovi, otrávíte ho. U všeho se musí najít míra a tu dodržovat. Tady v Saxamuru

máme jednu výhodu. Rozbory nám dělají Burufjegové. A co si budeme povídat, ti tomu rozumí lépe než celá Česká Akademie věd dohromady.“

„Kdo to jsou... Burufjegové?“ zeptal jsem se.

To jméno už jsem slyšel od Jitky, ale zapomněl jsem se zeptat, kdo to vlastně jsou.

„No jo, ty v Praze určitě nemáte,“ řekl nerozhodně Alois. „Jak bych vám to řekl... Když vám řeknu, že vypadají úplně jako naše prasátka, ztratíte k nim respekt. Navíc se s nimi nedá mluvit, protože oni mezi sebou hovoří ultrazvukem, který my neslyšíme. Dokonce jsme s tím údajně měli kdysi problémy, považovali nás za barbary, kteří ani mluvit neumí. Ale to se dávno vysvětlilo, pár století už se vzájemně respektujeme...“

„A přitom vesele pojídáte vepřové maso,“ pozastavil jsem se nad tím. „V restauraci ve »Vraním Hnízdě« se mě asi ze žertu ptali, jestli nejsem muslim, ti přece považují vepřové za nečisté. Jak se na to ale dívají ti... ti Burufjegové?“

„Nijak,“ pokrčil rameny. „Měli proti vepřovému masu jen jednu výhradu, že bývá příliš tučné. Ale to se dá vynahradit zelím. Pochopitelně tím zdejším, které obsahuje nějaké složky, příznivě působící proti cholesterolu.“

„Zajímavé!“ řekl jsem. „Ale jak mi vysvětlíte, že v Čechách o Saxamuru nikdo nic neví?“

„To je jednoduché,“ usmál se. „Už staří Čechové pochopili, že Saxamur musí zůstat tajemstvím. Jinak by se k nám nahrnuli Němci, o Saxamur by vedli války... řeknu vám, Fraktálové skály jsou tisíckrát spolehlivější než hradby. Naše »Vraní Hnízdo«, jistě vám už o něm Jitka leccos pověděla, když jste tam byli, nemělo nikdy hradby a domy v něm jsou od dávnověku kamenné, dřevěné měly jen střechy... teda, přinejmenším do patnáctého století... Za Husitů dostaly domy ve »Vraním Hnízdě« střechy ze »zadřeva«, které nehoří, takže se domy nedají zapálit. Nedovolujeme si je zatím stavět z abega, jako v Saxamuru.“

„Co je to »abego«?“ musel jsem se zeptat, pokud jsem chtěl být »v obraze«.

„No jo, abego...“ podrbal si Alois bradu. „To taky neznáte. Máme je od »Ebažgů« - to jsou takové... vypadají jako opičky, ale jsou inteligentnější než my... Abego je umělý kámen, jenže domy z abega vydrží i zemětřesení, jaké by v Čechách srovnalo všechny stavby se zemí. Ebažgové nás s ním naučili pracovat, stejně jako s tvarováním »zadřeva«. Od těch dob jsme

skoro zapomněli na dřevo. Všiml jste si, že ani okna a dveře tu nejsou ze dřeva?“

Pochopitelně nevšiml. Všechny dveře tu vypadaly dřevěně. Vzpomněl jsem si jen na vyřezávané dveře domku Karasových, ale že by to nebylo z pravého dřeva?

„Jestli máte u sebe nůž, zkuste si do nejbližších dveří trochu rýpnout,“ navrhl mi. „Ale opatrně, ať si ho moc neztupíte. Zjistíte jistě hned, že to není dřevo, i když tak vypadá.“

„Trochu jsem obdivoval dveře u Karasových,“ přiznal jsem. „Napadlo mě, že musely být hodně drahé, když jsou tak pečlivě vyřezávané. Měli na nich dokonce jakési výjevy...“

„Takové dveře mám přece také,“ podotkl pan Alois. „Dělají se ze »zadřeva«, tvarovaného do formy. V truhlářství mají forem víc, každý si může vybrat. Akorát vnitřní dveře dělají hladké, aby se o ně člověk tak snadno neodřel.“

Podíval jsem se na dveře na chodbu. Byly čistě hladké, natřené krémovou barvou, zkrátka úplně normální. Jen kliku měly trochu nezvyklou. Místo obvyklé strohé kliky na nich byla klika umělecky kovaná, i když už byla do leskla ohlazená.

„Jo, tyhle dveře hodně pamatují,“ postřehl Alois, jak jsem se na ně zahleděl. „Můj dům tu stojí od šestnáctého století, dveře pamatují Rudolfa Druhého. Už mého otce napadlo vyměnit kliku za jednodušší, která by lépe pasovala do ruky, ale pak se rozhodl neměnit na domě nic, co se osvědčilo. Ostatně, vodovod máme už od šestnáctého století, vanu v lázni od sedmnáctého.“

„Vidíte,“ řekl jsem, „podle prvního dojmu jsem považoval Saxamur za děsný Zapadákov. A ono se ukazuje, že s pokrokem jste tady na tom v mnohém lépe než zbytek světa. Ale počítače máte naštěstí podobné, ne-li stejné.“

„Každá civilizace se vyvíjí jinak,“ přikývl. „Naše pozemská vyvinula počítače. Teď o ně mají zájem Ebažgové a Burufjegové. Kdybyste se chtěl tady angažovat v počítačích, bude tu příležitostí víc než u vás. Dnes vymyslím, jak prodloužit životnost některých součástek a případně jak připojit odlišná zařízení. Bude tu určitě práce víc než dost.“

„Proč chcete prodloužovat životnost počítačů?“ nedalo mi to.

„Protože ty současné nic nevydrží,“ řekl Alois. „Mám tu pár kousků, jsou sotva dvacet let staré a už na nich některé součástky odcházejí. Nejvíc

problémů je s kondenzátory, potvory vysýchají jako o závod. Až to vypadá, jako by tam schválně dávali fórové díly, aby se znehodnotily tak nějak samovolně...“

„Jo, to vím,“ přikývl jsem. „Takovým součástkám se říká »kurvítka« a jsou tam skutečně úmyslně, aby donutily majitele po nějaké době kupovat novější hardware. Pojednává o tom dokonce celá věda, říká si »řízená spolehlivost«. Není kvůli zvyšování, ale naopak kvůli snižování spolehlivosti, tak aby výrobek vydržel přesně do konce záruční doby a pak se nenápadně »zkurvil«.“

„Taky jsem to kdesi četl,“ pokýval hlavou. „Tuhle vlastnost našich výrobků nám partneři z jiných civilizací právem vyčítají! Chtěli jsme montovat počítače do zdejších gežůrů, jenže to nemá smysl. Když počítač nevydrží ani sto let, musel by se měnit každou chvíli... už vám Jitka řekla, že většina gežůrů zde pochází z patnáctého století, kdy je sem Ebažgové dodali?“

„Neříkala,“ zarazil jsem se a díval jsem se trochu vyčítavě na Jitku. „Co je to - »gežůr«?“

„Prostě jsme se k tomu ještě nedostali,“ omlouvala se. „My spolu brebentíme pořád, ale tady je toho tolik... Gežůry jsou naše auta, taky se k nim dostaneme...“

„Vy tu máte nějaká auta?“ reagoval jsem otázkou. „V Praze jsou plné ulice zaparkovaných automobilů, ale tady jsem na ulici ještě ani jedno zdejší auto neviděl!“

„Málokdo nechává gežůr na ulici,“ řekla Jitka. „Navíc se s nimi nesmí do Čech a tady je vlastně moc nutně nepotřebujeme. Jen když jezdíme k moři, ale to zas není tak často.“

„Počkej!“ obrátil jsem se na ni. „Tvrdíš, že se s nimi nesmí do Čech a přitom s nimi jezdíte k moři. To snad nejde!“

„K tomu bysme se taky dostali až časem,“ odpověděla. „My ze Saxamuru nejedeme k moři přes Čechy, ale přes Srnčí Hřbet, to je takový protáhlý kopec... Je to pohodlnější a rychlejší, i když se tam dá klidně dojít i pěšky. Samozřejmě nemyslím moře na Zemi, ale moře kolem Saxamuru. Vlastně jsem ti to ještě neřekla, ale Saxamur je ostrov, velký jako čtvrtina Čech a obklopený ze všech stran oceánem. Moře máme blíž, navíc je příjemnější a není tam tak narváno. Viděla jsem obrázky ze Země. Pláže plné lidí, hlava na hlavě... To se ti u nás nestane. Na Stříbrné pláži je jedna chata, aby bylo

kde přespat a kam se schovat před nepohodou, ale jinak je tam pusto a prázdno.“

„Počkej!“ zarazil jsem ji. „Saxamur že je ostrov? Jak to?“

„Poslyš, Jituško, že tys mu ještě neřekla ani to, že tady nejsme na Zemi?“ pokáral Alois Jitku. „Vždyť je to nejdůležitější rozdíl!“

„Saxamur není na Zemi?“ opakoval jsem po něm udiveně.

„Není,“ trval na svém Alois. „Vám to ještě nedošlo? Vůbec jste si nevšiml, že když projdete Fraktálovými skalami, ocitnete se v jiném světě? Nevšiml jste si, že tu je světlo, ale nikde není vidět slunce? A že tu ani v noci není tma?“

„Nevšiml,“ řekl jsem pomalu.

„On tu je teprve první den,“ omlouvala mě Jitka. „Ještě tady v noci nikdy nebyl.“

„Ale to jsi mu říct měla!“ vyčetl jí Alois. „To je základ!“

„No dobře,“ spolkl jsem to. „Takže jsme skrz ty skály prošli někam... mimo náš svět. A vy tady žijete... už od středověku...“

„Podle toho, čemu říkáte středověk,“ řekl Alois smířlivěji. „My říkáme »středověk« i současné době, v tom se neshodneme. Ebažgové tvrdí, že středověk znamená neshody a nepřátelství a to se na Zemi vyskytuje skoro pořád. Země má tedy - podle Ebažgů i podle nás - teprve středověk.“

„Ale to je přece úžasné!“ roztál jsem. „Dostat se nějakým nadprostorovým tunelem do úplně odlišného světa...! Proto tu jsou ta neobvyklá zvířata, mluvící ptáci a tak...“

Najednou začalo všechno do sebe zapadat. Sakra, na tohle jsem měl ale přijít sám a mnohem dřív!

„Je to ještě trochu jinak,“ řekla Jitka. „Ebažgové nežijí tady s námi, ale mají vlastní svět. Saxamur je jen malý ostrůvek mezi Zemí a světem Ebažgů. Kolem Saxamuru je moře a když poletíš jedním směrem třeba tisíc kilometrů, všude je tu jen voda. Saxamur je na tomto světě jediný ostrov. Proto nám ho Ebažgové nechali a ještě nám pomáhají.“

„S tím souvisí víc věcí,“ navázal na ni pan Alois. „Třeba že je tu světlo ve dne i v noci a přitom tu není vidět slunce. Ve dne jsou mraky výš a vypadají jako bílé beránky, v noci jsou níž a tmavé. Skoro každou noc jemně prší, ale ve dne nikdy. Jinak je tu pořád teplo jako v subtropích. Neznáme velké výkyvy počasí, vichřice, tornáda, ani kroupy nebo sníh. Proto tu všechno

krásně roste, až na malou poušť uprostřed ostrova, kam se zřejmě mraky nedostanou, protože se vyprší hned na okrajích.“

„Zajímavé!“ podotkl jsem.

„Proto tu nemáme předpovědi počasí, jako máte v Čechách. Tady je vlastně tak stálé počasí, že stálejší být nemůže. Ale to je dané ostrovním charakterem zdejšího světa. V noci se tu vždycky trochu ochladí, proto prší. Ve dne je tu teplo a neprší. Světlo je tu ale pořád, ve dne i v noci.“

„Takže má Saxamur opravdu výhodné přírodní podmínky!“ shrnul jsem to.

„A to je tu jen jedno jediné městečko?“

„Největší,“ řekl pan Alois. „Máme tu jen pět větších osad, samoty nepočítám.“

„A po větších městech netoužíme,“ dodala Jitka.

„Pak bych se ovšem nedivil, že tu nemáte auta,“ řekl jsem. „Nač auta, když není kam jezdit, že?“

„Dlouho jsme tady auta neměli a nepotřebovali,“ souhlasil pan Alois. „Ale někdy v patnáctém století nám Ebažgové věnovali gežůry. Máme je teď vlastně jen když jezdíme k moři anebo když se chceme pěkně volně proletět...“

„Ale za celý den jsem tu neviděl jediné auto!“

„Protože je mají všichni v tom... vy tomu snad říkáte garáž, ale tady je to taky trochu jinak,“ vzala si zase slovo Jitka. „Lidi je skladují v domě. Každý to má jinak, někdo má na ně komůrku, jiný je skladuje na půdě, jiný v kůlničce na dvoře.“

„Na půdě?“ zachytil jsem tuhle podivnost. „A jak se to... ten... na půdu dostane? Po schodech?“

„Kdo chce skladovat gežůr na půdě, musí mít v domovním štítu dveře,“ vysvětlovala mi. „Pak prostě vletí s gežůrem rovnou na půdu. Gežůry si nesmíš představovat jako auta v Čechách. Ta zdejší jsou jako... jako koblížek postavený na hranu. Jen když se musí do nich vejít víc lidí, roztáhnou se dozadu a pak vypadají asi jako mycí houbička, taky postavená na hranu.“

„A jejich největší odlišností přece je, že nemají kola,“ dodal - podle mě tu nejpodstatnější věc - pan Alois.

„Koblížek nebo mycí houba na hraně!“ zaúpěl jsem. „A bez kol! To snad ani není možné!“

„Asi by se jim dalo říkat česky letadla,“ připustil pan Alois. „Jenže od letadel se liší hlavně tím, že nemají křídla. Jak byste je nazval vy? Auta bez kol, letadla bez křídel, lodě bez plachet... nejenže plavou, ale dovedou se i potápět jako ponorky! Můžete si z nich prohlížet život v moři...“

„Tak jsou to auta, nebo něco jiného?“ zaúpěl jsem.

„Říkáme jim gežůry, i když to není česky. Říkají jim tak Ebažgové, kteří je vymysleli. Nemusíme mít přece pro všechny předměty český výraz. Brusiči českého jazyka byli i tady, snažili se vymyslet jim české jméno, ale »letíky« ani »letáky« se neujaly. Po Vietnamské válce někdo prosazoval název »helikomobil«, ale to je moc dlouhé a proto taky nemělo šanci. Gežůry jsou zkrátka úžasné mašiny!“

„Ale jak mi tedy vysvětlíte, že v takové krásné mašině tvoji rodiče zemřeli na blbém přejezdu?“ zazmatkoval jsem.

„Vždyť jsem ti říkala, že měli půjčené auto!“ opáčila rychle Jitka.

„Gežůrem se nedá jezdit po Čechách, ve »Vraním Hnízdě« je proto k zapůjčení pro tyto účely pár obyčejných aut s koly. Naši jeli něco vyřizovat, tak si je půjčili. Táta to auto uměl řídit... ale protože nejezdil často, jezdil s ním hrozně opatrně.

A pak ho nějaký ožralý kamionák nespravedlivě zezadu nabral a postrčil je přímo před rychlík. Není to smůla?“

A dívka měla opět oči plné slz.

„My to víme,“ utěšoval ji Alois. „Zato jsi získala kamaráda, nebo dokonce bratra. Já vím, rodiče ti nikdo nenahradí, ale takový šikovný brácha taky není marný.“

Přidal jsem se k jejímu utěšování a tak nakonec slovo dalo slovo, slíbil jsem Jitce, že podám v Praze výpověď, když seženu zaměstnání u počítačů tady.

„Můžeme tedy podepsat smlouvu?“ zeptal se mě Alois. „Já vás angažuji do party. Budeme tři a »tres facient collegium2«.“

„Až jak dopadnu v Praze,“ odložil jsem to.

Ale tušil jsem, že to tady podepíšu.

Saxamur je zajímavější než Praha...

----- Poznámky:

2 Trojice tvoří kolektiv (lat.)

Zubníček

Pan Alois dostal nápad přivolat sem kolegu Karla.

Divil jsem se, že tu mají mobily a přitom je nenapadlo volat mi do Prahy místo posílání ouředních lejster.

„Zdejší mobily do Prahy nedosáhnou,“ omlouval své radní pan Alois. „První závadou je, že v nich nikdo nemáme SIM-kartu. Tady se zkrátka volá bez ní, i když mobily po zapnutí protestují, že jim SIM-karta chybí. Přesto se tu volat dá. Ale bez karty se dá volat i v Čechách, ovšem jen na některá hodně malá čísla, třeba na hasiče nebo záchranku. Tady je to rozšířené na všechny. Karel sehnal u jedné firmy v Čechách retranslační vysílače. Byly drahé jako kráva - no, spíš jako několik krav. V Saxamuru je jeden, druhý je v Dobropoli, ale to nám stačí - bohužel k moři se volat nedá. Chybí tam to... prej »pokrytí« signálem. Tady to ale stačí.“

„Nemáte tu víc konkurenčních operátorů?“ zeptal jsem se.

„Nemáme,“ přikývl pan Alois. „Ty dva retranslátoři patří městům, ty také hradí provoz. Spravuje je Karel. Takže voláme mobily zadarmo. Což stačí, hodně lidí se beztak dohodou pomocí telepatie. Ta je ještě výhodnější, ale nemá ji každý. V poslední době nám tu proto pomáhají pozemské mobily.“
Auvajs! A ke všemu tohle! Telepatie!

A kdybych ještě věděl, že Jitka patří mezi telepatky... Mělo mě trknout, jak nám pan Alois vyšel naproti, když jsme mu vtrhli do domu. Vždyť se musel odtrhnout od práce a my jsme na něho ani nezvonili, ani neřukali... telepatie jsem si ovšem nevšiml...

Karel se přihasil za chvíli, také pěšky, neměl to daleko. Tím jsme vytvořili po latinsky »kolegium« a debatovali skoro až do večera. Až mi bylo líto Jitky, která statečně předstírala, že nás poslouchá a že ji to dokonce zajímá. Neodvážila se nás přerušit, nebo naši debatu předčasně ukončit. Jistě si uvědomila, že pro ni bude děsně důležité, když tady najdu práci, která by mě zajímala natolik, abych praštil výhodnou a dobře placenou práci v Praze a odstěhoval se do zdejšího Zapadákovy.

Bylo to přece především v jejím zájmu!

Došli jsme »domů« za šera, ale ne že by se setmělo, spíš jen mraky klesly níž. I tak bylo vidět na cestu. Tady v Saxamuru na noc nezapínali veřejné osvětlení a jak jsem si všiml, nebyly tu podél ulice ani lampy.

„S tím by se mělo něco dělat,“ navrhl jsem.

„Ale co?“ ptala se mě Jitka. „Říkáš - lampy. Ale ty by asi musel někdo obsluhovat. Kdo?“

„Automat,“ řekl jsem. „Divím se, že tu jste potmě jako ve strašidelném hradu. Veřejné osvětlení přece pomáhá vyrovnávat rozdíly mezi denní a noční zátěží elektráren.“

„To těžko,“ řekla Jitka. „Tady žádná elektrárna není.“

„Ježkovy zraky!“ zděsil jsem se. „Takže tu jste každý večer potmě jako barbaři ve starověku?“

„Proč?“ naježila se Jitka nad těmi barbary. „Tohle světlo ti nestačí? Větší tma tu už nebude. A v domech si přece svítíme.“

„Ale čím, když ne elektřinou?“

„Elektřinu přece máme,“ ujistila mě.

„To má každý dům vlastní sluneční panely a akumulátory?“

„Tak nějak,“ řekla Jitka. „Bábuchóty máme odedávna, řekla bych už od starověku.“

„Proboha! Snad ne od Ebažgů?“

„Nejspíš od nich,“ řekla. „Tohle náhodou neznám. Budeš se muset zeptat strejdy Aloise. To je zdejší elektrikář.“

Vešli jsme - bez odemykání - do Jitčina domu a ejhle, hned za dveřmi se rozsvítil veliký čtverec na stropě předsíně. Nikde jsem tu neviděl vypínač, takže to zřejmě bylo na nějaké čidlo. Když jsme přešli do obýváku, rozsvítilo se světlo tam a v předsíni samo zhaslo. Světelné čtverce měly stranu tak tři čtvrtě metru, na chodbě byl jen jeden, v obýváku hned pět.

„Horší je, že nemám pořádné zásoby,“ zamrzela se na sebe Jitka. „Pochop mě. Byla jsem tu pár dní sama, všechno tu na mě padalo, na jídlo jsem vůbec nemyslela. Takže dneska nebudeme debužirovat. Udělám jen vajíčka na cibulce, chceš?“

Nebyl jsem proti. Jitka mě zavedla do kuchyně - přesněji, neprotestovala, když jsem ji následoval, sama mě tam nelákala. Kuchyně byla jiná než naše standardní kuchyňské linky. Centrem zde byla velká kachlová kamna s kovovými pláty, jaké jsem viděl naposledy... tuším že v nějakém muzeu, nebo tak nějak. Stranou ale stála lednička, i když bych ji nepoznal.

Vypadala jako dřevěná skříň, jenže když ji Jitka otevřela, rozsvítilo se v ní světélko. Měla tam plato vajíček, cibuli a pár hrnků a láhví. Plato s vajíčky si vyndala na pracovní stůl vedle kamen a začala loupáním cibule.

„Nechceš mi pomoci nakrájet cibuli?“ zeptala se mě, když viděla, jak nečinně přihlížím. „Já po cibuli brečím,“ dodala na svou omluvu.

Převzal jsem tedy od ní prkénko, nůž a cibuli a dal jsem se do krájení na jemno. Jitka mezitím lžící z hrnku vykrojila šišťici sádla a položila s pánvičkou na studenou plotnu.

„Neměla bys nejprve zatopit?“ napověděl jsem jí.

Jenže v té chvíli začalo sádlo na pánvičce prskat, jako by už bylo rozpálené.

„Máš už tu cibuli?“ obrátila se na mě netrpělivě Jitka.

Dokrájel jsem cibulku a podal jsem ji Jitce i s prkýnkem. Vysypala ji do pánvičky, kde to hned zaprskalo a cibulka se začala bouřlivě smažit. Ale i když jsem stál blízko, vůbec mi do tváře nesálalo horko a plotna vypadala jako studená. Svědčilo to jedině o účinnosti toho procesu - žádné zbytečné ztráty.

Dali jsme si tedy smažená vajíčka na cibulce - byla docela mňam. K tomu nádherně vypečené housky. Dvakrát mňam! Na to ještě něco, co se podobalo kakau, i když to mělo úplně jinou chuť, s kakaem to mělo společné jen že to bylo sladké. Tříkrát mňam!

„Teď bych ti navrhla, aby ses po dlouhém cestování v klidu vykoupal,“ řekla. „Určitě musíš být utahaný. A vezmi si do vany zubníčka, ať to máš při jednom.“

„Co je to »zubníček«?“ zeptal jsem se. Mělo to zřejmě něco společného se zuby, ale co? Měl jsem s sebou v batohu kartáček i vlastní pastu, ale co s nimi ve vaně?

„Vy neznáte zubníčky?“ zeptala se mě Jitka.

„Možná tomu jenom jinak říkáme,“ napadlo mě opatrně. „I když ve vaně si zuby obvykle nečistíme...“

„A kde?“ vytřeštila na mě oči. „Čím si v Praze čistíš zuby?“

„No přece kartáčkem a pastou,“ odpověděl jsem jí.

„Cože?“ vyjekla „Rejžákem?“

„Ne, kartáčkem na zuby,“ odmítl jsem její představu, která mi opravdu připadala jako středověké mučení.

Jenže Jitka mi mlčky ukázala malé akvárium, nacházející se v koupelně. Leželo v něm šest malých růžových koulí o průměru dvou centimetrů, tak

nějak vypadají některé druhy žvýkaček.

„To jsou »zubníčci«!“ vylovila jednu z těch koulí a podala mi ji. „Dej si ho do pusy a nech ho dělat co umí. Jen ho nekousni a nedejbože abys ho spolkl, to by na tebe ostatní zanevřeli. On ti vyčistí zuby dočista, zubníčci na to mají nádherná chapadélka a chobotky, uvidíš, nebo lépe řečeno, ucítíš. Nebudeš litovat! Zubníčci nám spravují i narušený povrch zubů, proto v Saxamuru nenajdeš zubaře. O těch jsem četla horrorů! A až v puse ucítíš, že se ti sbalil do kuličky, vrať ho zpátky do nádržky. Uvidíš a ucítíš ten propastný rozdíl mezi pusou po jídle a čistou. A už nikdy tě nenapadne huntovat si zuby rejžákem!“

Vana měla podivný tvar, nejlépe se v ní dalo napůl sedět, napůl ležet. Také měla dva kohouty. Jedním se pouštěla voda, ten druhý bylo podle Jitky nejlepší nechat jak je, řídil teplotu vody.

Vložil jsem si podle Jitčina návodu opatrně do pusy kuličku »zubníčka« a hup do vany. Voda byla příjemně teplá a v puse jsem cítil, že z kuličky vyrašilo několik chapadel. Začaly mi čistit zuby, všechny najednou. Chapadla se občas změnila v malé choboty, kterými zubníček odsával ze zubů i z mezer mezi nimi všechno, co tam nepatří. Připadal jsem si jako krokodýl, který si nechává vybírat ze zubů nečistoty od ptáků klubáků. Je to vlastně podobný druh symbiózy. Ani krokodýl nesmí klubákům ublížit, ostatní by se na něho vykašlali. A jestli zubníčci skutečně spravují zubní kazy, to by byla teprve výhra!

Musím přiznat, proti čištění kartáčkem to bylo jemnější, příjemnější, ale podle všeho důkladnější. Než jsem se jaksepatří vykoupal, zubníček skončil a sbalil se do hladké kuličky, takže jsem ho vyjmul, natáhl jsem se a vhodil ho do akvária k ostatním.

Tohle opravdu není marné!

Přestal jsem litovat svého nádherného zaměstnání v Praze a už jsem se těšil na přinejmenším stejně zajímavé v Saxamuru. Nakonec - jak ráda říkala moje babička - všude je chleba o dvou kůrkách a s poctivostí nejdál dojdeš. Škodolibí k tomu dodávají: ...ale předjíždějí tě zloději v mercedesech...

Jenže tady je ostrov Saxamur v jiném světě, kde se nekrade, ve dveřích jsou jen kliky, bez zámků a klíčů. To bude zajímavé!

Jitka mě naučila zhasnout - říkala tomu »udělat tmu«. Tady se to na noc dělá všude, jinak by tu bylo v noci příliš světlo. Stačí ťuknout prstem do okenního skla a to zčerná do dalšího ťuknutí. Asi proto tu jsou okna velká a nedělená. Jedno okno - jedno sklo, aby to šlo rychle zhasnout. Po zčernání skla se na minutku naplno rozsvítí světla ve stropě, ale pak samy zhasnou. Mají to tu zkrátka vypiplané k dokonalosti!

První noc u své svěřenkyně jsem spal jako by mě do vody hodil, i když to je nesmysl, protože ve vodě se blbě spí. Vzbudil jsem se ale sám, nádherně vyspalý a hned jsem vyskočil z postele. Nevypadá to špatně! A ke všemu ten čistý vzduch! Žádný smog, žádné výfukové plyny! V kamnech se nezatápí, kdoví, jestli tu mají komíny!

Měl jsem známého, který tvrdil, že se do Prahy přistěhoval za čerstvým vzduchem. Všichni si ťukali na hlavu, ale jen než se dozvěděli, že se právě přistěhoval ze Severních Čech, sužovaných uhelnými velkoelektrárnami a navíc chemičkou. Pochvaloval si, jaký je v Praze nádherně čistý vzduch! Ani není vidět, co dýcháte! Ten nešťastník měl samozřejmě pravdu, i když jen ve srovnání se vzduchem pod komíny těch elektráren.

Jenže tady byl vzduch nejen čistý, ale spíš voňavý. Jak je to možné, když jsou dnes zamořené celé Čechy? Cožpak sem skrz Fraktálové skály neprojde ani ten všudypřítomný technologický smrad? Zřejmě ne. Fraktálové skály dokázaly vcucnout stíhačky Messerschmitt, ale nevcucnou obyčejný průmyslový smrad. Jako kdyby byly inteligentnější než naši národohospodáři!

Přitom tu mají Továrnu...

Ano, jenže nemá nic společného s dýmajícími kovořádky, s kyselou chemičkou nebo s mastnými rafineriemi. Pracují tam se změkčovači a zkapalňovači minerálů, umožňujícími manipulaci s kamením jako s těstem. Části, kde vyrábějí dřevěně vyhlížející výrobky, jako okna nebo dveře, prý říkají truhlárna, i když tam dřevo nikdy neviděli ani z rychlíku. Zdejšímu materiálu prý říkají »zadřevo« a je to opravdu náhražka za-dřevo, jenže má asi lepší vlastnosti než pravé dřevo.

A všechno zdejší sklo je prý také »zasklo«, tedy náhražka za-sklo, která vydrží podstatně víc než originální sklo. Také s ním pracují v Továrně.

Měl bych se tam jít někdy podívat...

Jitka rozhodla, že dopoledne musíme nakoupit. Tvrdila, že má vymetenou ledničku. Byla sice sobota, ale to prý nerozhoduje. Hokynářka Krásná - zaplesal jsem nad tou profesí, v Čechách již dávno zaniklou - prý beztak nemá pevně určené otevírací hodiny. Kdo vstoupí do jejího krámu, rozklinká nade dveřmi zvoneček a Krásná ihned přijde prodávat.

No - to »ihned« je také relativní... Když nemá hokynářka co dělat, nebo si jen čte, případně plete svetr, odloží co má v ruce a vystartuje. Když ale sedí na oné místnosti, kam i císař pán chodí pěšky a sám... může to trvat i déle. A když jí právě teď něco kypí na plotně, ozve se přes dveře jenom: »Nemůžu, obslužte se sám!« a krám s obsluhou se operativně změní v samoobsluhu.

A to včetně placení! Tady jsou totiž lidé opravdu poctiví!

Občas se stává, že se hokynářka odtrhne od plotny až když je zákazník na odchodu a krám prázdný. V tom případě Krásná jen zapíše tržbu a vrací se k plotně.

V Saxamuru se nekrade, lidi si důvěřují a peníze souhlasí!

Pro člověka z Čech je to až neuvěřitelné!

Dnes jsme však přišli brzy, Krásná ještě ani nezačala vařit, navíc byla zvědavá na Jitčinu návštěvu, takže nás obsluhovala se vší úctou a ještě radila Jitce, co by si měla ještě koupit a případně jak by to měla upravovat. Byly to takové mateřské rady od pečlivé sousedky. O Jitce tady samozřejmě všichni všechno věděli, jenom moje maličkost tady byla neznámou veličinou.

Nákup jsem nesl domů já, ale Jitka se do vaření oběda moc nehrnula.

„Dneska si jen vezmeme něco s sebou a uděláme si pěkný výlet, chceš?“ navrhla mi. „Nejprve na hodinku k moři, pak ti ukážu Fraktálový les a nakonec mám pro tebe překvapení, něco takového jsi zaručeně v životě neviděl. Chceš?“

To se ví, nebyl jsem proti.

Oběd naskládala do nevelkého košíčku - všiml jsem si, že je to půlka pečeného kuřete, housky, láhev nějakého nápoje a ještě něco, co jsem v tom fofru ani nepostřehl, ale co jsem viděl, to vypadalo lákavě, takže jsem se neobával, že budeme o hladu. Pak mě ale maličko zarazilo, když Jitka otevřela kůlničku na dvorku a spatřil jsem... skleněný koblížek stojící na hraně, neboli gežůr alias automobil či helikomobil rodiny Karasových.

„Moment,“ zarazil jsem se. „Na tohle nemám řidičák!“

„Já taky ne,“ odvětila klidně. „Ale umím to řídit, kdežto ty asi ne, nebo se pletu?“

„Nepleteš,“ vzdychl jsem si. „Ale opravdu nebývá zvykem, aby něco takového řídila dvanáctiletá holka bez řidičáku!“

„V Čechách,“ podotkla významně. „Tady je Saxamur. Jízda gežůrem je tu rovnocenná jízdě na kole, až na to, že na kole tu jezdí jen sportovci, kdežto gežůr tu má každá rodina a řídí ho ten, kdo ho zrovna potřebuje.“

„Už jsi to někdy řídila?“ ukázal jsem jí na vozidlo.

Opravdu to nevypadalo jako automobil. Opravdu se to víc podobalo koblížku stojícímu na hraně. Opravdu to mělo z obou stran průhledné dveře, vpředu a vzadu čelní a zadní sklo, ale tím veškerá podoba s auty končila. Předně tomu chyběla kola. Naspod byl trochu zploštělý, jakoby odkrojený, a na té plošince stál. Pod sedačkami a nad hlavami byl gežůr neprůhledný a nejspíš se tam ukrýval pohon, ale nemohl to být klasický motor, neměl by co pohánět. Nepochyboval jsem, že se to samo pohybuje, ale vůbec jsem nechápal jak. Ale necítil jsem se odborníkem ani na klasická auta, takže mě to ani tolik nebolelo.

„Jezdila jsem s tím po celém ostrově,“ chlubila se Jitka.

„No jo, ale s rodiči...“

„Bez rodičů!“ zdůraznila ihned. „Naši mi věřili. Jsem přece topoložka, v Saxamuru se neztratím. Tak co, jdeme na to?“

Otevřela dveře na pravé straně. Vypadaly jako plexisklový disk v černém rámu, nejprve se odtáhl od karoserie a zhoupl se směrem nahoru a dozadu. Jitka uložila košík s jídlem do prostoru za sedadlo, s naprostou samozřejmostí se posadila a své skleněné dveře stáhla dopředu a dolů, až zabouchly. Na levé straně, kde v českých autech sedí řidič, se stejným způsobem otevřely druhé dveře a vybízely mě k nasednutí.

„Bojíš se?“ zeptala se mě trochu posměšně.

To rozhodlo. Nemohu přece před ní vypadat jako zbabělec. Jestli s tím jezdila už dřív, pak to je asi tady v Saxamuru možné. Je tu takových anomálií víc, nemá smysl se jim divit. To bych se pak musel divit pořád. Jsme přece v jiném světě!

Pokusil jsem se tedy nasednout a musím potvrdit, nasedalo se do toho pohodlněji než do běžných aut. Dveře byly přece jen větší a sedačka pohodlnější. Sháněl jsem se po bezpečnostních pásích, ale marně. Nebyly

tu. Buď se to dá chápat jako selhání konstruktérů, nebo gežůry nepotřebují pásy, protože nehavarují. Tu druhou možnost bych uvítal víc.

I když jsem se zapomněl starat o dveře, najednou se vedle mě ozvalo zabouchnutí, dveře byly na svém místě a Jitčin gežůr, nebo ani-nevím-jak-to-nazvat, pomalu vyjel z kůlničky. Pak ale nabral směr kolmo vzhůru, vystoupal nad vrcholky střech, pak se otočil a rozjel se.

To byl tedy fofr! Myslím, že ani Formule-1 by proti němu neměla šanci. A ke všemu neuznával zatáčky. Jitka je po startu nasměrovala a pak už jsme letěli po přímce. Mírně jsme přitom stoupali, zatímco terén pod námi naopak klesal, takže jsme brzy letěli vysoko nad údolím. Ten směr byl ale nutností, protože jsme měli před sebou terénní hřbet a podle dosavadního směru jsme se přes něj měli přehoupnout poměrně těsně.

Což se brzy stalo a potom... potom jsem šikmo dolů před sebou spatřil - oceán. Oceán, sotva dvacet kilometrů od městečka Saxamur, které je od Čech vzdálené půlhodinku chůze! Ale bylo to tak a brzy jsme již klesali k blízké liduprázdné pláži.

Ostrov Saxamur se z této strany nejvíc podobal křídovému pobřeží Anglie kolem Doveru, proti francouzskému Calais. Strmé skály však nebyly křídově bílé, ale zrzavé. Nevím, co to bylo za minerál, křída to nebyla. Spustili jsme se podle nich a přistáli na kamenito-písčité pláži téměř až u vody, poblíž velké dřevěné roubené chaty. Měla černá okna a vypadala opuštěně.

„Ta je tu, kdyby tu chtěl někdo přespat,“ ukázala mi na ni Jitka. „Uvnitř je lednička se zásobami trvanlivých potravin, ale my tam nepůjdeme, protože hned poletíme. A až teď mi došlo, na co jsme zapomněli. Letíme k moři a nemáme s sebou plavky!“

„Mohli bychom se tam jen trochu omočit,“ navrhl jsem. „Jen po kolena do vody, nemusíme hned plavat. Mimochodem, ani nevím, jestli umíš plavat?“

„V moři je to snadnější než v řece,“ ujistila mě. „Navíc je zdejší moře slanější než Atlantik i než Jadran. Takže víc nadnáší, voda tady nese sama a naopak je obtížnější se potápět. Nebude ale lepší letět dál? Jen po kolena, to není vončo.“

„To říkáš ty,“ namítl jsem. „Já to beru z jiné stránky. Ty jsi tu byla možná i víckrát, ale já jsem u zdejšího moře nebyl, takže přece nemohu odjet - nebo odletět - a nespočít si aspoň kolena.“

Uznala to a otevřela dveře.

„Dobře, aspoň po kolena!“ přistoupila na můj návrh. „Ale po tvoje kolena, protože máš delší nohy!“

Naštěstí jsem měl krátké kalhoty, stačilo mi zout se a mohl jsem vstoupit do vody. Očekával jsem, že Jitka zůstane na břehu, nanejvýš si smočí chodidla, ale nijak se nerozpakovala a shodila kromě bot i džíny. Měla však pod nimi naštěstí modrý - něco jako cvičební nebo spartakiádní úbor, nemusela se přede mnou stydět. Dobrodili jsme se až tam, kde mi voda sahala ke kolenům a Jitce už málem začínala smáčet ty její skoro-plavky. Povinně jsme si vyzkoušeli, jak je moře slané - skutečně bylo - a tím naše dnešní »koupání« skončilo.

Vylezli jsme z vody. Mít plavky, zdrželi bychom se tu snad i déle, voda byla teplá »jako kafe« a vzduch také nebyl studený, ale Jitka to očividně nechtěla zbytečně protahovat. Mlčky jsme se obuli, nasedli, bouchly dveře a gežůr se s námi vznesl.

„Příští zastávka bude u Fraktálového lesa!“ řekla stručně. „Tam něco uvidíš!“

Zajímalo mě, jak tu »koblihu« Jitka řídí. Chybělo tu totiž něco jako volant, pedály nebo knipl jako u letadel. Přede mnou však nic takového nebylo a před Jitkou také ne.

Když jsem se ale zeptal, Jitka mi ukázala malou kuličku, která se nacházela v sedačce mezi nohama. Tak proto se mi zdálo, že má Jitka pořád ruce v klíně! A ona takhle řídí auto!

Pak mi ukázala, že mám na sedačce úplně stejnou řídicí kuličku a navrhla mi, abych si řízení vyzkoušel. Že ona sama řídí od svých pěti let a vůbec nic to není. Bylo jen třeba kuličku na hraně sedačky najít a povytáhnutím zapnout.

„Ono je pak jedno, kdo řídí,“ vysvětlovala mi. „Dvojí řízení je ohromná vymoženost. Například když mě to táta učil, párkrát jsem zazmatkovala a v tom případě táta převzal řízení a srovnal to za mě. Ale chyby jsem brzy přestala dělat, vždyť je to snadnější než jízda na kole. Mimochodem, na kole jezdí sotva desetina lidí v Saxamuru, říkají si »sportovci« a jsou na to pyšní. A mají hodně stará, vysoká kola, přední obrovské, zadní malé... Ale

všichni umí řídit gežury. Kdežto naučit se řídit auta v Čechách, to je prý strašně složité a to bych si netroufla. Táta to uměl, ale...“

No jo, zase se rozbřečela. Ale bylo to pochopitelné. Vždy když si vzpomněla na rodiče, byla okamžitě naměkko. Pamatuji se, že mě tohle taky pěkných pár let pronásledovalo, takže jsem ji naprosto chápal. Chápe to každý, kdo to zažil. Někdy i ti, kdo nic takového nezažili, ale to jsou spíš výjimky.

Nechala mě vyzkoušet si řízení a musím potvrdit, řídí se to opravdu snadno. Jenže pak mi s omluvou řízení sebrala a řekla, že budu mít ještě řůru času naučit se to, ale teď by nás to zdržovalo, protože letíme k Fraktálovému lesu. A při rychlosti, kterou gežůr vyvinul, a vzhledem k tomu, že jsme k cíli letěli nejkratší možnou cestou, totiž po přímce, byli jsme tam poměrně brzy.

„Fraktálový les je ten černý les před námi,“ ukazovala mi levou rukou, zatímco pravou nepouštěla řídicí kuličku. „Letíme teď asi pět kilometrů vysoko, to vypadá jako docela obyčejný les. V Saxamuru takhle vysoko nikdo nelétá, ale v Čechách vedou nad Fraktálovými skalami letecké linky a z těch nic podezřelého není vidět. Prý ještě výš létají jakési satelity, ale ty už jsou úplně mimo dosah, takže nikdy nic nezpozorují. Vidíš sám, jak vypadá úplně nevinně.“

Musel jsem jí potvrdit, že tenhle les je možná rozsáhlý, ale Křivoklátským lesům se nejspíš nevyrovná.

„Dobře, drž se, naletím na něj z nižší výšky!“ upozornila mě a zamířila šikmo dolů.

Naletěla nad les zhruba v poloviční výšce - a najednou se krajina pod námi skokem změnila. Les byl náhle mnohem větší a stranou tekla řeka, která tam předtím rozhodně nebyla. Kolem lesa byly dříve tmavozelené louky, ale ty jednak prudce ustoupily a navíc změnilly barvu na světlezelenou.

„To byl, panečku, skok, co?“ obrátila se na mě rozjařeně Jitka. „Že sis toho nestačil ani všimnout?“

„Mám dojem, že jsme se ocitli někde jinde než prve,“ řekl jsem opatrně.

„Jo, jsme u Třetího Fraktálového lesa,“ souhlasila ochotně. „Ten skok měl čtyři sta osmdesát kilometrů. Dobrý, co?“

„Čtyři sta osmdesát?“

To už na mě bylo trochu moc. Při rychlosti družic by to trvalo... přesně minutu, spočetl jsem si. Jenomže tohle nebyla ani vteřina! Rychlost družic

jsme tedy překročili nejméně šedesátkrát, ale spíš stokrát.

„To už není přirozené!“ řekl jsem vážně.

„To není otázka rychlosti, ale topologie,“ řekla Jitka. „V té chvíli se prostor trochu zkroutil a my jsme ve skutečnosti proletěli odhadem jen asi dvacet metrů. Pak se prostor narovnal - a oddělil nás těmi čtyřmi stovkami kilometrů.“

„Ale jak dlouho to poletíme zpátky?“ vyhrkl jsem.

„Letět přímo, tak hodinu,“ souhlasila. „Ale mohli bychom si to buď prodloužit nebo zkrátit. Já jsem pro prodloužení. Přece nevynecháme to slíbené překvápko!“

„Ale jak dlouho poletíme?“ zeptal jsem se.

„Tak třicet vteřin,“ řekla a zamířila opět nad Fraktálový les.

Bliklo to opět a tentokrát zmizela řeka a místo ní pod námi byly jakési skály, větší než Fraktálové skály u městečka. Takže to bliklo ještě jednou a pod námi byla tentokrát poušť, obklopující opět tu charakteristickou skupinku skalních sloupů. Všude kolem nás se rozprostíraly jen písčné duny, občas nějaké skály, ale jen ty Fraktálové měly tvar sloupů.

„Teď jsme přesně ve středu ostrova,“ referovala mi Jitka. „Už pan Lojza ti říkal, že je tady malinkatá poušť, protože mraky sem nedoletí a vyprší se dřív.“

„Nádhera!“ komentoval jsem to nadšeně. „Jako Sahara!“

„Co bys dělal, kdybych tě předem nepřipravila na to, co se bude dít?“ obrátila se na mě vyčkávavě.

Musel jsem se zamyslet. Stát se mi tohle bez varování, asi bych především zpanikařil. Protože svět kolem mě, zdánlivě tak bezpečný a neměnný, se začal chovat nelogicky a nepřirozeně.

„Co bys dělal, kdybys třeba pilotoval nějaké letadlo a ocitl se znenadání a bez varování tady?“ pokračovala v otázkách.

„Nevím,“ řekl jsem. „Být pilot, nejspíš bych se koukal co nejrychleji dostat dolů na zem. Zkusil bych přistát na první rovné ploše a třeba i nouzově.“

„Správně uvažuješ!“ pochválila mě. „Podívej se, kam teď míříme. Co tam dole před námi vidíš?“

Podíval jsem se směrem, kam mi ukazovala - ostatně jsme tam mířili a náš cíl se rychle přibližoval. A teď jsem to spatřil.

„Stojí tam nějaké malé letadlo!“ řekl jsem překvapeně.

„Správně,“ přikývla „Messerschmitt BF-109-G-2 leteckých sil Luftwaffe, který se nevrátil z pátracího letu v lednu 1942.“

Stíhačka stála normálně na rozkročeném podvozku, jako by tady přistála včera. Zdálo se mi, že přistála ještě normálně.

„A našla jsem ho až já,“ dodala Jitka pyšně.

Elektrina

Mezitím jsme přistáli poblíž, Jitka vyskočila ven a běžela k letadlu. Naskočila zezadu na křídlo, po čtyřech došplhala až ke kabině, otevřela si prosklený kryt a hupsla dovnitř. Pochopil jsem, že to nedělá poprvé. Opuštěný letoun se jí asi líbil, i když to byla hodně neobvyklá dětská prolézačka.

„Tak co?“ ohlédla se po mně. „Byla bych správné letecké eso Luftwaffe?“ Zahýbala uvnitř kniplem a ocasní plochy se začaly kývat sem a tam, nahoru a dolů.

Neodolal jsem a vystoupil jsem také, abych si tu stíhačku prohlédl zblízka. Povrch měla už omšelý, ale jako vrak ještě ani zdaleka nevypadala. Akorát pneumatiky na kolech byly splasklé, neudržely vzduch ty desítky let. Také jsem se vyšplhal na křídlo, bylo tu už trochu oblýskané, a vysoukal se ke kabině, kde si Jitka hrála na pilotku a přičinlivě hýbala vším, čím to šlo.

„Nejsou tam nějaké stopy po pilotovi?“ zeptal jsem se jí.

„Nejsou,“ odvětila. „Odešel od letadla a už se k němu nikdy nevrátil. Zabloudil ve Fraktálových skalách. Toho jediného našli ještě v tom roce. Pochopitelně zmrzlého a okousaného od lišek.“

„A co tohle letadlo?“

„Možná by mohlo i odstartovat, kdyby se z nádrží za ta léta nevypařily poslední zbytky benzínu a nevybily se baterie. Našla jsem je já!“ vypjala se hrdě. „Hledala jsem vloni zatoulané drony, dali mi na to detektor magnetů. V letadlech jsou magnety pěkně silné, to se nedá s drony srovnávat. Drony jsem našla a navíc jsem objevila i oba Messerschmitty.“

„A kde je ten druhý?“ zeptal jsem se.

„Trosky druhého leží dvě stě kilometrů odsud ve Čtvrtém Fraktálovém lese. Kolem jsou normální husté lesy, přistát se tam tímto letadlem nedá. V troskách je ještě zaklíněná kostra druhého pilota. Nepřežil havarii. Možná by udělal lépe, kdyby vyskočil na padáku, ale v konečném výsledku by se to nelišilo. Oba dva měli zkrátka smůlu. Zanesli je po pár dnech do hlášení jako zmizelé a už je v Čechách nikdo nikdy živé nespatriil. Až vloni já.“

Otřásl jsem se. Obě ty smrti byly kruté. Ale byli to okupanti a ty nikdo na světě nelituje, i když za schvalování jejich smrti hrozí trest. Kulka za

Heydrichiády, až patnáct let dneska³. V obou případech to soud pokrytecky vydává za »schvalování terorismu«.

„A... jak je to daleko od města Saxamuru?“ zeptal jsem se.

„Od našich Fraktálových skal, které je za války vcucly, je to sem vzdušnou čarou něco přes pět set kilometrů,“ odpověděla.

Vylezla z kabiny Messerschmittu a seskočila na kamenitou půdu. Nic tu nerostlo, bylo tu sucho, asi proto bylo to letadlo tak zachované. Ale poblíž skal písečné duny nebyly. Tady byl povrch úplně hladký. Jestli to tak bylo i v roce 1942, byla by to široko daleko jediná vhodná přistávací plocha. Pilot přistál, pak odešel hledat pomoc do Fraktálových skal a skončil stovky kilometrů odsud, zmrzlý a okousaný od lišek. Přitom musel být na dosah záchrany! Zmraznout mohl jen ve Fraktálových skalách u Země! Tady je přece pořád léto! Tak blízko cíle... to je tedy smůla!

„Víc leteckých neštěstí se tu neodehrálo?“ zajímal jsem se.

„Havaroval tu ještě jakýsi Američan se stíhačkou Mustang P-51-A,“ vzdychla si. „Ale spadl i s letadlem na dohled od vsi Mokráčky. Už se nedozvíme, jak se dostal k Vranímu Hnízdu. Vůbec tam neměl co dělat, je to daleko za demarkační čarou. Spíš by tam mohli létat Rusové, ale ti se drželi víc na sever.“

„Co se s ním tady stalo?“

„Nedokončená otočka nad Fraktálovými skalami skončila pochopitelně v Saxamuru,“ pokrčila Jitka rameny. „Chvilí tu bloudil, pak asi hledal místo na přistání, jenže pak mu došlo palivo a při přistávání převrátil letadlo na záda. Vesničané k němu sice brzy doběhli, zvuk leteckého motoru tady zburcuje každého, ale zpod letadla ho dostali už studeného. Ušetřil jim aspoň starost, co s ním. Byl to přece jen spojenec, pohřbili ho tedy na hřbitově.“

Pomalou jsme se vraceli ke gežůru.

„A v poslední době?“ zeptal jsem se.

„Naštěstí už nic,“ vzdychla si. „V posledních letech nějaká letadla fotografovala terén poblíž Vraního Hnízda. Někdo se jich naštěstí domákl, na věži kostela sedí často někdo s dalekohledem, a náš nejvyšší topolog Klásek zaklíčoval neboli zamkl po dobu fotografování Fraktálové skály mezi námi a Čechami. Byly potom neprůchodné i pro nás, ale aspoň se nemohlo nic stát.“

„Ale co kdyby je už neodemkli?“ napadlo mě. „Pak by se městečko Saxamur úplně odtrhlo od Čech?“

„To jde jen nakrátko,“ zavrtěla hlavou. „Nejdelší zamčení bylo někdy kolem roku 1915. Měšťané se rozhodli úplně oddělit Saxamur od Rakousko-Uherska, aby znemožnili odvody mužů do armády. Ve Vraním Hnízdě zůstaly tenkrát jen nejkurážnější ženské a pár stařešinů. Jenže v zamčených Skalách narůstalo napětí a to se po roce uvolnilo parádním zemětřesením. V kronice je zapsáno, že to byl desátý stupeň Richterovy stupnice, to prý na Zemi ještě nikdo nezaznamenal. Celý ostrov Saxamur se prý vlnil jako vlny na vodě. Nikomu se nic nestalo, bylo to v noci a všichni byli v postelích, takže se nikdo nepotloukl, domy stavěné z abega jsou pevné, ale Ebažgové nás před dlouhodobým zamykáním varovali. Šlo by to, kdybysme odemkli zamknuté Fraktálové skály na opačné straně. Ale ty zamkli Ebažgové kvůli Maorům.“

„Saxamur má i jiné spojení se Zemí?“ navnadilo mě to.

„Měl,“ opravila mě Jitka. „Dokonce jich bylo víc. Některé vyřadili Ebažgové už dávno, prý jsou v polárních krajích, odkud se sem hrnula zima, led a sníh. Jak sám vidíš, je tu pohoda. Někde na opačném konci Země poblíž Nového Zélandu byly další Skály v teplé oblasti, jenže tam žili Maorové, kteří sem chodili na lov Ebažgů. Ebažgové se s nimi nedokázali domluvit kvůli neochotě Maorů, ti v nich viděli jen kořist. Maorové byli lidojedi, uzavřít jim přístup do Saxamuru bylo správné. Dodnes se nikdo neodvážá navrhnout odblokování Skal. V Saxamuru je dnes klid a mír.“

„Třeba už jsou dneska Maorové civilizovaní,“ namítl jsem.

„Možná,“ připustila. „Stejný klid a mír je v Čechách i bez Sudetáků. Taky vypadají civilizovaně a taky jim nikdo nevěří, že by zase nedělali neplechu. Angličané prý mají velice rozumné heslo »Safety first4«. Je to zkratka jistější. A Japonci zase říkají: »Kdo udělá tutéž chybu dvakrát po sobě, zaslouží si dvojnásobný trest«. A opravdu na tom něco je. Já bych to ani se Sudetáky, ani s Maory už nikdy nezkoušela. Nevěřím jim.“

Vybalila zpod sedačky košík s naším studeným obědem. Rozlomila zručně půlku kuřete na čtvrtky, jenže ty pak dala ve skleněné misce do přihrádky v zadní části gežuru, odkud je po chvilce opět vytáhla. Čtvrtky kuřete byly horké a tím víc voněly. Není to marné vozit s sebou mikrovlnku, gril, či co-to-bylo.

Oba jsme nasedli, ale Jitka před nás umístila podnos široký přes celou šířku kabiny. Na podnos dala misky s čtvrtkami kuřete, malou ošatku s houskami a velkou skleněnou láhev. Už jsem se lekl, že je to víno, ale byla to jen dobrá limonáda. Obě dveře jsme nechali odsunuté nahoru a dozadu, takže kabinou vál slabý větrík. Obědvat v gežůru je příjemnější než v restauraci.

„Ráda sem létám,“ přiznala Jitka. „Opuštěná stará německá stíhačka, poblíž Fraktálové skály, je to tu takové... romantické.“

Dojedli jsme, Jitka sklídila podnos. Zbytky balila do utěrky a prohlásila, že je donese zubníčkům. Prý mají rádi i kosti.

„Sporádají jakékoliv odpadky,“ ujistila mě. „Nenechají ani holé kosti, potřebují je kvůli vápníku. Něco z toho nám pak vrátí při spravování zubů.“

„Nestálo by za pokus rozšířit je i na Zemi?“ napadlo mě.

„Nestálo,“ zavrtěla hlavou. „Například Maorové. Co mohli, to sežrali. Zubníčky, Ebažgy, požrali se i mezi sebou. Pro ně je škoda i dobrého slova.“

„Třeba už se změnili,“ namítl jsem.

„Myslím, že důležitější je, aby se sem lidožrouti nedostali,“ mínila. „Nedávno si Ondra Vacků stáhl z internetu článek, že se ve Švédsku chystají obnovit lidožroutství. A myslí to prý vážně, stojí za tím i jedna univerzita⁵. Zatím prý chtějí pojídat jen nebožtíky, je to prý ekologičtější než pohřbívání a spalování, ale kdyby jim to prošlo, určitě někoho napadne, že čerstvé maso je zdravější a je to hned v celé Evropě. Beztak to tam přinesli vetřelci, co se dnes do Švédska jen hrnou.“

„Do Čech se to snad nedostane, aspoň doufám,“ řekl jsem.

„Čechům to může už dnes Evropský svaz nařídit,“ odfrkla si s pohrdáním. „Nejdřív jim nařídí natahat si do Čech lidožrouty a pak jim nařídí »sjednotit s nimi zvyky«. Jen do Saxamuru žádné dlouhé velmocenské prsty nedosahují. I kdyby jedli lidské maso v celém světě!“

S těmi slovy zavřela dveře, vzletěla a zamířila nejkratší cestou k blízkým Fraktálovým skalám. Ani jsem se nedivil, když jsme následujícím bliknutím přeskočili na dohled od městečka.

Jitka byla fakt dobrá topoložka.

Než Jitka uložila »rodinný gežůr« do »garáže«, jak honosně nazývala kůlničku na dvorku, nechala mi podržet košík se zbytky z našeho oběda.

Pro zubníčky... Vysypala jim zbytky z utěrky do jejich akvária, do rána tam bude opět čisto, ujišťovala mě.

„Ještě se můžeme projít do naší školy,“ navrhla mi. „Ať víš, kde se vzdělávám.“

Byl jsem pro a tak jsme opět pěšky vyšli na ulici. Škola prý není tak daleko, aby se vyplácelo vytahovat na to auto.

„Zajímalo by mě, na co zdejší auta jezdí,“ zahájil jsem další debatu za chůze ke škole. „Neviděl jsem, že bys do auta nalávala benzín, nebo něco takového. Navíc jezdí neuvěřitelně tiše.“

„Jezdí na elektřinu,“ odpověděla mi ochotně. „Bábuchót je pod sedadlem a kefaž máme nad hlavami. Bábuchót je něco jako elektrická baterie, podobné jsou i v domech. Kefaž je pohonná jednotka, která vyvíjí orientovaný tah zvoleným směrem. Tak je to aspoň napsané v učebnici, ale podrobnosti fakt nevím.“

Nečekal bych, že to bude vědět malá holka, když jsem nic z toho nechápal ani já, promovaný inženýr. Podrobnější informace si budu muset sehnat jinde, snad to tu někdo ví. Ačkoliv bych se neměl divit, kdyby to věděli jen odborníci z civilizace, která tyto stroje vyvinula. Jak mi už Jitka řekla, jsou to opičkám podobní »Ebažgu«. Tady jsme se zkrátka my lidé setkali s úplně odlišnou civilizací a můžeme využívat dobrodiní technologií, na které jsme sami nepřišli. Mráček je v tom, že se to omezuje na Saxamur. Na druhé straně jsem se tomu nedivil. Ani tomu, že »Ebažgu« odmítli kontakt s Maory, kteří se k nim chovali nerozumně a nepřátelsky. Asi můžeme být rádi, že se Ebažgové po tom všem s námi lidmi vůbec stýkají. Celkový dojem z lidstva nekazí jenom primitivní Maorové. Pojídají lidské maso, ale světové války se jim rozhodně připsat nedají.

A budme vděční, že ze všech Fraktálových skal na Zemi se jedny - a to ty nejpoužívanější - nacházejí v Čechách.

Škola opravdu byla nedaleko. Byla totiž v obecním domě, té rozsáhlé budově, kde jsme si pochutnávali na zmrzlinových pohárech. Kromě tří klasických tříd tu byla i velká kuchyně, dvě jídelny, dva velké sály a navíc nějaké byty. Jídelně se nedalo říkat »školní jídelna«, byla to restaurace pro všechny. Pro děti byla přednostně, ale kuchařky a kuchaři vařili i pro dospělé. Neplatily tu zkostnatělé předpisy, které spojení školy s hospodou

vyklučují. Podobným budovám se na Zemi dříve říkalo »kulturní dům«, jenže nikdy neměly tak univerzální a dá se říci nepřetržité využití. Asi proto kulturní domy na vesnicích časem zchátraly, kdežto zdejší »obecňák« byl nejdůležitější budovou města.

Ve školních bytech bydleli tři mladí učitelé a jedna postarší kuchařka, kterým stačila garsonka. Ženatí učitelé a vdané učitelky prý bydleli ve vlastních domcích.

A protože dnes vyučování nebylo, nebyly tu děti, ale lokál byl plný dospělých. Chlapů i ženských. Kdo se sem nevešli, seděli na předzahrádce, kde jsme byli předtím i my.

„Hleďme!“ uvítal nás mladě vyhlízející vousatý muž. „Jituš nám přišla ukázat svého nového tat'ku!“

Pochopitelně jsme byli rázem středem pozornosti. Zdálo se, že sem děti takhle odpoledne nechodí, ale Jitce se nikdo nedivil.

„My jsme se ale dohodli jinak,“ řekl jsem hned na úvod.

„Jakpak?“ pobídl mě vousáč.

„Jitka bude moje mladší sestra a já její starší bratr,“ objasnil jsem náš nově domluvený »příbuzenský« vztah. „Nejsem od ní tak daleko věkem a bude to přirozenější.“

„Taky dobře!“ řekl vousáč. „Ale jako její bráška bys měl spolu s ní chodit do školy, ne?“

„Proč?“ ušklíbl jsem se. „Když mám diplom inženýra...“

„Tady může chodit do školy i inženýr,“ nedal se tím vyvést z míry vousáč.

„V Saxamuru máme stroje, které v našem starém světě nikde nenajdeš.“

„To by se tu musel najít někdo, kdo jim opravdu rozumí - nejen že je umí používat, ale rozumí principům! Pak bych ovšem nějakým školením nepohrdl.“

„Výborně!“ pochválil mě vousáč. „To jste náš člověk! Ale tady to vykládat nebudu, ostatní by nás rušili a my bychom jim také překáželi... zítra je neděle, to taky ne... co takhle v pondělí hned po vyučování v horní třídě?“

„To nepůjde,“ řekl jsem. „V pondělí mám ouřední jednání s advokátem... s nějakým Tomsou...“

„Nemáte,“ zasmál se vousáč. „Ještě jste si nezvykl, že do Saxamuru nemá žádný advokát přístup? To by tak hrálo, tahat sem právníky a jiné darmožrouty! To by byl konec naší idyly!“

„Ale říkal mi to přece starosta Král?“ vyhrkl jsem.

„Jistě, říkal,“ souhlasil vousáč. „Potřeboval, abyste se tady v Saxamuru nenásilně ubytoval, nejlépe u Jitky. Počítal s tím, že až zjistíte, jak to tu chodí, hodíte v Praze výpověď a zůstanete tady s námi. No a Kája s Lojzou se už včera pochlubili, že jste jim slíbil spolupráci. Tím pádem může skončit výmluva s advokátem, jste zkrátka náš člověk a v pondělí odpoledne tady v horní třídě!“

Podíval jsem se přísně na Jitku.

„Tys to věděla, že?“ řekl jsem přísně.

„Věděla,“ špitla. „Ale pan starosta mi zakázal prozradit ti to předčasně. Strašil mě, že by ses pak mohl naštvat a odjet se mnou do Prahy. Dneska už jistě chápeš, proč tam nechci! Pro mě by to bylo opravdu otroctví.“

„Jo, dneska už ti to věřím,“ přikývl jsem. „Ale mohla jsi mi to říct dřív. Vždyť jsi viděla, že jsem se s pány Aloisem a Karlem včera dohodl! Ta šaškárna s advokátem mohla přestat už včera, ne?“

„No, snad mohla,“ připouštěla neochotně. „Ale to ses ještě neseznámil s našimi zubníčky! Jistotu bych měla teprve až by se tobě samotnému nechtělo vracet!“

„Ale tu teď máš,“ ujistil jsem ji. „Mýty mohou padnout!“

„Ono jich už víc ani není,“ špitla potichu. „Možná jen pár detailů... ale tak nepodstatných, že si na ně teď ani nevzpomenu.“

„Vyklopíš mi je cestou domů,“ rozhodl jsem. „Nemusí tady všichni vědět, s čím vším jsi mě doteď vodila za nos!“

Trochu jsem vypadl z role staršího bráchy a sklouzl jsem do mentorování, ale... na Jitku jsem se nezlobil. Ukázala mi toho za jediný den tolik, že bude týden trvat, než si to všechno v hlavě přeberu a urovnám.

Nicméně jsme se oba zvedli a obrátili se na odchod domů. Jitka by tu byla jediné dítě a to mi připadalo nemístné. Takže jsme nezdržovali, rozloučili se a vypadli z hospody. Pardon, ze školy. Obecňák byl opravdu zajímavý mišmaš pod jednou střechou.

„Poslyš, kde jsou teď všechny zdejší děti?“ zeptal jsem se Jitky, když jsme spolu blížili k novému domovu.

„Dneska dávají starý film »Tři mušketýry«,“ řekla. „Teď se asi všichni koukají.“

„Kde »dávají«?“ zajímal jsem se.

„V televizi,“ doplnila.

„On sem dosáhne televizní signál?“ divil jsem se.

„Jistěže ne,“ odvětila. „Televizi máme až v poslední době. Lojza s Kájou přesvědčili městskou radu, že přinese hodně zábavy. Nebylo to snadné, ale nakoupili »ve světě« televizory, připojili je k počítačům místo monitorů a spojili je do sítě. Kvůli kabelům lidem rozkopali zahrádky, našťěstí podle plotů, takže to nevadilo.“

„Skoro se divím, že tu zůstaly ploty, když se tu nekrade,“ napadlo mě.

„Ploty jsou tu kvůli divočákům, zajícům a liškám,“ ujistila mě. „Nebýt té zvěře, nebyly by nutné. Bez nich by ale zahrádky každou chvíli přeryla divoká prasata, stromky okousali zajíci a co dovede liška v kurníku, to si jistě umíš představit.“

„To teda umím,“ přisvědčil jsem a Jitka pokračovala.

„Televizní »Studio Skála« se nejmenuje podle Fraktálových skal, ale protože to vede Ivan Skála. Přivezl si z vandru ohromné zásoby stažených filmů, zařídil si »filmový server« a každý večer něco »pustí do sítě«,“ rozvíjela dál téma televize. „Rozuměj, jsou tam zatím velké společné disky, i když uvažují i o jejich náhradě, na těch discích je spousta filmů, dají se spouštět i nezávisle, jenže přece jen je lepší, když Skála nějaký film vybere a spustí ho do »televizního kanálu«. Pak se všichni dívají na totéž a druhý den se o tom společně diskutuje. Ve škole, v hospodě i v Továrně. Něco jako kdyby to všichni viděli společně v kině.“

„A takové společné kino tu není?“

„Předtím tady bylo, ale byly s ním problémy,“ vzdychla si trochu. „Měli jednu promítačku a filmy vozili z Vraního Hnízda. Tam bylo sesterské kino, které si filmy půjčovalo oficiálně. Jenže jak říkám, byly s tím problémy. Půjčovna vyžaduje platit za každé promítání, jenže každý film se musel promítat dvakrát, ve Vraním Hnízdě i v Saxamuru. Navíc jsou v kinech vždy promítačky dvě, protože filmy bývají na více cívkách, aby se další díly nasazovaly v klidu na druhé mašině a pak se jenom přepnul stroje. Tady i ve Vraním Hnízdě však bylo jen po jedné promítačce a po každém dílu museli diváci čekat na nasazení dalšího kotouče. Z okresu sem přidělili dva stroje a získat další mašiny bylo nemožné. To bylo dost nepraktické, někdy až trapné.“

„Já bych to tak trapné neviděl,“ řekl jsem omluvně.

„Tak to fungovalo dlouhá léta, od poslední světové války až donedávna,“ řekla. „Pak naši *vandrovníci* zjistili, že filmy se dají stáhnout z internetu nebo zaznamenat z pozemské televize. Tím odsunuli promítačky do muzea, od té doby máme »Studio Skála«, které filmy každému dodá až domů. Hlavní rozdíl proti televizi je v tom, že naše funguje jen v podvečer. Od šesti pro děti, od osmi pro dospělé. Ale taky v tom, že v naší neuvidíš jedinou reklamu ani politické žvásty. Skála do televize převedl naše vnitřní zprávy, ale ty jen nahradily bývalý městský rozhlas. Nejsou denně, ale jen když je potřeba něco rozhlásit. Pak jsou vloženy mezi vysíláním pro děti a filmem pro dospělé.“

„Říkáš, že máte filmy stažené z pozemského internetu... ale to je tak trochu pirátské, ne?“

„Není,“ odvětila. „Anebo je, jak chceš. Skála říká, že co je jednou v éteru, to je prakticky dostupné všem. Většina filmů má nahoře hlavičku nějaké televize - Čtěté, Nova, Prima, ale i jiné... Samozřejmě jsou zbavené reklam. Byly v éteru, kde si je mohl stáhnout kdokoli, takže už vlastně ani pirátské nejsou.“

„Stahují je *vandrovníci*...“ zachytil jsem se toho. „Znamená to, že lidé ze Saxamuru občas vandrují do Čech?“

„I dál,“ souhlasila. „Nejčastěji studují v Praze. Rozumí se, že jen takové obory, které mohou uplatnit i tady. Nejvíce studentů studuje lékařskou fakultu. Lidé jsou nemocní i v Saxamuru, takže tu doktory potřebujeme, i když ne všechny. Například zubaři se tu neuživí, jistě chápeš proč. Můj táta studoval zemědělskou fakultu v Praze v Suchdole a odtud si sem přivedl i mou mámu. To jsou výjimky, kdy se sem dostanou lidé zvenku, kteří sem původně nepatřili. Tenhle způsob je tu ale normální.“

„Nevadí vám, že studenti bydlí dlouho mimo Saxamur?“ zeptal jsem se. „Co kdyby se jim tam líbilo a už by se nevrátili?“

„To se od založení Karlovy univerzity ještě nestalo,“ řekla s úsměvem. „Komu by se chtělo zůstat v Praze? Všichni chápou, že studium je užitečné. Pro ně i pro Saxamur. A studují jen obory, které budou v Saxamuru přínosem pro všechny.“

„Čili - na některých školách vandrovní ze Saxamuru nejsou, chápu to správně?“

„Přesně tak,“ souhlasila. „Co by tady dělali třeba právníci? Nebo filosofové či teologové? A už vůbec ne ty úplně nesmyslné obory, jaké se dnes studují.“

Paraziti sem rozhodně nesmí! Uplatní se tu nejvíc lékaři, ty nám spolupráce s civilizací Ebažgů nedává. Ebažgu občas pomohou i v tom, ale jejich lékaři jsou zvyklí na jiné pacienty. To je jako kdybys chtěl po našem doktorovi, aby ošetřoval kočky.“

„Zvěrolékaře tady nemáte?“

„Právě že máme,“ ujistila mě. „To jsou profese, kde je třeba vystudovat oboje. Nejprve jeden směr, pak druhý. Je skoro jedno v jakém pořadí, jestli nejprve biologii u Ebažgů a zvěrolékařskou fakultu až potom, nebo to vzít opačně. To se ví, potřebujeme tady i agronomy, uplatní se tu strojaři, elektrikáři... i když pro ně je asi lepší vyučit se rovnou u Ebažgů...“

„Ale jestli jsem to pochopil, Ebažgu nemají počítače,“ řekl jsem. „A měli by zájem o ty pozemské.“

„Jistě,“ přikývla. „Ale i na Zemi jsou přece počítače teprve v počátcích. Ebažgu nejvíc vadí, že ty první, co vzali na zkoušku, strašně rychle přestaly fungovat. Chodící třicet let starý počítač je bílá vrána, většinou se pokazí mnohem dřív. A tak je to na Zemi se vším. Všechno se hrozně rychle rozbije, pokazí a rozpadne.“

„To je ta pozemská »řízená spolehlivost«, vlastně by se to mělo nazývat »nezřízená nespolehlivost«.“

„Však jsem u toho byla s tebou, když na to Lojza nadával!“ připomněla mi hned. „Ti dva se teď zabývají pokusy, jak zvýšit spolehlivost pozemských součástek. A mají i úspěchy. Získali od Ebažgu nějaké součástky a úspěšně jimi nahrazují pozemské.“

„To mě bude taky zajímat,“ řekl jsem.

„Tak třeba vysychající a občas i vybuchující kondenzátory nahrazují mikrovyrovnávači »grese«,“ sdělovala mi. „Slibné jsou i knihy »fokri«. Lojza s Kájou doufají, že na jejich základě vytvoří lepší záznamové médium než pozemské disky, flešky, dévédéčka a cédéčka.“

„To si ovšem troufají!“ komentoval jsem to. „Pozemské disky mají už dnes terabajty! V čem mají být fokri lepší?“

„Především budou spolehlivější,“ řekla. „Pozemská média ztrácí schopnost zobrazit vloženou informaci za deset let, »fokri« vydrží neporovnatelně déle. Ebažgu tvrdí, že i desetitisíce. Lojza s Kájou sestrojili knihovnici Maruši Králové stroj pro přepisování pozemských knih do »fokri«. Jejich parta už to převádí kolik let. Na začátku převedli všechny zdejší knihy, pak

z Vraního Hnízda a teď si objednávají v knihovně ve Vraním Hnízdě knihy z Prahy. Místo aby je někdo prostě četl, udělají z nich součást »fokri«.

„To mi připadá jako »digitalizace« knih v Národní knihovně v Praze,“ podotkl jsem.

„Ano, jenže parta Maruše Králové má jistotu, že ve »fokri« vydrží knihy desetitisíce let. Samozřejmě mají větší elán, když vědí, že jejich práci ocení i jejich praprapotomci!“

To bylo opravdu k zamyšlení. Budu se muset co nejdřív, nejlépe hned v pondělí ráno, připojit k Aloisově partě. Jestli se jejich záměr podaří, mohl by to být průlom v počítačové technice. Budu při tom, nebo ne?

Nebude to marné!

Doma mi Jitka ještě ukázala, jak je to tady s elektřinou. Neuměla mi to vysvětlit, ale to bych jí nezazlíval. Jen se zeptejte doma nějakého dvanáctiletého, jestli ví, kudy se elektřina dostává do vypínačů a zásuvek! Kdo vám to správně vysvětlí, je hvězda.

Základem zdejší elektrifikace není rozvod elektřiny z velké společné elektrárny, ale nepříliš velké domovní bábuchoty. První pohled vám nic neřekne. Kovová krabice asi jako tři krabice od bot vedle sebe, má jednu páčku a dva izolované vývody. Ta páčka je hlavní vypínač a z těch vývodů se odebírá elektřina pro celý dům. Není to střídavý proud, ale stejnosměrný (starý pán Edison by měl radost!), o napětí čtyři sta čtyřicet voltů, tedy maličko víc, než jsme zvyklí. Když se dotknete vodičů, dostanete stejnou ránu. Což ale nikoho nebolí, protože nikdo na dráty nesahá, ani na zem spadlé... ačkoliv tady je to nesmysl, žádné venkovní dráty, které by mohly padat na zem, tu nejsou. Po bouřce neodstraňují čtyři z rozvodných závodů stromy padlé na vedení, nespojují přetrhané dráty - nic takového! Nejsou tady venkovní dráty, nejsou tu čtyři z rozvodných závodů a vlastně ani ty rozvodné závody. A co víc, nejsou tu ani ty bouřky. V domech nejsou elektroměry, elektřina je zdarma. Bábuchoty nejsou akumulátory, ale vyvíječe. Na dotaz, odkud ji získávají, však už Jitka odpovědět nedokázala. „Říká se, že z nějakých neutrin,“ řekla nejistě.

Jak to ale bábuchoty dělají, nevěděla. Nevadí, někdo mi to snad zodpoví. I když to vypadá tak trochu jako perpetuum mobile, není tomu tak. Odněkud tu energii získávat musí. Právě neutrina odnášejí ze štěpných reakcí

bezúčelně až čtyřicet procent energie. Kdo ji dokáže využít, má po starostech. Nejvíc neutrin přichází totiž z hvězd a naše Slunce není výjimkou.

To platí i pro zdejší koblížkovité gežůry. Zdroj proudu bábuchót mají pod sedadly a víc jsem se od Jitky nedozvěděl.

Budu rád, když to budou vědět zdejší inženýři.

----- Poznámky:

3 Vražda na tyranu není zločinem... ale »naši« tyrani jsou přece svatí...

4 Bezpečnost především

5 Magnus Söderlund, profesor Stockholmské vysoké ekonomické školy, propagoval kanibalismus ve švédské televizi TV4

Cesta do Prahy

Rozhodl jsem se v pondělí nejít ani k Aloisovi, ani do školy. Pojedu do Prahy, podám řádnou výpověď v zaměstnání i z bytu a přivezu si všechn svůj - zatím skrovný - majetek.

„Príma, pojedu s tebou,“ řekla Jitka.

Jenže okamžitě se postavila proti mému nápadu odhlásit se z bytu. A také proti tomu, že tam pojedeme autobusem. Místo toho na chvíli strnula a pak se ke mně obrátila.

„Tak jsem to zařídila,“ oznamovala mi. „V pondělí pojeděš se mnou autem půjčeným z Vraního hnízda. Máš přece řidičák. Za druhé, neměl bys dávat výpověď z bytu, ale věnovat starostovi Královi klíče a dispoziční práva. Byt bude platit Vraní Hnízdo pro naše vandrovní. Navíc ti zajistí doručování všeho co ti ještě může dojít na starou adresu. Máš něco proti tomu?“

„Prosím tě, jak jsi na to přišla?“ podivil jsem se.

„Vyjednala jsem ti to se starostou, panem Králem,“ řekla jako by se nechumelilo. „Ty to nevíš? Jsem přece telepatka! Pan starosta Král je taky telepat, takže mezi sebou nepotřebujeme ani mobil či co podobného.“

Jitka že ovládá telepatii? Trochu mě tím, pravda, zaskočila. To jsem fakt nečekal. Pak to ale vypadalo logicky. Až teď jsem pochopil, jak je možné, že nás pan Alois čekal ve dveřích, když se Jitka poprvé rozhodla navštívit ho.

A to ostatní taky nemělo chybu. Předám-li byt starostovi, pomohu městu, neboť získá další byt pro studenty. To by podle mého mínění šlo. A jestli mi za to půjčí klasické auto za účelem odvozu věcí, nebudu se trmácet po české síti hromadné dopravy, která je dnes vážně v příšerném stavu. Každý kus patří jiné firmě a výsledkem je jen chaos a drahota.

„Když už máš telepatii, zařid' mi zrušení schůzek,“ požádal jsem ji. „Nejprve musím vyřídít Prahu.“

Souhlasila a v krátkosti všechny obvolala. Vlastně jen dva, Aloise a vousáče ze školy. Pan Karel prý telepat není, ale pan Alois mu to už řekne, ti dva jsou beztak pořád spolu.

„A pan Stanislav Kubík je ředitel naší školy,“ informovala mě dodatečně. „Ten fousáč přece! Je to moc fajn ředitel.“

„Jen bych hádal, že o něm nikdo na Okresní školní správě nemá ani tušení, že?“ přijal jsem to.

„Jistě,“ souhlasila Jitka. „Nikdo taky naši školu neotravuje všemi možnými i nemožnými kontrolami. Slyšela jsem, že dneska spojují zvláštní školy s obyčejnými. Nevíš, který osel něco tak pitomého vymyslel?“

Mám o inkluzi ve školách ještě ostřejší mínění. Považuji ji za zločin na dětech. Zaostalým dětem nepomohou, normální děti zbrzdí. Za to by se mělo trestat, ne odměňovat!

V Saxamuru se všichni, nejen ředitel, starají, aby škola měla úroveň. Nepoměřují se s jinými školami, ale »vandrovníci« přinášejí občas ze světa novinky a dalším vzorem jsou Ebažgové, takže bych řekl, že úroveň vyučování ve škole v Saxamuru je nad úrovní ostatních škol v Čechách. V Saxamuru vzdělání uznávají. I když jsou nejvíc zaměřeni na zemědělství, nezanedbávají ani ostatní obory.

Obyvatel Saxamuru nebylo nikdy dost, aby byli soběstační ve všem. Továrnu měli jen jednu a ta, jak jsem pochopil, vyráběla hlavně »trvanlivé výrobky«, jaké se nedaly koupit »ve světě«, tedy ve zbytku Čech. Aby bylo za co »ve světě« nakupovat, museli mít také něco na prodej. A většinou šlo o potraviny.

Obchody zajišťovalo Vraní Hnízdo.

Už za komunistů se někteří papaláši divili, kolik toho tak malé městečko vyprodukuje. Když si někteří porovnali oficiálně udávanou výměru polí s množstvím prodávaného obilí, brambor, ovoce, zeleniny, masa a mléka, »trochu jim to nesedělo«. Přitom mohli porovnávat jen to, co se dostalo do oficiální statistiky. Ani ve Vraním Hnízdě totiž nebyli hlupáci, aby všechno prodali do státního výkupu. Nejvíce potravin prodali za všech režimů, od Rakouska přes První republiku, Protektorát po socialismus a jeho pád, načerno. Vraní Hnízdo mělo síť rozhozené v širokém okolí. V družstevních prodejnách prodávali jejich potraviny rádi, neboť je dostávali levněji a více na nich vydělali. Za komunistů za to hrozil trest za »nedovolené podnikání«, dnes je to pod paragrafem »krácení daní« a výše hrozících trestů ještě stoupla, ale lukrativní výděvky za to vždycky stály a ochota riskovat nemizela.

A totéž se dělo na straně nákupu.

V dobách přidělového hospodářství to bylo složitější, ale černý trh kvetl i tehdy. Dnes je to jednodušší, nikdo se nediví ani velkým nákupům.

Dodávku televizorů do Saxamuru prý muselo vézt nákladní auto. Jeho šofér se divil, jak ubohá a úzká silnice do městečka vede. Rozčilovalo ho, když mu ve skalách vysadila satelitní navigace a musel jet podle pokynů místního spolujezdce. Brblal, že by se na úzké cestě nevyhnul ani protijedoucímu motocyklu, natož autobusu. Naštěstí se spokojil ujištěním, že autobus potkat nemůže, autobusy zde nejezdí a případné nevídané setkání vyřeší místní, kteří to tu znají a budou si jistě vědět rady.

Rakušané, Němci i komunisté si na důležitá místa prosadili své lidi. Rakousko-uherským úřadům postačilo obsazení četnické strážnice, která však byla ve Vraním Hnízdě umístěná až na okraji městečka, takže sice s přehledem kontrolovala příjezdovou cestu, ale od vedlejší cesty do Skal byla co nejvzdálenější. Četníky sem posílali za trest a ti proto přílišnou horlivostí neoplývali.

Němci byli důslednější a dosadili si Říšské správce přímo na radnici, jenže každým rokem o jednoho přišli, neboť umrzl na výletu do Skal. Až potom konečně ustoupili a jmenovali na místo Říšského správce »loyálního« místního občana. Když později do Vraního Hnízda přijelo auto s Revolučními gardami, zmizelo při »pronásledování zrádců a kolaborantů« ve Skalách, do okresního centra se nikdy nevrátilo a vyšetřovatelé nově ustanovené Policie narazili na hradbu mlčení. Nikdo z občanů Vraního Hnízda neměl potuchy, že by do městečka nějaké auto poslední dobou přijelo.

Komunisté si dosadili své lidi za předsedu MNV a předsedu místního JZD, jenže oba do roka utekli. Nesnesli pomyšlení, že je všichni občané ignorují. I v hospodě seděli jen spolu a když byla hospoda plná, místní raději postávali u sousedních stolů, než aby si k nejvyšším funkcionářům někdo přisedl. Hospodský vyzývavě obsluhoval jen hosty u okolních stolů, funkcionáři si museli pro pivo chodit k výčepu. Vrcholem přezíravosti bylo, když předseda JZD poručil pro celou hospodu rundu a s vytřeštěnými očima hleděl na obrovský tác netknutých panáků slivovice, který před něho hospodský postavil se slovy: »On to nikdo nechce!«

Až místní lidé jako funkcionáři uspěli. Jediné, čeho papaláši na okrese dosáhli, bylo přejmenování Rolnického spolku Pokrok na Jednotné zemědělské družstvo Pokrok - to pak prosperovalo jako málokteré, družstvo

tu totiž bylo už za Rakouska a změna jeho názvu byl jediný a přitom zcela bezvýznamný ústupek.

Bylo mi to velice sympatické.

Domluva se starostou Králem byla jednoduchá.

Dnes nebyl úřední den, takže mě k němu Jitka zavedla až domů. Bydlel sice od nás trochu dál, ale bylo to směrem na Skály, takže bychom šli kolem tak jako tak.

„Á, náš nový počítačový expert!“ uvítal nás. „Jitko, stavte se na náměstí Vraního Hnízda a vyzvedni tam u pana Hanzlíka auto, už o vás ví. A jeďte opatrně! Neštěstí už snad bylo dost!“

Prošli jsme Skalami - tentokrát jsme ukázkově nebloudili, Jitka dostala své pověsti topoložky, a brzy jsme se hlásili u písaře pana Hanzlíka, který o nás už opravdu věděl. Byl přece telepat.

„Na jak dlouho to odhadujete?“ zeptal se mě, když mi dával klíčky od auta.

„Nevím, ale nechci se nikde zbytečně zdržovat,“ slíbil jsem.

Auto, už trochu postarší škodovka, stálo v garáži za radnicí. Bágl se studeným obědem jsem dal dozadu, nasedli jsme a vyjeli. Na palubní desce se rozsvítila satelitní navigace, Jitka tam honem chtěla naklofat cíl naší cesty. Nechal jsem ji, ať si hraje, jen jsem se snažil dostat někam, kde už budu mít aspoň mlhavé tušení o další cestě. Kupodivu jsme se do Prahy dostali a přistáli jsme v ulici poblíž mého dosavadního bytu.

A jdeme nakládat!

V mém dosavadním bytě jsme nechali všechnen nábytek - co s ním v Saxamuru, studentům poslouží lépe. Odvezli jsme si můj soukromý počítač, nebyl úplně nejnovější, ale bral jsem ho hlavně kvůli archivu, ale hlavně moji sbírku dévédéček starých českých filmů. Staré české filmy považuji za lepší než novější. Dévédéčka byla většinou za lidových padesát korun, což je docela reálná cena, všechno nad to je nemravný zisk producentů (proto tak ječí proti »pirátům«). Vždyť i na starých filmech se dá vydělat, třeba po padesátce místo pětistovky, nemusí pršet, stačí když kape, dá se to dohnat množstvím - a pamětníci si přijdou na své.

Měl jsem jich pěknou sbírku, ale nepouštěl jsem si je tak, jak jsem je koupil. Tyhle padesátikorunové filmy nemají ochranu proti kopírování,

takže jsem si každý film přehrál na vlastní disk, DVD putovalo do skříně, filmy jsem si pouštěl z disku, ale měl jsem dobrý pocit, že nejsem pirát, i když podle našich zákonů je i tohle za hranou. Některé zákony zkrátka považuji za nemravné od samého počátku.

Všechny tyto filmy byly již mnohokrát vysílané v televizi, takže je v Saxamuru považují za »Public Domain«. Moje sbírka tak přispěje ke zvýšení kvality »filmového fondu« Ivana Skály.

Nepříjemné setkání mě čekalo s dosavadním šéfem.

Chtěl jsem od něho vlastně jen jedno - souhlas s okamžitou výpovědí. Ostatně jsem měl dojem, že mu tím příliš neublížím a ukázalo se, že byl pravdivý. Šéf začal hláškami, že mi nevoní práce, radši se courám kdesi po Čechách, kde nejsem k sehnání.

S překvapením jsem zjistil, že mám v mobilu dva nepříjaté hovory. Pochopitelně - v Saxamuru jsem byl z dosahu telefonních sítí a obě hlášky mě dostihly až když jsem se s Jitkou vynořil ze Skal. Ale to jsem měl úplně jiné starosti, spěchal jsem za panem Hanzlíkem přebírat auto, takže jsem je přeslechl.

Odmítl jsem ale nařčení, že jsem hovory ignoroval úmyslně. Mohl jsem to dokázat, neboť upozornění na zmeškané hovory byly označeny datem a hodinou přijetí, takže bylo jasné, že jsem byl předtím mimo dosah sítí.

„Byl jsem v místě, kde nebyl signál,“ hájil jsem se.

„To není pravda, všichni operátoři se chlubí stoprocentním pokrytím Čech,“ nepřijal šéf můj argument.

„Byl jsem tam, kde to pokryté nemají,“ trval jsem na svém. „Stoprocentní pokrytí je trapný marketinkový trik. Nemohou mít pokryté všechno. V jeskyni, třeba v Moravském Krasu, byl bych také bez signálu. Nebyl jsem v jeskyni, ale v radiovém stínu za skalami, dokazuje to čas přijetí upozornění na zmeškané hovory.“

„Jenže jsme tu měli problémy a když jsi nebyl dostupný, musel jsem angažovat jiného experta. Mimochodem ochotnějšího a nejspíš i chytřejšího. Vytrhl nám trn z paty a jen se divil, jaké tu máme problémy. Jemu se to prý nestává.“

„A nechcete ho přijmout místo mě?“ sehrál jsem uraženého, neboť jsem pochopil, že stačí málo a dostanu od šéfa hodinovou výpověď, což bych uvítal víc než abych se s ním dohadoval, jestli bude či nebude trvat na dodržení výpovědní lhůty.

Šéf ale nepochopil, že to je přesně to, co já chci. Začal mi předhazovat, že mám nepřiměřeně velký plat. Ten expert prý dělá levněji a přitom je šikovnější. Jako správce by byl lepší než já, je přitom mladší a nestará se o žádného zděděného sviště.

„Proč ho tedy nevezmete?“ sehrál jsem menší rozčilení.

Skončilo to - pro mě - nejlepším způsobem. Výpověď jsem nepodával, ale dostal. A jak jsem byl v ráži, nevadil mi ani důvod, kterým mělo být hrubé porušení pracovní kázně, naopak jsem prohlásil, že v tom případě odcházím středem a nejenže nebudu požadovat odškodné, ale klidánko oželím i poslední výplatu. Nejde mi ze zásady o prachy, ale o čest. Dnes odevzdám služební notebook a pak si za mě shánějte náhradu!

V té chvíli jsem měl pocit, že už šéfovi došlo, že to myslím vážně. Obrátil a začal mě chlácholit. Jenže když už řekl, že mám výpověď, těžko to mohl vzít zpátky. Pracoviště »Open space« má jednu výhodou, která je současně největší nevýhodou. Všechno je tam totiž slyšet. Zaměstnanci nesmí dělat hluk, aby se vzájemně nerušili, a když šéf něco řekne zvýšeným hlasem, slyší to všichni. Všiml jsem si, jak někteří natahují krky, aby jim z naší hádky nic neuniklo. Kdyby došlo na soud, měl bych tu svědků víc než dost. A šéf to věděl. Říká se, že vystřelený šíp a vyřčené slovo se nedají vrátit. Někdy je to docela dobře.

Otočil jsem se a vyšel na ulici, ale obratem jsem se vrátil. Šéf se v první chvíli rozjasnil, asi doufal, že jsem si to rozmyslel, ale vrátil jsem se jen abych mu vrazil do ruky služební notebook. Pak jsem se opět otočil a odešel.

Sbohem, kamarádi, tady už nebudu ani hodinu! A nového experta šéfovi od srdce přeju.

Třeba bude opravdu lepší.

Takže jsme měli povinnosti úspěšně za sebou a mohli jsme se obrátit na zpáteční cestu. Bohužel jsem v té chvíli propadl pýše a rozhodl jsem se ukázat Jitce Prahu, aby si nemyslela, že je tady jenom nuda, auta a prach. Zakoupil jsem pro oba celodenní lístek a vydali jsme se na okružní jízdu Prahou. Kousek jsme se svezli metrem, pak jsme šli na tramvaj a prokládali jsme to pěšími procházkami. Jitce se to líbilo. Vstoupili jsme do jednoho chrámu a Jitku vnitřek uchvátil, stejně jako Karlův most se sochami - jen

jsem jí musel vysvětlit, co to jsou hříšníci a proč by měli trpět v pekle. Obdivovali jsme panorama Hradčan, rozhlednu na Petříně, Národní divadlo, prošli jsme se po Václaváku a nakonec jsme si Prahu prohlédli shora ze Žižkovské věže, což se Jitce obzvlášť líbilo.

„Lidé v Čechách nelétají letadly,“ ukazoval jsem jí. „Proto si postavili vyhlídkové věže. Nemají tu Fraktálové skály ani lesy, ale dá se tu taky docela snadno zabloudit. Jenže nikdo tu nemusí v takovém bludišti zahynout. Vždycky tady najde někoho, kdo mu ukáže správnou cestu.“

„Netušila jsem, Jindro, že to tady tak znáš!“ řekla obdivně. „Ale těch lidí je tu... trochu moc. A všimla jsem si, že nás nikdo nepozdravil. Jako kdyby to ani lidi nebyli...“

„V Praze a ve většině velkých měst se lidé nezdraví,“ řekl jsem. „Zdraví se tu jen ti, kdo se dobře znají. To bys nedělala nic jiného než že bys zdravila nalevo napravo a ještě bys všechny nestihla pozdravit. Všimla sis, že nás nikdo nepozdravil, ale ani my jsme nikoho nezdravili. Tady je to zkrátka zavedené jinak.“

„A prosím tě, o jaké sviště se tady ještě staráš?“ zaskočila mě další otázkou. „Říkal to přece tvůj šéf!“

„Aha!“ došlo mi. „Říkal, že se ten druhý nestará o zděděné sviště, že? Koho jsem ale zdědil? No přece tebe, ty jsi ten svišť!“

„To tedy nejsem,“ načouřila se. „A co to vlastně je?“

„Svišťové jsou zvířátka, žijící v horách,“ vyhověl jsem její zvědavosti. „Před nebezpečím se navzájem varují hvízdáním. No a malým dětem se tak říká, protože často brečí a křičí. Ty už jsi větší, ale pro šéfa jsi byla jen »svišť«. Pro mě ovšem ne. Vlastně to není taková nadávka, svišť je docela milé zvířátko.“

„Ale v Saxamuru je to tisíckrát lepší,“ zhodnotila Prahu na závěr. „Nemáme věže ani rozhledny, ale z gežůru se rozhlédneme kde se nám zachce. A ani za to neplatíme, jako v téhle věži.“

„V Praze se platí vstupné víc než v Saxamuru,“ souhlasil jsem. „Však se také říká: »V Praze blaze, ale draze!« Platí se za místo, kde máme odstavené auto, platí se vstupné, platí se za dopravu i za průvodce. Jen ty máš tady dneska průvodce zdarma.“

„Ale těch památek je tu víc, než kolik jsme jich prošli, že?“

„Mnohem víc,“ přikývl jsem. „Praze se říká Stověžatá, ale věží a věžiček je tu víc než sto. Projezdit všechny trasy tramvají by nám trvalo mnoho dní, a

to nepočítám autobusy. A těch lidí, co tu je! Mnohem víc než milion!“

„Ale pro ten milion lidí jsme my dva méně než vzduch,“ vystihla to svým způsobem. „U nás se zdravím s každým, každý mě zná a já znám je... a to nás je v Saxamuru taky přes osm tisíc, přesně osm tisíc osm set dvacet šest i se mnou a s tebou. Se všemi se znám a zdravím.“

„Já zatím ne,“ pokrčil jsem rameny. „V Saxamuru se cítím cize asi jako ty tady v Praze. Ale určitě si zvyknu...“

„Tak víš co?“ řekla. „Pamatuješ si jistě, kde máš auto. Pojď, pojedeme zpátky. Už se mi začalo stýskat po lidech. Tohle jsou víc loutky než živí lidé!“

„Dobře, pojedeme,“ přikývl jsem. „Ale pořádně se dívej, ať ti ještě zbytečně nic neuteče. Kdoví, kdy se sem zase podíváš.“

Já jsem se s tímto městem loučil víc. I když jsem se těšil na Saxamur, málo platné, tady jsem byl doma delší dobu.

Kdoví, kdy se sem zase podívám...

Vraceli jsme se pomalu, nikde jsem nejel rychleji než bylo nutné. Netroufl jsem si na dálnici, natolik jsem zase nedůvěřoval svým řidičským schopnostem, ale i po vedlejších silnicích jsme přijeli na dohled od Vraního Hnízda ještě za světla.

Konečně jsme projeli náměstím a pokračovali hlavní ulicí do Fraktálových skal. Zamýšlel jsem dovézt k nám věci a vrátit vypůjčené auto až potom. Silnice do skal tam při pohledu z velké výšky končila, ale s Jitkou na palubě jsme je projeli hladce. Tady navigace pochopitelně hlásila, že »nemá spojení se satelity«, takže přestala ukazovat, ale v Saxamuru to nevadilo.

Zdejší ulice jsou široké, ale chodí se po nich pěšky. Gežůry létají nad nimi a chodec se snadno vyhne. Auto z »vnějšího světa« tu je »trpěný vetřelec« bez práv.

Jitka mi pomohla odnést všechny mé věci do domku. Budu tu teď doma stejně jako ona a »sourozenecký status« by měl dobře vystihovat naše budoucí vztahy. Samozřejmě domek po rodičích patří jí, já jsem v něm nájemník, ale v tom se jistě shodneme i bez požehnání ouřadů. Tady bylo i papírování jednodušší. Domek na ni převedli hned když osiřela a maškaráda s advokátem skutečně sloužila jen k tomu, abych se tu zaháčkoval a netrval

na stěhování do Prahy. Jitka to chápala jako otroctví a v tom jsem s ní dneska souhlasil. Takhle to bude rozhodně lepší.

Normální automobil v Saxamuru způsobil pozdvižení jako každá neobvyklá událost. Zakrátko celé městečko vědělo, že jsem se přistěhoval. A dokonce natrvalo! Však si na mě lidé zvyknou!

Tím jsem byl tedy přijat za občana Saxamuru. Večer jsem se šel ukázat do obecního domu (bez Jitky, už se jí tam nechtělo), tam jsme probrali pár drobností s mými budoucími parťáky Lojzou a Kájou, domluvil jsem si návštěvu školy s panem Standou a předal panu Skálovi krabici DVD se starými českými filmy. Slíbil, že ji v pořádku vrátí, jen co si všechny stáhne. Budou mít nejspíš vyšší kvalitu než filmy stažené z televize a nebudou mít v obraze rušivé televizní emblémy. A je možné, že tu některé ještě nemají, pak bych měl zásluhy i na rozšíření repertoáru.

Nebyl jsem v obecním domě dlouho. Vrátil jsem se, abych si dohodl podrobnosti s Jitkou, která mi mezitím přidělila a uklidila dřívější »pokoj pro návštěvy«. Uznal jsem, že ložnice po rodičích by byla pro mě samotného příliš velká, menší pokojíček je určitě útulnější. Ale počítač jsem si přenesl do obýváku. Tvrdil jsem, že budu většinou pracovat tady, i když není vyloučené, že se budu chodit radit s ostatními.

V Saxamuru nejsou ve dveřích zámky na klíč, mohu chodit »na konzultace« kdykoliv. Jitka tvrdila, že bude chodit poctivě do školy, což si mohu ověřit u ředitele Standy, který mi chce dát kurs techniky Ebažgů. Pochopitelně budu rád, není to povinné a mohu se dozvědět hodně novinek.

Na obědy budeme oba chodit do restaurace v obecněm. Jitka se třídou, já sám, pokud si nechci sám vařit. To je uznávaný argument, proč nechodit na společné obědy a případně i večere. Pro některé je to příliš daleko, takže se jim vyplácí vařit si doma. Že to jde, předvedla mi Jitka hned po mém příchodu. Přiznala mi, že její maminka, dokud byla naživu, vařila doma často a občas chodila vařit do školy, aby vypomohla stálým kuchařkám - třeba aby si mohly zajet k moři.

Jitčin táta byl také inženýr, jenže z oboru agronomie. Měl tedy dohled nad rostlinnou výrobou zdejšího družstva. Jmenovalo se, jak jinak, »Pokrok« a bylo ve vzorném pořádku. Zajišťovalo nejen potravinovou soběstačnost Saxamuru, ale i Vraního Hnízda a vždycky zbývalo dost přebytků, které se daly ve »starém světě« prodávat. V pokladně družstva zbývalo vždycky dost peněz na nákupy průmyslového zboží - pokud je nevyráběla Továrna.

Ta pokrývala většinu potřeb Saxamuru a mohla by přispívat i k finanční bilanci městečka, kdyby... výrobky Továrny nebyly křiklavě jiné než průmyslové zboží z »okolního světa«... Právě ta odlišnost byla jejich prokletím...

A nejvíc se lišily trvanlivostí...

Hlavní zásadou »starého světa« je co nejvíc omezit výdrž všeho, co se prodává. Kdyby neexistovala záruční doba, nebo by byla znatelně kratší, vyráběly by továrny »starého světa« zboží jen na pár dnů. Vietnamci a Číňané to tak dělají už dnes. Kdo si od nich koupí například boty, musí počítat s tím, že je má nanejvýš na čtvrt roku, pak se rozpadnou, nebo jim aspoň praskne podrážka a za deště budou »nabírat vodu« jako torpédovaný křižník. U nich se záruční doba ani nedá vymáhat. »Tak to nekupujte!« - a je to!

Dnes se ve »vnějším světě« rozmohla »řízená spolehlivost«, neboli »vědecké používání kurvítek«, součástek, které mají jediný úkol: hned po konci záruční doby výrobek poškodit pokud možno tak neopravitelně, aby spotřebitele donutily koupit si jiný.

V Saxamuru je tendence přesně opačná.

Boty z Továrny přečkají toho, kdo si je zakoupil, a budou je nosit ještě jeho potomci. Stejně vydrží čalouněný nábytek. Oboje díky trvanlivosti materiálu »dušigde«, vyráběného podle receptury Ebažgů. Podobá se kůži, jenže netvrdne a zůstane pružný i po staletích. Boty se dědí nejen z otců na syny, ale i z dědů na vnuky.

V »obecním domě« tu mají »bazar šatů a bot«, kam dávají nepoškozené šaty a boty, z nichž děti vyrostly. I Jitka měla botky z bazaru a už se chystala vyměnit je za větší. Bazar je nutný pro děti, které rychle rostou. Jen občas tam musí Továrna přidat nové.

Boty jsou většinou starší než ti, kdo je nosí, takže mohou mít »fazónu« z předminulého století. Nosí se však pohodlně, jsou nepromokavé, netlačí a nejsou s nimi problémy. A tak je tomu i s oděvy z materiálu »gaksýzé«. Ani těch si většinou nevšimnete. Kalhoty jsou stejné už stovky let a i když se ženy již rozloučily s povinnými desítkami spodniček, sukně zůstaly sukněmi. Jenže »gaksýzé« vydrží stovky let pořád stejně pevné a přitom na omak měkké, takže se velice příjemně nosí.

Kdo by vyhazoval peníze za boty nebo oděvy, které se musí rok co rok vyhazovat a kupovat nové a nové?

Má to ovšem i jednu nevýhodu. V Saxamuru zapomeňte na výstřelky »paní Módy«. Móda se sice čas od času vrací, problém je v tom, že zdejší ženy nevydrží chodit pořád ve stejném. Takže mají občas práci i zdejší krejčí a švadleny. Problém je, že výroba a úpravy oděvů se nedají, až na barvení, dělat podomácku. Krejčí a švadleny proto pracují v Továrně, kde mají patřičné stroje, nejen ty klasické šicí. Normální nůžky totiž na houževnaté »dušigde« ani »gaksýzé« nestačí, na tyhle materiály musí být paprsková pila, což je poměrně nebezpečný nástroj, neboť lehce krájí i ocel.

Jitka mi ukázala, jak zdání klame. Domníval jsem se, že má na sobě moderní džíny. Ukázalo se, že nejsou pravé. Kalhoty jsou z »gaksýzu«, jenže zbarvené jako »original jeans« i s naznačeným ošoupáním. Nosí je děti v Saxamuru i ve Vraním Hnízdě, odkud to zjevně do Saxamuru proniklo.

Jen obyvatelé Vraního Hnízda musí kvůli kamufláži chodit v pozemských oděvech. Rovněž »vandrovní« si nemohou dovolit chodit v oděvech z téměř nezničitelného »gaksýzu«, prozradili by se. A znemožní to prodej výrobků Továrny do »okolního světa«. Bez »kurvítek« jsou kupodivu neprodejně, což zajistí obchodníci. Přece nebudou lidem nabízet něco, co by jim do budoucna kazilo všechny kšefty!

Příchod počítačů znamenal vpád »vnějšího světa« do »světa trvanlivých věcí«. Ale pochopitelně vyvolal tlak na prodloužení jejich životnosti.

Ebažgové to vyjádřili jasně.

Zařízení, které nevydrží ani sto let, nemá budoucnost.

Inu - uvidíme!

Návštěva Ebažgů

V rámci zaškolování jsem odpoledne po vyučování přišel za panem ředitelem zdejší školy Standou. Pěkně jsme si popovídali. Standa nebral vyučování jako jednostrannou záležitost, kdy učitel žáka poučuje, ale jako přátelský hovor, při němž jsem se dozvěděl spoustu novinek - alespoň pro mě. Třeba o změkčování kamene a o tom, jak se dělá náhražka dřeva »zadřevo«, pevnější než dub, pružnější než jasan, která nenavlhá, neplesniví a nerozpadá se. Přitom je o deset procent lehčí, takže lépe plave. Proti přírodnímu dřevu má jen jednu nevýhodu - nehoří. Což je naopak při většině použití výhoda. Vždyť ani dubové dřevo se tak snadno nezapálí. A protože ta náhražka vypadá jako přírodní dřevo, je z ní i většina dveří na obou stranách Fraktálových skal, včetně velkých dveří radnice Vraního Hnízda. Ztížila by práci policejním přepadovým komandům vybaveným standardními beranidly, naštěstí nebyla ve Vraním Hnízdě příležitost tuto vlastnost prakticky prokázat.

Dozvěděl jsem se i několik drbů o Jitce. Podle ředitele je to velice dobrá zákyně, nemá ve škole problémy, až na mimořádnou citlivost na »topologii«, kvůli níž si ji už několikrát vyžádali pro řešení problémů souvisejících s Fraktálovými skalami a lesy.

Podívoval jsem se, jak jdou lidé v Saxamuru i ve Vraním Hnízdě Jitce na ruku.

„Jednak je to sirotek,“ vzdychl si ředitel. „To je v Saxamuru výjimka, lidé tu předčasně neumírají. Její rodiče získávali pro Saxamur nové technologie z »velkého světa«. Proto se tam čas od času vypravili - a měli smůlu, že zahynuli. Autonehody jsou tady v Saxamuru neznámé, žádný div, že se to dotklo všech. A Jitka je navíc opravdu zajímavé děvče. Ze všech školáků, kteří prošli u Ebažgů školením »topologie«, byla nejcitlivější. I Ebažgové si ji pochvalovali... Ta holka má zkrátka citlivost od přírody.“

Tak jsem se dozvěděl, že zdejší výzkumníci nedávno získali drony, které zkusili využít k vzdušnému průzkumu Fraktálových oblastí. Dřívější výzkumy vedené pomocí gežůrů úspěšné nebyly a výzkumníci si od dronů slibovali hlavně že jsou menší a lehčí. Ukázalo se, že drony výzkum těch oblastí neulehčí. Stejně jako gežůry, i drony prostě nečekaně mizely. Jitka je

sice všechny našla - i když nikomu nebylo jasné, jak to dělá - přitom objasnila i letitou záhadu zmizelých německých stíhaček, jenže záhad, jak se zdálo, neubývalo.

„Ta holka má na to zkrátka čich,“ konstatoval ředitel Stanislav. „Měl by sis jí víc vážit!“

Jenže právě tohle jsem nechtěl. Přišel bych u ní o zbytky autority, kterou jsem takhle měl. Ještě že jsme se shodli na vztahu »bratra a sestry«, který není nesymetrický jako vztah otce-dcery, byť nevlastní, nebo poručníka-svěřenkyně.

Mělo to ovšem i své nevýhody. Jitka mi občas dělala drobné schválnosti. Ráda se schovávala za dveřmi, když jsem přicházel, aby na mě mohla nečekaně vybafnout. Klasická pubert'áčka! Jak mě ale pokaždé tak snadno vyčítala? Tvrдила mi, že mě »vycítí«.

Topoložka jedna!

Ale nelitoval jsem, že si mě tohle třesidlo vybralo. Zeptal jsem se jí, jak na mě vůbec přišla, ale ona to jen obracela v žert.

„Bráchu si přece člověk nevybírám,“ tvrdila. „Prostě jsme si byli souzení, tak je to!“

Možná měla i pravdu. Ale sám sobě jsem si musel přiznat, že jsem jí za to vděčný. Mohla si přece »přisoudit« někoho jiného. Ať mi nikdo netvrdí, že jsme z celého širokého příbuzenstva jen jediní. Možností měla určitě víc.

Leda - kdo ví - by v tom byla její mimořádná citlivost, jaká se projevovala i v jejím vztahu k Fraktálovým oblastem.

Z mého hlediska to ale bylo jen dobře.

Když jsem přišel za Standou na další pohovor, překvapil mě poněkud zvláštním požadavkem Ebažgů, aby jim město Saxamur »zapůjčilo« k novým výzkumům Jitku Karasovou. Zdůvodnili to tím, že Jitka je ze všech lidí v Saxamuru nejcitlivější na dálkovou telepatii, což bude pro tyto výzkumy klíčová vlastnost.

„Měl bych ji tam asi doprovodit,“ řekl jsem.

„Bylo by to vhodné,“ souhlasil Standa. „Nebude to poprvé. Jinak bych ji tam doprovodil sám, ale bude lepší, když má vlastní doprovod. Ve škole ji samozřejmě omluvím.“

Pohovor se tentokrát táhl jako asfalt a když Standa viděl, že moji mysl zaměstnávají víc Ebažgové, poslal mě raději domů. Jen se ještě podíval do svého počítače, aby mi vybral vhodný čas pro nastávající návštěvu. Svět Ebažgů měl totiž jiné rozložení časů pro den a noc a nemělo smysl objevit se tam uprostřed noci. Vyšlo mu ale, že ideální čas bude zítra ráno a s tím jsem odešel za Jitkou, která si jen poskočila, když slyšela, oč jde a kam půjdeme.

„Mám tam kamarády,“ řekla nadšeně. „Pokecáme si!“

Jenže jsme museli vydržet do rána a Jitka večer nemohla usnout. Musel jsem si sednout na kraj její postele a ještě dlouho mi vykládala, jaké to bylo na minulém školení u Ebažgů.

Přetáhli jsme »večerku« déle než o hodinu...

Na tu cestu jsme si ráno museli vzít gežůr. Řídila Jitka, bravurně prolétla skrz dvoje Fraktálové skály, aby se vynořila na místě, které nepochybně nepatřilo na Zem, ale ani do Saxamuru. Už pro ty stromy, které tam rostly! Byly neuvěřitelně vysoké, vyšší než televizní věž na Žižkově. Dole u země měly úctyhodný průměr, odhadoval jsem to tak na deset metrů. Žádný strom na světě se jim nemohl rovnat a to ani vzdáleně.

Sám bych se tu bál, že zabloudím, ale s Jitkou jsem se toho bát nemusel. Prokličkovala mohutnými korunami skrz propletené větve, vyhoupla se nad ně - a až teď jsem se ujistil, že můj první dojem, že jsme v jiném světě, není vůbec falešný.

Nad hlavami nám svítila tři slunce. Jedno malé červené, dvě větší, skoro jako naše. Ale při tom pohledu se nedalo pochybovat. Jsme v odlišné oblasti vesmíru, pokud to není nějaký úplně jiný vesmír! A ty skály jsou součástí nějakého zakřivení prostoru, či co to je, co tyhle jinak oddělené vesmírné lokality spojuje.

Nicméně - to už jsem věděl. Jak jinak by se dala vysvětlit existence Ebažgů? Na Zemi nežijí, ergo musí žít někde jinde ve vesmíru! I sám ostrov Saxamur je odděleným koutem vesmíru, jen je příliš malý a Ebažgu na něm nežijí. Mají svůj svět.

„Kolikrát už jsi tu byla, kočko?“ obrátil jsem se na Jitku.

„Jen párkrát,“ přikývla. „Měla jsem tu dvojí školení a pár návštěv na pozvání kamarádky Mlufehu. Ebažgové nemají rádi, aby v jejich světě kdekdo coural. Ale když nás sami pozvou, to je přece něco jiného, ne?“

„Máš pravdu,“ souhlasil jsem. „Když nás sem pozvali, jsme tu jejich hosty. Musíme se tak ale chovat.“

„Vždyť se nechováme jako vetřelci,“ ujišťovala mě. „Ještě kousek poletíme a uvidíš!“

Neletěli jsme dlouho. I když pod námi byl všude hluboký les - a to už jsem věděl, že ho tvoří obrovské stromy - Jitka náhle začala prudce klesat, prolétla korunami stromů a přistála. Ne na zemi, ale na velice silné větvi. Jak sem vlastně trefila? Asi to také nějak záhadně »vycítila«.

„Jsme na místě, vystupovat!“ obrátila se na mě vesele.

Kdyby mi dřív někdo tvrdil, že obyvatelé vyspělé civilizace žijí na stromech, ťukal bych si na čelo.

Jenže Ebažgové na stromech žijí.

Jitka zaparkovala gežůr na velice tlusté větvi u vchodu do stromového bungalovu, odkud nás uvítal jeden Ebažgu, ještě než jsme vystoupili a obrátili se k němu. Ano, vypadal skoro jako opice, něco mezi gorilou, šimpanzem i orangutanem, prostě opice velikosti člověka. Nebyl oblečený, ale vzhledem k jeho kožíšku by ho oděv jen zbytečně přehříval. Důležité bylo, že znal Jitku a ona znala jeho.

„Buďte vítáni v mém doupěti!“ vítal nás.

Česky. Což jsem sice nečekal, ale nakonec to nebylo úplně nečekané. Zdejší obyvatelé se s pozemšťany stýkali několik staletí a za tu dobu se někteří mohli naučit česky, zvláště když jsme měli podobné hlasové ústrojí. Tím lépe!

„Díky, Urrahu!“ odpověděla mu za nás Jitka. Takže mi bylo jasné, že se s ním už z dřívějška zná.

Vystoupil jsem opatrně až po ní. Na větvi jsem se necítil příliš jistý. Pod námi byla zelená propast kdovíjak hluboká, větev byla sice nahoře plochá, ale nebyl bych si jistý, jestli neuklouznu. Pád dolů by určitě nebyl příjemný.

„Nezajistíš lépe gežůr?“ navrhl jsem Jitce.

„Je zajištěný,“ ujistila mě. „Gežůry jsou zvyklé parkovat na stromech. Nestojí tu jen tak, ale tiskne se k větvi. Neshodí je ani víchř, ani zemětřesení.“

Dobře, když nepadne, nemusím se bát, pomyslel jsem si.

Následoval jsem podivnou dvojici do dveří »doupěte«. Jitka se hrnula hned za Ebažgem. Vchod neměl dveře, jen jakýsi závěs z korálků, či co to bylo. Jenže tak se mi to jen zdálo. Když jsem chtěl závěs před sebou odhrnout na stranu, projela mi ruka korálky. Podle všeho byl celý závěs jen hologram, prošel jsem jím skrz aniž bych cokoliv pocítil. No budiž, jiný kraj, jiný mrav...

Uvnitř nám hostitel nabídl čalouněná křesílka. Sedělo se v nich příjemně, poznal jsem materiál dušigde. Proč ne, ten jsme přece od Ebažgů převzali. Zřejmě se i v bungalovu na stromě dá bydlet v pohodlí!

Všiml jsem si obrázků zavěšených na dřevěných stěnách zdejší stromové rezidence. Byly krásně namalované a na jednom z nich jsem poznal Jitku. Vzpomněl jsem si, že Jitka měla na stěně svého pokojíku obrázky od spolužačky Mlufehu. A učitelka je od sebe rozsadila, když se při vyučování bavily a nesledovaly výklad. Vytušil jsem, že malířka Mlufehu nejspíš žije někde tady. A Jitka tu není na návštěvě ani zdaleka poprvé. Ano, tak to bude.

„Nepohrdneš pichifem, vid’?“ obrátil se Ebažgu dobrácky na Jitku, ještě si ani nesedla. „A co mám nabídnout bratrovi?“

„Totéž,“ rozhodla za mě Jitka. Stejně jsem nevěděl, oč jde. Potěšilo mě, že mě označil za jejího bratra. Naše úmluva se tedy dostala až sem? Jitka už ji zřejmě Ebažgovi sdělila. Telepatka!

„Můžeme začít jednat,“ začal Ebažgu.

„Nejprve vás musím seznámit,“ skočila mu do řeči Jitka. „O mém novém bratru jsem ti už říkala, to je on,“ ukázala na mě.

„A tohle je Urrah, můj zdejší kamarád,“ ukázala pro změnu na opičího člověka. „A teď mě oba jistě omluvíte, musím nejprve pozdravit kamarády Urri a Mlufehu.“

„Už na tebe čekají,“ usmál se na ni Urrah. „Jděte se přivítat, počkáme tu na tebe, ale dlouho se tam nezdržujte!“ řekl Urrah.

Z dalších dveří vykoukly dvě zrzavé opičí hlavičky. Tohle jsou její zdejší kamarádi? A jedna z těch zrzavých hlaviček je ta excelentní malá malířka? Nakonec - proč ne? Jen ať se jde s nimi kamarádit! Počkáme na ni a zatím si řekneme pár slov s Urrahem. Umí česky, nepotřebuji ani tlumočníka.

„Tak čau!“ mávla rukou a rychle odběhla za kamarády.

„No jo, mládež!“ vzdychl si Urrah.

Úplně lidsky...

„Napijte se u nás!“ pobídl mě zatím Urrah.

Ukázalo se, že pichif je nakyslá šťáva nějakého zdejšího plodu, zředěná čistou vodou. Taková zdejší limonáda. Podávala se v zelených nádobkách, očividně dlabaných z jiného, sladkého lesního plodu, který se dal po vypití šťávy sníst.

„Můžeme tedy přejít k věci,“ navrhl Urrah a zvažněl.

„Nepočkáme na Jitku?“ pokrčil jsem rameny.

„Taky se to dozví,“ řekl Urrah. „Ale zajímalo by mě mínění někoho dospělého. Už jsem o tom jednal s Stanislavem, ale jak vy říkáte, víc hlav víc ví...“

„Tak prosím,“ vybídl jsem ho.

„Chceme se vyznat ve vaší společnosti,“ řekl Urrah. „Už se o to snažíme dlouho, ale zdá se nám, že čím víc se snažíme vás pochopit, tím jsme od skutečného pochopení vzdálenější.“

„Asi to nebude tak snadné,“ souhlasil jsem opatrně.

„Prozradím vám jednu dosud utajovanou skutečnost,“ řekl Urrah spiklenecky. „Už dlouho vaši společnost studujeme pomocí našich vyzvědačů, inteligentních ptáků »kibrihů«. Mají výhodu, že si jich lidé na Zemi nevšímají, takže se k vám mohou přiblížit nepozorovaně. »Kibrihové« se podobají vašim vranám a dají se za ně lehce zaměnit, přičemž rozumí lidské řeči a všechno dokáží reprodukovat. Zejména v létě nám přinášejí cenné poznatky, když se lidé scházejí více venku.“

To jsem si dovedl představit. Pták v koruně stromu poblíž hospodské předzahrádky vyslechne za večer tolik řečí, že je pak mohou celý týden dešifrovat. Otázkou zůstane, jaký význam mají hospodské kecy a nakolik jsou opravdu vypovídající o naší společnosti.

Na tuto otázku ale Ebažgu zřejmě narazili také, takže Urrah byl k významu těchto řečí zdravě skeptický. Tím víc ho zajímalo, co se mezi námi lidmi odehrává.

Jenže mi nezbylo nic jiného než ho zklamat. Víme přece, že nejdůležitější tajné dohody jednoho procenta našich nejbohatších se odehrávají opravdu tajně a nedozví se o nich nikdo, kdo nepatří do jejich bratrstva. Takže se to nedozví ani ode mne, protože ani já do bratrstva nepatřím a nejsem tedy dostatečně informován.

A nepomohou jim ani inteligentní ptáci, protože nejtajnější dohody se odehrávají v takové izolaci, že se k nim nepřiblíží ani myš, natož nějaký ptáci, byť sebevíc inteligentní. Samozřejmě mu řeknu všechno, co sám vím. Jako bývalý specialista na počítače vím ledacos. Ale skutečně utajované informace neznám.

„I nám by mnohdy takové informace pomohly,“ řekl jsem.

Urrah se nad tím zamyslel.

„Přesto bys nám mohl pomoci,“ prohlásil. „Máme totiž - právě kvůli vám - ještě nenápadnější vyzvědače. Bohužel nejsou inteligentní, zato umožňují řízení na dálku. Potřebujeme k nim někoho, kdo by je řídil a propůjčil jim svoji inteligenci. Chcete-li nám pomoci, naučíme vás s nimi zacházet. Chtěli jsme do toho zapojit především Jitku, ale můžeš nám pomoci i ty. Chceš?“

„Samotného mě to zajímá,“ přikývl jsem. „Jsem váš.“

„Dobrá, poletíme do našeho výzkumného střediska,“ vstal Urrah a pokynul mi k východu z bungalovu. „Vezmeme s sebou samozřejmě i Jitku. Je velice šikovná a ve věcech týkajících se telepatie je z vás lidí nejcitlivější.“

Zavolal jsem Jitku a když vyhlédla ze dveří do sousední místnosti, řekl jsem jí, že s námi poletí do výzkumného střediska.

„Juj, tam jsem vždycky chtěla!“ nadskočila.

Rychle se rozloučila s opičími kamarády a všichni tři jsme vyšli na širokou větev před bungalov.

Tam jsme nasedli do našeho gežůru, přičemž Urrah zaujal místo vpředu a Jitce nezbylo než si trochu roztáhnout gežůr, aby mohla nasednout dozadu. Naštěstí to bylo docela snadné, gežůr se prodloužil jako kdyby byl z gumy. Zdá se, že to bude zajímavé!

Tajné desky Ebažgů

Výzkumné středisko Ebažgů se přece jen více podobalo našim pozemským budovám. Bylo sice ještě »skleněnější« než naše moderní skleněné stavby, mělo na rozdíl od nich nádherně zaoblené všechny hrany a rohy, ale působilo známějším dojmem. Přistáli jsme nedaleko vchodu na »parkovišti«, kde už se tísnilo několik desítek jiných gežůrů, tak podobných našemu, že mezi ně zapadlo jako ovečka do stáda.

„Doufám, že si to naše poznáme,“ vzdychl jsem si.

„Neboj!“ ujistila mě Jitka. „Stačí na ně telepaticky písknout a to naše přiletí samo až k nám.“

Spokojil jsem se tím a vešli jsme do budovy. Tam se kolem nás hned vyrojilo několik vědců, zvědavých ...inu, jako opice... my už zkrátka máme taková rčení...

Zavedli nás do pracovny, kde se nám od té chvíle věnovali.

„Začneme telepatii,“ řekl mi na úvod Urrah.

Telepatie vyžaduje menší úpravu, bez ní to prostě nejde. Ale ta úprava je nepatrná a provádí se bez narkózy. Nevypadá to ani drasticky. Je třeba spolknout malé vajíčko, takové bílé zrnko rýže, ze kterého se v žaludku vylíhne dlouhý tenký červík, který se sám protáhne do vhodné cévy a pak pluje v krvi, dokud se nedostane do mozku, kde se rozvětví a přesně se spojí s uzlovými body. Tím umožní dálkové mentální propojení s jinými lidmi, pokud mají v hlavě stejného červíčka. A nejen s lidmi!

Vypadá to trochu drsně, ale skutečnost je jednodušší. Prostě spolknete bílé vajíčko a zhruba po hodině zjistíte, že máte v hlavě vysílačku schopnou spojit vás s jinými lidmi, takže se od té chvíle můžete mezi sebou bavit telepaticky. Jitka už tuhle možnost měla delší dobu, takže se k ní jen připojím. Ale Jitka využívala telepatii i k jiným, často hodně odtažitým účelům.

Maně jsem si vzpomněl, jak mi v našem domě po Jitčiných rodičích chyběly vypínače a jiné ovladače. Pravda, když jsem za šera vkročil do domu, osvětlení se rozsvítilo automaticky - ovšem jen když spolu se mnou

vešla Jitka. Když jsem chtěl zatěmnit okna, stačilo na ně zatukat, ale Jitka k nim vůbec nepotřebovala přistoupit. A na sporáku ignorovala ovládací knoflíky, i když tam pochopitelně byly. I na gežůr jí stačilo telepaticky písknout.

Teď se tyto možnosti konečně otevřely i pro mne. Bohužel mezi mnou a Jitkou byl značný rozdíl. Jitčina telepatie dosáhla přes celý kontinent, moje sotva na kilometr. Urrah mě utěšoval, že se to dá časem rozcvičit, málokdo dosáhne jen do sta kilometrů, ale Jitka byla prostě fenomén.

Navíc jsme dostali »pipugódy«, zvířátka vzdáleně podobná pozemským veverkám, jenže s fenomenální pamětí. Připojují se k lidské telepatii, zapamatují si všechno co vnímáte a na požádání to kdykoliv později reprodukují. Jitka je znala, nazývala je česky »pamětnícci« a nadsakovala štěstím, že bude mít svůj. Litovala jen, že jsou zakázaní ve škole, zejména při zkoušení. Ten zákaz je však pochopitelný a oprávněný. Pamětnícci by si asi pamatovali školní látku bezchybně, ale paměť žáků by zůstala dutá.

Pamětnícci se od našich veverek liší i mimořádnou leností. Zatímco hbitá pozemská zvířátka pořád někde šmejdí, pamětnícci většinu dne proleží a zdánlivě spí. Jenže to je jen zdání. Připojují se i se zavřenýma očima a zaznamenávají všechno co jejich pán vnímá. Telepatie pamětníčků sice dosáhne sotva do dvaceti metrů, ale to stačí, aby mohli nenápadně ležet ve svém pelíšku někde v bytě. Na cesty se nosí buď ve větší kapse, nebo se jejich pelíšek zavěsí popruhem na krk.

V našem případě jsou ovšem pamětnícci důležití. Cokoliv objevíme, musíme bezchybně zaznamenat. Nerozhoduje, kolik toho utkví v hlavách nám lidem, případný rozbor musí být úplný a přesný. Pamětnícci to zajistí.

Když se Urrah přesvědčil, že nás pamětnícci přijali za své »pány« a že mohou zaznamenávat naši telepatii, odvedl nás do Velkého Sněmu. Sídlil ve stejné budově jako Výzkumné středisko Ebažgů, jen v jiném místě, a významem i funkcí se zhruba rovnal pozemským Parlamentům. Čekali už jen na nás a dnešní zasedání nám plně věnovali. Dozvěděl jsem se, že se zdejší Sněm schází vždy jen příležitostně, když vyvstane potřeba něco řešit společně. Stabilní společnost je charakteristická tím, že těchto příležitostí je poskrovnu. Zákony zde platí tisíce let beze změn a mimořádných událostí, jak říkáme menším i větším katastrofám, není mnoho. To, že zasedali jen kvůli nám, jsem chápal jako obrovskou poctu. Překvapilo mě, že se hodlají zabývat poměry na Zemi. Ale bylo to pochopitelné. Vlastních problémů

mají málo a když se přece jen najde něco, co nejde vyřešit banální cestou, svolají se jako kdyby šlo o živelnou katastrofu velkého rozměru.

Kdo ví? Možná se jim poměry na Zemi zdají jako živelná katastrofa velkého rozměru. Ani bych se tomu nedivil...

A protože čekali už jen na nás, zahájili jednání, jen co nás dva usadili k jednomu konci dlouhého stolu. Místo pro nás měli už dlouho připravené.

Jednání zahájil Ebažgu Byzamke, byl totiž právě něco jako předseda Sněmu. Jen nás ale oficiálně přivítal a pak předal slovo Ebažgovi jménem Žláketnal, jehož oborem byla historie Ebažgů, aby nás seznámili se stanovisky historiků, které zde zastupoval.

Ukázalo se, že to bude mít význam hlavně pro nás...

„Náš postoj k lidem Země je podle našeho názoru důležitý nejen po stránce »katórtomů«,“ začal Žláketnal. „Není spor o tom, že se lidem Země hodí a že se s nimi naučí zacházet. Problémem je, že musíme trvat na omezení jejich užití na mezisvět Saxamur a nesmíme dovolit jejich uvolnění pro celý svět Země. Většina katórtomů je zneužitelná proti lidem a nepochybujeme o tom, že by jejich rozšíření přineslo místo obecného pokroku spíš zkázu.

Dlouho jsme doufali, že lidem Země postačí pouhé setkání s námi. Naše společnost jim přece musí připadat lepší než jejich, měla by se stát i jejich cílem. Jenže ani dnes nejsou k tomuto cíli o nic blíž než na začátku. Ukazuje se, že cíl sám o sobě nestačí. Musíme k němu přidat i znalost cesty, jakou ho dosáhnout.

Ukázalo se, že se musíme vrátit v dějinách našeho světa do pravěku, kdy jsme i my byli současným lidem Země blíž. Náhoda nám přála. Nedávno jsme objevili staré záznamy, týkající se předsoučasné doby, to znamená před pětadvaceti tisíci lety. Jsou to tak staré záznamy, že nejsou dnešními prostředky zobrazitelné. Donutilo nás to vrátit se ke starým způsobům zobrazování, které jsme naštěstí měli zdokumentované a podařilo se nám je oživit.“

Skoro jsem nadskočil. Ebažgové se vrátili o pětadvacet tisíc let - to byli na Zemi Neandertálci a o nějakých dokumentech z té doby nemůže být ani řeč. Dnes občas postáváme v obdivu před neumělými kresbami jeskynních lidí, na nichž se dají rozpoznat zvířata tehdejší doby, ale nikdo z našich vědců se neodvážá říkat tomu dokument, chybí tomu to podstatné - sdělení. To se

nachází teprve v pozdějších památkách, jako je klínové písmo, hieroglyfy, případně ještě novější.

Za nejstarší psaný dokument lidstva se považuje sdělení na hliněné destičce, uchované z doby Sumerů. Zní:

Kamkoliv v tomto světě pohlédnu,
všude vidím stejné pitomce!

Ano, sdělení v tom je. Ale příliš strohé. Dalo by se říci, je to pouhá karikatura skutečného sdělení. Ebažgové mají dokumenty staré pětadvacet tisíc let a jak se zdá, je v nich víc informací než jen pár banalit. Zdá se, že se necháme hodně překvapit!

„Nebudu to dlouho protahovat,“ řekl Žláketnal. „Dokument z té doby obsahuje poměrně podrobný popis toho, jak se tenkrát podařilo sjednotit všechny kmeny našich prapředků. Je v tom ale strohé varování. Naši předkové ten dokument prohlásili za tajný. Znamená to, že nebyl určený široké veřejnosti, ale úzké skupině vědců a těch, kdo s jejich pomocí prosadili trvalé ukončení sporů. A musíme přiznat, že toho dosáhli i metodami, které by se nám dnes zdály naprosto nepřijatelné.“

Podíval jsem se po celém shromáždění, ale zdálo se mi, že jsou všichni napnutější než já. A napadlo mě, že ani dnes není ten dokument určený široké veřejnosti, ale jen současné užší skupině.

„Naši předkové pověřili tuto poměrně úzkou skupinu vědců opatrováním tohoto tajemství,“ pokračoval Žláketnal. „Zavázali ji těžkými přísahami neprozradit širší veřejnosti nic z toho, co sami věděli a uchovat toto tajemství výhradně pro případ, že by se nám situace opět vymkla z rukou. Uvědomte si, prosím, že v tehdejší době nebyli Ebažgové ještě úplně jednotní v názorech. Přežívaly mezi nimi zbytky těch, kdo sporů mezi kmeny zneužívali ve svůj prospěch a ke škodě většiny ostatních. Těm se informace nesměly dostat do rukou za žádnou cenu. Proto se strážci tohoto tajemství dohodli okamžitě zbavit života každého, kdo je třeba náznakem prozradí. A skutečně v nejbližších třech stoletích zaznamenali pár desítek a snad i stovek případů, kdy tuto dohodu uplatnili a toho, kdo tajemství prozradil, skutečně bez milosti zbavili života.“

Aj, to bylo drsné, napadlo mě. Tajemství, jejichž prozrazení se trestá smrtí! To se nedá srovnávat s neumělými kresbami zvíře na zdech jeskyní!

Žláketnal však ještě neskončil. Jen se na okamžik zastavil, aby přelétl očima napjaté shromáždění, ale pak pokračoval dál.

„V průběhu uplynulé doby se však na toto tajemství začalo zapomínat. Tajná společnost strážců je udržovala skoro deset tisíc let. Po celou tu dobu je předávala dál. Udržovalo ji už jen přísloví »Kdo své chyby zapomene, dvakrát si je zopakuje.«. Jenže před patnácti tisíci lety se užší sněm strážců rozhodl tuto organizaci zrušit úplně. Důvody k tomu byly zřejmé. Za deset tisíc let se ani jednou nestalo, že by bylo nutné tajemství oživit. Ebažgové si již zvykli na život v klidu a pohodě. Rušitelů bylo méně a méně, až vymizeli úplně. Jejich potomci již neviděli rozumný důvod snažit se vrátit staré časy rozkolu a časem se spokojili s novým životem.

Tajná společnost strážců tajemství se tedy rozhodla, že se rozpustí. Ale protože všichni uznávali přísloví, že zapomenout na chyby znamená opakovat je, udělali opatření, aby jejich tajemství nezapadlo. Sepsali pečlivě všechno co o věci věděli, zašifrovali to a uložili v tajných deskách do základů pomníku Sjednocení Světa Ebažgu. Tam tyto desky přečkaly dalších patnáct tisíc let.

Nedávno jsme do našeho světového informačního systému zadali komplikovaný dotaz, jakou cestou jsme dosáhli současného stavu a proč to lidé na Zemi nedokázali. Odpovědi jsme v prvním okamžiku nerozuměli, posílala nás totiž pod pomník Sjednocení, ale pak jsme tam použili hloubkovou sondu, která nás dovedla do úkrytu Tajných desek. Zbývalo rozšifrovat staré záznamy, které se dnes už nedaly běžně přečíst, ale to se nám podařilo a tajemství leželo před námi. Jenže při jeho dešifrování jsme pochopili, proč je naši prapředkové udržovali v tajnosti i za cenu obětí. Ani dnes by nebylo rozumné zpřístupnit je veřejnosti, tím méně na Zemi, která je v podobné situaci, jako byl náš svět tehdy. Domníváme se dokonce, že by nebylo správné zveřejnit ani to, že na Ebažgu byl kdysi podobný rozkol, jako na Zemi.“

Přihlásil jsem se s poznámkou - a protože mě Žláketnal po celou dobu sledoval, ihned mi dal slovo.

„Řekl bych, že pokud to tajemství nikomu nepomůže, bylo by asi lepší, kdyby je vaši předkové prostě zapomněli, smazali na věky a neukládali je,“

řekl jsem. „Tím, že je uschovali, dali přece i vám najevo, že by se mohlo někdy v budoucnu použít.“

„Ano, to je přece logické,“ pokrčil rameny Žláketnal. „Ale nijak to nesnižuje nutnost nezveřejňovat je všem. My, co jsme se s tím tajemstvím seznámili, jsme se proto rozhodli prozradit je pouze tak úzkému okruhu, jaký tvořili naši tehdejší strážci.“

Slova se ihned ujal dosavadní mluvčí Sněmu Byzamke.

„Prohlašujeme,“ řekl slavnostně, „S tajemstvím seznámíme ve světě Ebažgu pouze nejnutnější okruh našich lidí - a to právě tento Sněm, který se o něm právě teď dozvěděl. Ale aby to mělo smysl, musíme s ním seznámit i nejnutnější okruh lidí na Zemi. Dva naši hosté Jindřich a Jitka, už o existenci tohoto tajemství vědí. Ale musíme je tady na tom místě zavázat nejtěžší přísahou, že je nebudou na Zemi svévolně šířit. Tak závažnou přísahou, jakou žádali naši předkové, kteří za jeho prozrazení brali provinilcům život. Je někdo proti tomu návrhu?“

Tak tohle už je opravdu na ostří nože, pomyslel jsem si. Ale upřímně řečeno, důvody tak tvrdého postupu jsem chápal. Proto jsem zůstal zticha a nehlásil jsem se.

Místo mě se ale přihlásila Jitka. To jsem vážně nečekal.

„Smím k tomu něco říct?“ zeptala se shromáždění.

Tedy, nečekal jsem, že budou brát tak malou holku vážně, ale byli jsme tady hosté a snad proto jí Byzamke dal slovo.

„Četla jsem někde na Zemi nepříliš dlouhý článek, týkající se vojenského tajemství,“ začala - podle mě oklikou. „Američtí piloti se ptali, co mají dělat, kdyby padli do zajetí jedné obzvlášť kruté skupiny nepřátel. A víte, co jim nadřízený řekl? »Prozradte jim všechno, co víte, oni to z vás beztak vymlátí. Skazky o tom, že hrdinové odolávají mučení a nic neprozradí, jsou pouhé babské povídačky. Mučením se dá z každého člověka vytáhnout všechno. Je proto naší starostí, aby jim nepadl do rukou někdo, kdo ví něco opravdu důležitého.« A také, když posílali do první linie někoho, kdo znal nějaké opravdu důležité tajemství, dávali mu ochránce. Jednak aby ho chránil, ale aby ho zabil, kdyby mu hrozilo zajetí.“

Sakra, uvědomil jsem si, v tom má pravdu, ale ať mi někdo vysvětlí, jak se to dozvěděla, když celý život prožila v Saxamuru?

Ebažgové však vůbec nekoumali nad tím, jak se to mohla dozvědět, ale začali uvažovat nad obsahem její poznámky. Podle mého mínění byla totiž

opravdu vážná.

„Připomínka našeho hosta Jitky svědčí o další podobnosti dnešního stavu na Zemi s předsoučasnou podobou Ebažgu,“ řekl Žláketnal. „V popisu tehdejšího stavu byla už tenkrát vyřešená.“

„To by mě docela zajímalo,“ řekl Urrah, který také patřil mezi členy Sněmu a seděl vedle nás.

„Poslední překážkou mohla být odlišnost lidí Země od nás,“ řekl Žláketnal. „Zjistili jsme ale, že i na Zemi jsou podobné jevy, takže se dá použít zcela shodné řešení.“

„Tak už nás nenapínej!“ požádal Žláketnala Urrah. „Co jste našli v těch dokumentech?“

„Nejprve to jednodušší,“ řekl Žláketnal. „Jak zajistit, aby člověk neprozradil tajemství na mučení. Nevím, kdo jste někdy viděl některou velkou šelmu při lovu, na Zemi to bývají například lvi. U nás to byli »nakaírové«, ale dnes žijí jen v rezervacích, kde si sami neloví. Na Zemi se to dá pozorovat dodnes. Když takový lev dožene antilopu a strhne ji prackou, antilopa, místo aby se marně a zbytečně bránila, prostě ztuhne a nechá se bez odporu roztrhat. Je to tím, že všichni živočichové mají v těle látku, která jim umožní mobilizovat všechny zbývající síly na svou záchranu. V případě nebezpečí se tato látka vyplaví do krve a dovoluje až nepřirozené výkony.“

Adrenalin, došlo mi. Tak je to na Zemi a zřejmě i u Ebažgů.

„Jenže když dojde k nejvyššímu nasycení krve touto látkou a ta není užitečná k extrémním fyzickým výkonům, způsobí naopak přehlcení, které vede ke strnulosti. U nás Ebažgů se pak stává, že můžeme »zemřít leknutím«, když extrémní úlek způsobí vyplavení té látky. Nenásleduje-li odpovídající fyzická reakce, například útek, dojde k zástavě srdce a tím ke smrti. Výhodou je, pokud se tomu ovšem dá říkat výhoda, že jedinec v té chvíli necítí bolest, což platí například u té antilopy trhané lvem.“

„Takové případy se popisují i na Zemi,“ potvrdil jsem.

„Přišli jsme na to, jak se dá tento jev vyvolat cíleně,“ nedal se Žláketnal zastavit. „V takových případech se dá úlek vyvolat se zpětnou vazbou, která způsobí právě uvedený jev. Na Ebažgu tato reakce způsobovala rychlou a bezbolestnou smrt toho, kdo upadl do bezvýchodné situace a jeho nepřátelé přikročili k výslechu za použití mučení. Prostě jim zemřel pod rukama. U nepřátel to vždy vyvolalo tak nenávistnou reakci, že mrtvé tělo ve vzteku

roztrhali, ale nikdy si tím nepomohli. Na Zemi tomu bývá podobně a občas k tomu dochází i spontánně. Katy vždycky rozvzteklí, když jim oběť vyklouzne tímto způsobem.“

To si dovedu představit, pomyslel jsem si. A ono se to stává i dnes. Na internetu dodnes kolují videa poprav islámského státu, kdy »bojovníci« podřezávají své oběti - a ty se vůbec nebrání, jen ztuhnou a dají se podřezat jako ovce. Jenže islámisté jsou natolik otrlí, že jednají naprosto bez citu, ani vztek se jich nedotkne. I když pak budou stokrát denně bít hlavou o zem a jako kolovrátek opakovat, jaký je jejich Alláh »slitovný«, svými činy dokazují pravý opak.

„Zdá se nám trochu paradoxní dar umožnit našim přátelům úmyslně zemřít,“ řekl skepticky Urrah.

„Jenže v situaci, jakou popisuje náš host Jitka, může být i bezbolestná euthanasie darem,“ nesouhlasil Žláketnal.

„Teď jde o to, jestli to tajemství Tajných Desek ospravedlní i tak vysokou oběť,“ doplnil jsem oba.

„O tom nepochybuje,“ ujistil nás všechny Žláketnal.

Tajemství Tajných Desek Ebažgů vyžadovalo znát telepatii, ale tu jsme měli oba. A když jsem si pak všechno v hlavě přebral, napadlo mě, že znalost tajemství téměř vylučuje nutnost použít »sebe-euthanasii«. Padnout do rukou nepřátel je téměř nemožné, ale i kdyby k tomu došlo, například při omráčení, bez telepatie to nedává smysl a telepatii nám lidem dávali Ebažgové. U dávných Ebažgů bylo snad možné odevzdat tajemství nepříteli dobrovolně a tehdejší Ebažgové to vždy trestali smrtí zrádců, ale na Zemi je to v rukou nepřátel nepoužitelné.

Dali nám ještě možnost od jejich nabídky čestně odstoupit, ale ani Jitka a tím méně já jsme necoukli. Následoval trénink řízení nově získaných darů...

„A máme pro vás ještě jeden »dárek«,“ řekl Žláketnal, když trénink Tajemství Tajných Desek Ebažgů skončil.

„Oč jde?“ zeptal jsem se.

„Odblokujeme vám další Skály,“ řekl Žláketnal. „Saxamur je se Zemí propojen více než dvěma Skalami. A ty odblokované se vám budou hodit, umožní vám spojení s dalšími pevninami.“

„Kde to je na Zemi?“ zajímal jsem se.

„Podle vašich názvů jsou dvě v Americe a jedna v Africe,“ řekl Byzamke.

„Jsou ale v nehostinných krajích, zablokovali jsme je, protože nepříznivě ovlivňovaly klima Saxamuru. Africké Skály jsou na jižním cípu Afriky, jihoamerická je u Magellanova průlivu v Chile a severoamerická v provincii Québec v Kanadě. Ze všech tří se táhl do Saxamuru studený vzduch, po jejich uzavření se brzy ustálilo příjemnější podnebí. Nebylo to s nimi k vydržení, pořád jen sníh a led...“

„Skály v Kanadě využijeme,“ řekl jsem rychle. „Nemusíme je přece ponechávat otevřené, stačí, když nám umožní obejít cestu přes Atlantik. Krátké otevření snad tolik vadit nebude.“

„Dostali jste dary, které vám umožní zopakovat naši cestu,“ řekl Žláketnal.

„Ale musíte s nimi zacházet opatrně. Nesmí se za žádnou cenu dostat do rukou lidem nehodným. Kdyby se to stalo, odebereme vám je a nikdy víc od nás nic nedostanete. Dobře si tedy rozmyslete, koho z lidí do tajemství zasvětíte. Ne každý je toho hoden.“

„Chcete-li od nás slib, máte jej,“ řekl jsem.

„K tomu vám přežeme aspoň trochu štěstí,“ dodal Urrah.

----- Poznámky:

6 Kód Navajo.

Parlament

Tím náš dnešní pobyt u Ebažgů skončil. Dovezli jsme ještě Urraha domů a než jsme se rozloučili, dal nám na cestu několik dobrých rad. A pak Jitka protáhla gežůr skalami a přistála s ním na dvorku našeho domku.

„Víš, Jindro, co teď máme dělat?“ obrátila se ke mně.

„Máme za úkol vysledovat, co se děje v nejvyšších kruzích České republiky,“ zopakoval jsem jí náš počáteční úkol, jak nám ho zadali Ebažgové. „Měli bychom zjistit, co se tam děje a jaké pohromy se tam chystají. Myslím, že jsme na to dobře vybavení, teď bude záležet jen na nás, jak ten úkol splníme.“

„A děláš si o tom nějaké iluze?“ zeptala se mě.

„Ani ne,“ pokrčil jsem rameny. „Zpěvák František Ringo Čech byl jednu dobu poslancem. A když se vrátil mezi normální lidi, jen si povzdychl: »Tam kradou úplně všichni!« Přitom mezi poslance odešel z umělecké branže, kde se to svatoušky také moc nehemží. Umělci jsou v Čechách také zvyklí trhnout co se kde dá, jenže poslanci jsou podle Františka Čecha extra třída zlodějů.“

„No právě,“ řekla Jitka. „Takže fakticky objevíme jen to, o čem si už dávno cvrlikají vrabci na střeše.“

„Pro Ebažgy to bude nejspíš nové,“ podotkl jsem.

„Ale bude nás dva bavit »objevovat Ameriku«?“ podotkla.

„Myslím, že si při tom i tak dost užijeme,“ mínil jsem.

„Užijeme,“ souhlasila. „O tom nepochybuji. Ale nebude to trochu málo?“

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se jí.

„Myslím si, že pouhé »monitorování« lumpáren nestačí,“ řekla. „Měli bychom hned od počátku uvažovat o »druhé fázi«, jak o ní mluvili Ebažgové. Myslím - zkusit proti těm zlodějům rovnou něco dělat.“

„Neříkali nám zbytečně, a bychom si to nejprve vyzkoušeli jen tak, bez zasahování.“

„Jenom sledovat lumpárny je málo,“ řekla.

Logiku to mělo. Dalo se čekat, že to napadne dvanáctiletou holku, dychtivou už konečně něco pořádného dělat. Co nám bude platné, když budeme vědět o všech zločinech, co se kde stanou? Budeme-li se na ně jenom dívat, bude to ještě horší. Bezmocné sledování lumpáren, neboli jak

se dnes »odborně« říká: jejich »monitorování« nemá daleko ke spoluvině, i když zákony, psané samotnými zločinci, to spoluvinou nenazývají a zločince naopak všemožně chrání. A ta bezmoc je ještě horší, když se proti nim dá zasáhnout, ale nesmíte...

„Hele, nech to koňovi, má na to větší hlavu!“ napomenul jsem ji. „Máme za úkol shromáždit co nejvíc informací o tom, jak to na Zemi chodí. Pro začátek to snad stačí! Pak se uvidí!“

Zamračila se, ale mlčky přikývla...

Dali jsme se tedy do »monitorování« Českého Parlamentu. Ale pravdou je také to, že jsme si museli nejprve na nové dary od Ebažgů zvykat. Protože už pohled na svět se nám úplně změnil...

Lidé se zdravýma očima vnímají svět jako stereoskopický pohled ze dvou bodů. Každým okem vidíme svět dvourozměrně, lidově řečeno placatě, a teprve z odlišností obrazu světa viděného levým a pravým okem získáme třetí rozměr - pohled do hloubky. Teď jsme si museli zvykat na zcela odlišné - skutečně prostorové - vnímání. Řídili jsme totiž neviditelné obláčky bakterií, schopné zvolený objekt »vidět« současně ze všech stran - zředu i zezadu, shora i zdola a někdy i zevnitř. I v tomto nezvyklém zobrazování jsme dokázali rozpoznat trváře, stačilo soustředit se na směr »en face«, ale když říkám, že je to nezvyklé, pak jen protože nemám slova, kterými bych to řekl lépe. Jako kdybyste chtěli slova popsat monumentální plátna Muchovy Slovanské Epopeje člověku od narození slepému!

Ten pohled měl i vady. Bakterie vidí jen tvary, ale ne barvy. Všechno byly pro nás jen různě šedé plochy. Nemohli jsme číst písmenka, pokud nebyla plastická, každý text byl pro nás jen rovnoměrně šedou plochou. Stejně byly pro nás nečitelné zdroje světla, rozsvícené nebo zhasnuté. Všechny měly stejný tvar. Jenže tvar semaforu nic neříká o tom, co signalizuje a světlo bakterie téměř vůbec nevnímaly.

Řízení roje cíleně se vznášejících bakterií jsem si neuměl dřív ani představit. Je to však možné a dokonce poměrně snadné. Roj navíc nemá pevný tvar, v tom směru nejvíc připomíná amébu. A vy mu neustále vysíláte vektory pohybu, jakési šipky, kterými řídíte jeho pohyb i vysílání různých jazyků a panožek.

Obláček nebo »roj«, i když je neviditelný, má od osamocené bakterie značně odlišné vlastnosti.

Osamocená bakterie nemá sluch, ale roj nám může předat chvění, které jako zvuk vnímáme, podobně jako citlivý mikrofon.

Osamocená bakterie nemá cit pro tvary okolních předmětů, ale roj vnímá nejen tvar, ale i jiné charakteristiky. Nezaměnitelný byl alkoholový pach, linoucí se od některých známých poslanců. V alkoholovém opojení je zakázáno řídit automobil, ale chlast při řízení státu nikoho nevzrušuje.

Osamocená bakterie nemá na člověka téměř žádný vliv, dokud se nepomnoží a nenapadne ho. Nebezpečné je teprve velké množství bakterií, přesahující obranné schopnosti organismu. Roj našich říditelných bakterií však mohl být opravdu hroznou zbraní - do dvou minut by člověka rozložil na páchnoucí hromádku. Ke štěstí českých politiků jsme si to sami zakázali, nebudeme přece prozrazovat naše možnosti na nesvéprávných členech provinčního Parlamentu, schováme si je na ty důležitější.

Osamocená bakterie nemá inteligenci, ale tu našťěstí nemá ani roj složený z milionů bakterií. Ebažgové nás ale varovali před vytvářením větších rojů, které by se již mohly projevovat jakousi »kolektivní inteligencí«. Již roj velikosti člověka má své tropismy - například se sám odtahuje od ohně. Podle Ebažgů by se mohl roj velikosti velryby lidem vymknout z řízení a kdyby je přestal uznávat za partnery... Ebažgové to nikdy nezkusili, ale báli se toho. A podle principu »fail safe7« bude rozhodně lépe brát jejich obavy vážně a nepouštět se do megalomanství.

Oba jsme si hned na prvních politicích ověřili nejdůležitější schopnost říditelných bakterií, kterou nás Žláketnal naučil - číst lidské myšlenky. Snímat elektrické potenciály mozku sice dokáže i encefalograf, jenže zvládne jen pár ojedinělých citlivých bodů, ze kterých zapisuje působivé křivky, nic víc. Bakterie snímají celé holografické pole mozku, což znamená, že můžeme nejen lidem číst myšlenky, ale i vnímat, co člověk vidí, slyší a cítí. V jednom okamžiku zvládneme každý jen jednoho člověka, čtení myšlenek je opravdu náročné, ale jde to. Musím na tomto místě potvrdit, že rozdíl mezi řečmi, které poslanci vedou mezi sebou, a tím, co si skutečně myslí, je vskutku příšerný. Pokrytectví, faleš a lži jsou charakteristické pro všechny české - a nejen české - politiky!

Tohle tedy změnilo svět Ebažgů v mírumilovný svět zcela bez nenávisti a rozporů! Ano, je to zbraň, významem - i když ne projevy - srovnatelná s

atomovými zbraněmi. Jenže tato zbraň by ve špatných rukou stvořila tu nejkrutější diktaturu, jakou si člověk umí představit. Záleží jen na tom, kdo tuto možnost má a použije. A až teď jsem naplno pochopil, proč se Ebažgové chránili před jejím zneužitím těmi nejstrašnějšími tresty.

A bylo mi jasné, že budeme uvažovat stejně jako oni.

Jinak to prostě nepůjde.

Nečekal jsem, že v našem Parlamentu budou sedět rytíři bez bázně a hany, spíš jsem se klonil k názoru Františka Ringo Čecha »Kradou tam úplně všichni«. Ale co se tam dělo, to bylo ještě za hranicí mého očekávání. Jak se například chlastalo v parlamentní kantýně, to by zasluhovalo vlastní kapitolu. Někteří poslanci pak zahanbeně přiznávali, že »si asi spletli« hlasovací tlačítka a vyžádali si opakování hlasování - nedivil jsem se tomu. Kdo má v krvi tolik alkoholu, že mu dělá potíže strefit se na židli, netrefí se ani prstem do tlačítka. Nejhorší nešvary jsme našli v poslaneckých kancelářích, kam přicházeli »lobbisté« s úplatky.

Povolání »lobbista« by mělo být strašně nebezpečné. Těmto lidem neustále hrozí zatčení »s kufříkem peněz« v ruce, případně s šustící krabicí od vína. Ano, byli tak zachyceni i politici, jenže i když u úplatků figurují vždy dvě strany - dávající a obdarovaná - Policie nikdy nestíhá obě, ale téměř vždy se spokojí s obětním beránkem - přesněji s tím, koho nechrání lidé s dost dlouhými prsty, na které si ani Policie netroufá. I policisté by mohli dostat přes vlastní prsty.

Už dřív jsem měl jakési tušení, že se v našem Parlamentu podplácí, ale nikdy jsem o tom neměl věrohodný obraz. Teď ale přede mnou vystávalo něco, co přesahovalo nejčernější vize.

To že jsou zástupci lidu? Hlavně když pokrytecky křičí na někoho jiného o střetech zájmů, ale vždyť sami mají úplně jiné zájmy než ti, kdo jim dali své hlasy! Nebyl nakonec František Ringo Čech jediný, kdo v Parlamentu nekradl a »nepřivydělával si« úplatky? Připadalo mi trapné, že to zaznamenáváme pomocí »pamětníčků«, často jsem se za poslance styděl, ale pamětníčky nemůžeme odpojit jen protože se nám z té nahrávky dělá špatně.

Litoval jsem Ebažgy, až budou tuhle žumpu vyhodnocovat.

Winston Churchill kdysi řekl: „Nejtěžším argumentem proti demokracii je pětiminutový hovor s průměrným voličem. Bohužel však nic lepšího zatím nemáme...“

Opravím ho. Pětiminutový rozhovor s průměrným voličem je selanka proti myšlenkám poslanců, když si myslí, že je nikdo nevidí. Podraz na podraz, korupce na korupci a často i zvrhlost.

Podívali jsme se i do Senátu, ale tam to nebylo lepší. Senát má naštěstí v Čechách vedlejší úlohu - pravomoci má tak malé, že vlastně sám o ničem nerozhoduje. Senátoři se sice sami vzletně titulují »pojistkou demokracie«, ale lidé mu trefněji říkají »domov politických důchodců« a nejmýšlivěji se na ně hodí české úsloví: »Když čert nemůže uškodit, aspoň zasmradí!«.

Pokochejte se tím, Ebažgové!

Jitka bez odmluvy přistoupila na můj požadavek, aby se v Čechách zdržela jakýchkoliv projevů našich řiditelných bakterií. Přiznala jen, že měla několikrát cukání proměnit nejednoho z těch slizkých hadů v hromádku smradlavého hnoje. Ti grázlové měli obrovské štěstí, že jsme si to předběžně prohodili a Jitka sama uznala, že nesmíme předčasně prozradit, jakou hrůzu máme proti lidem v rukou. Dohodli jsme se, že udeříme až na ty nejhorší. Do té doby nesmíme světu ani naznačit, že takovou zbraň máme.

Tím drtivější úder to bude...

----- Poznámky:

7 Princip, aby se každý stroj choval tak, aby v případě jakékoliv chyby sklouzl do »bezpečného směru«. Porucha brzd má vést k nechtěnému zabrzdění raději než k odbrzdění (platí zejména na železnici a u atomových reaktorů) O lidském jednání to platí obdobně.

Za oceán

Po zkušenostech z Čech se naše pozice vyjasnila víc než jsme očekávali. Díky nově získané Bráně v kanadském Québecu jsem se nemusel vypravit za Atlantik letadlem, natož abych kvůli tomu podstupoval pověstné ponižující procedury na letištích. A ty by mě jinak čekaly jako že jedna a jedna jsou dvě. Do Spojených států bych necestoval ani za obchodem, ani s cestovní kanceláří, ani na návštěvu příbuzných, ale jako osamělý turista, což by na mě neomylně přivolalo pozornost imigračních úředníků. Říká se, že je to zaslíbené zaměstnání pro úchyly - beztrestně si osahávají koho chtějí a je známé, že si na lidech rádi smlsnou.

Fraktálové Skály v Kanadě však budou obrovskou výhodou. Do Spojených států je odtud kousek, navíc přes nekontrolovanou hranici. Je sice pravda, že na iniciativního blba se dá narazit všude, a pohraniční kontroly mezi tato místa rozhodně patří, ale jen někde vás to bude opravdu mrzet. Doufejme, že na hranici mezi Kanadou a Spojenými státy jich není tolik.

Jitka zkontrolovala nově předané brány všechny, nedala jinak, než že si je musí prohlédnout. Naštěstí jí to trvalo krátce. Pochválil jsem ji - jako »topoložka« je prostě vynikající. Proč jí neudělat radost, když jsem viděl, jak jí každá pochvala blaží?

Řiditelné bakterie měly i další nevýhody. Jednou bylo, že se nedaly dlouho uchovávat. Život se zkrátka nenechá jen tak ošidit. Bakterie jsme po upotřebení vraceli do přepravního pouzdra, kde však dlouho nevydržely. Chovaly se jako běžné hnilobné bakterie. Bez potravy ubývaly, jako když v ledniče zapomenete kostku kvasnic. Chvilí tam vydrží, ale brzy se změní v černou hrudku.

V Americe bylo jejich uchování dvojnásob problematické. Fraktálové skály jsou v tak nehostinných a studených oblastech, že tam bakterie nevydrží. Sníh a led jim nevyhovují. Na sněhu by rychle zmrzly a navíc si neseženou potravu. Museli jsme je nosit v přepravních pouzdrech na vlastním těle, jen tak jsme jim mohli zajistit potřebné teplo. Podle doporučení Ebažgů jsme je měli ve dvou oddělených pouzdrech. Jedno utěsněné, na záložní bakterie,

druhé s otvory, aby se telepaticky aktivované bakterie dostaly do volného prostoru co nejrychleji.

Jitka navrhla letět gežůrem. Okolí severoamerické Brány je podle ní liduprázdné, gežůr tam nebude vadit. Napadlo mě půjčit si raději ve Vraním Hnízdě obyčejné pozemské auto, jenže podle Jitky by nám tam bylo k ničemu. K tamějším Fraktálovým skalám nevede ani pěšina, natož silnice. Klasické auto by muselo mít pásy jako tank. Ale v noci si nás nikdo nevšimne.

Tak dlouho do mě hučela, až jsem s povzdechem ustoupil. Dobrá, poletíme tam za tmy gežůrem. Nejvíc na mě zapůsobilo, že v noci nepozorovaně přeletíme hranice Spojených států. Nerad bych se seznámil s buzerací jejich celníků.

Dohodli jsme se, že mě Jitka doveze za hranice Spojených států a pak se nenápadně vrátí do Saxamuru. Nemá smysl budit tam za dne pozornost mimozemským gežůrem.

A tak jsme to i provedli. Bylo docela působivé, když jsme z denního světla v Saxamuru vyjeli do nastávající Kanadské noci. V Kanadě bylo léto a to tam je naštěstí snesitelněji než v zimě.

Mimozemský gežůr rychle klouzal nad vrcholky stromů směrem na jih. Přelétli jsme nějaké říčky, pak cíp jezera, ale to už Jitka zpomalila. Blížili jsme se k obydleným koutům zdejšího zapadlého kraje.

„Tak - podle mě už jsme ve Spojených státech,“ prohlásila, když jsme dorazili k nějaké významnější silnici. Poznali jsme to podle toho, že se po ní i teď večer míhala auta. Jitka se snesla níž, abych mohl vystoupit.

Vyskočil jsem s batohem a zamával odlétající Jitce.

Jsem tedy ilegálně ve Spojených státech...

Telepatická úprava od Ebažgů má mnohé výhody. Například se můžeme s Jitkou bavit i na dálku. Má to jen nepatrné omezení. Telepatie neprochází skrz Fraktálové skály. Ebažgové na to mají fintu - natáhli si skrz skály kabel a po něm telepatii přenášejí. Ten kabel není kovový ani skleněný, ale zajišťuje spojení mezi Zemí a Saxamurem.

Jenže když mělo spojit Saxamur se mnou, bylo to přece jen dýchavičné. Retranslační kabel totiž vede jen do Vraního Hnízda, odkud musí telepatie překonat Atlantik. A to není málo. Spíš bych se měl divit, že to vůbec jde.

Na tuto dálku už je telepatie natolik slabá, že se dá rozeznat jedině když jsem v klidu a v tichu.

Což není vždycky možné.

Původně jsme se dohodli, že se budeme bavit při každé vhodné příležitosti, jenomže vhodných příležitostí bylo v prvních dnech strašně málo. Cestoval jsem stopem na jih, jenže málokdy mě svezli majitelé osobních automobilů. Mnohem častěji jsem se vezl na korbě dodávek a nákladních aut, kde byl zpravidla větší řev od motorů i od větru. O klidu a tichu se mi mohlo jen zdát.

Po ránu jsem zdvořile poděkoval řidiči dodávky, který mě svezl necelou stovku kilometrů, odklidil se stranou od dálničního odpočívadla a vytáhl z batohu krmení. Pro mě bochníček chleba, pro kibriha vezeného v batohu misku slunečnicových semínek a pro bakterie zahnívající kousky masa. Nejvíc zásob jsem měl pro kibriha. Já jsem počítal s tím, že si leccos koupím a bakterie se spokojí zbytky. Starosta pan Král brblal, že jsou dolary vzácné a město jich má málo, ale Jitka ho přesvědčila, že je to nutné, takže nám vydal malý balíček dolarů, abych měl v té Americe z čeho žít.

Jitce šli zkrátka lidé v Saxamuru na ruku.

Ale teď se nám to hodilo...

Jízda stopem je ve Spojených státech jakž takž možná, ale nesmíte narazit na fanatiky.

Na jednoho jsem měl smůlu hned k ránu. Postával jsem na krajnici a přátelsky mával na projíždějící auta. Tak brzy nejezdilo mnoho nablýskaných osobních aut, jejich majitelé ještě vyspávali, nejvíc jezdilo dálkových kamionů, kteří na mávání neodpovídali, ale také menších dodávek, u kterých jsem očekával víc pochopení pro osamělého stopaře.

Jedna sice zastavila, ale namísto svezení mě čekalo nemilé překvapení. Z kabiny vyskočil černošský hromotluk, vypadal jako boxer těžké váhy, v ruce těžký železný řetěz - a hrnul se ke mně.

„Klekní a vomluv se, ty bílej vodpade!“ zařval na mě.

Uskočil jsem z dosahu jeho řetězu, ale chlápek se nemínil nechat odbýt jen tak.

„Povídám, klekní!“ hulákal dál.

„Proč?“ zeptal jsem se ho a ještě jednou jsem uskočil.

„Protože seš bílej, ty nulo!“ poskytl mi vysvětlení.

Došlo mi, že je to jeden z černých rasistů, kteří se vyžívají v ponižování bílých. Jenže co teď? Kdybych splnil jeho rozkaz, přišel bych o možnost uskočit, kdyby se mu zachtělo praštit mě tím řetězem. Když jeho požadavek nesplním, dám mu záminku zaútočit. Postavit se mu na odpor? Jednak je mezi námi rozdíl dvou váhových tříd, kromě toho je ozbrojený. Sice jen železným řetězem, ale i tím se dá zabíjet! Kdybych se dal na útěk, dohoní mě, vypadal i jako mistr světa ve sprintu.

Víc času jsem ztrácet nesměl. Nepřišel jsem do Spojených států, abych se nechal zmasakrovat prvním pošukem, který se rozhodne zchladit si na mě žáhu, i když jsem ho neprovokoval.

„Neklekám před nikým, ani před tebou!“ řekl jsem pevně, ale přitom už jsem aktivoval bakterie v pohotovostním pouzdru a nařídil jim vyrojít se ven. Bylo jich tam málo, doposud jsem je neměl na čem rozmnožit, ale i těch pár snad postačí. Vyslal jsem je proti němu v podobě dvou panožek.

„Zabiju tě, smradlavá nulo!“ řval vítězně grobián a zatočil nad hlavou řetězem.

Ještě jednou jsem uskočil, ale hrnul se na mě nezadržitelně. Neutekl bych mu, ani kdybych se otočil, natož pozadu. Ale ten metr mě zachránil. Těžký železný řetěz švihl tak těsně před mou hlavou, až mi obličej ovanul zvířený vzduch. Vzápětí však ucouvl naopak halama. Opět zařval jako tur, ale už to nebyl vítězný řev jako před okamžikem, teď v tom bylo nefalšované překvapení, smíšené s bolestí. Místo dalšího útoku ještě víc ucouvl a volnou ruku si tiskl na oči.

„Ty na mě budeš házet písek?“ přešel opět do výhrůžek. „To nebyl dobrý nápad! Za to si tě podám ještě víc!“

„To nebyl písek,“ křikl jsem na něho, ale hned jsem uhnul stranou, aby na mě nemohl zaútočit po hlase.

Halama se však už nepohnul. Pustil dokonce řetěz a oběma rukama si držel oči.

„Co je to za svinstvo?“ zařval, ale z těch slov jsem už cítil jen nefalšovanou bolest.

„Chtěl jsi zabíjet!“ křikl jsem nahlas. „Budeš tedy slepý!“

Odvoloval jsem bakterie. Bylo jich teď znatelně víc než před okamžikem, ale stačilo to. V těch pár vteřinách rozežraly mému protivníkovi obě oči. Slepý chlap už nebude nebezpečný.

„Ty hajzle, bílá nulo, vodpade!“ vychrlil na mě ještě proud nadávek, ale tím si nepomohl. Shýbl se, nahmatal před svýma nohama řetěz, kterým mě sliboval zabít, ale teď už vůbec nevěděl, kterým směrem jsem a útok naslepo neměl naději na úspěch.

Tiše jako myška jsem ho oběhl. Dveře do kabiny dodávky byly otevřené, tiše jsem se vsunul na sedadlo řidiče. Pak jsem rychle nastartoval a rozjel se.

Při zvuku startéru se ke mně otočil a hodil po mně vši silou svůj řetěz, jenže ten jen sklouzl po čelním skle - tečným úderem nepoškodil ani sklo. Mezitím jsem se rozjel a jenom ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak tam nerozhodně tápe. Došlo mu, že jsem mu vzal auto a že mě už nemá na dosah rukou. Měl je jako lopaty, ale nebyly mu nic platné.

Rozjel jsem se na plný plyn a ujížděl po silnici. Přitom jsem uvažoval. Má obrana byla bezpochyby oprávněná, jen jsem při ní asi použil »nepřiměřené prostředky«. To je nejčastější záminka, aby mohl soud ztrestat každého, kdo se opováží bránit. Na druhou stranu je pravda, že ztráta očí je příšerné zmrzačení. Jenže ten halama jasně řekl, že mě zabije. Měl jsem se snad nechat zabít?

Být to v Čechách, nechtěl bych po tomhle padnout do rukou Policie. Mohli by mě zmlátit do krve, to se pak obhájí výmluvou, že jsem »kladl odpor«. I u nás má útočník neúměrně větší právní ochranu než napadený, nehledě na naše nepřizpůsobivé menšiny, ty jsou chráněné ještě víc. Když vám někdo z menšiny úmyslně rozbije auto, nesmíte mu ani nadávat. Policie pak nejenže neřeší škodu - v tomto bodě máte smůlu od okamžiku zjištění pachatele - ale obžaluje naopak vás, soud bude řešit jen »rasismus« a grázl se vám zplna hrdla vysměje.

Nevím, jak to je tady, ale když si před rasistickými černochoy pokorně klekají i policisté, bude to podle všeho ještě horší. Takže nejsem v této chvíli jen »sprostý podezřelý«, ale jestli mě šerifové najdou, jsem prakticky rovnou »usvědčený zločinec«.

Je tam ovšem ta podmínka »jestli mě najdou«, což nemusí být zrovna jednoduché. A pak ta druhá - museli by rozpoznat, co jsem použil za zbraň. Útočné bakterie nejsou nikde tak obvyklé.

Jen mě trochu mrzelo, že jsem použil naši nejsilnější zbraň na takového primitiva.

Ten si tu čest ani nezasloužil.

Ukradenou dodávku jsem zaparkoval mezi stojící kamiony na prvním odpočívadle, aby to vypadalo, že řidič dodržuje nutný odpočinek. Zde ji šerifové najdou, až budou vyšetřovat »napadení jejího řidiče«. Předpokládal jsem, že jim samozřejmě sdělí značku svého vozu - ledaže by ho sám předtím ukradl, ale na takovou náhodu se přece nemohu spoléhat - a podle značky ji brzy objeví. Vysílačky jsou nesrovnatelně rychlejší než stará dodávka, musel jsem se jí proto zbavit co nejdřív. Řídit ji ve chvíli, kdy ji budou šerifové zastavovat, znamenalo - ve zdejším nářečí - být »chycen s horkou pistolí v ruce«. Z toho bych se nevykroutil. Nesměl jsem zkrátka dopustit, aby mě s ní spojovali. Bylo lépe zbavit se jí a dál trpělivě stopovat. Postaral jsem se však, aby po mně v dodávce nezůstalo zhora nic. Šerifové budou jistě hledat sebenepatrnější stopy, takže jsem kabinu pro jistotu prošmejdil bakteriemi. Ať si pochutnají na sebemenších organických stopách - od otisků prstů po jakékoliv použitelné vzorky DNA.

Tak čistá byla kabina naposledy ve výrobní hale.

Pak jsem v klidu došel k pumpě navazující na odpočívadlo. Tam mě vzal dobrosrdečně vyhlízející chlápek, který jel do New Yorku, takže mě doveze skoro až do cíle cesty. Nemával jsem na něho v plné jízdě - to by nezastavil - ale před výjezdem z pumpy jel tak pomalu, že mu sešlápnutí brzdy nedělalo žádný problém.

„Vy se nebojíte jezdit stopem?“ zeptal se mě, když se rozjel po rovné silnici.

„Ani ne,“ odvětil jsem mu. „Okrást mě nikdo nemůže, nic u sebe nemám. Nejsem ženská, aby mě někdo znásilňoval. Proč by mi chtěl někdo jen tak ubližovat?“

„No - právě to se tady dneska rozmohlo,“ řekl Američan. „Teď jsou tady v módě dva nesmysly. Jednak hnutí »MeToo«, kdy vás může kdejaká štětka obžalovat ze znásilnění...“

„To těžko, na mně by si žádná nic nevysoudila,“ usmál jsem se. „Nevypadám přece jako zazobanec! A tyhle »nedámy« jdou přece hlavně po penězích, ne? Každá si snadno spočítá, že by musela nejdřív zaplatit právníka a pak by ze mě nic nevyrazila. To by byl hodně ztrátový kšeft, takže mě raději nechají být.“

„Nikdy nevíte, z jakého důvodu vás chce někdo zničit,“ řekl opatrně Američan. „Můžete mít závistivého souseda... nebo jste politikem... záminka se pak vždycky snadno najde.“

„Nejsem politik a nemám sousedy,“ řekl jsem s úsměvem.

„Pak vás ještě může zasáhnout druhý nesmysl,“ pokračoval raději Američan. „Mohou vás obvinít z rasismu. Stačí abyste se křivě podíval na někoho barevného a než se nadějete, máte jich na krku pět. Policie přijede, jak je v těchto případech zvykem, až za hodinu, nebo i za dvě. A to už můžete být tuhý!“

„To chce nestopovat barevné šoféry,“ přikývl jsem. Nedal jsem mu najevo, že už mám jednu takovou zkušenost.

„Úplně největší nesmysl je, že se k těm barevným přidávají i bílí,“ potřásl hlavou Američan. „Z toho si nic nedělejte, mladej, tomu nerozumíme ani my staříci. Svět se nám v »bullshit« obrací a my jen zíráme.“

„Máte snad, aspoň vy staří, ještě zbraně, ne?“ namítl jsem.

„Jo, to máme,“ pokýval hlavou. „Když mě přepadne nějaký bílej smrad, odprásknu ho a jsem v pohodě. Jenže když zastřelím černýho smrada, je to už rasistický útok a půjdu pár let makat na správce nejbližší soukromé věznice, kde ale mají černí smradi absolutní většinu, takže si snadno spočítám, že živý ven nevyjdu. A všichni smradi to vědí. Ti bílí si na mě netroufnou, ti černí jsou si až příliš jistí. Samozřejmě mluvím o smradech, naštěstí nejsou všichni takoví. Ale z těch smradů musí mít každý respekt. Mají ho i policajti. Podstatně víc bílejších polišů zabijí černoši než kolik černošů zabijí bílí poliši, ale mluví se jen o těch »chudinkách« černejších. Jak říkám, svět se v »bullshit« obrací a my jen zíráme.“

Cákryš, ten Američan mi byl sympatický!

Ten nepochoduje společně s černými, nestrhává sochy Otců Zakladatelů, nepoklonkuje před kdejakým šmejdem, zato mu vadí beztrestné rabování, které tyhle protesty doprovází. A určitě není mezi rabujícími, spíš má s těmi šmejdy sám nějaké problémy.

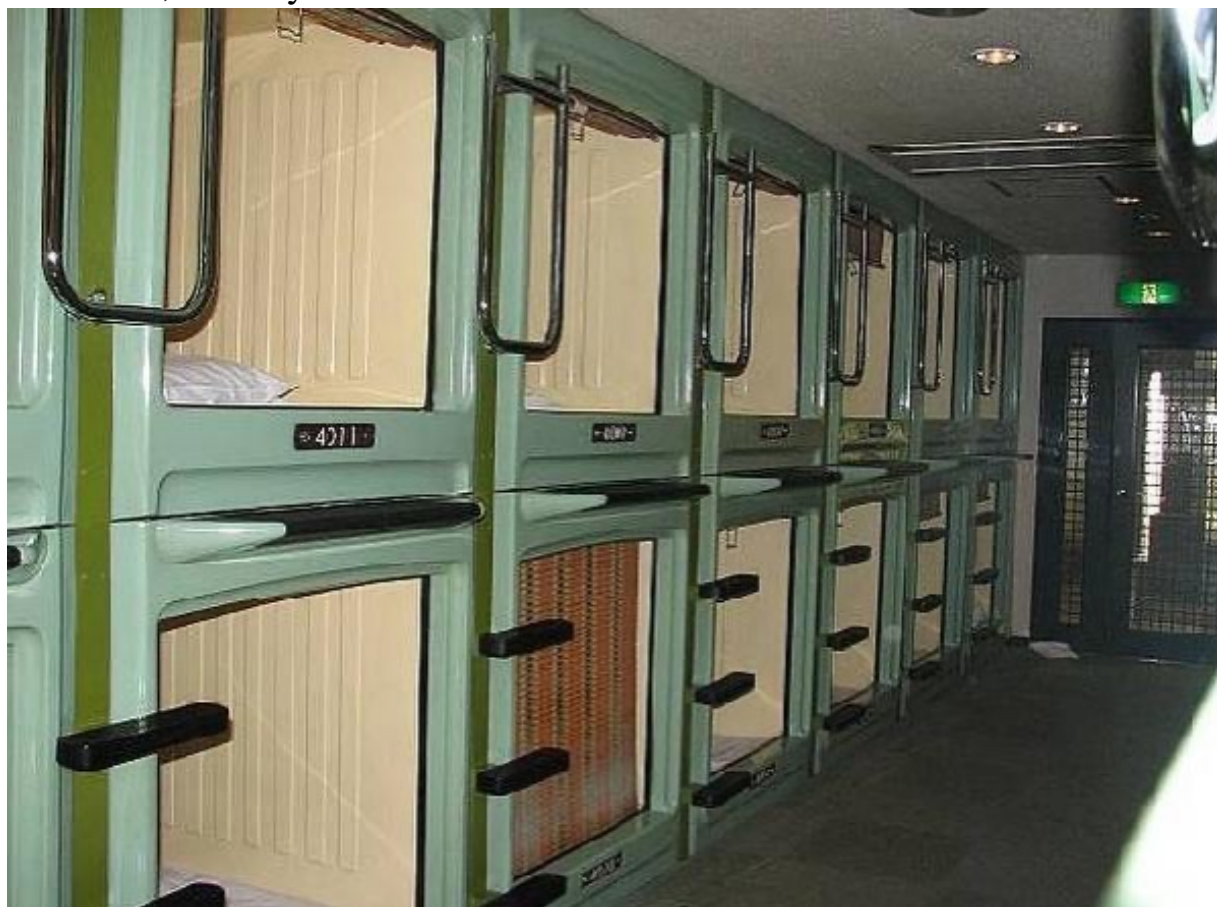
Dva Američané. Jeden hulvát, druhý sympat'ák. A nezáleží na barvě kůže, umím si to klidně představit i naopak. Ani tohohle bych nechtěl potkat navlečeného do uniformy US-mariňáků, ve které by - kdekoli ve světě - »chránil americké zájmy«.

Američané jsou zkrátka divný národ...

Ubytoval jsem se v »hostelu«, který mi doporučil Japonec, se kterým jsem se dal do řeči, když jsem vystoupil z podzemky skoro ve středu New Yorku. Řekl mi, že je to ideální hostel pro osamělé cestovatele a studenty, pokud mi nebude vadit, že je to »kazetový hotel«.

Nevěděl jsem, co to je, ale rozhodl jsem se prozkoumat to na místě. Japonec mi tvrdil, že tam je ubytování levné, akorát tam není dovoleno mít s sebou domácí mazlíčky. Což by mi ani moc nevadilo. Kibriha vypustím, ať se ubytuje sám, nějaké stromy si poblíž jistě najde, bakterie ukryji. Měl jsem s sebou zubníčka, ale ten ve své cestovní láhvi vypadal jako naložená feferonka, ten taky nebude vadit.

Japonský vynález - kazetový hotel.

Útulné buňky na jednu noc.

Takže jsem se zakrátko ke svému překvapení dozvěděl, co je to »kazetový hotel«. Je to japonský vynález a pochopitelně ho v New Yorku provozují místní Japonci, ale ubytují každého aniž by se ptali, co tam chcete. Stačí

když jim zaplatíte, přitom ceník nevypadá předražený. Oproti průměrnému dvojhvězdičkovému hotelu je cena za nocleh čtvrtinová.

Nesmí vám ovšem vadit, že za tuto směšnou sumu získáte právě jednu »kazetu«, tedy »pokoj« velikosti metr na výšku, metr na šířku a dva metry délky, kde je právě jedno lůžko. Vstup je prosklenými dveřmi metr krát metr a když se tam natáhnete, máte pocit, že ležíte v poněkud větší rakvi. Pravda, v té rakvi je vlastní televizor, takže můžete sledovat některý z mnoha desítek pořadů, elektrické zásuvky a wifi vás spojí k internetu, za mírný poplatek si můžete pronajmout i notebook a když stáhnete přes prosklené dveře širokou roletu, máte v rámci kazety i jakési soukromí. Dá se tu číst, sledovat notebook nebo televizi anebo spát, víc od toho ani nechtějte.

Víc jsem opravdu nechtěl. Dole v přízemí byla malá lidová restaurace, většina jídel byla sice japonská, ale dalo se tam sehnat i něco »klasického«, uvidíme!

Vyjel jsem výtahem do nejvyššího poschodí, kde měly být »otevřené balkóny«. Tam jsem vypustil kibriha a nařídil mu, aby si našel vhodné místo na stromě. Parků a parčíků je dole jistě dost a draví ptáci snad ve městě nebudou. Kibrih na to zaštěbetal a odlétl. Měl jsem tedy všechno připravené k akci.

Sjel jsem do patra, kde jsem měl pronajatou »kazetu«. Bylo tam pusto, pochopitelně, bylo teprve dopoledne. Odskočil jsem si na společný, ale docela čistý záchod, na patře jich bylo jen pět, ale zjevně by to mohlo stačit. Byly zde i sprchy se dveřmi, které se otevrou po vhození deseti centů (automat přijímá větší i menší mince, menších musíte vhodit víc, ale na větší mince nevrací!), sprchu můžete okupovat libovolně dlouho... zkrátka pro studenty a osamělé cestovatele je to ideální.

Nesprchoval jsem se však dlouho, jen abych ze sebe spláchl cestovní prach a nechal přitom pracovat zubníčka. Chtěl jsem co nejdříve začít. Když zubníček skončil, otevřel jsem svou »kazetu«, rozsvítil si v ní a pomocí držadel a stupaček se vsoukal dovnitř. A hned jsem stáhl roletu na dveřích a utěsnil ji, aby světlo zevnitř nepronikalo ven. Pohodlně jsem se uložil, zhasl světlo v kazetě, aby mě nerušilo, a aktivoval roj bakterií. Jako kdybych se jím sám stal... vylétl jsem s ním z kazety, našel okno a odvážně se vrhl do hloubky, abych dole větrákem vletěl do »lidové jídelny«. Předtím jsem si všiml, že strážníci odnášejí použité nádoby do velkého koše, odkud je

personál občas vybírá a odnáší umýt. Ušetřím jim práci, vyčistím použité nádoby pomocí bakterií. Jednak tím trochu překvapím personál, který se podiví, že nádoby není špinavé, ale zářivě čisté, jednak tím vykrmím bakterie. Bude jich více a budou akceschopnější.

Teď už jde jen o to, zda je použiji. Nechtěl bych být v kůži darebáka, který bude jejich cílem jako první.

I když - na pořadí asi nebude záležet.

A jeden už to přece odnesl...

----- Poznámky:

8 Kravské lejno

První ostrá akce

Pomnožení bakterií na použitém nádobí v restauraci prošlo nadobyčej rychle. Neviditelný obláček vletěl do koše krátce poté, co tam dvě studentky odnesly své nedojedené šlehačkové zákusky a čištění skončilo dříve než tam přišel s nádobím další zákazník.

Zdržel jsem bakterie ještě pár vteřin - přece tam nenechám výživné zbytky grilovaného kuřete - ale pak jsem vyletěl dveřmi na ulici a rozhlédl se kolem.

Od začátku mi vadilo, že nevidím barvy. Svět byl jednotně šedý, rozdíly byly jen v odstínech šedi, ale ty se měnily podle úhlu, z něhož jsem se na danou plošku díval. Nerozpoznal jsem ani černou od bílé, všechny plakáty měly pro mě jednotnou barvu neutrální šedé. Tady si asi nic nepřechtů!

Ulicí procházelo několik desítek lidí, řekl bych »nic moc«. Musel jsem proletět několik dalších ulic, než jsem se vymotal ze zdejší čtvrti. Snažil jsem se držet směr k velkým mrakodrapům, jedině tam jsem mohl narazit na lidi, kteří by mě zajímali.

Neviditelné bakterie mohly letět rychleji než chůze člověka, ale pomaleji než ptáci. I to bylo s podivem. Běžné bakterie jsou pasivní a samy aktivně nelétají. Těm mým dodávala netušené možnosti jejich »kolektivní podpora«.

Konečně jsem narazil na první banku! Plastická písmena byla dost kontrastní, vletět dovnitř byla věc okamžiku, roj bakterií se protáhl i nepatrnými mezírkami kolem pohyblivých vstupních dveří, nemusel jsem čekat, až jimi někdo půjde, aby mě pustil dál. Ocítl jsem se ve velké hale rozdělené na jednotlivé kóje - klienti potřebují aspoň zdání soukromí. Zamířil jsem k první kóji, kde bankovní úředník obsluhoval klienta - staršího pána v bezvadném obleku. Neodolal jsem a rojem jsem objal hlavu úředníka, abych se napojil na jeho myšlenky. Nezapomínal jsem, že tenhle člověk je v bance pouhým zaměstnancem a určitě za nic nemůže.

Úředník svému klientovi právě vysvětloval jemné odstíny několika různých půjček. Z toho bylo zřejmé, že klient se zajímá právě o půjčky, ale to mě vůbec nezajímalo. Oťukl jsem myšlenky úředníka, ale byl to zřejmě velice poctivý chlap, jednal s klientem na rovinu a neměl přitom žádné postranní úmysly. Ovšem, tihle zaměstnanci mají z každé transakce drobnou provizi,

takže mají zájem uzavřít s klienty smlouvu, vyplatí se jim přemlouvat je, aby neváhali a využili služeb právě jejich banky, ale nic víc v tom není a nemá ani smysl víc hledat.

Výborné bylo, že jsem v té chvíli viděl očima úředníka. Na rozdíl od »vidění« rojem to bylo klasické barevné vidění a mohl jsem číst všechno, co viděl on sám.

Nejdůležitější pro mě ale bylo, že jsem se dozvěděl, kdo je šéfem právě tohoto úředníka a kde ho najdu. V prvním patře - dobrá, nechám toho dobrého muže být, ať dělá svou práci, půjdu se radši podívat do prvního patra na jeho nadřízeného.

Roj bakterií bohužel nemůže jezdit výtahem, neboť bakterie nedokáží stisknout tlačítko. Mohl bych nanejvýš využít toho, kdo tam právě směřuje, ale to je příliš nejistá sázka do loterie. Musím najít schody, nějaké tu přece musí být, třeba nouzové, požární...

Jenže úředník na přepážce jezdil za nadřízeným zásadně jen výtahem a o schodech možná ani nevěděl. Nevadí. Oblil jsem bakteriemi hlavu chlapa z ostrahy, ten by to vědět mohl.

Nezklamal mě. Bezpečáci mají přehled o kdejakém zákoutí, o schodech pochopitelně věděl. Brzy jsem našel správné dveře a když jsem prolnul škvírkami na druhou stranu, ocitl jsem se na nouzovém schodišti. Vinulo se nahoru i dolů, ale nezdržoval jsem se jednotlivými schody, vzal jsem to prostředkem rovnou vzhůru.

Štěstí mi přálo, objevil jsem i správné dveře s gravírovanou plastickou vizitkou, kterou jsem přečetl i pomocí bakterií, takže projít okrajovými škvírami a jdu dál.

Jak se dalo čekat, byl jsem v předpokoji, kde se s klienty domlouvá sekretářka. Seděla tam a pečlivě si lakovala nehty, bylo vidět, že nemá moc práce. Nezajímala mě ale. Nechal jsem ji být, jen jsem se zamýšlel protáhnout škvírami kolem dveří do šéfovy pracovny. Tady jsem ale poprvé narazil. Dveře šéfovy pracovny byly polstrované, aby pohlcovaly zvuky, a na okrajích měly navíc gumové těsnění, které místnosti hermeticky oddělovalo.

Troufnou si bakterie na gumu těsnění? Guma bývá odolná, budou s ní mít hodně práce. Ale včas mě napadla jiná možnost. Pod stropem byly mřížky centrální klimatizace. Poslal jsem tam výhonek svého obláčku a jeho prostřednictvím jsem se porozhlédl po spleti klimatizačních potrubí. A jak

se dalo čekat, již sousední větev vedla do šéfovy pracovny. Odvolal jsem výhonek bakterií, který se neúspěšně snažil rozložit gumu těsnění, a protáhl jsem do pracovny šéfa celý obláček potrubím.

Právě s někým telefonoval, ale nevšiml by si mě ani kdyby se upřeně díval na mřížku, ze které jsem se vynořil. Slétl jsem až k němu a oblil jeho hlavu. Nedělal jsem si iluze, že o něčem v bance rozhoduje. Měl na starosti jen úředníky na přepážkách, na které dohlížel podobně jako dráb hlídající na poli robotníky. Ale tento už věděl daleko víc než úředníci dole. Znal se dokonce se šéfem pobočky a věděl, jak se k němu dostat. Netrápil jsem ho proto, stáhl jsem se do potrubí klimatizace a zamířil k nejbližší odbočce, kde se centrální potrubí dělilo. Pochopil jsem, že cestování potrubím je pro mě výhodnější než chodbami a schodišti.

Tak jsem se konečně vlil do přepychové pracovny ředitele pobočky banky. Tady byl skutečný přepych, místnost obložená dřevem, na podlaze drahé koberce... nežije si pan ředitel špatně!

Mělo to jen jednu nevýhodu, chyběl tu pán tohoto přepychu.

Nezbylo mi než se opět potrubím přemístit do předpokoje k jeho sekretářce. Také neměla nic na práci a krátila si dlouhou chvíli prohlížením módních časopisů, ale z jejich myšlenek jsem se dozvěděl, že jsem tu ještě brzy. Šéf přijde až po obědě, musím na něho počkat.

To mi připomnělo, že už mám také hlad. Stáhl jsem se tedy s bakteriemi do potrubí klimatizace, kde jsem si našel klidnější místo a »zaparkoval« je tam. Když se naskládaly hustě jedna vedle druhé, vytvořily placku hnědého slizu, nalepenou v jednom z rohů na stěně potrubí. Odtud mi je proud vzduchu neodfoukne. Mohl jsem se od nich psychicky odtrhnout, vylézt z »kazety« a skočit si do japonské restaurace v přízemí na něco k snědku.

Šéf banky mi neuteče.

Oběd jsem do sebe naházel, až jsem vzbudil nelibost svých spolustolovníků. Většinou to byli Japonci, pochopitelně jen ti se sem stahovali, pro ně byl i »kazetový« hostel. Jenže pro Japonce jídlo patří k jejich kultuře, musí se vychutnávat a naházet do sebe oběd jako lopatou je pro ně strašlivé barbarství. My Češi si z jídla svátost neděláme, hlavně aby ho bylo dost.

Potěšilo mě, že mě považovali za Američana. Pravda, ti se také s jídlem nepárají. A je to na nich vidět! Mezi japonskými studenty se mistři v zápasu sumo nevyskytují, všichni byli krásně štíhlí, kdežto mezi jejich americkými kolegy je už v tomto věku převaha »tlustoprďů«. Asi bych se nad tím měl zamyslet. Není dobré přebírat z každé kultury jen to ohavné! Chtěl jsem se však rychle vrátit, abych si opět dal do úst zubníčka - není nad pohodu v puse - zalehl v »kazetě«, zatáhl roletu, uvolnil »zaparkované« bakterie a podíval se na šéfa banky.

Přišel jsem však ještě brzy. Nedočkavě jsem se prosmýkl do předpokoje, ale jeho sekretářka ještě nejevila žádný nepokoj. Šéf přichází až touto dobou, žádná panika!

Právě když jsem »zpovídal« sekretářku, jak je to s příchody jejího šéfa (nikdy nepřišel před obědem), šéf se konečně přihasil. Nemusel jsem do jeho pracovny oklikou klimatizačním potrubím, vlétl jsem tam spolu s ním a než usedl do šéfovského křesla, oblil jsem nedočkavě jeho hlavu.

Tak se ukaž!

Jenže se ukázalo, že ani tento bankéř není pravým cílem mé cesty. Ani on není ničím větším než kolečkem mašinérie. Možná důležitým kolečkem, nicméně ani on nerozhoduje o ničem jiném než o taktice banky. O strategii rozhoduje někdo ještě vyšší. Ani ředitel banky není jejím majitelem, ale jakýmsi vyšším šafářem, drábem nad dráby. Kdyby zklamal, majitel banky ho bez mrknutí oka nahradí jiným. Ekonomů je ve Spojených státech nadbytek a kdo může, studuje ekonomii, i když v poslední době převažuje zájem o obskurnější obory, například politologie nebo gender.

Dozvěděl jsem se ale konečně něco důležitého. Skuteční majitelé bank se brzy sejdou na nejbližším setkání Mezinárodního měnového fondu, tentokrát v Evropě, v Bulharsku. Proč zrovna tam? Bulhaři žádné zasedání Mezinárodního měnového fondu až dosud nehostili a nefinancovali, ať si na to tedy zvykají.

Musel jsem to ihned referovat Jitce. Naštěstí jsem byl právě v klidu, Jitka také a telepatické spojení fungovalo. Oznámil jsem jí, že nejbližší setkání Mezinárodního měnového fondu se koná za dva měsíce v Bulharsku, měli bychom toho využít.

„Bez starosti, Jindro!“ odpověděla. „To stihneme! Posbírej, co si chceš přivést zpátky, hlavně tam nenech kibriha, byl by tam nešťastný, ani

bakterie, aby něco nevyvedly. Klíďo, beze spěchu se přesuň na hranice s Kanadou, vyzvednu si tě tam.“

Domluvili jsme si tedy, že se ještě předtím domluvíme, kde a jak mě najde, kdyby se mi nepodařilo dorazit přesně na místo, kde jsme se rozešli. Tím jsme přerušili telepatické spojení a měl jsem hned další úkol - posbírat všechno co tu mám a vrátit se na hranice s Kanadou.

Moc jsem si těch Spojených států neužil!

Ale aspoň něco jsem tu zjistil...

Noc jsem chtěl ještě strávit v »kazetovém hotelu« - když už jsem si nocleh zaplatil. Ráno se vydám zpátky na sever, ale teď mám ještě neplánované volno. Rozhodl jsem se proletět se nad městem. Mohl bych vylézt z kazety a projít se osobně pěšky, ale bakterie byly na přesun vhodnější. Byly rychlejší než kůň a nikdo si jich nevšímal. A kromě toho je nezastavily ani zavřené dveře, pokud nebyly skutečně hermetické. Mohl jsem se podívat i do zavřených obchodů, zejména večer, až obchodníci stáhnou rolety. I potom bude jistě otevřeno dost restaurací, barů a heren, jenže právě tyhle noční podniky mě moc nelákaly. Nejsem barový typ ani James Bond a v barech nevidím velkou zábavu.

Banka, ve které jsem začal, byla na okraji Manhattanu, tam začínaly ulice luxusu. Vymetl jsem pár obchodů, prohlédl jsem si výlohy obchodů se šperky, vplul jsem do obchodu s elektronikou, kde jsem obdivoval poslední novinky, které do Evropy přijdou až za pár měsíců a do Čech ještě později. Tady už je prodávali, ale nestály na ně fronty, lidé je spíš jen obhlíželi. Pochopitelně, kdo má doma televizor s obrazovkou přes metr, nebude hned šílet po televizoru s dvoumetrovou obrazovkou, jeho přístroj mu postačí do konce jeho životnosti, nebo do konce záruční doby, což je v mnoha případech totéž. Viděl jsem ale, že si pár zákazníků tyhle obří obrazovky kupuje - jistě budou s nimi spokojeni.

Prodávaly se ale i ledničky, automatické pračky a jiné zboží. V obchodech panoval čilý ruch. Ještě větší frmol byl v obchodě s kosmetikou - málo platné, dámy dávají přednost šminkám před elektronikou, starosti o technické věci přenechávají mužské části obyvatelstva, to gender aktivistky nezmění, i kdyby se přetrhly.

Čas od času jsem - čistě z cvičných důvodů - oblil hlavu člověka, který mě něčím zaujal. Byli to týpkové, kteří se od davu nějak výrazněji odlišovali. Zaujal mě černocho oblečený v hadrech, který si zaujatě prohlížel velkoplošné televizory, jako kdyby si je chtěl doopravdy koupit. Ale možná jsou jeho hadry jen kamufláž, která má zakrýt skutečnost. Mohl by to být naopak úspěšný ajťák, který si může leacos dovolit, ale chodí v hadrech, aby se odlišil od svých kolegů. A zaujal mě tak, že jsem se rozhodl »podívat se mu do hlavy«, abych si svůj odhad potvrdil.

To jsem neměl dělat! Hned prvním pohledem jsem přišel o všechny iluze! Tenhle týpek si přišel obhlédnout obchod ne že by si chtěl něco koupit, ale obhlížel si místo, kde se chystal krást. A všechno bylo najednou úplně jinak. A co hůř, tenhle chlápek věděl, že dnes večer potáhne těmito ulicemi průvod, demonstrace, při které se jeho kámoši chystají rozbíjet výlohy, zapalovat auta a krást, kdekoliv padnou na něco cenného.

Tohle mě ovšem nabudilo. Tyhle týpky nezajímá bohulibý důvod demonstrace, zajímalo je jen, jak toho využijí pro sebe.

Vymetl jsem několik sousedních obchodů, prohlédl jsem si výlohy obchodů se šperky a všude jsem se zajímal o chlapy, kteří si - už podle hadrů, ve kterých byli navlečeni - očividně nemohli nic z toho dovolit normálně koupit. Bylo jich tu podezřele plno. Černých i bílých. Zdálo se, že se sem stáhli z daleka široka, aby si obhlédli pole svého večerního působení.

To by jim ale vážně nemělo projít!

Můj původní záměr jít večer brzy spát, abych byl na zítřek fit, vzal zasvé. Podívám se na tu demonstraci. Samozřejmě jen v podobě roje bakterií, kterým nebudou vadit obušky policistů ani slzný plyn. Osobně bych tam nešel, jako cizinec se mohu ocitnout v nějakém konfliktu a mohl bych tu přijít k modřinám jako slepý k houslím. Demonstrace bývají živnou půdou nejen pro rabující dav, ale i pro sadisty, kteří v nich vidí příležitost, jak si beztretně zařadit. A je jim jedno, jestli si jako oběť vyberou policisty nebo rozjařené účastníky průvodu. Počítají s tím, že při větším mumraji je nikdo nestihne ztrestat. Ale když jsem pozoroval, jak si někteří předem pečlivě vybírají, kde a jak budou rabovat, vzkypělo ve mně odhodlání překazit jim to a případně je i na místě ztrestat. Určitě nečekají, co se proti nim tentokrát postaví. A měli by si to nadosmrti zapamatovat!

Prolétl jsem ulicí od jednoho konce k druhému, hledal jsem, kde se ta demonstrace schází, odkud vyjde. A skutečně jsem brzy objevil parčík, kde se scházel jakýsi dav. Někteří měli připravené transparenty, jiní jen vlastnoručně namalované desky s hesly. Nic jsem nedokázal přečíst - bakterie zobrazují všechny transparenty jako šedé desky - ale když jsem se podíval do myšlenek jedné dívenky, nesoucí v čele průvodu transparent, zjistil jsem, že to má být demonstrace proti policejnímu násilí. Přinejmenším ta dívka si to upřímně, ale naivně myslela - ale podle toho, jak se chystali rabovači, jsem soudil, že to bez násilí nebude, nemělo by to asi tu »správnou šťávu«. A jestli se násilně neprojeví policisté, mezi demonstranty jsou profíci, kteří bitky začnou. Objevil jsem mezi nimi několik halamů a při krátkém spojení s jejich myšlenkami jsem zjistil, že je to ještě horší, než jsem si dosud myslel.

Hoši, kteří se chystali vyvolat bitky s policisty, byli většinou členové různých »bezpečnostních služeb«, jenže některé »služby« jen nezakrytě vybíraly výpalné a kdo jim zaplatil, měl jen o málo větší šanci, že ho nevykradou a nevypálí. Co ale bylo ještě horší, organizátoři demonstrace si tyhle »ranaře« najali, aby způsobili co největší zmatek. Podle hesla »čím hůř, tím líp«.

V tomto světle se ovšem demonstrace »proti policejnímu násilí« jevila úplně jinak. Hlásat mírumilovnost a přitom útočit? Vždyť to připravovali od začátku! Proč by měli nedaleko od čela průvodu přichystané vozíky plné molotovových koktejlů, kdyby je už předem nechtěli použít? Začal jsem dokonce sympatizovat s policisty, kteří budou muset tuhle chátru pacifikovat! Jistě to nebudou mít snadné, když se tihle na ně tak tvrdě připravují!

A samozřejmě, vpředu musí jít »nevinné dívčiny«, hlasitě pištící, jak jsou strašně proti násilí, i když už tady na shromaždišti musely vidět ty připravené molotovovy koktejly. Tyhle »volavky« půjdou vpředu, aby bylo vidět, že jim jde o nenásilný protest. Co ale budou dělat, až kolem nich propukne peklo, chystané jejich spoluviníky? Nejspíš jim budou zezadu přinášet municí. Tohle shromáždění má »nenásilí« jako masku pro média, která budou občanům u televizorů hlásat klišé o policejní brutalitě...

Počkejte, mezuláni, tohle dopadne jinak než podle vašeho, i když tak skvěle předem připraveného scénáře!

Hledal jsem ještě v rychlosti policisty. Demonstrace byla předem ohlášená, měli by ji tedy očekávat. Objevil jsem v boční ulici policejní shromaždiště a sháněl jsem se po jejich velitelích. Mezi schopnosti bakterií je nejen myšlenky přečíst, ale také je vyvolávat. Podobá se to jakýmsi vidinám, ale kdo je na ně předem připravený, pro toho mohou mít stejný význam jako telefonní varování. Bohužel, zdejší policisté na to připravení nejsou, ale to mi nevadí, vidiny je mohou na ledacos upozornit.

Jenže když jsem oblil hlavu jednoho z velitelů, zjistil jsem, že je to ještě o další stupínek hůř, než jsem si do té chvíle myslel.

Policisté měli rozkaz nezasahovat a ustupovat davu všude, kde je napadnou. Neměli zasahovat ani proti násilníkům, ani proti rabujícím. Byli tu tedy jen kvůli dojmu, jak jsou připraveni, ale měli rozkaz nechat demonstranty řídit. Jako by byli od někoho navedení. A z hlavy jednoho vyššího policejního důstojníka jsem se ke svému údivu dozvěděl, že je tomu tak proto, aby se ukázala slabost Policie a síla demonstrantů. A tady už vedly nitky k jedné partaji, jejímž úmyslem bylo Policii co nejvíc diskreditovat. Měli vliv na policejní šéfy i na organizátory demonstrace. Tomu se už dá říkat komplot!

Jen počkejte, tohle si zaslouží trest! A hned na více stranách této spojené fronty! Demonstranti, rabovači, provokatéři, ranaři a jako třešnička na dortu zkorumpovaní šéfové Policie! A nemám čas zjišťovat, jak se na výsledku podepíše prodejná média! Budou mít na celkovém dojmu jistě lví podíl!

Skoro jsem se nemohl dočkat, až tahle povedená maškaráda vyrazí do ulic, aby sehrála před masmédií to pečlivě připravené divadlo. Dalo se odhadnout, komu to prospěje. Mnoho Američanů se upřímně strhne k odsouzení policejní brutality a někteří se jistě zařeknou, že budou raději volit opozici, která bude pochopitelně hlásat podporu demonstrantům v jejich »čistém nadšení« a proti současné vládní partaji.

I když jsou nejspíš co do pokrytectví obě stejné.

Když průvod konečně vyrazil, už se šěřilo. Než dorazí do míst s největší hustotou přepychových obchodů, bude tma a v ní tím víc vyniknou světelné efekty, zejména oheň z molotovových koktejlů a zapálených aut.

Jen na černých záleží!

Doprovázel jsem je v podobě neviditelného obláčku. Čekal jsem. Zde na začátku to byla přímo vzorná poklidná demonstrace, jakýkoliv zásah proti ní by byl nejen protiprávní, ale okamžitě by byl ze strany médií zneužitý. O něčem svědčilo i to, že z ulice, kudy průvod postupoval, hbitě zmizeli chodci. Američané mají s těmi průvody zkušenosti, které obyčejným lidem velely prchat jim s cesty. Byla to asi draze vykoupená zkušenost oběťmi při minulých akcích tohoto druhu? Tak jako tak se ulice vyprázdnila již daleko před čelem průvodu. Demonstrace tak neměla naprosto žádný efekt co do »otevírání očí« obyčejných Američanů. Byla spočítaná výhradně na televizní efekty. Ti v pozadí dovedou mistrně hrát na televizní struny a dobře vědí, jak to mají komentovat!

A pak jsem zaslechl třesk skla.

Cílem útoku rabovačů byly první výlohy. Rozletěl jsem se tam, přesněji řečeno, nasměroval jsem tam svůj roj. Pozornost na sebe strhli chlápci, kteří bušili do skel výloh železnými tyčemi, zřejmě na tuto »práci« přinesenými. O pozornost naopak příliš nestáli další, kteří rozbitými skly vnikali do prodejny, kde si cpali do batohů zboží - kdo na co padl, nevybírali si.

Nevybíral jsem si ani já.

Vletěl jsem do prodejny a z roje vyrašila chapadla. Rabující chlapi najednou pustili batohy a obě ruce si tiskli na prázdné oční důlky. Bakterie dokáží poničit citlivé oči v rekordním čase řádově něco kolem vteřiny. Pak jsem chapadla stáhl a věnoval se dalším protagonistům tohoto absurdního divadla. V první řadě přišli o oči, kdo rabovali přímo v obchodě, v druhé řadě ti, kdo se vyžívali v mlácení do skel. Víc jsem se jimi nezabýval, neboť třesk rozbíjených výloh byl signál pro další party, čekající jen na to. Jak dav postupoval ulicí, přesouval se řinkot skla dál a dál, všude byli připravení další. Průvod si třesku skel nevšímal, nikoho nevaroval ani vyděšený a zoufalý křik oslepených, tápajících kolem sebe a narážejících do překážek. Z davu byla slyšet pokrytecká skandovaná hesla proti policejní brutalitě, i když policisté se zatím nemohli ani projevit.

Demonstrace kráčela dál. Z bočních uliček se k ní přidávaly černé postavy připravené vtrhnout do dalších obchodů. Pořád je nic nevarovalo, viděli jen snadný cíl. Jedni rozbíjeli výlohy, další vbíhali dovnitř. Ti uvnitř tam však naráželi na chapadla bakterií, která je zbavovala zraku, takže k vynášení kradeného zboží se už nedostali. Ti venku je následovali jen o krátkou dobu později, bral jsem je už jen jako mimochodem.

Konečně začala ta velkolepá organizace trochu skřípat.

Ti, kdo se od začátku zabývali rozbíjením skla, se podle domluvy měli postupně přesouvat s čelem demonstrace dál a dál. Jenže se nikam nepřesunuli, uvízli u prvních rozbitých výloh, kde se jim ihned věnovaly samaritánky, odlišené pro televizní kamery papírovými plakáty, přišpendlenými na tričkách. Neviděl jsem, co na nich bylo, jen jsem si to domýšlel, ale nemyslím, že bych to neuhodl, bylo to příliš průhledné. Teď se »zdravotnicím« naskytla nečekaná práce - oslepení mladíci. Laické dobrovolnice si s nimi pochopitelně nevěděly rady - s něčím takovým předem nepočítaly - a nezbylo jim než přivolat záchranky. Ty by se jim však mohly věnovat až se k nim davem dostanou a to nebylo snadné. Navíc vím, že si s oslepenými nebudou vědět rady ani profesionální lékaři. Poničení očí je nevratné a pro raubíře znamená rozsudek doživotní slepoty.

Málo platné, účastníci takové akce by měli nést následky. Je to kruté, ale i v tomto případě jsem se cítil v právu. Beztrestnost při těchto příležitostech dělá z lidí zloděje. Uvažoval jsem o tom, že těm lidem oslepím jen jedno oko, aby je to přinutilo nechat zlodějnu zlodějnou a vyhledat lékaře, jenže

pak jsem si řekl, že by to asi nepomohlo. Tihle by nejprve dokončili krádež a až pak by - možná - šli za lékařem. Navíc by jim to nezabránilo pokračovat v tom i jen s jedním okem. Ba ne, účinné je jen úplné oslepení! Oslepení jednoho oka jsem zvažoval i u většiny zbývajících účastníků demonstrace. Mohl bych věřit, že demonstrují z čistého úmyslu a z naivity, když předtím všichni věděli o připravovaných molotovových koktejlech?

Kriminálník vykreslený jako anděl! To snad ne!!

Ale tohle už jsem si rozmyslel. To by byl příliš těžký trest. Kromě toho by se to množství dalo lépe prohlásit za »nevinátka«. Když to postihne jen pravé grázly, budou to mít komentátoři těžší. I když jim nevádí popsat kriminálníky jako anděly, jak už víckrát dokázali.

Postižených bude i tak víc než dost!

Demonstrace se nezadržitelně přibližovala do míst, kde na ni čekala hradba policejních těžkooděnců. Měli předem nakázáno ustoupit, ale zatím působili odstrašujícím způsobem, i když jen na televizní diváky, kteří zřejmě čekali nějakou brutalitu. Účastníci demonstrace předem věděli o rozkazu

policistům ustoupit ihned po prvním střetnutí, pochodovali bezstarostně dál za skandování protipolicejních hesel.

Nebýt zbabělého a nejspíš dohodnutého rozkazu, kterým policejní šéfové předem nařídili mančaftu ustoupit bez boje, bylo by to zajímavé střetnutí. Vpředu pořád kráčely největší naivky, nesoucí před sebou jako obrovskou zástěru jakýsi transparent, ale za nimi se připravovalo »tvrdé jádro« ozbrojené cihlami, tyčemi, kameny a předem přichystanými molotovovými koktejly.

V té chvíli jsem se na chvíli přestal věnovat rabující chátře a přesunul jsem se nad dav demonstrantů. Vyhlédl jsem si v něm dva chlapy s megafony, kteří určovali hesla a rytmus. Oběma jsem skoro současně zaútočil na oči - každému jen na levé. Za jejich tmavými brýlemi to nebylo znát, ale ti dva to nemohli ignorovat. Couvli a začali se shánět po lékaři. Pochodující dav ztratil vedení a ti vpředu se začali ohlížet, co se to tam vzadu děje.

Megafonů se zmocnili další. Některé jsem poznal, byli to ti, kdo věděli o dohodnuté spolupráci jak s rabující chátrou, tak na druhé straně se zkorumpovanou Policií. Nic mi nebránilo oslepit je napůl jako ty první. Od té chvíle, kdo se dotkl megafonu a chtěl dirigovat dav, skončil okamžitě jako jednooký.

To už jsem se odtud stáhl. Ještě chvíli jsem se »věnoval« rabujícím zlodějům, ale i těch rychle ubývalo.

Policejní těžkooděnci nemuseli zasahovat a demonstrace se víceméně pokojně rozešla. Co rozešla - rozprchla! Jako když střelíš do vrabců, na místě zůstali jen postižení. A až teď mohli policisté přivolat další složky záchranného systému.

Je ale otázka, co s tím kdo zmůže.

Lékařům nezbude nic jiného než konstatovat, že s tak těžce poškozenýma očima se nedá prakticky nic dělat, leda je nahradit skleněnými atrapami. Psychologové budou mít za úkol utěšovat poškozené, kterým sice nepomohou, ale aspoň si na nich vydělají zasloužený honorář a novináři získají zájem nových čtenářů při vymyšlení záhad, co mohlo tolik lidí v tak krátké době zbavit očí.

Doufal jsem, že aspoň někoho napadne, proč někteří přišli jen o jedno oko, zatímco většina přišla o oči obě. Řešení záhady bylo přitom jednoduché. Kdo raboval a používal násilí, přišel bez milosti o obě oči. Bude do konce

života živořit slepý, odkázaný na milost sociálního systému, ti méně šťastnější jen na charitu.

Kdo má zničené jen jedno oko, provinil se organizováním toho nevydařeného divadelního představení. Mohlo by to být pro ně varování, kdyby si dokázali spojit vinu a trest. Je však možné, že se budou cítit nevinní a ukřivdění. To už ale není moje starost.

Já se teď pokusím usnout v kazetě zdejšího hotelu, podobné větší rakvi, a ráno, to se snad už všechno uklidní, zavolám kibriha a odjedu zpět na sever. Doufám, že tím mé působení tady končí.

A nepojedu stopem, koupím si normální lístek do vlaku.

Na to ještě mám.

Institute for Misery and Famine

»Institut bídy a hladomoru« je nelichotivé přízvisko spolku zvaného Mezinárodní měnový fond⁹. Jeho činnost je oficiálně zaměřená k »pomoci zemím při udržování měnové stability«, ale nic není tak vzdálené tomu, co ve skutečnosti dělá.

Mezinárodní měnový fond je spolek vydřiduchů a lichvářů, kteří zemím v těžkostech půjčují na nekřesťanský úrok peníze, přičemž si navíc jako podmínku kladou povinnost zprivatizovat v této zemi všechno, co se dá, takže ji v podstatě ožebračí úplně.

Jediné rozumné rozhodnutí vlády zemí, které se ocitnou v nesnázích, je pomoc těch lichvářských hyen odmítnout i za cenu devalvace měny - způsobené škody budou podstatně menší. To si trouflo zatím jen málo zemí, ale ostatní byly v krátké době dočista vyždímané a všechno, co v nich za něco stálo, je po té »pomoci« v rukou soukromých nadnárodních společností.

A jediné o to těm hyenám přece jde!

Informace o tom, kde se bude konat další sjezd těch hyen, měla pro nás velkou cenu. Budou tam totiž pohromadě všechny špičky světového bankovníctví, které od minulosti do dnešní doby financovaly a financují všechny světové válečné konflikty, od drobných až po světové války. Jistěže tam dnes nesedí právě ti, kdo podporovali Hitlera, ale jejich potomci dokonale předvádějí úsloví, že jablko nepadne daleko od stromu.

Tam se potřebujeme dostat! Ale uvědomil jsem si hned, že na to dva stačit nebudeme. Budeme se muset svěřit dalším...

To se snadno řekne, ale komu? Probíral jsem v hlavě své pražské známé, ale při klíčové otázce, zda bych jim svěřil řízení roje bakterií, mi nezbylo než u všech couvnout. Přitom to nebyli špatní kamarádi. Bylo by mi potěšením vyrazit s nimi na vodu nebo na toulky přírodou, jako na kamarády jsem se na ně mohl spolehnout, když jsme byli odkázaní jeden na druhého, ale stačilo mi představit si je stát tváří v tvář demonstraci s transparentem »STOP POLICEJNÍ BRUTALITĚ!!!«, neseným mladými dívkami povykujícími hesla o lidských právech a současně podávajícími dopředu molotovovy koktejly se zapálenými doutnáky, co za pár vteřin způsobí těžké popáleniny několika policistům, už jsem si jejich spolehlivostí jistý

nebyl. Někteří by se k demonstrantům přidali a šli by s nimi, vždyť jejich hesla jsou tak upřímná, krásná a vznešená! A kdybych se jim snažil vysvětlit, že ta krásná hesla maskují faleš a pokrytectví, postavili by se proti mně. A byl bych pro ně asi hnusný příznivec otrokářství, protože kdo je proti těm heslům, nemůže být nic jiného než vyvrhel!

A mé dosavadní kamarádky? U těch bych shořel jako papír, brát jim iluzi o čistých úmyslech demonstrantek. Vždyť skandují heslo »Zastavte domácí násilí!« Proboha, proč asi nechci zastavit domácí násilí? Asi jsem zvrhlík a mlátím doma chudinku ženu! Že žádnou nemám? To nevadí, hlavně na ní nechci zastavit násilí! A kdybych nějakou měl, jistě bych ji pětkrát denně mlátil!

Ani v lidech ze Saxamuru se pořádně nevyznám. Pár jich znám ze společných zájmů, pár od vidění. I ta Jitka se ve zdejších lidech vyzná lépe! Ale ani ta za ně nedá ruku do ohně.

Musíme to ale nějak vyřešit. Včera bylo pozdě!

A dnes už teprve není čas!

Jak se říká, nouze naučila Dalibora housti...

I v Saxamuru jsem mohl od něčeho začít. Brzy jsem se totiž skamarádil s ředitelem školy Kubíkem. Zjistil jsem, že je to fajn chlap a že se nádherně shodneme. O »velkém světě« věděl hodně, studoval totiž v Praze na technice a pak si dal ještě v Pardubicích pedagogickou. Byl tedy zdejší odborník na vedení školy a přitom se vyznal v technice. Kromě naší, pozemské, měl za sebou osm kursů od Ebažgů, takže se trochu vyznal i v té jejich.

Když jsem za ním přišel po svém návratu z Ameriky, nejprv mi vynadal, že jsem nesplnil slib, že si nechám vysvětlit základy mimozemské techniky. Jenže když zjistil, že jsem spolu s Jitkou mezitím absolvoval kurs přímo u Ebažgů, vzal to vynadání zpět.

„Jo, to je něco jiného,“ řekl rozšafně. „Proč chodit nejprve ke kováříčkovi, když můžete hned ke kovářům...“

Pak jsem však bez obalu nakouzl téma »vlivu bankéřů na války ve světě« a oba jsme ihned zvažněli.

„Ebažgové našli ve starých záznamech, čím se jim podařilo války definitivně ukončit,“ řekl jsem. „Co pomohlo jim, mohlo by pomoci i nám.“

A tak nám to dali...“

„Máš jistotu, že to pomůže?“ zeptal se mě nedůvěřivě.

„Jistotu nemám,“ řekl jsem. „Jistota je v tomto případě asi iluzorní, i kdyby to tvrdili sami Ebažgové. Vždyť i oni to chápou jen jako možnost! Ale měli bychom to aspoň zkusit.“

Pak jsme dlouho rozebírali nejprve moji akci v Americe a pak vliv Mezinárodního měnového fondu na dění ve světě.

„Ano, chápu, že zrovna Mezinárodní měnový fond nemohl vyvolat obě světové války,“ souhlasil jsem s jeho argumentem. „Tu organizaci založili po Druhé světové válce¹⁰, ale tady nejde o to, co mohla či nemohla zavinit, důležité je, že zahrnuje největší bankéře světa a právě ti jsou příčinou válek! Na zasedání budou pohromadě a toho můžeme využít.“

„Myslíš, že tam budou největší bankéři?“ pochyboval Standa. „Já bych řekl, že tam pošlou své nejšikovnější manažery, aby jim něco výhodného vyjednali.“

„Což je pro nás v podstatě totéž. Kdyby praví majitelé bank bez těch nejlepších manažerů nic nesvedli, nebyli by pro svět nebezpeční. Na tom zasedání budou právě ti nejnebezpečnější.“

„A co když to nepomůže?“

„Budeme dál hledat pravého viníka válek,“ řekl jsem.

Tak jsme se nakonec dohodli. Stanislav Kubík nám sežene další spolupachatele a my, to znamená já s Jitkou, je zaškolíme. A pak se začneme poohlížet, jak to provedeme.

Bude nás asi málo, ale vydáme za celou armádu.

Teď jde o to, zda to postačí...

Školení bylo poměrně krátké, nejdelší na tom bylo předtím pěstování červíků telepatie, zajišťované Ebažgy. Naši adepti ji už měli, stačilo naučit je jen to, co ještě neuměli - ovládat zvířata a na závěr i bakterie. Dříve než uběhla polovina času do zasedání, byli jsme připravení.

Standa nám mezitím obstaral dopravu a ubytování v jednom.

Tvrdil, že se na zasedání sjíždějí jako vosy na med různí anarchisté a antiglobalisté, aby - celkem zbytečně - protestovali. Zaměstnají tím ale jen pořádkové jednotky místní Policie, která je kvůli nim pochopitelně nevrhá na všechny, a široko daleko obsadí veškeré ubytovací kapacity¹¹.

Standa to vyřešil tím, že zakoupil středně velký samohybný karavan, vyhodil překážející motor, nahradil ho dvěma zdroji síly kefaži z gežůru a napojil na zdroj proudu bábuchót. Pak dal podle toho vzoru v Továrně vyrobit dva další. Do Bulharska pojedeme ve třech karavanech, zajistí nám to dopravu, ubytování a hlavně klid na místě činu.

Starostu Pavla Krále mezitím pověřil obstaráním pasů. Asi jako jediný jsem měl pravý pas z dob mého působení v Praze, ale starosta mi ho zamítl. Na takovou výpravu si nesmíme brát pravé doklady, aby zavedly Policii do Čech. Nesmíme zapomínat ani na Interpol. Byl bych ostatně jediný, kdo by měl dokumenty pravé. Ostatní členové výpravy jsou ze Saxamuru, takže žádné pravé pasy pochopitelně nemají. Úkolem starosty je opatřit nám takové doklady, aby je Praha po telefonickém dotazu z Bulharska jako pravé potvrdila. Starosta obstarává doklady pro »vandrovníky«, takže se v tom vyzná, nebudeme první ani poslední...

Budeme ale jediní anarchisté, kteří mají v Bulharsku naději na úspěch, i když jiného druhu, než po jakém touží anarchisté. A máme nejlépe ze všech zajištěný ústup. Počítáme s tím, že v případě našeho úspěchu vypukne příšerná mela, ze které nebude zrovna lehké se dostat.

Máme to ale pojištěné...

Průjezd našich tří karavanů proběhl bez problémů. Jeli jsme raději každý jinudy, bylo to méně nápadné. Osamělého karavanu si nevšimli ani celníci na hranicích - ale ti si nevšimli nikoho, jeli jsme přece ze »sprátelené« země. Veškerou pozornost na sebe poutalo ono setkání banksterů, započaté již před dvěma dny.

Nemusíme být u začátku. Stačí, když budeme u konce.

Zastavili jsme se na kraji jednoho silničního odpočívadla asi dvacet kilometrů od centra města Sofie. Byl tu příhodný lesík, zajeli jsme tedy mezi stromy a zaparkovali. Pak jsme se pohodlně uložili na lůžka - a vzápětí od nás vzlétl neviditelný obláček...

Dvacet kilometrů... to byla cesta tak na hodinu i s nutnými přestávkami na krmení bakterií. Bakterie jsou nenáročné, spokojí se s libovolným organickým odpadem, naše telepatické se navíc krmí rychleji. Vyslali jsme je v jednom roji - předem jsme jejich rozdělení vyzkoušeli a ověřili si, že po něm stačíme převzít řízení každého odděleného. Bylo jednodušší řídit jeden společný roj, společně je i krmit a oddělit je na místě, než aby každý řídil

svůj celých těch dvacet kilometrů. Měli jsme výhodu, nemuseli jsme otrocky sledovat cestu a její serpenty. Drželi jsme se raději říčky, vedla kratším směrem a dovedla nás až na dohled centra. Pak jsme ji opustili a začal jsem oddělovat roje pro ostatní členy výpravy. Rozdělení jsme ukončili v centru města. Hlavní zasedání bylo v Paláci kultury ve starém sjezdovém sále bývalé vládnoucí partaje Bulharska, ale privátní dohody a smlouvy se projednávaly v mnoha menších sálech.

Zamýšleli jsme obsáhnout všechny, uniknout nesmí nikdo.

Trochu mi dělaly vrásky naše dívky. Neviděl jsem rád, když je Stanislav přivedl na školení, řekl jsem mu, že tohle by měla být akce pro otrlé chlapy, ale ujistil mě, že Ráďa a Zdenka nebudou pro nás zátěží, ale přínosem - a když jsem ustoupil, nezbylo mi než ustoupit i Jitce, která si také vymohla účast na této jízdě.

„Umím to co ty!“ argumentovala. „Přece bys mě nenechal sedět doma! Když může Ráďa s Zdenkou...“

„Chystáme se na masakr nepřístupný mládeži do osmnácti let!“ varoval jsem ji. „Tobě je kolik?“

„Skoro třináct!“ odvětila. „První mrtvolu, toho německého pilota, jsem viděla v jedenácti! A ten rozhodně vypadal hůř!“

Pravda, skoro třináct... to to letí! A ty dvě nejsou o mnoho starší. Zdence je dvacet a Rádě devatenáct... tak mladé holky by do války chodit neměly!

Vzpomněl jsem si ale na bojovné Kurdky, deptající vousáče z Islámského státu. Před těmi dívenkami měli i ostřílení islámští válečníci panickou hrůzu. Znamenaly pro ně katastrofu, protože bojovník zabítý ženou se nedostane do muslimského ráje! Nebyly to žádné utápnuté kuchařinky, i když byly také docela mladé.

No dobře, naše oběti snad nebudou vypadat tak drasticky jako chlapi v tanku zasaženém protitankovou střelou.

Jakže to říkal náš doktor Michal?

„Nemáme čas, nesmíme se ničím zdržovat. Musíme zabít racionálně,“ školil nás. „Nemá smysl nechat bakterie rozpustit celého člověka. Trvalo by to neúměrně dlouho a vznikl by ihned poplach. Chlapa stejně dobře zabije dělostřelecký granát, který ho roztrhá na kusy, jako maličká kulka, po které má jen nevelkou díрку vprostřed čela. Pro smrtící útok bakteriemi je nejvýhodnější cestou ucho. Skrz bubínek do středního ucha a podél nervu do mozku. Tam stačí vykousnout díru do thalamu nebo do hypofýzy a

otevřít některé cévy. Zasažený člověk ztuhne a nějakou dobu nereaguje, ale dokud strnule sedí, nevyvolá poplach ani náhlou změnou polohy, například pádem na zem. Později se díra zaplní unikající krví a mozková činnost se zastaví, ale to může trvat několik minut. Nejdříve se to pozná na aktivním člověku, třeba na řečníkovi. Nechte si je tedy na závěr a nejprve likvidujte sedící. Na každý sál si vytvořte dvojici, jeden bude řídit bakterie v sále a druhý se bude starat o účastníky, kteří pochopí, že se něco děje a rozhodnou se pro útek. Podle mě bude nejlepší zatarasit dveře mrtvolami, ale to si rozhodněte až na místě. Čím méně účastníků uteče, tím lépe! Ideální by bylo, kdyby to přežili jen zaměstnanci, číšníci, kuchaři a uklízečky.“

Máme k prvním budovám ještě kilometr, roje bakterií jsou rozděleny na menší, teď už si bude řídit každý svůj.

„Teď ty, Jitko!“ pobídnu »sestřičku«, aby převzala poslední roj. „Budeš hlídat východy, nebo chceš, abych je hlídal já?“

„Budu hlídat,“ řekla. „I pět východů stihnu!“ kasala se.

„Tak pozor, oddělíme se a jdeme na to!“ dávám jí povel.

Dva neviditelné obláčky vletly do haly sjezdového sálu...

Kostky jsou vrženy!

To, co následovalo, bylo později popisováno jako »Sofijský masakr« a zděšeně komentováno snad všemi médii nejen Evropy, ale celého světa. Byly k dispozici pouze záznamy bezpečnostních kamer, protože zasedání se konalo s vyloučením veřejnosti, jenže to vlastně stačilo. Dlouhou dobu se zdánlivě nic nedělo. Občas si některý účastník konference položil hlavu na stoleček před sebou a vypadalo to, že prostě usnul.

Spících a »poklimbávajících« však bylo čím dál víc, usínali jeden po druhém v řadách, jako kdyby ten spánek byl nakažlivý. Dalo se krásně vysledovat, kudy jsem postupoval. Až na to, že když se ten »spánek« projevil, byl jsem vždycky o pár účastníků dál, kde zatím ještě pozorně sledovali řečníka u pultu. Usnout na této konferenci nebylo zřejmě nic neobvyklého a spící se nikdo neodvážil budit. Tím by zjistil, že vlastně nejde o pravý spánek a vypukla by panika, jenže nikdo nic takového zkoušet nechtěl, už protože všichni sousedi »usínajících« už byli v té chvíli vyřízení, jen to na nich ještě nebylo znát.

Panika v hlavním sále nakonec přece jen vypukla, tomu se nedalo zabránit. Stalo se to, když se jeden z účastníků obrátil na svého přítele, sedícího za

ním. Ten sice vypadal jako když spí, ale jeho přítel s ním zacloumal, aby ho vzbudil. A když se buzený bankéř sesypal na podlahu, jeho přítel vyskočil a začal se shánět po doktorech. V první chvíli si snad myslel, že jde o »normální« infarkt, ale když se mu nepodařilo vzbudit pozornost sousedů a na zem padlo několik dalších neúspěšně »buzených«, rozkřičel se na celé kolo o pomoc.

Nepomohlo ani, že jsem ho mimo pořadí zlikvidoval.

Naopak, protože byl aktivní, stál a volal o pomoc, jeho pád k zemi ostatním přítomným potvrdil, že se děje něco nekalého. Z předních řad vyskočilo několik desítek dalších, sál se naplnil výkřiky a ty přerušily i přednášejícího. Několik desítek účastníků ještě padlo k zemi, ale počty panikářů narůstaly geometrickou řadou a byla jen otázka času, kdy někoho napadne dát se před tím neznámým nebezpečím na útěk pryč ze sálu.

Východy však střežila Jitka a střežila je dobře. Poslechla návod doktora Michala »zatarasit dveře mrtvolami« a nechala přes prahy vchodů padnout několik utíkajících. Tím navíc získala čas, neboť když ostatní viděli, jak jejich předchůdce něco kosí přímo ve dveřích, na okamžik nerozhodně couvli, aby se poohlédli po bezpečnějším východu, jenže zakrátko leželi umírající před všemi východy a kdo by chtěl utéci právě tudy, musel by nejprve přelézt hromadu zmítajících se těl.

Někteří to dokonce zkusili. Člověk v nejvyšší nouzi dokáže překonat i podvědomý odpor k mrtvým, ale Jitka byla pohotová a své barikády vyztužila i jejich těly.

Já jsem mezitím metodicky likvidoval jednoho bankéře po druhém. Vynechal jsem zděšené zdravotníky, kteří vběhli do sálu ještě na začátku, dokud nebyly ve všech východech barikády těl, nevšímal jsem si ani zvukového technika, který ze své kukaně řídil pořizování dokumentů a hlasitost řečníka v sále.

A tihle byli nakonec jediní, kdo »Sofijský masakr« přežili ve zdraví, i když s parádním psychickým otřesem.

Po likvidaci hlavního sálu plného bankéřů jsme se s Jitkou obrátili k dalším menším sálům a kabinetům, kde se při zasedání Měnového fondu setkávali bankéři. Ale než jsme vyřídili největší seskupení ve Velkém sále Paláce Kultury, ostatní stihli souběžně s námi vyříditi všechna menší seskupení.

Dva sály dokonce zasáhla panika již chvíli před příchodem našeho komanda smrti. Vznikla v jednom z menších sálů, odkud ji vynesli zdravotníci, kteří odtud vyběhli s očima navrch hlavy a rozšířili ji příslušníci ochranky, kteří posílali tuto zprávu všem svým kolegům.

Jenže to už bylo pozdě. I když příslušníci ochranky vtrhli do zmíněných sálů a začali vyvolávat poplach, trvalo několik minut, než jim delegáti uvěřili a začali se chystat k útěku z »ohroženého prostoru«. To už tam ale dorazili naši a útek překazila hromada mrtvol, blokujících východy ze sálu. Bankéři, zmateně pobíhající po sále, padali tam kde je smrt dostihla a příslušníci ochranky se zbraněmi v ruce marně vyhlíželi, odkud divná smrt přichází.

Samozřejmě to neuhodli...

Zdenka ještě očima jednoho zděšeného zdravotníka pohlédla na propagační plakát - bakterie na plakátech nevidí nic než šedou desku - a zkontrolovala, zda jsme nepropásli žádný z ohlášených sálů a menších salonků. Když se ujistila, že jsme hnízdečka banksterů skutečně vybrali všechna, navrhla ústup.

„Máme hotovo!“ oznámila nám telepaticky.

„V tom případě vhodte své roje bakterií do sálů a nechte je rozplynout,“ řekl jsem. „Rozptýlené bakterie se bez telepatického spojení změní v neškodné hnilobné bakterie a začnou rozkládat mrtvolky. Potravky budou mít dost. A my zatím zvedneme kotvy.“

Všichni jsme vstali z lůžek. Někdo vyskočil jako Jitka, jiní si začali protahovat zdřevěnělé končetiny. A naši řidiči zasedli za volanty karavanů, otočili je a vyrazili jsme na zpáteční cestu...

U začátků »Institutu pro Bídu a Hladomor« jsme nebyli, ale u jeho konce ano.

A to nám stačí.

----- Poznámky:

9 IMF - International Money Fund (nebo Institute for Misery and Famine)

10 22.7.1944

11 V Praze byli ti nejtvrďší ubytovaní ve stanech...

Dozvuky

Ani zpáteční cestu jsme nepodnikali pohromadě. Trojice karavanů, na bulharské poměry nezvyklých, by vzbudila mnohem větší pozornost než když pojedeme jednotlivě. Počítali jsme také s bulharskou policií. Neobávali jsme se, že by tam někdo uhodl, jak k tomu masakru došlo, ale odhadli jsme, že Policii Bulharska vyhlásí poplach a budou se zajímat o každé vozidlo, jedoucí od hlavního města.

Byli jsme samozřejmě odhodláni nenechat se zastavit a měli jsme k tomu výhodu překvapení, ale čím blíží hranicím Bulharska se to stane, tím menší bude nebezpečí, že Policie proti nám stihne alarmovat i armádu. A to už by nebylo bezpečné.

Náš karavan jel nejdelší trasu, navíc klikatými serpentinami v horách, kde náš současný šofér Standa nemohl sešlápnout plyn až na podlahu. Přitom jsme věděli, že radiové signály předhoní nejen auta, ale i letadla.

Jejich problém byl v tom, že neměli proti nám žádný důkaz a nejspíš ani mlhavé tušení. Jeli jsme proto celkem klidně. Ani svědomí nás netížilo. Ano, spáchali jsme atentát na Mezinárodní měnový fond, ano, je to největší akce v dějinách, ale pokud se potvrdí, že právě tyhle oběti mohou za válečné konflikty ve světě, bylo to naprosto oprávněné.

Vražda na tyranu není zločinem a podněcovatelé válek mají na rukou krev stovek milionů, je tedy i naše akce oprávněná.

I když samozřejmě víme, že podle současných zákonů mají právo stíhat nás po celém světě. Konec konců, naši parašutisté, kteří zabilí Heydricha, také porušili zákony Německa, které v té době oficiálně platily i v Protektorátu. Také je Němci označili za bandity a teroristy a nasadili proti nim všechno co mohli. Přitom měli spoustu svědectví, věděli kdo atentát spáchal, znali způsob jeho provedení, mohli aspoň tušit, kde by mohli atentátníky najít.

Když nás zastaví zdejší Policie, měla by si ověřit, zda jsme skutečně z Čech. Už v tom je jisté nebezpečí, i když naše doklady vypadají jako pravé. Horší je, že na chování Policie kteréhokoliv státu se nedá spoléhat jako na korektní. Když si Policie postaví hlavu, že jsme špioni kohokoliv, zadrží nás a potom je otázka, jak dlouho budou falešné pasy odolávat soustředěnému zkoumání, jaké by potom hrozilo.

Proto jsme byli všichni domluvení, že v takovém případě zdejší Policii prostě ujedeme. Policisté ještě netuší, jaké motory mají naše karavany. Autům ujedeme, i kdyby nás honili na vozech Formule 1. Ale ani pak nejsme rychlejší než radiové vlny.

Něco jiného bude za hranicemi. Náš karavan měl trasu přes Srbsko, k hranicím je kousek...

A sakra! Bulharská Policie! A zastavuje nás!

Čekali nás za zatáčkou jedné z mnoha serpentín, abychom je spatřili na poslední chvíli. Silnici přehradili dvěma policejními auty, nemělo smysl chtít projet vedle nich. Nebyl tam ani metr.

Ale Standa si za volantem věděl rady.

„Držte se!“ varoval nás.

Stočil volant, aby karavan pokračoval dál rovně. Tím jsme pochopitelně zamířili přímo proti svodidlům, zvenku se ozvalo skřípění, svodidla povolila a karavan vyletěl ze zatáčky rovnou do skalnaté propasti.

Byl to pocit, jako když se ponorka Epouvanta ve verneovce »Pán světa« vrhne do propasti Niagarských vodopádů, jenže na poslední chvíli roztáhne do stran křídla a pád z vodopádu vybere do stoupavého letu.

Náš karavan neměl křídla, ale z gežůru neměl jenom zdroj elektřiny bábuchót, ale i pohonné jednotky, pád do propasti se tak změnil v nízký let nad stromy v hloubce pod zatáčkou a když jsme zahruli podél svahu, zmizeli jsme zdejší Policii úplně. Než doběhnou na kraj propasti, budeme dávno za skalami.

„Jak jsme daleko od Srbska?“ zeptal jsem se rychle.

„K hranicím Srbska je vzdušnou čarou asi kilometr,“ řekl Standa klidně.

„Jenže tu není žádný hraniční přechod,“ dodal. „Tak to zkrátka přeletíme přes kopečky.“

»Přes kopečky« se nedávno v Čechách říkalo nelegálnímu přechodu hranic do kapitalistického Německa. Tady to bylo něco podobného. Hranice mezi Bulharskem a Srbskem neměla ostnatý drát jako tehdejší Česko-Německá, ale její překonání bylo pro nás v této chvíli stejně nelegální.

Uvidíme, jak se na to budou tvářit Srbové!

Přistáli jsme na srbské straně na nějaké vedlejší silnici. Bylo tu pusto, nikde nikdo. Vystoupili jsme, aby si mohl Stanislav prohlédnout škody na karoserii od prorážení svodidel. Ukázalo se, že nikde nemáme ani pomačkané plechy.

„Máme lepší materiály než originál,“ řekl spokojeně Standa.

Nasedli jsme tedy a pustili se po silnici tím směrem, kterým měla být lepší silnice do Niše. A také jsme se na ni brzy dostali. Pak už jsme jeli Srbskem bez problémů. Poplach zůstal za námi v Bulharsku a než se to dostane sem, budeme nejspíš v Saxamuru.

„Jitko, ty jsi taková citlivější,“ začal dobrácky Standa, „zkus se telepaticky spojit s někým z ostatních karavanů! Zeptej se jich, kde jsou a jak jsou na tom.“

Projevit Jitce uznání byla voda na její mlýn. Jitka se zasnila a přitom se pokoušela navázat kontakt s ostatními. Pak se opět podívala na nás a spustila.

„Ráda s Zdenkou a s Borkem jsou mezi Niší a Beogradem, projeli přes hranice bez problémů. Franta, Hynek, Vít'a a Michal zabloudili v Rumunsku, ale už jsou na správné trase, jenže přijedou později. V Rumunsku se o ně naštěstí nikdo nestará.“

„Výborně!“ pochválil ji Standa. „Teď už je to, zdá se, úplně v suchu. Jituš, tady je kus rovné silnice, nebude to házet. Skoč dozadu do vozu, najdi u mé postýlky batoh a v něm rádio. Přines nám ho, ať slyšíme, co o nás říkají. Už by toho měl být plný éter po celé Evropě.“

Jitka vyskočila jako srnka a brzy přinesla tranzistoráček.

Jenže v Srbsku jsme ve zprávách ještě nebyli a jiné stanice se na tranzistoráček chytat nedaly. Jeli jsme tedy klidně v pohodě dál a asfalt nám zpíval pod koly, neboť kefaže táhly nehlučně.

Pak nastal večer a Standa rozhodl, že se zastavíme v nějakém motorestu na večeri. Zastavil hned u toho prvního, kolem kterého jsme jeli. Jenže teď nastala drobná nesnáz.

V Saxamuru se nic nezamyká, domy ani auta nemají zámky. Venku před motorestem však bylo plno chlapů. Někteří odjížděli nebo naopak přijeli hned za námi, ale pár posádek nákladáků sedělo jen tak na lavičkách, dva hráli na kytary a ostatní zpívali jako na lesy. Půjdeme na večeri a necháme karavan nezamčený? Co když nám s ním někdo ujede?

„To těžko,“ řekl Standa.

Nadzvedl jednu desku v podlaze a páčkou vypnul bábuchót.

„I kdyby sem někdo vlezl, neodjede,“ pochválil svůj nápad.

Šli jsme tedy do motorestu, nejprve jsme se ujistili, že naše dolary tady přijmou - přijali a rádi - a pak jsme se navečeřeli. Už jsme byli na odchodu, když do jídelny vběhl jakýsi chlap a začal chvatně něco brebentit. Srbsky nerozumím a navíc to bylo strašně rychlé brebentění, jenže jídelna jako jeden muž zmlkla a všichni poslouchali. Ticho zůstalo i když chlap domluvil.

„Tak už je to tady,“ řekl nám Standa polohlasem. „V televizi byla reportáž ze Sofie. Prý nic moc, jen pár obrázků, ale osm tisíc mrtvol je osm tisíc mrtvol!“

„Myslím, že ten počet značně podhodnotili,“ řekl jsem tiše.

Nepočítal jsem mrtvé, ale jen v hlavním sále jich bylo víc.

Až po dlouhém zaraženém tichu se hluk v jídelně postupně obnovil. Kdo tu byli, všichni začali vzrušeně diskutovat. Mnohým to připomínalo situaci po atentátu Gavrila Principa na rakouského arcivévodu Ferdinanda v Sarajevu. Tehdy Rakousko dalo Srbům ultimatum, aby umožnili rakouské Policii vypátrat členy spiknutí přímo na místě, ale požadovali pro své policisty tak nehorázné pravomoci, včetně libovolného zatýkání a odvážení podezřelých na výslechy do Rakouska, že to Srbové rozhořčeně odmítli. Jenže Rakousko za to vyhlásilo Srbsku válku, tím začala První světová a přinesla tolik utrpení, že to nikdo nečekal.

„Já si myslím, že z toho válka nebude,“ zašeptal Standa, aby to nikdo jiný neslyšel než my. „Zdejší televize si to sice myslí, ale spíš bych čekal, že Bulharsko vyvine s Američany maximální součinnost a dovolí jejich agentům všechno co budou chtít. Spíš by mě zajímalo, koho chtějí Američané v Bulharsku chytat. My už tam nejsme, leda by si chtěli najít nějaké jiné obětní beránky.“

Řekl to, jako kdyby něco tak absurdního nebylo možné, ale mě v té chvíli zamrazilo.

„I to by se mohlo stát,“ mínil jsem chmurně. „Mohli by na ulicích Sofie náhodně pozatýkat několik tisíc lidí, odvézt si je do Guantanáma a dvacet let je tam věznit bez soudu. Nebylo by to poprvé. Bulhaři dobře vědí, jak skončilo odmítnutí Srbů před více než sto lety a řekl bych, že raději obětují sto tisíc nevinných, jen aby nedali Amíkům příležitost k něčemu ještě horšímu.“

„Uvidíme!“ řekl také zaraženě Standa.

Do karavanu nám nikdo nevlezl, nic se nám neztratilo, ale motorest jsme opustili v náladě pod psa. Opravdu nás nenapadlo, že by naše diverzní akce proti světovým bankéřům mohla přinést utrpení nevinným.

Ale reálné by to bylo!

Do Saxamuru jsme dojeli všichni v pořádku, ale klidní jsme rozhodně nebyli. Zprávy ze světa nás doháněly i tady.

Američané dali vládě Bulharska ultimatum, aby okamžitě umožnila vyšetřování tohoto »bezprecedentního incidentu«. Vláda Bulharska, přesně tak, jak předpověděl Stanislav, jim ve všech bodech vyhověla a sama nabídla spolupráci své Policie, což Američané arogantně odmítli a vyslovili podezření, že vláda Bulharska má v tomto zločinu prsty, což tato ovšem ihned odmítla. Samozřejmě marně. Když si Američané vezmou do hlavy, že »neposlušné zemi zkroutí ruce«, jak to řekl bez obalu jejich prezident Obama, pak to provedou. I Afghánci chtěli přece Američanům vyhovět a vydat jim Usámu bin Ládina, jenže Usáma byl v té době v Pákistánu a invazní flotila Američanů už stejně byla na půli cesty, takže se to při nejlepší vůli zastavit nedalo. Zejména když ta vůle chyběla.

Potíž byla, že Bulharsko je členem NATO, takže útok proti Bulharsku by se měl správně chápat jako útok proti všem členům NATO. Američané však oznámili, že po tomto zločinu se žádná demokratická země nesmí Bulharska zastávat a Bulhaři mají být rádi, když je armáda Spojených států obsadí - aspoň je bude na místě chránit před Ruskem.

Ale když si k tomu doplníte zkušenost, jak se Američané ve všech obsazených zemích chovají k domorodcům, vyšlo nám, že jsme na nevinné Bulhary přivolali strašlivou pohromu. A navíc, naše akce se úplně minula účinkem! Chtěli jsme přece odstranit války tím, že zničíme ty, kdo je podporují. Tady se ale chystala válka v Evropě, i když jsme největší bankéře odstranili!

„To bude tím, že armáda Spojených států už vyzbrojená je, takže další podporu úplně nutně nepotřebuje,“ hádal Standa. „Měli jsme počkat na další setkání Mezinárodního měnového fondu. To by se konalo ve Spojených státech a Američané by neměli obětní beránky. Sami sebe přece obviňovat ani trestat nebudou!“

Jenže tomu se říká »po bitvě každý generálem« a raději než lacině lkát bychom měli přemýšlet, co proti tomu udělat. Nemáme přece jenom holé ruce!

Neuplynuly ani tři dny, když Stanislav přišel s návrhem, jak na situaci v Bulharsku odpovíme...

Caput Serpentis

Zatímco k Bulharsku se stahovaly válečné lodě Amerického námořnictva včetně letadlových, rozhodli jsme se pro naši druhou akci. Na počty obětí bude jistě menší, ale významově srovnatelná s vyvražděním Měnového fondu. Učitel Stanislav ji nazval vznešeně »Caput Serpentis« neboli »Hlava Hada«. Tak se jmenuje i jedno souhvězdí, ale přeneseně je to státní orgán, zodpovědný za války.

Válku ve Spojených státech smí vyhlášovat pouze Kongres.

Ať ji vyhlásí nebo ne - a od Druhé světové války napadaly Spojené státy své vyhlédnuté oběti zásadně bez vyhlášení války - oficiálně by měl nést zodpovědnost jejich Kongres. Přinejmenším je dodatečně schvaloval, čímž se k odpovědnosti sám přihlašoval.

Aby měla naše akce smysl, měli bychom ji provést dříve než nastane kobercové bombardování Bulharska. Nevadí, když ji nebudeme moci označit jako odvetu za Bulharsko. Připravili jsme si i dokumentační materiál - letáky objasňující naše stanovisko k chystanému napadení Bulharska a od toho odvozené stanovisko ke všem válkám Spojených států v tomto tisíciletí.

Rozhodli jsme se jako nástupní bod využít Fraktálové skály v provincii Québec v Kanadě. V těchto krajích nejsou zvláštností obytné karavany, těch našich si nejspíš nikdo nevšimne. Karavany nám poslouží jako základna. Postačí nám dostat se na dolet našich bakterií - to je zhruba dvacet kilometrů od cíle. V nouzi můžeme využít jejich přeměny v letadla a uletět. A museli jsme spěchat, protože Američané už dali Turecku požadavek na proplutí jejich válečných lodí Dardanelami. Turci samozřejmě pochopili, že se v této chvíli zpěčovat nesmí, jinak by se akce Spojených států mohla rozšířit i na ně, takže uvolnili průlivy od všech civilních lodí. Invazi do Bulharska už nic nestálo v cestě a válečná mašinérie začala nabírat obrátky. My jsme museli první desítky kilometrů v karavanech letět nad terénem, protože v okolí »Fraktálových skal Québec« nebyly použitelné cesty. Nejbližší silnice vede od východu na západ, my jsme potřebovali severojižní směr. Naštěstí je tamní kraj velice řídké osídlený a nebezpečí, že vzduchem letící karavan někomu způsobí psychickou újmu, bylo velice nízké.

Akci jsme začali v době, kdy v Kanadě byla ještě hluboká noc. Přesun na hranici Spojených států musel být opatrný, takže jsme je přelétli za svítání. Naštěstí kraj pod námi pořád spal, lidé budou spát ještě pár hodin a ti, kdo teď byli vzhůru, snad nebudou vyhlížet k nebi. Krátce po přeletu hranice jsme opatrně přistáli na prázdné vedlejší silnici a z té už jsme na dálnici najeli jakoby se nechumelilo.

Tentokrát jsme jeli se všemi karavany pohromadě. Obytné karavany tu nejsou žádnou zvláštností, jako v Bulharsku. Tři jako jeden, to už tady nehrálo roli.

Ještě cestou po dálnici se Jitka vyptávala učitele.

„Čekala jsem, že budou všichni křičet, ale pokud jsem to viděla správně, křičeli jenom hrůzou z neznáma, ale ne že by je to opravdu bolelo.“

„Může to tak být,“ souhlasil s ní Standa. „Operace mozku se někdy dělají při vědomí a jen s místním umrtvením. Mozek žádná rána nebolí. Takzvaná bolest hlavy má úplně jiný obraz než bolest z naražené ruky. Jediné, co mohlo trochu bolet, bylo rozpouštění dírky do ušního bubínku, ale to pokaždé proběhlo tak rychle, že si oběť krátkého štípnutí nemusela ani všimnout. Rozežírání tkání thalamu nebo hypofýzy nejspíš nebolelo, až po nějaké době oběť zjistila, že ji neposlouchají ruce ani nohy. Bylo to jako u hmyzu. Když vosa kutilka loví jiný hmyz jako potravu pro své larvy, oběť přesným bodnutím do nervových uzlin naráz ochromí. Oběť pak žije dál, snad je dokonce i při vědomí, jen přestane naráz ovládat své tělo. Ten hmyz si nejspíš uvědomuje i to, jak ho vosí larvička postupně vyžírá, ale nemůže proti tomu nic dělat. Matka Příroda je někdy krutější, než bys čekala.“

„Takže ti v Sofii věděli, co se s nimi děje?“ mračila se Jitka.

„Nejsme hmyz,“ odvětil Standa. „Možná si uvědomovali, že něco není v pořádku. Nejprve asi přišlo ochromení, kdy přestali ovládat své svaly, nemohli pohnout ani rukou, ani nohou, ale ani křičet. Jenže brzy nastoupilo otupění a ztráta vědomí. Podobalo se to situaci, kdy člověk zemře ve spánku.“

„Na to, že ti chlapi mohli za většinu válek, to byla docela milosrdná smrt!“ řekla Jitka.

„Přála bys jim krutější?“ podíval se na ni Standa pobaveně.

„Spravedlivější,“ opravila ho vážně a trochu pedantsky.

„Víš, holka, pomsta je jedna věc a zneškodnění darebáků druhá věc,“ řekl Standa. „Pomstou se snažíš dosáhnout rovnováhy s minulostí, což se ti tak

jako tak nepodaří. Zneškodnění darebáků je věcí budoucnosti, tím jim přece zabrániš dál konat zlo. A to je mnohem důležitější než pomsta.“

„Nestačilo by oslepit je?“ zeptala se.

„Nestačilo,“ řekl Standa. „Jindrovi se to proti uličním grázlům osvědčilo, oslepený násilník není nebezpečný. Jenže pro bankéře ani pro politiky to neplatí, ti budou páchat zlo i slepí. Proto jsme se rozhodli vyhubit je. Nemáme jiný způsob, jak jim v konání zla zabránit. Pokroucené zákony i s justicí mají na své straně, soudy nám nepomohou, takže nám nezbývá než je zabít, jiná cesta není. A pak už je jedno, jestli zemřou v bolestech nebo v pohodě jako ve spaní. Důležité je, aby přestali škodit. Kdyby ti šlo hlavně o to, aby při umírání řvali bolestí, měla bys radši navštívit psychiatra. Sadismus je hodně ošklivá porucha.“

Jitka samozřejmě ihned couvla a už to dál nerozváděla.

Spokojila se s Standovým vysvětlením? Vypadalo to tak.

Na snídani jsme se zastavili v motorestu. To už bylo vzhůru lidí víc a v jídelně se sešlo i několik desítek kamionáků.

Poslouchali jsme napjatě, o čem se tito lidé baví. Spojené státy se chystaly vojensky napadnout svého spojence Bulharsko, čekali jsme, že se o tom bude vášnivě diskutovat, ale o Bulharsku nepadlo ani slovo. Šoféři vedli tuhé spory o jakémsi chystaném baseballovém zápase, část fandila jednomu mužstvu, část jeho soupeři, nám to ale nic neříkalo. Co je to vlastně - ten baseball? V Saxamuru hráli chlapi rekreačně jedině fotbal, ale nepronikl tam ještě ani hokej, pro který v tamním podnebí chyběly mrazy...

Očekávali jsme, že aspoň někdo bude sledovat světové dění - nemohli být na amerických invazních lodích příbuzní někoho ze zdejších? Nezájem diskutujících to však vylučoval. Američanům je, jak se zdá, úplně jedno, zda jsou ve válce nebo ne. Jich se to přece netýká. Každou vyhraje, jaképak strachy! Ale i kdyby to Amerika prohrála, je to daleko a hamburgry proto nezdrazí!

Zajímalo by mě, jestli by byli takhle neteční k válce, kdyby se přenesla k nim. A to jsme se právě chystali udělat. Jestli je ani hromady mrtvol nedonutí zamyslet se nad smyslem válek. Takhle jim nevadily, byly daleko. Ale až to začne přímo tady...

Pokračovali jsme raději v cestě, až jsme se konečně dostali na dosah našich bakterií od budovy Kapitolu.

Standa v našem prvním karavanu vybral místo k odpočinku. Nebylo tu volno, jako v Bulharsku, tady měly všechny pozemky soukromé vlastníky, museli jsme vzít zavděk placeným kempem.

Na lůžko jsem se tentokrát uložil sám, ostatní se šli pobavit do nedalekého motorestu. Při této příležitosti se chtěli dát do řeči s místními a nenápadně zavést řeč na události v Sofii a Bulharsku jako takovém, ale nedělali si už velké naděje, že se dozvíme něco nového. Většina Američanů pravděpodobně neví, kde Bulharsko je, budou si je plést s Botswanou, s Burundi nebo s Barmou, kdo ví, kolik by jich napadla aspoň Evropa!

Ale zatímco se ostatní pokoušeli navázat aspoň nějakou řeč s »domorodci«, já už jsem se díval na svět z pohledu velkého roje bakterií, neslyšně směřujícího k obrovské kupoli Kapitolu.

Tam je náš cíl!

Oddělení rojů pro jednotlivé uživatele tentokrát proběhlo na dohled od Kapitolu. Vtrhli jsme dovnitř neslyšně a neviditelní, na místě jsme si prohlédli »bitevní pole« a rozdělili si úlohy. Na mně tentokrát připadlo hlídání východů ze sálu, kde právě probíhalo zasedání kongresmanů. Tím jsem si prohodil úlohu s Jitkou, která měla tentokrát působiště uvnitř sálu. Doktor Michal ji ještě před akcí připomněl, aby se držela jeho osvědčené metody. Je nejspíš nejrychlejší a je přitom dost účinná.

Počkali jsme, až i ostatní party byly na místě. Sněmovna má přes čtyři sta členů, Senát sto. Zasedaly obě komory, protože bylo krátce před zahájením války. Ani Sněmovna, ani Senát nebyly kompletní, ale chybělo jen pár nemocných a pak ti, kdo zahynuli v Sofii na zasedání Měnového fondu. Polovina kongresmanů má majetek nad milion dolarů, někteří byli tedy současně členy MMF a zůstali v márnících v Sofii. Ti už to tedy mají za sebou, ale ještě nám jich tu zbylo víc než dost.

Telepatický povel k zahájení masakru dala tentokrát Zdenka.

Hlídal jsem východy, ale bylo vidět, jak ostatní postupují odzadu po řadách zasedacím sálem. A šlo jim to jako po másle, takže panika vůbec nevznikla, já jsem u východu zasahovat ani nemusel a všichni zůstali nehnutě sedět ve svých křeslech.

Rozpustili jsme své roje a nechali jsme je změnit v hnilobné bakterie. Potravu tu mají dost. Od teď si jede každá bakterie »za své«, bez nás už se nikdy samy nespojí, ale než sem přijde někdo z personálu, uvítá ho - jako v Sofii - silný hnilobný puch...

Opravdu jsme si nepředstavovali, že největší velmoc světa vyřídíme tak snadno. Teď ještě uplatnit letáky a jedeme domů!

Letáky jsme měli ovšem pěkné. Na větším formátu měly starým ozdobným gotickým písmem vyvedený nápis »Declaration of war!12« doplněný seznamem zločinů Spojených států, za které je třeba viníky potrestat. Ale protože za viníky nepovažujeme obyčejné vojáčky, kteří střílí víceméně na rozkaz, trestáme ty, kdo v posledních sto letech rozhodovali o všech dosavadních válkách vedených Spojenými státy všude po celém světě.

Letáky jsme vylepili na předsednický stůl, aby byly vidět na televizních záběrech, až se sem slétnou mediální supi. Možná se s viníky svezli i ti, kdo hlasovali proti válce, ale jedny od druhých nedokážeme rozlišit. Avšak domníváme se, že nevinných obětí je opravdu minimálně a naopak, trest postihl výhradně pravé viníky, bez civilních ztrát, americky vznešeně nazývaných »collateral damages13«. A pokud ani to nedokáže zastavit války Spojených států, budeme muset ještě přitvrdit.

Připraveni na to jsme.

Teď se připravte vy!

----- Poznámky:

12 Vyhlášení války

13 Vedlejší škody

Parlamentář

Válečný vyjednaváč hraje zpravidla nebezpečnější hru než král, který jede v čele svých vojsk do bitvy.

U barbarů bývalo nechvalným zvykem posílat parlamentáře protistraně naporcované v koši. Nejen ve středověku, i v moderní době posílají obléhatelé obléhaným jejich hlavy, buď házené do pevnosti těžkým prakem¹⁴, nebo prostěji - zasílané poštou¹⁵.

Napoleon přišel na schůzku s vyjednaváči s četou vojáků, kteří parlamentáře rovnou zatkli a odvedli.

Britové přesně tak jednali v Indii se vzbouřenými Maráthy. Jejich vyjednaváče pak přivázali před hlaveň děla, které je při výstřelu roztrhalo na kusy.

Saddám Hussein podobně »jednal« s rebely v Iráku.

Za války v Koreji měli Severokorejci při jednání o výměně zajatců podmínku, že tam Američané přijdou beze zbraní. Sami Severokorejci byli vždy po zuby ozbrojení a připravení zahájit při prvním podrazu palbu. K tomu našťastí nedocházelo, *neozbrojení Američané jednají vždy čestně*. Severokorejci ozbrojení byli, ale možná právě proto probíhala vyjednávání civilizovaně.

O otázce nutnosti vyjednávání jsme se ještě v Saxamuru dlouho přeli. Nakonec jsme se však shodli - vyjednávání je nutné, aby nedocházelo k »podřezávání obětních beránků«. Připravovaná agrese do Bulharska byla nejpádňejším argumentem.

Pak už šlo hlavně o osobu vyjednaváče. Stanislav se nabídl jako první. Argumentoval tím, že angličtinu ovládá ze všech nejlépe. Jitka namítla, že bych měl vyjednávat já, protože ona sama »je na mě nejcitlivější«. Než jsem si to stačil promyslet, Standa odstoupil a pak by mi bylo opravdu trapné vzdát to. Půjdu tedy já.

Jitko, Jituško, máš to u mě schované!

Opravdu nebylo snadné jít vyjednávat v zemi, kde všude bezohledně jezdí vojenská auta a pátrají po »teroristech«, kteří se opovážili napadnout samotný legislativní pilíř státu.

Naše tři karavany odjely z oblasti poblíž Washingtonu ještě v pohodě, dříve než vypukl poplach. V současné době, jak mi Jitka průběžně hlásila, jsou na půli cesty k Fraktálovým skalám Québec. Zatím mám vydržet a zbytečně na sebe neupozorňovat, má chvíle nastane, až budou účastníci akce »Caput Serpentis« bezpečně zpátky v Saxamuru.

Seděl jsem tedy zdánlivě klidně v kavárně nad svou kávou a velkým zákuskem, zatímco venku kvílely sirény a míhala se tam červená a modrá světla. Určitě bude lepší vyjít ven, až ten rámus trochu utichne, otázkou bylo, jak dlouho to potrvá.

Konečně se mi v hlavě ozvala Jitčina telepatie.

„Všichni jsou v Saxamuru!“ hlásila mi nadšeně. „Čekám jen na pana Kláska, našeho nejvyššího topologa. Zamkne všechny Fraktálové skály mezi Zemí a Saxamurem. Ale neboj se, já jsem zůstala v Québecu, budeme spolu telepaticky spojení.“

„Proboha, proč Klásek zamyká Skály?“ zarazil jsem se. „Pak se přece nedá procházet do Saxamuru! A nehrozí tam nějaké zemětřesení?“

„Neboj se, zemětřesení by hrozilo po půl roce, do té doby se napětí nestihne nahromadit. A telepatie tam prochází, Ebažgové sem mají virtuální telepatický kabel! Tak - je to zamčené, můžeš vyrazit! A dej na sebe pozor!“

Hraběcí rady mám opravdu nejradši... pomyslel jsem si.

„To není hraběcí rada!“ okřikla mě Jitka. Samozřejmě, měla mě pořád telepaticky připojeného.

„Dobře, dobře,“ uklidňoval jsem ji. „Dopiju ještě svoje kafe a sním zbytek zákusku. Kdoví, kdy budu mít příležitost dát si ve Washingtonu další! Abych byl upřímný, moc se mi z kavárny ani nechce. Venku jezdí s houkačkami všechno, co má kola, včeličky mají v kvérech určitě pěkně ostré!“

„Teď to leží jen na tobě,“ sdělila mi Jitka, jako kdybych to nevěděl. „Žádný spěch! Klídek, pohoda!“

„A co ty? Ty jsi zůstala na Zemi? Proč? Není to jako v tom vtipu, kdy jeden voják říká během útoku druhému: »Jdi první, já tě pak pomstím!«?“

„Budu tě hlídat telepaticky,“ řekla uraženě. „Mám před tvou kavárnou roj. Kdyby tě někdo ohrožoval...“

„Kdyby mě tady někdo ohrožoval, nestihneš ani mrknout,“ pomyslel jsem si »nahlas«.

„To se ukáže!“ řekla uraženě.

Dojedl jsem zákusek, byl opravdu vynikající. Zdejší kuchař, či kdo to pekl, je mistrem svého oboru. Zapil jsem to kávou, také vynikající. Kdoví, jak to při pitvě koroner ohodnotí, napadlo mě.

„To bys mi snad neudělal!“ napomenula mě Jitka.

„Budu se snažit, aby k tomu nedošlo,“ ujistil jsem ji. „Sám mám největší zájem, aby to dopadlo co nejlépe!“

Té se to v Québecu sleduje, doplnil jsem jen v myšlence, ale i když to jistě zachytila, ponechala to bez komentáře.

Vstal jsem, hodil si na záda batoh a beze spěchu - kdo by také spěchal na vlastní popravu - jsem vyšel na ulici. Musím se snažit, aby to poprava nebyla, ale jistotu setsakra nemám.

Naštěstí už kolem mumraj opravdu trochu utichl. Co mělo kola, bylo v té chvíli soustředěné kolem Kapitolu, kde nikdo nic nezachrání. Měl jsem tedy volnou cestu. Pomalu, procházkovým krokem jsem se přibližoval k cíli. Spěchat nebylo nutné. Kolem Bílého Domu je spousta ochranky, hoši mají prsty na spouštích, rychlé pohyby tady nejsou žádoucí.

„Už vidím Bílý dům!“ ohlásil jsem Jitce.

„Jen klid!“ odvětila lakonicky. „Sleduji tě.“

Přibližoval jsem se procházkovým krokem, co noha nohu mine, a jen jsem doufal, že mě někdo zastaví. Zatím si mě nikdo nevšímal, už jsem viděl i řetěz ozbrojenců kolem Bílého domu. Naštěstí pro mě tu nikdo nedemonstroval. Demontrace otevřeně podporovala opozice, takže organizátoři demonstrací právě hnili v Kapitolu, takže se v této chvíli neprotestovalo.

Tím lépe!

Ale nemohl jsem očekávat, že dojdu až k Bílému Domu bez povšimnutí ochranky, která měla v této době poplach. Pomalu, opatrně jsem shodil ze zad batoh a vytáhl z něho připravenou bílou vlajku. Bude to podle Ženevských dohod, nikdo se nesmí vymlouvat na jejich nedodržení. Batoh jsem si dal zpátky na záda, rozvinul vlajku a s plandajícím bílým plátnem nad hlavou kráčel dál původním směrem.

Teď už mě přece musí někdo zastavit, pomyslel jsem si.

Jen jsem si to pomyslel, hvízdla mi kolem hlavy kulka. Až pak jsem slyšel zvuk vzdáleného výstřelu.

Na vojně jsem nebyl, ale viděl jsem pár válečných filmů. Tak předpisové provedení povelu »K zemi!« by neurazilo ani oči přezíravého mazáka na cvičáku.

„Zůstaňte ležet!“ křičel na mě kdosi. „Hnete-li se, střílím!“

„Střílet na parlamentáře je nepromlčitelný válečný zločin!“ odpověděl jsem mu.

„To je mi jedno!“ volal chlap. „Hněte se a střelím!“

Když jsem zdvihl hlavu, spatřil jsem ho. Byl ještě padesát metrů ode mne, mířil na mě kvérem a postupoval pomalu, jako kdybych ho ohrožoval. Jen pojd', chlapče, já přece nemám zbraň!

„Ruce za hlavu!“ poroučel mi chlápek.

Pomaloučku jsem dal ruce za hlavu, ale ani teď jsem nepustil tyč s bílou vlajkou. Naopak jsem ji stočil nahoru, aby vlála ve vánku.

„Zahod' ten cár, mizero!“ rozkřičel se voják.

„To není cár, to je vlajka parlamentáře!“ opravil jsem ho pedantsky. „A usmívejte se, budete na záznamu!“

„Ty mizero, záznamem mi vyhrožovat nebudeš!“ zahulákal na mě našťavaně.

„Seržante Jenkinsi!“ ozval se v té chvíli jiný hlas z větší dálky. „Na parlamentáře se nestřílí! Skloňte tu zbraň!“

„Ano, pane!“ zarazil se chlap a sklonil pušku, i když se na mě pořád díval dost vztekle. „Ale ten zkurvenec mi právě zabil kamaráda!“

To je přece nesmysl, pomyslel jsem si, nikomu neubližuji... jenže jsem si vzpomněl na Jitku. Má tady bakterie a tvrdila, že mě bude hlídat.

»Jituš! Tos byla ty?« zeptal jsem se jí telepaticky, tušil jsem, že je pořád na mě napojená.

»Jeden hrdlořez tě měl na mušce,« dostal jsem odpověď. »Ale vystřelil jen jednou, netrefil se a k druhé ráně už se nedostal. Hlídám jich najednou asi padesát.«

»Krot' se trochu!« napomenul jsem ji.

»Vždyť se krotím!« odsekla. »Zabila jsem jen dva, co chtěli střílet. Ostatní jen hlídám. Naštěstí už nikdo nemá chuť střílet.«

Takže se to vysvětlilo. Seržant Jenkins se chystal pomstít svého ještě horkokrevnějšího kamaráda. Málem bych to odnesl, ale na druhou stranu - Jitka se svým rojem měla větší palebnou sílu než padesát chlapů s kvéry. A její zákrok byl opodstatněný. Jenže já mohu tvrdit, že nemám zbraň a jsem

parlamentář. Pak si to s Jitkou vyříkám, ale spíš jí poděkuji, než abych se na ni hněval.

„Nemám zbraň a jsem parlamentář!“ trval jsem na svém.

„Tenhle to asi nebyl,“ ujistil seržanta ten druhý. „Podívejte se, jestli opravdu nemá zbraň, a hlavně zjistěte, co tady chce s tou bílou vlajkou!“

Voják došel až ke mně. Když viděl, že se nehýbu, odborně mě prohlédl.

„Sundej ten bág!“ vyzval mě už zase s namířenou zbraní.

Bez odporu a bez poznámek jsem mu vyhověl. Voják se mi chvíli hrabal v báglu, pak opatrně vytáhl pár konzerv, které jsem tam měl jako železnou dávku.

„Nic tam nemá, majore!“ ohlásil tomu dalšímu. „Konzervy a nějaká lejstra! Žádná zbraň!“

„A co chce s tou vlajkou?“ zeptal se ho major.

„Neslyšíš? Co má znamenat ta maškaráda?“

„Přišel jsem vyjednávat,“ řekl jsem mu. „Vyndejte z mého batohu dlouhé kulaté pouzdro, otevřete je a uvidíte můj důvod.“

„Vyjednávat? Ale s kým?“ vybafl na mě Jenkins.

„S prezidentem Spojených států,“ odpověděl jsem mu se vší vážností. „Ten jediný přece může přijmout naši nabídku příměří!“

„Nabídku příměří?“ nechápal seržant Jenkins.

„To je ta menší listina v pouzdru,“ řekl jsem mu.

„A ta větší?“ zeptal se Jenkins.

„Ta větší je vyhlášení války,“ řekl jsem klidně. „Rozviňte si ji a přečtěte, je to tam napsané!“

„Si snad děláte prdel?“

„Nedělám,“ řekl jsem. „Vyhlásili jsme vám válku a prvním úderem jsme vyhubili vaše kongresmany. Současně vám nabízíme příměří, pokud splníte naše podmínky.“

„Co je to za blbost?“ rozčertil se Jenkins.

„To není blbost!“ odmítl jsem jeho názor. „Pozvěte mi sem pana majora, je zřejmě inteligentnější a dřív pochopí, oč jde!“

„Už jsem tady!“ ozvalo se za mnou. „Vstaňte a otočte se tváří ke mně!“

Splnil jsem jeho přání, i když jsem se pořád pohyboval jako ve zpomaleném filmu. Nemělo smysl dávat jim nějakým rychlým pohybem záminku ke střelbě.

„Dejte mi ty papíry, Jenkinsi!“ vyzval major seržanta, který mu je trochu neochotně podal.

Major opatrně rozvinul velký plakát. Byl na listu tvrdšího papíru a podobal se pergamenové listině.

„Hleďme!“ podivil se major. „Vyhlášení války? Zajímavé! Ale co je to za zemičku - »Stonewall16«? Tu neznám!“

„To není žádná velká chyba,“ ujistil jsem ho. „Nejsme ani členy Organizace Spojených Národů. To ale na věci nic nemění.“

„Jak je velká ta vaše zemička?“ zeptal se major. „A kolik má obyvatel?“

„Rozlohu má jako stát Indiana,“ odvětil jsem. „Ale obyvatel má jen něco k patnácti tisícům.“

„Patnáct tisíc obyvatel - a opovažujete se vyhlásit válku nám, s našimi třemi sty miliony?“ vrtěl hlavou.

„Máme takové starodávné, velice slavné heslo,“ řekl jsem vážně.

„»Nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte!« Nelekáme se vás a množství obyvatel ani vojáků nesčítáme. Neválčíme proti jednotlivým vojákům, naše údery jsou podstatně citelnější.“

„Kolik máte vojáků?“ usmál se trochu pohrdavě major. „Nebo je to vaše vojenské tajemství?“

„V současné době deset,“ řekl jsem.

„S pouhými deseti vojáků chcete vážně napadnout Spojené státy?“ major se už nepokrytě rozesmál.

„Už jsme začali,“ řekl jsem co nejlhostejněji. „Ale to je teď vedlejší. Měl byste mi zprostředkovat setkání s prezidentem, aby převzal naše vyhlášení války i návrh na příměří.“

„Obávám se, že na to nebude náš prezident zvědavý!“ řekl major a trochu přešel do vážnějšího tónu. „Právě řeší nějaký nový incident... ale to se teprve zjišťuje...“

„Řeší vyhubení vašich kongresmanů,“ napověděl jsem mu. „To byl náš první úder, ale jestli váš prezident nepřistoupí na naši nabídku příměří, budou následovat další. Uvědomte si, že i vy jste v oblasti našich bojových operací, nebo jak se tomu říká ve vašem vojenském žargonu.“

Major zůstal stát jako zasažený bleskem. Podobal se v této chvíli také nic nechápajícímu seržantu Jenkinsovi.

„Proboha!“ vyhrkl po chvíli. „Je to možné?“

„Vy neslyšíte houkání?“ zeptal jsem se ho. „Kapitol je teď asi plný Policie, vyšetřovatelů, možná i lékařů, ale ti už nikomu nepomohou, jako nikomu nepomohli v Bulharské Sofii.“

„Vy jste - Bulhaři?“ nadskočil major.

„Bulhaři nejsme,“ usmál jsem se. „To si nás jen pletete. My si vás s Ugandou nepleteme - a přitom taky začínáte na »U«.“

„Tak odkud vlastně jste?“

„Podívejte se,“ řekl jsem, „Nás před vámi chrání jen to, že nevíte odkud jsme. Nebyl by pro vás problém poslat proti nám jednu jedinou jadernou hlavici a úplně nás vyhubit. Proto od nás uslyšíte jen to, že máme »kamenné hradby«. A mohl byste nám už konečně zprostředkovat setkání s vaším prezidentem? Jestli na to nestačí vaše pravomoci, zavolejte mi někoho kompetentnějšího!“

„Já opravdu neorganizuji návštěvy našeho prezidenta,“ řekl major. „Zavolám své nadřízené a pokusím se je přesvědčit, že to, co říkáte, je opravdu závažné.“

„A nemůžete mě teď prostě odvést k někomu, kdo má blíž k vašemu prezidentovi?“ navrhl jsem mu.

„Zkusím to,“ slíbil. „Ale pochopte, teď není nejvhodnější doba k návštěvám.“

„Naopak,“ řekl jsem. „Teď je na mou návštěvu nejvyšší čas. Uvědomte si, mezi námi je válka! Jednání může zabránit dalším problémům. Berte v úvahu, že se vaše armáda chystá napadnout Bulharsko a máte poslední příležitost zastavit to.“

„Takže přece jen máte nějakou souvislost s Bulhary?“

„Jen takovou, že jakmile začne bombardování Bulharska, vyhubíme vaše vojenské velitelství v Cheyenne Mountain.“

„Ale to odolá i atomovému výbuchu!“ namítl major trochu namyšleně - Američané jsou na své vojenské hračky hodně pyšní.

„Výbuchu odolá,“ přikývl jsem. „Nám ne. Nebudeme je přece ničit. Zlikvidujeme jen posádku, od generálů po kuchaře.“

„Aniž byste zničili pevnost?“

„Ani Palác kultury v Sofii jsme nezničili,“ odvětil jsem. „I váš Kapitol pořád stojí v plné kráse. Jen jsme pomohli na onen svět jeho osazenstvu. Tomu říkáme »cílené údery«, ne jako když vy někam pošlete vaše vojáky a všechno rozmlátíte i s milionem nevinných civilistů.“

„V Sofii přece byli všichni civilisté!“ namítl major. „A náš Kongres, to také nebyli vojáci!“

„My nepočítáme mezi válečné zločince jen uniformované zabijáky,“ řekl jsem. „Hlavními válečnými zločinci jsou ti, kdo ty války nařizují, financují a umožňují. Mezinárodní měnový fond byl spolek bankéřů, kteří války financovali. A vaši kongresmani? Ti mají na svědomí tolik válek, že i oni jsou válečnými zločinci.“

„Dobře, zavolám svým nadřízeným,“ ustoupil trochu major, když viděl, že se mnou nehne.

Chvilku pak telefonoval, mezi dvěma hovory stačil poslat kamsi seržanta Jenkinse se vzkazem. Místo Jenkinse se k nám přidali tři jiní, také po zuby vyzbrojení. A protože neslyšeli to co Jenkins, vypadali značně arogantně. Zaslechl jsem od nich něco jako »co se náš starej párá s tím magorem s vlajkou...« Naštěstí měl »starej« u nich dost autority, aby si ke mně nic nedovolili.

Konečně se major dovolal někam, kde mohli rozhodovat.

„Pojďte se mnou,“ obrátil se ke mně. „A vy tři, budete nám dělat doprovod, pět kroků za námi!“

Popadl jsem opět batoh a vykročili jsme k Bílému Domu. Nikdo po nás nestřílel, ale asi jen proto, že všichni viděli v čele našeho malého průvodu majora. Přesto jsem držel bílou vlajku nad hlavou. Došli jsme ke skupině jiných důstojníků. Převzali si mě od majora a bez jediného slova se mnou vykročili dál.

Konečně jsme se dostali dovnitř.

„Vysypte sem ten bág!“ poručili mi, když jsme se zastavili na začátku jakési chodby. „Musíme to zkontrolovat!“

„Prosím, beze všeho,“ přikývl jsem a vysypal jsem obsah batohu na zem.

„Co je tohle?“ přiskočil jakýsi voják, nejspíš pyrotechnik, a zvedl z podlahy mou vepřovou konzervu bez papírové viněty, aby nebylo znát, odkud pochází.

„To je vepřové maso,“ řekl jsem.

„Mohla by to být dovedně maskovaná bomba!“ řekl voják. „To vám dál nemůžeme pustit!“

„Zkuste to tedy opatrně otevřít a jestli nejste muslim, přeji vám dobrou chuť!“ pokrčil jsem rameny.

„Muslim nejsem, ale nečisté vepřové nejím,“ řekl vojáček s odporem. „Tak jako tak to tu necháte!“

„Jak libo!“ řekl jsem.

Plakáty »Vyhlášení války« vzbudily také pozornost, ale spíš obveselující než vážnou.

„Na vašem místě bych si z toho nedělal legraci,“ řekl jsem, když si začali tropit z našeho plakátu vtípky. „Ano, jsme ve válce. První náš úder už jste zažili, i když jste ho tady nepocítili. Jestli to nevíte, ve vašem Kapitolu padli za vlast všichni kongresmani.“

„To má být vtip?“ nadskočil vojáček - pyrotechnik.

„To je fakt,“ řekl jsem. „Vám ještě nedošlo, že ten poplach venku není žádné cvičení? Zatím se nás bát nemusíte, i když jste v dosahu našich zbraní. Prezidenta zabít nechceme, někdo přece musí podepsat kapitulaci Spojených států.“

„To si ale vážně děláte legraci!“ řekl jiný voják.

„Neděláme,“ řekl jsem. „A kdyby nepodepsal, dočkali byste se ještě horších časů. Jestli se spoléháte na to, že Spojené státy chrání z jedné strany Atlantik a z druhé Pacifik, pak děláte stejnou chybu jako Angličané, kteří se stejně bláhově spoléhali na kanál La Manche. Když jim pak začaly padat na hlavy bomby z letadel Luftwaffe, pozdě pochopili, že těch čtyřicet kilometrů vody je na ochranu před letadly málo. Přitom německá letadla potřebovala na překonání La Manche kolem šesti až deseti minut. Nám trvá překonání Atlantiku pět vteřin. Největší rozdíl je v tom, že Němci jen bezhlavě bombardovali, kdežto my zasáhneme cíl i v podzemí nebo v budově aniž bychom ji poškodili. Na Kapitolu nemáte ani škrábnutí a uvnitř leží pět set mrtvol!“

„Ale to je přece nemožné!“

„Šetřete slovem »nemožné«,“ poradil jsem pochybovači. „Asi si neumíte některé skutečnosti představit, proto se snažíte hádat podle toho, co znáte. Když v Bulharsku během jediného odpoledne vyhynul Mezinárodní měnový fond, neuměli jste si představit nic jiného, než že to museli udělat sami Bulhaři. Přitom to jsou vaši věrní spojenci, také si to neuměli ani představit, jenže nabeton věděli, že oni v tom prsty nemají. Tak to dopadá, když někomu selže představitivost.“

„Ale proč jste ten Mezinárodní měnový fond napadli právě v Bulharsku?“

„Všichni bankéři tam byli pěkně pohromadě,“ odvětil jsem.

„To by byli na příštím zasedání ve Spojených státech taky!“

„Jistě,“ pokýval jsem hlavou. „Nás nenapadlo, že ve světě může existovat pitomec s obrovskou armádou, který chce trestat úplně nevinné spojence. Překvapili jste nás, uznávám. Takže jsme pro změnu museli překvapit my vás.“

Mezitím mi naznačili, že mám jít dál. Hodil jsem si na záda prázdný batoh, do jedné ruky jsem vzal tubu s velkými listinami, do druhé ruky bílou vlajku parlamentáře a následoval důstojníka, který mě vedl k točitému schodišti, po kterém jsem za ním kráčet dolů do podzemí.

Prezident nebyl nahoře, ale v bunkru...

„Declaration of war17!“ četl prezident velký nápis. „Jenže jste to doručili trochu pozdě, když už jste údajně vyvraždili naše kongresmany. Připomíná mi to Japonce, kteří nám dali vyhlášení války až v době, kdy už jejich letadla bombardovala Pearl Harbor. Tomu neříkám »čestné vyhlášení války«!“

„Neexistuje »čestné vyhlášení války«,“ odpověděl jsem mu. „Válka je vždycky nečestná. Tragické je, že se na to odvoláváte právě vy, představitel země, která zásadně napadá jiné země aniž by se zdržovala vyhlášením válek. Jenže stejný plakát visí ve vašem Kongresu, nechte si to zjistit. Tam jsme vyhlášení donesli už před úderem. A nemluvte mi tu o cti, vám se jí nedostává víc.“

„To jsou hodně silná slova,“ zamračil se prezident.

„Slova jsou jen slova,“ odvětil jsem. „Soudit se mají teprve činy. Odhodlali jsme se napadnout vaši zem, když jste se chystali napadnout naprosto nevinné Bulhary. Zvláštní na tom je, že jsou vašimi věrnými spojenci a »Sofijský masakr« si ani oni neuměli vysvětlit. Jediné, co na rozdíl od vás bezpečně věděli, bylo to, že jsou v tom naprosto nevinně.“

„Ještě mi řekněte, že i »Sofijský masakr« je vaše dílo!“

„Jistěže je,“ odvětil jsem. „Má typické rysy naší akce.“

„Jaké jsou »typické rysy vaší akce«?“

„Typické je pro nás naprosto přesný zásah proti cílům, bez »vedlejších škod«, naopak obvyklých u vašich akcí. Zabíjeli jsme v Sofii bankéře, kteří financují veškeré války ve světě, aniž by se to dotklo nevinného personálu Paláce Kultury v Sofii, stejně jako jsme vyhubili vaše kongresmany,

zodpovědné za většinu vašich válek, aniž bychom se dotkli personálu Kapitolu. To jsou přece unikátní rysy, nemyslíte? Vaše akce doprovází miliony nevinných mrtvých a miliardové škody na rozbombardovaných budovách, v tom je největší rozdíl. Kdysi jste se chlubili »inteligentními« bombami, které zasahují pouze vojenské cíle a teprve když se ve světě zvedl odpor proti vašemu bombardování škol, nemocnic a dokonce i porodnic, jste trochu neochotně připouštěli, že i vaše bomby zasahují jiné cíle - nemohli jste přece přiznat, že vaším schváleným cílem byly právě ty porodnice.“

„Takže tady v tom návrhu příměří máte, že odvoláme akci proti Bulharsku...“ pokračoval neochotně prezident.

„Tu válku byste měli odvolat sami a ochotně,“ doplnil jsem ho. „Když se ukázalo, že Bulharsko je nevinné, mění se ta válka v jednoznačný válečný zločin, tak jako jiné vylhané války, které jste vedli a ještě jste se tím chlubili.“

„Vylhané války?“ pozastavil se nad těmito slovy.

„Všechny vaše války byly vylhané,“ řekl jsem tvrdě. „Nejen ty, u kterých jste se projeví před celým světem jako lháři, jako tomu bylo například u zbraní hromadného ničení v Iráku!“

Spolknout tuhle pilulku bylo jistě hodně hořké. Viděl jsem, jak mu to cuká v obličeji, ale ještě to nějak rozdýchal.

„To byl jen politováníhodný omyl!“ namítl.

„Ba ne, to byla úmyslná lež jako věž,“ trval jsem na svém. „Žádná vaše válka nebyla čestná. Nemluvte o cti, kterou nemáte.“

„To už je nehorázná urážka!“ vzkypěl konečně. „To byste museli nejprve dokázat!“

„To není urážka, to je konstatování skutečnosti,“ řekl jsem. „Dokázat byste museli ty zbraně hromadného ničení, které se tam nenašly. A kdyby se našly, sami byste je tam podstrčili, nebylo by to poprvé ani naposledy. Jenže vy se už cítíte tak bohorovně, že se ani nenamáháte něco dokazovat nebo podstrkovat! Prostě řeknete, že musíte některou zemičku »potrestat« a provedete to, i když se ukáže, že váš důvod je úplně vylhaný.“

To už jsem viděl, jak to s ním úplně cuká.

„Ale tady jsou i další, ještě nepochopitelnější podmínky!“ ukázal mi na seznam. „Například sešrotování našich letadlových lodí a ponorek, stažení

našich lidí ze všech vojenských základen ve světě... opravdu si myslíte, že na něco takového přistoupíme?“

„Budete muset,“ řekl jsem suše. „Sofie a Kapitol byly jen ukázky, co dovedeme. My nemusíme kvůli jednomu diktátorovi pobít milion vojáků a nadělat pět milionů vdov a sirotků, jako vy při likvidaci Husseina a Kaddáfího. Budeme likvidovat jen ty, kdo za války skutečně mohou. Jak říkám, Sofie a Kapitol byly ukázky, teď jsou na řadě vojenská velitelství. Pokud doufáte, že velitelství v Cheyenne Mountain odolá i atomovému úderu, pak to je náznak toho, jak postaru uvažujete. Opakuji, nemáme atomové zbraně, neničíme celá města jednou bombou. Naše akce ničí jen darebáky a budov, bunkrů ani nevinných lidí kolem se nedotkne. Můžete do těch bunkrů naverbovat jiné velitele, ale my je opět zlikvidujeme bez »vedlejších škod«, dokud nepochopíte, že vám bunkry nejsou na nic. Pak asi pochopíte, že nemají smysl ani vojenské základny po celém světě.“

„Ale... když vám ustoupíme, roztáhne se po světě Rusko!“ vytáhl poslední trumf. „Chcete jim napomáhat ve světovládě?“

„Nepovažujte Rusy za pitomce!“ odvětil jsem. „Opravdu si myslíte, že by se po vaší porážce začali roztahovat? Ujišťuji vás, dostanou jasně najevo, že je ani bunkry pod Kremlem neochrání. Doufám, že jim to dojde i bez ukázky, i když si říkám, že jejich »Duma« taky potřebuje vyčistit od válečných štěnic. Ale oni jistě včas couvnou. Nejsou ani tak bohorovní, ani tak pitomí!“

„Zajímalo by mě, jak chcete vládnout světu, když je vás, jak říkáte, jen pár tisíc!“ pozastavil se nad našimi počty. „Vládu nad světem v tomhle množství prostě nemůžete zvládnout!“

„Opět nám přisuzujete vaše nectnosti,“ usmál jsem se. „My nechceme světu vládnout. Nám postačí, když ze světa zmizí války a lidé pochopí, že nemá smysl vydržovat si armády, které jsou jim k ničemu. Naším cílem je svět bez válek. Všem zemím necháme jejich vlády. Proč ne? Národy ať si vládnou samy. Nesmí se ale chovat militaristicky, napadat sousedy ani terorizovat vlastní lidi. Chovejte se tak, aby Amerika byla silná i bez armády!“

„A co když některé národy váš mír poruší? Co když některá země napadne jinou?“

„Každého na to přejde chuť, když si vzpomene na Sofii a Washington,“ odvětil jsem. „A když ne, trochu ho umravníme. Ale ne vražděním vojáků.“

Začneme od těch nahoře, kdo vydávají rozkazy. To bude mít větší a rychlejší účinek než miliony mrtvol.“

„Takže ode mne teď chcete, abych podepsal tenhle papír?“ ukázal mi naši nabídku příměří.

„Podpis je jen podpis, tomu se věřit dá i nedá,“ řekl jsem. „Hlavně tak jednejte, až odejdu.“

„To závisí od toho, zda vás odsud pustíme,“ řekl jízlivě.

»Jindro, postav se aspoň metr od pevných předmětů!« ozval se mi v hlavě Jitčin telepatický hlas.

»Jituš, neblázni!« pokusil jsem se ji okřiknout. »Nezkaz to, už je to na dobré cestě!«

»Neblázním,« odsekla. »I když... před tebou je místo...«

Pak se stalo ve vteřině něco, co mi pěkně zamotalo hlavu.

Přímo přede mnou se objevila Jitka, ale v první chvíli jsem ji ani nepoznal. Měla na sobě tmavě rudou kombinézu s černým kožešinovým límcem a čapkou v téže barevné kombinaci - tmavě rudá s černým kožešinovým okrajem. Měla načerněný obličej, asi jako si před akcí malují obličej příslušníci speciálních útvarů - zkrátka vypadala přímo ďábelsky - a došlo mi, že je to úmyslné.

„Pustíte? To nezáleží na vás, pane prezidente!“ neodpustila si hodně jedovatou frajerskou poznámku. Trochu se kymácela, ale rychle našla rovnováhu. Po hlasu jsem ji konečně poznal, i když se snažila mluvit co nejhlubším hlasem. Napodobit chlapa jí ale nešlo, bylo znát, že jde o mladou dívku.

Jenže to nebylo všechno. Jitka na mě nečekaně vyskočila, objala mě kolem krku, pak jsem pocítil silné trhnutí a náhle jsme oba stáli u Fraktálových skal v Québecu.

»Dobrý, Klásku, můžeš uvolnit Skály!« řekla telepaticky.

„A jsme doma, Jindro,“ usmála se na mě.

----- Poznámky:

14 Viz film »Pán prstenů«

15 Ukrajina posílala v bedýnkách do Doněcka jen uřezané hlavy. Údajně je rituálně řezali ukrajinští muslimové.

16 Kamenná zeď, kamenná hradba

17 Vyhlášení války

Vyčkávání

„No, ty ale vypadáš!“ zhodnotil jsem ji, jen jsem se trochu vzpamatoval.

„Dobrý, co?“ zašklebila se na mě a snažila se, aby to pokud možno vypadalo ďábelsky. Přitom si sáhla dozadu a provokačně si začala pohrávat s tlustým černým ohonem, připevněným vzadu ke kombinéze. Na svatého Mikuláše by se uplatnila nejlépe.

„Tomu skoku říkají Ebažgové »*slašud*«,“ poučovala mě. „Je to fluktuace prostoru řízená Fraktálovými Skalami. Na rozdíl od přeskočení mezi Fraktálovými Skalami se dá řídit a já mám i na »*slašud*« velkou citlivost.“

„Má to jen jednu nevýhodu,“ zvažněl jsem. „Pan prezident si mohl pomyslet, že mě odnesl ďábel - nebo ďáblice - rovnou do pekel. Jenže v tom případě si mohl oddechnout, že má od našeho mírového plánu pokoj a může pokračovat ve válce s Bulharskem. Na to jsi nepomyslela?“

„To si nedovolí,“ zachmuřila se.

„Je to silně věřící člověk, proč by si nemohl myslet, že jsou na jeho straně i ďáblové?“ rozváděl jsem to dál.

„V tom případě ho přesvědčíme, že se mýlí,“ řekla Jitka.

„Jak?“ chytil jsem ji za slovo.

„O tom si popovídáme s Standou,“ řekla. „Mimochodem, to on mi sehnal tenhle kostým. Není to čistě můj výmysl.“

„Standa že by se dal k divadlu?“ nechtěl jsem tomu věřit.

„Víš, on vycházel z předpokladu, že prezident bude věřící člověk s takovou tou primitivní vírou,“ řekla. „Čisté Neznámo by ho taky zastrašilo, ale když si to převede do známějších, ale ještě zápornějších pojmů, tím víc ho to vystraší.“

„To by mě musel považovat za ďáblova spřežence a ne za hříšníka odneseného ďablicí do pekel,“ řekl jsem.

„Třeba už tak uvažuje,“ pokrčila rameny. „V tom případě by vydal rozkaz ukončit válku s Bulharskem. Nám postačí sledovat hlavní zprávy. Jakmile se v nich objeví konec ohrožení Bulharska a návrat Američanů do vlasti, dáme tuhle maškarádu do muzea.“

„A když ne?“

„Tak si uděláme výlet do Cheyenne Mountain,“ vzdychla si.

To už jsme prošli pěšky skupinkou skal a před námi se mezi skalními sloupy objevila asfaltová silnička.

No jo, s Jitkou se neztratím!

V obecním domě jsme podrobně propírali výsledky našich »Spanilých jízd«. Bylo tu víc lidí než obvykle, téma přilákalo i ty, kdo do hospody nechodili. Ivan Skála přitáhl do největšího sálu obecního domu aparaturu k pořízení dokumentace a hlavně pro ty, kdo se nevešli do sálu a zůstali doma. Dnes večer se nepromítá, tohle je pro všechny důležitější - a nakonec i zajímavější.

Bohužel jsme moc obrazových materiálů nepořídili. Většinu času jsme všichni v klidu a přítmí proleželi na lůžkách, to nebylo nic zajímavého. A od bakterií se záznam pořídít nedal. Pamětníci ho sice zaznamenali, ale vnímání bakterií bylo strukturované, než aby se vešlo na plochou obrazovku. Diváci v sále se proto museli spokojit vyprávěním účastníků.

Hned zpočátku jsme však měli i oponenty a kritiky. Někteří obyvatelé Saxamuru nesouhlasili s tím, aby naši lidé zasahovali do dějů ve světě. Prohlašovali, že jsme vydali Saxamur všanc usilovnému pátrání velmocí, což nemůže dobře skončit.

„Vždycky nás chránilo jen to, že o nás svět nevěděl,“ hlásal Vilibald Tvrzník, sedlák z menší osady Mokráčky. „Jakmile se svět o nás dozví - a věřte, že Američané mají opravdu skvělé špiony - bude to konec Saxamuru.“

„Od koho by se to ti »skvělí špioni« mohli dozvědět?“ optal se ho Stanislav Kubík.

„Třeba od našich studentů,“ navrhl Vilibald.

„Ti budou přece úplně mimo podezření,“ namítal Stanislav.

„Proč by byli zrovna oni mimo podezření?“

„Protože studují ve velkých městech,“ řekl Stanislav. „Svět ví, že jsme malé městečko, ale nikdo neví, že nejsme na Zemi. Naše skryš je prostě neodhalitelná!“

„Kdykoliv se sedláci míchali mezi pány, špatně to dopadlo,“ neustupoval Vilibald, ale protože nezískal víc příznivců pro svůj názor, raději se s brbláním stáhl.

„Obávám se, že jenom bankéři za války nemohou,“ přispěl se svým názorem písař pan Přemysl Hanzlík, který se přišel účastnit besedy až z Vraního Hnízda. „Nepopírám, že na válkách vždycky vydělávali. Ale nejsou to jediní lehkoživkové, kteří měli z válek prospěch. Vezměte si takové armády! Kolik v nich je lampasáků, kteří by se jinak nedokázali uživit, a určitě ne tak dobře. Mají se jako prasata v žitě, občas sice musí i bojovat, ale i tam před sebe obvykle nastrkají obyčejné vojáčky... A tihle důstojníci nedají své dobré bydlo jen tak, dobrovolně. S tím nepočítejte!“

„Bez financování nic nezmohou!“ mínil Stanislav.

„Generálové si své prebendy vynutí i silou, když do nepůjde po dobrém,“ mínil Přemek. „Tomu se pak říká vojenská junta a není to na Zemi tak neobvyklé.“

„No - jakousi logiku to má,“ připustil Stanislav. „Pak ale bude našim protivníkem místo Kongresu vojenská junta. Pak bychom ji zkrátka museli zlikvidovat také.“

„Počkáme tedy dva až tři dny, až jak to bude jasné s invazí do Bulharska,“ navrhl Stanislav.

Na tom jsme se velkou většinou shodli a od té chvíle jsme se bavili o různých drobných detailech.

Uvidíme v nejbližších dnech!

Jenže už nazítří nás vymrštila na nohy zpráva, která ten den obletěla celý svět.

Prezident Spojených států obětí atentátu!

Hlásaly to palcové titulky novin a televizní studia ukazovala záběry bezpečnostních kamer, které tuto tragédii ukazovaly.

Útočníkem byl několikrát trestaný násilník, který se však dobře znal s velitelem prezidentské ochranky, takže ho ochranka ze známosti pustila k prezidentovi a ani se neobtěžovala prohledat ho, jestli nemá zbraň. Měl ji a použil ji. Přitom vykřikoval, že je to trest za zotročování černých obyvatel Spojených států. Bylo to tím nesmyslnější, že sám byl bílý. Ochranka ho

ihned odzbrojila a zabásla, ale bylo už pozdě. Násilník se jim vysmál, že mu je to jedno, má totiž rakovinu¹⁸ a soudu se beztak nedočká.

Prezidentského úřadu se téhož dne ujal viceprezident, složil předepsanou přísahu a oznámil národu, že za smrt prezidenta jsou zodpovědné Rusko a hlavně Bulharsko, které za to musí zaplatit.

Nevysvětloval, jak na to přišel, ale každému bylo jasné, že válka s Bulharskem je jistá.

Ten mizera viceprezident mě ale parádně naštvál.

„Nemohla bys mě přenést zpátky do Washingtonu?“ zeptal jsem se Jitky po návratu z obecního domu.

„To nejde,“ zavrtěla hlavou a mračila se jako deset čertů.

Ten mizera viceprezident parádně naštvál i ji.

„Mohla jsem tě přitáhnout k Fraktálovým skalám Québec, ale opačný směr prostě nejde,“ řekla po chvílce. „Když jsi byl ve sklepech Bílého Domu, zaměřovala jsem se na tebe a navíc jsem měla obraz od svého roje bakterií, takže jsem si mohla vybrat volné místo. I tak jsem se zhmotnila deset centimetrů nad zemí a měla jsem co dělat, abych neupadla. Ale skákat s tebou úplně do neznáma, to po mně nechtěj. Ani »slašud« není bez přísných pravidel. Kdyby se právě v tom místě někdo nacházel, zhmotnili bychom se přímo v něm a nepřej si vidět, jak bychom vypadali.“

„Jak to můžeš vědět?“ zamračil jsem se na ni. Zdálo se mi, že si to právě teď vymýšlí, aby mi nemusela vyhovět.

„Bylo to součástí rozšířeného školení Ebažgů,“ ujistila mě.

„Ebažgové to měli nějak vyzkoumané?“ hádal jsem.

„Viděla jsem dokumenty z doby, kdy s tím začínali a neměli to ještě zmáknuté,“ řekla. „Nebyly to obrázky pro malé děti!“

To mě donutilo přestat se mračit a naopak se usmát. Jestli ty obrázky nebyly pro malé děti, jak je mohla vidět holčička, které v té době nebylo ani deset let? Ebažgové měli divná měřítká pro rozlišení dětí od dospělých. Zřejmě jim desetiletá holka připadala jako dospělá. No potěš koště, co všechno na tom školení viděla!

„Ale i tak je to úžasné,“ nedal jsem se odradit. „Co kdyby ses objevila v Bílém Domě a před zraky televizních kamer a tím pádem milionů lidí

odnesla toho nového prezidentského šmejda? Ve tvém červeném kostýmku by to působilo efektně!“

„Myslíš, že by to zabránilo válce?“ zadívala se na mě hodně pesimisticky. „Já si to nemyslím. Podle mě by mělo větší význam zlikvidovat velitelství NORAD v bunkrech Cheyenne Mountain, nebo ještě lépe, udeřit přímo na ty intrikány, kteří za tím budou, na sídlo CIA v Langley.“

„Jenže to by asi nestačilo,“ řekl jsem. „Chtělo by to dát to najevo médiím. Ale jak? Když rozhodíme letáky po Spojených státech hodí je všichni do koše. Naše vyhlášení války, vylepené v jejich Kongresu, taky nikomu neukázali.“

„Mám v rukávu ještě jeden trumf,“ řekla pomalu. „Ale bylo by to dost drsné.“

„Povídej!“ vybídl jsem ji.

„Mohla bych tě zneviditelnit,“ řekla.

„To jde?“ vyhrkl jsem.

„Jde, ale...“ zarazila se. „Není to úplně bezpečné.“

„O co v tom jde?“ zeptal jsem se věčně.

„Vytvoří se takový válec... nebo elipsoid, případně i koule, které světlo obtéká, takže co je uvnitř, není zvenčí vidět. Má to nevýhodu, že uvnitř je absolutní tma. Pochopitelně, světlo dovnitř nemůže. Ale není to úplně neviditelné, při pohybu se prohýbá pozadí a hlavně se opticky kroutí podlaha. Na písku by to ani moc nevadilo, ale na podlaze s pravidelným vzorkem je to jasně znát. A samozřejmě tě to nechrání ani před srážkami s lidmi. Když se někdo pohybuje proti tobě, nevidí tě, ale vrazí do tebe. Bohužel to nechrání ani před střelami, což je v Americe až moc reálné.“

„Jak by sis to tedy představovala?“ zeptal jsem se. „Když není zevnitř vidět ven, to je ten uvnitř slepý jako patrona, ne?“

„Je,“ připustila. „Vidíš jen černou tmu. Pokud se nedíváš pomocí roje bakterií.“

„Aha, takže bakterie ti pak nahrazují oči?“

„Přesně tak,“ přikývla. „Je to trochu nezvyklá perspektiva, ale my už jsme si na ni snad zvykli... Šlo by to i bez bakterií, ale musela bych tě navádět jako slepou bábu...“

„Dobře, s bakteriemi by to šlo,“ souhlasil jsem. „Tak dál?“

„Projdeš neviditelný do některé televizní stanice právě když bude vysílat zprávy,“ navrhovala. „Tam zruším neviditelnost a ty se objevíš přímo před

kamerami. Dá se to udělat postupně, takže budeš zpočátku průhledný, to jistě lidi zaujme. Pak předneseš naši výzvu, vrazíš vyděšenému komentátorovi do rukou naše plakáty, načež se objevím a odnesu tě. Případně můžeš předtím prohodit, že chceš odnést, aby to nevypadalo, jako že tě odnáším do pekla. Jestli je ani tohle nedonutí zveřejnit naše prohlášení, pak nevím. Snad jediné přijít tam ještě jednou a vyhubit je se slovy, že takoví lháři jen matou veřejnost, tím škodí a proto nemají právo žít.“

„To bych řešil, až když se jim to podaří ututlat,“ řekl jsem. „Hardware na to mají. U většiny televizních stanic se všechno vysílá ze záznamů a pokud něco označují jako »živě«, mají v tom aspoň zpoždovací smyčku, která jim dovoluje pořad včas přerušit a přepnout jinam, kdyby se třeba komentátor svévolně rozhodl pustit do éteru pravdu... samozřejmě to mají udělané tak, aby ani náhodou pravdu mezi lidi nepustili, ale je otázka, zda to dokáží ututlat pod hrozbou likvidace.“

„Můžeme jim tím pohrozit,“ přikývla. „V tom případě bych to ale neodkládala. Americké letadlové lodě už proplouvají skrz Bospor, válka je na spadnutí. Není čas na zdržování.“

„V tom případě bych náš voj rozdělil,“ řekl jsem. „Třetina na televizní studio a dvě třetiny na sídlo CIA v Langley.“

„Jsem pro,“ přikývla. „Nech mě teď, jdu telepatit s Standou.“

„Začni, já si беру spojení s Borkem,“ souhlasil jsem.

Maličko jsme se zdrželi tiskem plakátů. To se nedalo příliš uspěchat, měli jsme jen jednu velkou laserovou tiskárnu a devět menších. V Saxamuru se počítače nacházely v každém domě, ale tiskárny byly společné v hobby-středisku v zadní části obecního domu. Staral se o ně, jak jinak, ředitel školy Stanislav Kubík. A měl je naštěstí ve vzorném pořádku, takže stačilo zapnout a spustit tisk. Bohužel rychlost tisku není nekonečná a vytištění stovek plakátů nám zabralo dost času. Během té doby jsme si vyjasňovali detaily.

A pak jsme naložili balík do karavanu a se všemi třemi jsme vyjeli. Vedla nás opět Jitka, pod jejím vedením byla cesta Skalami do Québecu nejrychlejší. Pak jsme museli přeletět těsně nad terénem přes hranice

oddělující Kanadu od Spojených států, a dál jsme už jeli v pohodě po amerických dálnicích.

Můj prvotní úmysl byl vtrhnout do některého studia CNN, kde by se mělo nacházet nepřetržité zpravodajství, ale nepohrdli bychom ani jiným televizním studiem. Které to bude, o tom se rozhodne na místě. Možná mu uděláme nezaslouženou reklamu, ale to nás nepálilo.

Cesta nám ubíhala v pohodě. Stanislav nás dva, mě a Jitku, poslal dozadu na lůžka, abychom se aspoň trochu vyspali. Slíbil, že pojede co nejklidněji - na dálnici mohl takový slib dodržet. Takže jsme s Jitkou zalehli tak jak jsme byli - Jitka si jen trochu umyla v koupelně obličej, aby svou načerněnou tvář neumazala deky, já jsem měl na sobě maskáče, takže jsem neměl problémy, ale oba jsme si nechali ošetřit ústa zubníčky, bez nich bychom ani usnout nedokázali. Na dobré věci si člověk zvykne rád.

Karavan naplňoval monotónní zvuk kol po asfaltu dole pod podlahou a šum vzduchu venku, oba jsme byli přece jen utahaní, takže jsme kupodivu oba rychle usnuli. Necítili jsme se jako rytíři před bitvou, ani jako vojáci před krvavým vyloděním. Jedeme jen do televize, kde předneseme vyhlášení války a současně návrh na příměří, které by mělo definitivně zastavit války ve světě. Může to být poslední akce, pokud bude mít úspěch, nebo jen další akce v pořadí, pokud neuspějeme a mediální bossové nás zcenzurují.

Upřímně řečeno, ani bych to těm bossům nepřál.

Protože kdo nás zcenzuruje, setká se s našimi roji řízených bakterií. Setkali se s nimi bankéři i kongresmani, jenže ti o tom nikomu nic neřeknou. Tohle ale může být v přímém přenosu.

Uvidíme!

----- Poznámky:

18 Podobně nechali policisté zavraždit Lee Harvey Oswalda, údajného vraha prezidenta J.F.Kennedyho. Ze známosti k němu pustili majitele nočního podniku Rubinsteina, který

Oswalda zastřelil a krátce poté zemřel ve vazbě na rakovinu. Komise pak s průhlednou ochotou vyhlásila Oswalda vrahem, čímž atentát na Kennedyho elegantně spláchla. Skutečnost,

že prezident Trump nedovolil odtajnění ani po 50 letech, však hodně naznačuje.

Média

Úkol posádky našeho karavanu byl, říkejte si co chcete, ze všech nejhorší. Vyvraždit centrálu CIA v Langley, i když to byl hodně rozsáhlý komplex budov, bylo nesrovnatelně jednodušší. Je otázka, co víc zapůsobí na veřejnost. Očekávali jsme, že se někdo pokusí všechno zamést pod koberec, jenže ani jedno, ani druhé snad úplně ututlat nepůjde.

Pak by bylo na řadě velitelství NORAD v komplexu bunkrů pod horou Cheyenne Mountain a kdyby ani to nestačilo, cílem dalšího nájezdu by byla vojenská akademie West Point ve státě New York. To by se ututlat nedalo. Jednak by to bylo kolem čtyř a půl tisíce studentů, ale především - velice prominentních synků.

Vilík Tvrzník tvrdil, že pobití takového množství mladých chlapců nám Američané nikdy neodpustí, ale nakonec převládl názor, že ti mladí synci - a snad i dcerky - se školí na zabijáky, ba dokonce na velitele. Většina jejich předchůdců proslula jako zdatní hrdlořezové. Ano, válečnická Amerika je považuje za svůj výkvět, ale jen málo se jich uplatnilo v civilním životě, nejvíc »zazářili« na vražedných misích.

Ve West Pointu studovali i velice prominentní generálové.

Přímo legendou byl George Armstrong Custer, který později zahynul v bitvě u Little Big Hornu i se svými bratry a se všemi vojáky Sedmé kavalerie. Velká škoda ho ale nebyla, mezi Indiány byl známý pod přezdívkou »Vrah žen« a že se pustil do bitvy proti vyššímu rozkazu nesvědčilo ani o jeho disciplině.

Známými byli i další. Ve West Pointu studovalo vysokou školu vraždění i několik amerických prezidentů - Ulysses S. Grant nebo Dwight David Eisenhower, ale i Jefferson Davis, prezident Konfederace a Grantův protivník. Vojenská akademie je zkrátka válečnickou pýchou Spojených států a útok proti ní by běžní Američané přijali hodně nepříznivě.

Jenže ti samí Američané nepokrytě fandí své armádě, která chystá peklo na zemi pro spoustu úplně nevinných Bulharů. Ba ne, musí na ně padnout aspoň malý šok.

Stanislav dojel v pořádku na severní okraj New Yorku, kde mě vyložil, otočil se a spolu s Jitkou se obrátili na zpáteční cestu. Já jsem zamířil k budově WarnerMedia, kde jsem hodlal najít aspoň jedno televizní studio s

živým vysíláním - v budově jich je větší počet, snad se aspoň v jednom uchytím.

Nade mnou přitom balancovaly dva obláčky bakterií. Jeden jsem řídil a druhým mě sledovala Jitka, která si podle vlastních slov zatáhla v zadní části karavanu ložničku, aby tam měla ticho.

Nuž - s pomocí Boží, jak říkáme i my ateisti - vzhůru do té jámy lvové!

Nějakou dobu jsem bloudil po budově, občas jsem se tázal na cestu, ale až po dlouhém bloudění jsem narazil na vchod do pobočky CNN, kde mě zastavil turniket a bdělá ostraha, která mě poslala, abych »se zdekoval, šel si po svejch a neopruzoval«.

Stáhl jsem se tedy stranou a zkusil jsem oťuknout Jitku.

»Jo, slyšela jsem to,« odpověděla mi rovněž telepaticky. »Stůj klidně, ať to na tebe můžu zaměřit!«

Chvilí jsem tedy stál jako vyřezávaný dřevěný světec, pak ale svět kolem mě zčernal a ocitl jsem se v uhlově černé tmě.

Ihned jsem se soustředil na vnímání světa pomocí obláčku bakterií. Ano, ale viděl jsem jen nepřírozeně zkroucené dlaždice. Až po chvilce se mi před vnitřním zrakem objevil obrys válce, ve kterém se zřejmě nacházím.

Pomaloučku jsem vykročil k nevládnému vrátnému a turniketům. Dostal jsem se tentokrát nepovšimnutý až k nim, načež jsem na ně položil ruce, nohama jsem se odrazil a přeskočil je.

Vrátný nic, ničeho si nevšiml, i když jsem pomocí obláčku viděl, jak se turnikety krátce, ale podivně zavlnily.

Teď už se nikoho nezeptám a sám musím najít, kde tu mají studio. I kdyby mě Jitka za nejbližším rohem zase zviditelnila, už by tady každý poznal, že sem nepatřím a jsem tu vetřelec.

Postupoval jsem tedy dál, naštěstí jsem tu asi nebyl jediný cizinec, protože tu měli různé orientační šipky. Vnímání pomocí bakterií má bohužel jednu obrovskou nevýhodu. Nevidíte barvy. A to ani černou a bílou. Rozeznáte jen tvary a plakát je z toho pohledu čistý šedý list. Naštěstí měli orientační cedulky plasticky vyvedené, gravírované, takže jsem se podle nich mohl orientovat. Tak jsem se dostal až do studia, odkud vycházel bodrý, silný hlas typického amerického komentátora.

Sáhl jsem na kliku - měli tu místo klasické kliky jen takový kulatý knoflík - a opatrně jsem otevřel dveře, které se z vnějšího pohledu podivně zavlnily, ale otevřely se a vpustily mě dovnitř.

Počkal jsem, až dovnitř »natečou« mé bakterie, pak jsem se otočil a stejně opatrně jsem dveře za sebou zavřel.

Čekalo mě nejhorší - vstoupit do světla reflektorů, abych se ukázal nejen komentátorovi, ale - pokud možno - i divákům.

Jdeme na to!

Bylo tu docela obvyklé televizní studio, uprostřed klasický stůl s komentátorem, za ním obrazovky, na které asi někdo podle pokynů režiséra promítá ukázky, získané reportéry přímo na místě děje. Obrazovky jsem nevnímal, jen jako šedé plochy s okrajem, ale jejich obsah mě beztak nezajímal.

Opatrně jsem vyjmul z batohu jeden z plakátů, položil jsem ho na stůl před komentátora - a odstoupil jsem.

Plakát se vystoupením z válce neviditelnosti objevil a ležel před zkoprnělým komentátorem. Sáhl po něm a přelétl ho očima.

„To snad ne!“ ujelo mu. „To snad není možné!“

„Proč to nemůže být možné?“ porušil jsem konečně ticho.

Svět kolem mě zvolna zesvětlovalo, musel jsem zamhouřit oči, jak mě to ostré světlo po dosavadní tmě oslňovalo. Jitka si zřejmě pohrála s tím, abych se objevoval pěkně pozvolna, od slabého, poloprůhledného obrysu po naplno viditelného vetřelce. Kladným vedlejším efektem bylo, že mi umožnila jakž takž si přizpůsobit zrak od naprosté tmy po záři reflektorů - i tak jsem pár okamžiků oslněním skoro neviděl.

„Hello, dobrý muži,“ oslovil jsem žoviálně komentátora. „Můžete divákům přečíst náš plakát? Ano, ten, co se před vámi před krátkým okamžikem znenadání objevil. Nahlas, prosím!“

„Člověče, kdo jste? A co tady chcete?“ vybuchl na mě.

„Kdo jsem?“ ušklíbl jsem se. „Voják „Stonewallu“, země vašich nepřátel. V současnosti vyjednávač, proto mě vidíte právě tady. Přečtěte už konečně náš dokument, ať to vědí i vaši diváci!“

„Na tom papíru je napsáno... Vyhlášení války!“ přečetl to.

„Správně!“ pochválil jsem ho. „Naše země totiž vyhlásila Spojeným státům válku. Jenže Spojené státy to dlouho nebraly vážně a když se mi podařilo

přesvědčit vašeho prezidenta, aby mě vážně vzal, někdo ho zastřelil... řeknu vám, není snadné dělat u vás vyjednávače!“

„Tak - a můžete si mluvit, co chcete,“ změnil komentátor hlas do výsměšného tónu. „Střiháč stihl poslat do éteru místo nás reklamy a už nás tam nepřepne. A už sem klušou naši bezpečáci. Špatně jste si vybral!“

„Dobře jsem si vybral,“ nenechal jsem se jeho jízlivostí vyvést z konceptu.

„Doufám, že to pořizujete na záznam. A kdyby ne, budete vy osobně - a ten váš střiháč - zodpovědní za to, že nepředáte vašemu národu vyhlášení války. Pak vám to soudy jistě spočítají! Vlastizrada, zanedbání vlastenecké povinnosti... Jako kdybyste se pokusil utajit bombardování Pearl Harboru a umožnil Japoncům dobýt Midway. Nebombardujeme vaše lodi, ale první úder vyvraždil váš Kongres a druhý, právě teď probíhající, sídlo CIA v Langley. A jestli ani potom nepřestanete s cenzurou, přijdete o velitelství NORAD pod horou Cheyenne Mountain. Nechápete? Čím déle budete cenzurovat, zatajovat a slabomyslně zatloukat, tím větší masakr nám umožníte! Je přece ve vašem zájmu zastavit naše akce, jenže nejprve musíte začít vyjednávat a to není možné, dokud nezjistíte, že jste i se svou skvělou armádou v prdeli!“

„Naší armádě se nemůže postavit žádná síla světa!“ odvětil trochu nabubřele komentátor.

„A to je ono!“ řekl jsem s úsměvem. „My se vaší armádě nepostavíme, nás totiž vůbec nezajímá. Zatímco vaše armáda se chystá kdesi v dálce trestat nevinné Bulharsko, ztrestáme stokrát citelněji vás, a to přímo na vašem území! Nepotřebujeme letadla za miliardy, sami jsme neviditelní a nezjistitelní.“

„To myslíte vážně?“ zbledl trochu komentátor. Zřejmě mu začínalo docházet, že v průšvihů nejsem já, ale on a jeho parta. „Ale takhle válčit není čestné!“

„Hleďte!“ zasmál jsem se. „A to mi říká příslušník národa, který nedávno sám vynalezl a zahájil války vedené pomocí dronů! Vy jste teď vlastně odsoudil i sám sebe!“

V té chvíli mi v hlavě zazvonila Jitčina telepatie.

»Zkrat' to, Jindro!« požádala mě. »Právě jsem zlikvidovala dva bodyguardy, hnali se na tebe s pistolemi v rukou. Ale je jich tady víc, radši ať zmizíme!«

„Mimochodem, jsme přece i tady, v tomto studiu,“ řekl jsem pro zbývající osazenstvo studia. „Naštěstí nemáme v úmyslu vás hubit - to byste už tady

na svých židlích zahnívali - dáváme vám poslední šanci varovat váš národ. Chceme vyjednávat, i když je to spíše ve vašem zájmu. Počet zmasakrovaných Američanů představuje už pětimístné číslo, nač čekáte? Jedněte tady a teď!“

»Nabíhá sem snad celá rota sekurit'áků!« varovala mě Jitka.

»Už končím!« ujistil jsem ji. »Připrav se!«

Komentátor mlčel, jen lapal po dechu. Nevadí!

„Jsem dnes spokojený,“ uzavřel jsem své vystoupení. „Řekl jsem, co jsem chtěl říci. Můžete být také spokojeni, že jste mě zcenzurovali, dokud nezjistíte, že to byl gól do vlastní branky. Jestli máte čím, natočte si můj odchod. Pochopitelně neodejdu jako většina těch, kdo sem přišli. Dobře se tedy dívejte, nebude to žádný filmový trik! Sbohem!“

»Jituš, můžeš!« požádal jsem »sestřičku«.

Proběhlo to téměř stejně jako předtím v podzemí Bílého Domu. Přede mnou se znenadání objevila Jitka, objala mě kolem krku a vzápětí jsme byli na kraji Fraktálových Skal v Québecu.

Čekaly tu na nás všechny tři karavany a celý náš výsadek.

»Dobrý, Klásku, uvolni nám Skály!« řekla Jitka telepaticky.

„A jde se domů!“ zavolala vesele.

Zpráva, která oblétna celý svět a dorazila přes Vraní Hnízdo i do Saxamuru, nás dokonale uzemnila.

Parta, která měla na starosti sídlo CIA v Langley, spěchala. Nenapadlo je »přečíst si něčí myšlenky«, situace byla podle nich jasná. V Langley mají prověrky stupně »Přísně tajné« i uklízečky, civilisté tam nejsou ani v kantýnách. Pustili se do nich bez výběru a vyhubili rozsáhlý komplex budov včetně kuchařů a strážných. V jednom konferenčním sálu zlikvidovali i skupinu na nějaké důležité poradě a pochvalovali si, jak snadno je vyřídili.

Kdyby je tak napadlo někoho významného si »přečíst«! Asi by přinejmenším zpozorněli. Zjistili by, že je tam na návštěvě sám prezident Spojených států, který nedávno složil přísahu namísto zavražděného prezidenta. Spojené státy se najednou ocitly nejen bez zákonodárců v Kapitolu, bez největší centrály tajných služeb, ale i bez prezidenta. Nikoho nenapadlo, že kufříček, ležící u jeho nohou, je pověstný »atomový kufřík«,

umožňující uvést do chodu veškeré strategické síly Spojených států a vyvolat celosvětovou Apokalypsu lidstva. Kdoví, co by se mohlo stát, kdyby tam přišli jako první lidé, kteří tam nemají co dělat!

Ale i když tam po nějaké době přijeli jiní zaměstnanci CIA, znepokojení tím, že se nemohli dovolat svých šéfů, a našli celý komplex budov plný mrtvol, bylo to jen o málo lepší než kdyby tam vtrhli bezdomovci - které by naštěstí něco takového ani ve snu nenapadlo.

V každém případě byly Spojené státy bez vrchního velitele, bez zákonodárců a s nefungujícími tajnými službami - což by asi mohlo být zdrojem nočních můr úplně všech Američanů. Raději jsme se rozhodli podniknout přesvědčovací akci k vyburcování vojenského velitelství, aby zastavili válku s Bulharskem a vrátili do samotných Spojených států pořádek. Vypadalo prapodivně, že jediné, co ze Spojených států funguje bez chyb, je invazní armáda vyslaná do další vylhané války.

Za touto zprávou přišla další, která nás nadzvedla ještě víc. CNN zveřejnila mé objevení v jejich studiu i naše vypovězení války, jenže nad způsobem zveřejnění jsme zůstali stát.

Stříhač mé vystoupení sestříhal tak, že vypustil všechno, co se mu nehodilo, takže to vyznělo úplně jinak.

Začalo to tak jako ve skutečnosti, kdy jsem se poměrně zvolna zhmotnil před zkoprnělým komentátorem a první má slova souhlasila. Jenže pak se do toho vložil stříhač...

„Hello, dobrý muži,“ oslovil jsem v záznamu komentátora. „Můžete divákům přečíst náš plakát? Nahlas, prosím!“

„Člověče, kdo jste? A co tady chcete?“

„Kdo jsem? Voják „Stonewallu“, země vašich nepřátel. Přečtěte už konečně náš dokument, ať to vědí i vaši diváci!“

„Na tom papíru je napsáno... Vyhlášení války!“

„Správně! Naše země vyhlásila Spojeným státům válku. První úder vyvraždil váš Kongres a druhý vyvraždí v Langley sídlo CIA. Jste i se svou skvělou armádou v prdeli!“

„Naší armádě se nemůže postavit žádná síla světa!“

„My se vaší armádě nepostavíme, nás totiž vůbec nezajímá. Nepotřebujeme letadla, sami jsme neviditelní a nezjistitelní. Jsem dnes spokojený, počet

zmasakrovaných Američanů představuje už pětimístné číslo! Sbohem!“
Sestříhaný záznam skončil. Obsah našich plakátů, kde byl i návrh na příměří, divákům neřekli. Následovala plamenná výzva občanům Spojených států, aby se dobrovolně přihlásili jako jeden muž do náborových středisek Americké Námořní Pěchoty. »Vlast v této chvíli potřebuje každého muže na obranu před nečestným a zákeřným nepřítelem, který nedodrží ani elementární válečné konvence a vraždí Američany, muže i ženy.«

„Tohle je přece úplně jinak!“ vyskočila Jitka. „Ti zmetkové vystříhali všechno, co se jim nehodilo. Teď to vypadá jako když nám nejde o nic jiného než o vraždění! A ty jsi vlastně sehrál roli v náborové reklamě US Marines,“ podívala se na mě.

„Těm pitomcům to nezůstanu dlužen,“ slíbil jsem. „Tohle neměli dělat! Takovým lhaním to jen zhoršují! Jenže teď musíme něco dělat s válkou v Bulharsku! Jitko, pojďme si teď pohovořit s generály do Cheyenne Mountain!“

„Jedu s vámi,“ řekl Stanislav. „Pojedeme jen my tři, už v tom snad umíme chodit.“

Nikdo neprotestoval. A protože čas nečekal, vypravili jsme se ihned. Tentokrát to byl jen náš karavan - já, Jitka a Stanislav.

Generalita

Z Fraktálových Skal Québec jsme jako vždy zamířili jižně, ale po překročení hranic Spojených států jsme zvolili směr na západ. Naším cílem byl tentokrát Denver.

Stavitelé karavanu jistě nikdy nepředpokládali, že jejich výtvar někdy posviští po americké dálnici sto padesátkou - jenže v mílích za hodinu. Rychleji to nešlo. Ne že by to bábuchót nebo elektromotory nedokázaly, ale i při této rychlosti jsme předjížděli dost riskantně. Dálnice nebyly prázdné ani v noci a nikdo nečekal od obyčejného karavanu takový fofr.

Dostali jsme se ale do Denveru a rozjeli jsme se po silnici na Cheyenne Mountain. Jenže na jedné z křižovatek nás zastavila vojenská hlídka.

„Stát! Dál se nesmí! Otočte a vraťte se!“ nařídil nám stroze nějaký seržant.

„Co je?“ zeptal se ho Standa. „Nás sem vede navigace, v čem je problém?“

„Nebudu s vámi diskutovat! Otočte se a vraťte se! Tady se zkrátka nesmí. Najděte si jinou cestu!“

„No jo, ale mohli jste nám dát upozornění blíž k Denveru,“ brblal naoko Standa. „Mít delší návěs, ani bych se tu neotočil.“

„Držte hubu a otáčejte!“ nehodlal diskutovat voják.

Standa mě tedy vyslal, abych mu »jako« ukazoval. Ale když se otočil, nenasedl jsem a ve voze odjeli jen Stanislav s Jitkou.

Vyrazil jsem dál směrem k hoře Cheyenne Mountain pěšky. Už to nebylo tak daleko, aby se to nedalo ujít, i když jsem musel šlapat v tušově černé tmě a orientovat se pomocí bakterií. Prošel jsem kolem hlídky aniž by si mě všimli, byla ještě tma a nikdo neviděl, jak se asfalt pode mnou divně kroutí. To by se snad dalo pozorovat jen za plného denního světla, takhle v šeru neviditelný skutečně není vidět.

Velká vrata do podzemí byla otevřená, takže jsem pronikl hladce až do pevnosti i tady jsem »viděl« pomocí bakterií dost na to, abych se na chodbách dokázal vyhnout chodcům.

Najednou proti mně vyšli tři vyšší důstojníci. V hodnostech americké armády se nevyznám, ale tohle nebyli žádní pucfleci.

»Jituš, zviditelní mě!« požádal jsem »sestřičku«.

Chodba byla osvětlená úsporně, nicméně bylo tu dost světla na to, aby zhmotňující se postava připoutala na sebe pozornost.

Generálové okamžitě tasili své služební zbraně.

Zvedl jsem ruce dlaněmi k nim, ale usmál jsem se, což je asi trochu rozhodilo.

„Pánové, nezastrčíte kolty?“ oslovil jsem je. „Můžete mě nečekaně odprásknout, ale to by pak v tomto bunkru nepřežila ani myš. Máme vás zaměřené, jako jsme nedávno vyhubili Kongres a dnes i komplex CIA v Langley - bohužel i s vaším prezidentem, kterého jsme tam přehlédli. Ale nepřišel jsem vás zabít, to byste mě ani okem nespátřili a už teď byste byli mrtví. Chci vyjednávat, máte ještě šanci zachovat si životy. Ovšem jen když neuděláte tak hrubou chybu, jako je třeba střelba na parlamentáře.“

„Jak jste se sem dostal?“ vyštěkl na mě nejstarší.

„To je naprosto nepodstatná otázka,“ řekl jsem. „Dostanu se kam chci a odkud chci. Dostal jsem se už do bunkrů pod Bílým Domem, do přísně střeženého studia CNN, nemusíte se mě proto ptát, jak jsem se dostal sem. Zkrátka to umím. Viděli jste snad na vlastní oči, jak jsem před vámi přecházel z neviditelnosti zpět do viditelného stavu, ne? Podstatnější otázka je, proč jsem tady. Chceme vyjednávat. Nemáme zájem vyvražďovat elitu Spojených států, ale uděláme to, jestliže nás nebudete brát vážně anebo budete tvrdošíjně jednat proti našim zájmům.“

„Jak si to vlastně představujete?“ trochu zchladl nejstarší důstojník. „Víte o tom, že do tohoto bunkru nesmí vstoupit nikdo neoprávněný? A že naši strážníci mají příkaz zastřelit každého, kdo se o to pokusí a překročí první červenou čáru?“

„A s kým máme vyjednávat?“ opáčil jsem. „Vaše vláda před námi zalezla do protiatomových bunkrů, každý jinam. Chtěli jsme jednat s vaším prezidentem, dostal jsem se až do jeho bunkru pod Bílým Domem, ale když jsme se jakž takž dohodli, nějaký magor ho zastřelil. Nový prezident buď o dohodě nevěděl, nebo věděl, ale začal jednat přesně proti duchu dohod. Nelitujeme, že jsme ho v sídle CIA sejmuli. Kongres jsme už vyhubili... jste asi poslední, kdo by s námi jednat mohl a má aspoň nějaké kompetence, aby ty dohody dodržel. Jsem tu, pánové! Neznám vás, ale jestli nejste nejvyšší, nemohli byste mě dovést za vaším nejvyšším velitelem? Opakuji, máme zájem jednat, dřív než se Spojené státy propadnou do úplného chaosu.“

Důstojníci se podívali jeden na druhého.

„Jestli to správně chápeme - jste mluvčí teroristů, kteří nám nedávno vyvraždili Kaporitol?“ zeptal se opatrně nejstarší.

„Správně to chápete,“ přikývl jsem. „S kým mám jednat?“

„S teroristy se nevyjednávám!“ řekl důstojník.

Zlověstný tón jeho hlasu mě měl varovat, jenže Jitka byla rychlejší. Znenadání se všichni tři zlomili v pase a poskládali se mi k nohám, pistole jim vypadly z bezvládných rukou.

»Sakra, Jitko, chceme přece vyjednávat!« rozkřikl jsem se na ni telepaticky.

»Zabila jsem je vteřinu předtím, než by tě zastřelili,« řekla Jitka chmurně.

»Na rozdíl od tebe jsem jim četla myšlenky a vím, co zamýšleli. Buď rád, že mě to napadlo! A přečetla jsem si také, kudy se jde k vrchnímu veliteli. Překroč ty tři, povedu tě.«

Napadlo mě, že překračovat mrtvolu protivníku znamená vyjádřit jim opovržení. Myslivci nedovolují čumilům překračovat po honu ani zvěř na výřadu, ale zde na takové úvahy nebylo místo ani čas. A ti tři by si opovržení zasloužili. Střílet na parlamentáře není známka »vojenské cti«. A jestli jim Jitka přečetla myšlenky, pak to věděla naprosto přesně. Nemá smysl o tom pochybovat.

Překročil jsem ta tři těla a pokračoval chodbou dál.

Teď už jsem byl viditelný a kdokoliv by mě potkal, hned by věděl, že sem nepatřím. Chyběla mi uniforma. Měl jsem na sobě běžný oblek, jaké se nosí v Saxamuru - silnější bílou bundokošili uvazovanou u krku na šňůrku a kalhoty. Jako všechny obleky, byl i můj kdovíjak starý. Jitka mi vnutila oblečení po svém otci a i ten je měl bůhví po kom. Obleky v Saxamuru vydržely všechno, nedaly se prodřít, prošoupat ani roztrhnout. Místní kluci to znali - kdo přelézal přes plot a zůstal viset za kalhoty, ani zoufalým škubáním je neroztrhl a neosvobodil se. Košile byla bílá, kalhoty při výrobě dostaly okrově žlutou. I barvy byly stoleté, v Saxamuru nemělo místo nic, co nevydrželo aspoň sto let.

Tím pádem jsem si nemohl vybírat, ale - proč také?

Výjimky z jednotvárné barevnosti si vybojovaly ženy. Také jejich oblečení bylo povětšinou starodávné, ale mohly si je podle svého gusta barvit. Barvy na oděvy byly jedna z mála věcí, které nemusely vydržet věčně. Když se některé ženě obleček znelíbil, vypraly jej v odbarvovači a následně si jej obarvily jinak. Horšími úpravami bylo zkracování sukní, které vyžadovalo odnést ji do Továrny, protože nůžky, jehly ani nitě se k úpravám nehodily.

Samozřejmě se meze nekladly nášivkám. Na oblek se dalo přišít cokoliv a zejména ženy nosily všelijak nazdobené kabátky. Nášivky, různé knoflíky, flitřičky... ženy ozdoby přišívaly nitěmi ze »starého světa«, takže se daly snadno přišít i odpárat. Materiál oděvů nebledl, po odstranění nášivky se to místo neodlišovalo od okolí a nášivky se daly směle našít nové.

Nazdobené obleky se nosily nejen ve svátek, ale i ve všední dny. Tím se Saxamur podobal českému venkovu, kde na mnoha místech ženy dodnes nosí kroje. O jednotném kroji se však mluvit nedalo, naopak, co kus, to originál, a často hodně starý originál. Některé »kroje« pocházely ještě z předbělohorské doby.

Samozřejmě mě nenapadlo, že bych si měl do nepřátelské pevnosti pořídit vojenské maskáče. Takže jsem se od zdejších lišil na dálku a na první pohled. Navrhl jsem proto Jitce, aby mě zase zneviditelnila, ale odvětila mi, že je to jen kousek, to vydržím.

Ten kousek byl snad několik set metrů chodby, naštěstí jsem v ní nikoho nepotkal. Nakonec mě Jitka zastavila před těžkými dveřmi otvíranými velkým železným kolem. Papaláši byli jako vždy a všude nejlépe chránění. Tak jdeme na to, pomyslel jsem si.

»Já tam nemůžu,« varovala mě Jitka. »Ty dveře nemají ani škvírku! Všude těsní!«

»Propluješ tam až se mnou,« navrhl jsem jí - ostatně nám ani nic jiného nezbývalo.

»Nebudu vědět, co si kdo myslí!« dodala naléhavě.

»To budeme dva,« posteskl jsem si také. »Možná by se tam dalo proplazit skrz vzduchotechniku, ale jestli tam čerpají vzduch skrz filtry, taky bys tam neprošla.«

Počkat, až tam někdo půjde? To bychom se načekali! A kdo ví, jak by dopadlo setkání se mnou. Být zase neviditelný? Ani to se mi nezdálo. Raději jsem popadl kolo uzávěru a otočil jsem jím.

„Vy nevíte, že si nepřejeme být rušeni?“ ozvalo se zevnitř.

„Víme, ale je to ve vyšším zájmu,“ řekl jsem a pomalu jsem otevřel těžké protiatomové dveře.

„Pánové, ruce vzhůru!“ řekl jsem a vstoupil.

Možná by je méně překvapilo a zaskočilo, kdyby se místo dveří otevřela podlaha a vykoukl by na ně sám rohatý.

„Pokud se vám zdá, že nemám zbraň, strašlivě se mýlíte,“ pokračoval jsem. „Kdo sáhne po zbrani, zemře jako všichni vaši kongresmani. Máme vás zaměřené a naše zbraně jsou nesmírně účinné, rychlé a přesné. Bude lépe, když se nepokusíte o žádný podraz, jinak si následky přičtete sami.“

„Kdo, u čerta, jste?“ zmohl se konečně jeden z generálů na nepříliš zdvořilý dotaz.

„Jsem voják a vyjednaváč armády »Stonewallu«,“ uspokojil jsem jeho zvědavost. „Musíte už přece vědět, že jsme s vámi ve válce!“

„Vy jste ti... teroristé?“ zeptal se mě opatrně jiný.

„Teroristé zabíjejí především civilisty,“ odpověděl jsem mu. „My umíme zabíjet rychle a přesně i bez »vedlejších škod« mezi nezúčastněnými civilisty. Označení za teroristy tedy nepřijímáme. Za teroristy naopak považujeme vás, neboť dokážete na jednoho nepřátelského vojáka zabít až pět dětí! Ale chceme s vámi jednat. Považujeme jednání za výhodnější než zabíjení.“

„Začali jste vyvražděním našeho Kongresu!“ vyčetl mi hned ten první generál. „To přece nebyli vojáci, ale civilisté! Aktivních vojáků je mezi kongresmany zanedbatelně!“

„Váš Kongres tvoří váleční zločinci,“ řekl jsem. „Kongres už schválil tolik válek, a tím má podíl na zabití milionů civilistů, že je všechny počítáme za válečné zločince! Pro nás je zločinec každý, kdo odsouhlasí válku.“

„Ale vy jste nám také vyhlásili válku!“ namítl.

„Jenže my nezabíjíme nezúčastněné civilisty,“ odpálil jsem ho. „Kongres i Mezinárodní měnový fond jsou pro nás váleční zločinci, neboť financovali války, ve kterých zemřely miliony lidí. Mimochodem, i válka s Bulharskem je vylhanou válkou, vedenou vaší zemí. Na »Sofijském masakru« nemá Bulharsko vinu. Byla to naše akce proti bankéřům, kteří financují války ve světě - a vy za to chystáte válku proti svému věrnému a navíc nevinnému spojenci. Bravo!“

„Vy se klidně hlásíte i k »Sofijskému masakru«?“

„Jistě!“ řekl jsem. „Důvod jsem už řekl - financování válek ve světě. Napřesrok by se to zasedání konalo na půdě Spojených států. Jestlipak byste potom začali trestat i sami sebe?“

„Tak proto je ve vašem návrhu příměří i okamžité ukončení započatých válečných akcí proti Bulharsku?“

„Vy jste to četl? Výborně! Ze zpráv stanice CNN se mohlo zdát, že jsme prostě zločinci a že dychtíme po krvi. Stanice CNN to má u nás schované a jestli neuveřejní rozsáhlou omluvu a včas to neuvede na pravou míru, čeká ji to co všechny válečné štváče - jsme odhodlaní vyvraždit i lháře, jejichž lži vedou k válkám.“

„Zaměstnanci rozhlasových a televizních stanic jsou pod ochranou Ženevských dohod!“ upozornil mě ostře generál.

„V tom případě nejprve ztrestáte všechny, kdo měli podíl na vybombardování televizního studia Bělehrad. Odeberete pilotům vyznamenání, která dostali, a uvězníte je. Stejně jako ty, kdo jim k tomu dali rozkazy.“

„Něco takového přece nejde bez soudu!“ namítl generál.

„A soud všechny, jak je u vás zvykem, nejenže neodsoudí, ale spíš navrhne na vyznamenání,“ řekl jsem jízlivě. „Vaše soudy jsou ostudou světové justice. Máte přece dokumentaci z té doby, musíte vědět, kdo vydával rozkazy i kdo je prováděl. Rozhodněte o tom sami. Jste ve válce, jistě máte i válečné soudy!“

„To by musel nejprve schválit Kongres!“ namítl generál.

„Kongres neexistuje,“ připomněl jsem mu. „Prezident je mrtev - toho jste si zabili sami, ale náhradní prezident rozhodl o pokračování války proti Bulharsku, toho jsme pro změnu jako válečného zločince zabili my. Uvědomte si, dnes jste nejvyšším orgánem Spojených států Amerických, leží na vás odpovědnost za všechny další zločiny. Doporučím vám dohodnout se. Četli jste náš návrh příměří, můžeme tedy začít jednat o podrobnostech!“

„My jsme prezidenta nezabili!“ ohradil se generál.

„My teprve ne,“ odvětil jsem. „Pokud vím, viníka chytili. Je to Američan, jeden z vás. Jestli ho rychle nezahrdlíte, mohl by vypovědět, kdo mu umožnil přístup se zbraní až k prezidentovi. Bylo by zajímavé zjistit, kdo mu dal úkol zabít svého prezidenta. To musí být opravdu velký darebák! Ale nesouvisí to s válkami, takže je to vaše věc. Starejte se o to sami.“

„Chcete tedy, abychom stáhli připravené potrestání Bulharů za Sofijský masakr, je to tak?“

„Skoro tak,“ řekl jsem. „Předně tomu neříkejte potrestání. Není za co. Bulhaři jsou nevinní a chystaná válka vylhaná. Ne že by nám bylo Bulharů líto, jsou to přece vaši věrní vazalové, vadí nám válka. Zараžte ji, dokud

můžete! Kdybychom se do ní vložili, přišli byste o skvělé letadlové lodě i s posádkami vašich stejně skvělých pilotů! Na pohyblivé cíle se nám zaměřuje hůř než do pevných bunkrů, ale nelitovali bychom té námahy.“

„Já tam mám syna pilota,“ zahučel kdosi vzadu.

„Chcete-li, aby padl za vlast, nechte ho bombardovat.“

„Já o tom přece nerozhoduju,“ ozval se tatíček pilota.

„Ba ne, vážení!“ chytil jsem ho za slovo. „Teď jste nejvyšší představitelé Spojených států vy, vy teď rozhodujete o všem. Jen se trochu zamyslete! Když tu válku stáhnete, nebude nad vámi nikdo, kdo by vás mohl obvinít z nesplnění rozkazů. Vy vydáváte rozkazy, vydávejte je tedy zodpovědně. A také rychle, jinak naše armáda vyhladí další hnízdo válečných zmijí na vašem území.“

„Když nás teď tady zlikvidujete, vstoupí v platnost rozkazy v obálkách,“ upozornil mě jiný. „Mají je všichni - velitelé lodí, ponorek, i raketových sil. Tím byste vyvolali světovou válku vy!“

„Neříkejte!“ usmál jsem se. „Jsou to snad naše rozkazy? Nebo vaše? Kdo za ně bude zodpovědný? Vypracovali jste je vy, ale vinu chcete hodit na někoho jiného, bravo! Jenže k tomu vám musím říci jen jedno - nás v Stonewallu neohrozíte ani kdyby se vám podařilo zamořit radioaktivitou celý svět. Nás se to za naší hradbou nedotkne. Počkáme, až se radioaktivita vyzáří a svět se stane naší kolonií. A to si pište, že vám postavíme ohromný pomník. Budete na něm viset na šibenici a pod vámi bude nápis: »Tihle darebáci zničili původní svět - Zemi!« Vám už to bude nejspíš jedno, ale další tisíce let se o vás budou učit děti jako o největších obludách staré Země.“

„Doufám, že i o Rusech!“ řekl kdosi vzadu.

„Vina bude vždycky ležet na tom, kdo válku vyvolá,“ ujistil jsem ho. „Tady nebude vítězů, kteří by si mohli přepisovat dějiny podle svého gusta. My poznáme, kdo začal. Bude to spravedlivé, ne jak vykládáte dějiny vy. Všichni, nejen Rusové, zbrojí kvůli vám! Ale jestli to začnete, nečekejte, že to někdo otočí a bude vás oslavovat. Od porážky Německa a Japonska jste největší darebáci ve světě vy!“

„To urážíte celý náš národ!“ čertil se kdosi vzadu.

„Národ ne,“ opáčil jsem. „Jen smečku hyen, která ten národ vede od jedné války k druhé. A přitom máte na vlastním dvorku nepořádek, to se jen tak nevidí. Viděl jsem nedávno demonstraci proti policejnímu násilí, to tedy

byla ukázka! Demonstranti jdou pranýřovat policejní násilí vlastním násilím, házejí na Policii molotovovy koktejly a rabují obchody. A policie, kritizovaná za násilí, stojí opodál a nezasáhne. Neměli byste poskytnout některé vaše jednotky Policii na výpomoc? Policie to podle mého mínění vůbec nezvládá.“

„Armáda nemá zasahovat proti vlastnímu národu!“

„Kdo je u vás vlastní národ?“ zeptal jsem se. „Ta smečka, která rabuje obchody a hází molotovovy koktejly? To vy urážíte vlastní národ! Necháte ho terorizovat vlastními teroristy a budete tu špínu ještě roznášet po světě? Ale nechme toho, omezme se jen na naše požadavky, ty jsou jednoznačné. Zastavíte všechny války. Když všechny, tak všechny. Stáhnete své vojáky ze světa. Všude, kde jsou, je místní vnímají jako okupanty, protože vaši vojáci se tak většinou chovají. Za třetí, postupně rozeberete své atomové zbraně a změníte je na palivo do atomových elektráren.“

„Na to nemáme prostředky,“ namítl generál.

„Jistě, vy byste je dokázali nanejdvýš odpálit,“ souhlasil jsem s ním.

„Vypište na to výběrové řízení, zadejte to nějaké soukromé firmě, jistě se u vás najde. Kdyby ne, požádejte Rusy, ti už si to vyzkoušeli a dovedou to.“

„To tak! Ještě prosit Rusy!“

„Když to zmáknou vaše firmy, tím lépe!“ souhlasil jsem. „Máte nejsilnější armádu světa a měli byste pro vojáky najít jiné, civilnější využití. Aspoň část se jich uplatní u Policie, tam budou užitečnější a Policie je jistě uvítá, nemá dnes dost sil, aby zvládla nepokoje ve velkých městech. A pak byste asi měli vypsát nové volby, naplnit Kongres a předložit mu ke schválení nové zákony, které nedovolí zneužití armády k vyvolávání válek. Armáda má opodstatnění při napadení vlastního území, případně jako záloha ke zvládnutí přírodních katastrof a rabování.“

„Ale my musíme hájit zájmy Spojených států ve světě!“

„Můžete je hájit u soudů,“ navrhl jsem mu. „Ale ne tím, že rozbijete dotyčnou zemičku bombami. Je také notoricky známé, že se o »nedostatek demokracie« v těchto zemích začnete zajímat až po průzkumu jejich nerostného bohatství. To už se vaše zájmy začínají nepříjemně podobat zájmům zlodějů o peněženky svých bližních.“

„Umíte vy taky něco jiného než urážet?“ vybuhl nejstarší.

„Nebudeme vás urážet, když přestanete loupit,“ podotkl jsem. „A to právě požadujeme. Stáhněte svá vojska na vaše území a přestanete nám dodávat

munici k dalšímu rýpání.“

„To je pro nás ale nepřijatelné!“ řekl nejstarší generál.

„Vidíte!“ řekl jsem. „Nehodláte se omezit na vlastní území? Pro vás je nepřijatelný konec loupení? Vaše vměšování ve světě je však nepřijatelné pro nás. Budete-li se dál vměšovat ve světě, budeme se vměšovat my u vás. To je pro vás přijatelnější? Jen tak mimochodem, hned po vás se půjdeme dohadovat s Evropskou unií a s Rusy. I je požádáme, aby se přestali vměšovat ve světě a udělali si pořádek doma. Na rozdíl od vás to bude snadnější. Rusové se rádi vzdají ambicí na zasahování mimo své území a tak to dojednáme i se všemi ostatními.“

„Chcete to teď sepsat do nějaké dohody?“ zeptal se nejvyšší generál zamračeně.

„Není třeba,“ řekl jsem. „Sice teď vypadám jako Gorbačov, kterému stačilo vaše slovo, že se NATO nebude dále rozšiřovat směrem k Rusku, což jste později porušili s odvoláním, že to není v žádné psané smlouvě, ale já nejsem v jeho postavení. On by nic nevynutil i kdyby měl ty papíry v ruce, vy dokážete vypovědět co vás napadne, já naopak žádné papíry nepotřebuji, protože vy to dodržíte. Ne že byste byli tak čestní, je přece známé, že nejste, ale dovedete si spočítat, že bude pro vás výhodnější dodržet příměří. Nejlépe natrvalo.“

„Takže mírová smlouva...“

„Mírová smlouva nebude,“ přikývl jsem. „Jestliže porušíte příměří vy, porušíme je i my. Teď už snad máte představu, co by následovalo. Tak to bude nejspíš nejlepší. Spojené státy se změní v mírumilovnou zemi a svět si od vás oddychne.“

„Zase nás zbytečně urážíte!“ odfrkl si generál.

„Pravda neuráží,“ odvětil jsem. „To jen vy se urážíte, když vám ji někdo řekne. Byli jste zvyklí, že se toho nikdo neodvážil. Myslím, že teď, když se nikde nebudou objevovat vaše flotily, odváží se říkat vám pravdu i jiní. Zvykejte si na to.“

„My se ale teď musíme poradit,“ vymíňoval si generál.

„Radťe se,“ přikývl jsem. „Já odcházím...“

„Moment!“ zarazil mě. „A jak se s vámi spojíme, abychom vám sdělili naše rozhodnutí?“

„S námi se spojovat nemůžete,“ vzdychl jsem si. „Nevíte kam ani jak. Můžete nám to jenom dát najevo. Občas sledujeme zprávy stanice CNN.“

Přinut'te ji, aby vaše stanovisko zveřejnila. To se k nám dostane. Ale v podstatě to nemusíte nikde stvrzovat, budou za vás mluvit činy. Jestli začne bombardování Bulharska, nemusíte nám už vzkazovat, jak jste se rozhodli.“
„Ještě moment!“ nenechali mě tak snadno se rozloučit. „Jak se dostanete odsud ven? Můžeme vydat rozkaz, aby vás strážníci nechali na pokoji...“
„Není třeba,“ mávl jsem rukou. „Raději se dobře dívejte, jak odcházím... Třeba vám to něco řekne.“
»Jitko, můžeš!« vyzval jsem telepaticky sestřičku...

Past

Američané se nakonec zalekli, i když neudělali to, co jsme po nich chtěli. Ale ne zahájili aspoň bombardování, ten osvědčený prostředek »umravňování« neposlušných států. Ohlásili do světa, že na poslední chvíli přijali nabídku Bulharska, aby mohli na místě vyšetřovat »Sofijský masakr«, poslali tam tlupu inkvizitorů, vyslychali všechny, kdo se pohybovali poblíž, ale nakonec případ uzavřeli s výsledkem, že masakr spáchali cizí atentáčníci, kterým se podařilo z Bulharska zmizet.

Samořejmě se jim dostala do rukou zpráva místní Policie o záhadném zmizení podezřelého karavanu, který v ostré zatáčce před kontrolním policejním stanovištěm prorazil svodidla a vrhl se do propasti, jenže pak záhadně beze stop zmizel. Vyšetřovatelé to pochopili správně. Záhadné zmizení karavanu nebylo přirozené a tedy mohlo souviset se »Sofijským masakrem«. Naznačovalo to trochu směr našeho ústupu, jenže Srbsko kategoricky popřelo, že by přes jeho území plachtil vzduchem nějaký záhadný karavan a Američané se s tím kupodivu spokojili. Potvrdilo to asi jejich pracovní hypotézu, že »Sofijští vrahové« jsou mimořádně schopní zločinci, kteří mají k dispozici dosud ne zcela známé prostředky.

Mohli jsme být částečně spokojeni a hlavně, nemuseli jsme dál deparťovat Američany. Bylo zřejmé, že bombardovat nebudou a je pravděpodobné, že splní i ostatní body našich podmínek.

Tím pádem jsme se mohli soustředit na »zlo menší ráže«. A tím pořád ještě není Rusko. Když sečtete všechny vojenské síly, rozesté po světě, ať v Africe, nebo v Evropě, na druhém místě jsou zbývající členové NATO. Takže si je podáme, jinak by na ně Spojené státy tlačily, aby veškerou špinavou práci udělaly za ně.

Rozhodli jsme se ale pár dní počkat, až podle toho, jak to dopadne s Američany. Třeba se Evropané zaleknou, až uvidí, že couvla nejsilnější mocnost světa.

A také nebylo jisté, že Američané opravdu couvli. Odvolání bombardování Bulharska mohlo být docela dobře tím, že by to Američané vyhodnotili jako kontraproduktivní. Vždyť Bulhaři jsou opravdu jejich věrní spojenci, mají na svém území jejich základnu a přistoupili by i na neuvěřitelně ponižující podmínky, na jaké Srbové Rakušanům nepřistoupili a tím vypukla První

světová. Američané teď už beztak věděli, že ti, po kterých jdou, v Bulharsku nejsou. Jaký by mělo smysl udělat si z věrných spojenců sveřepé nepřátele?

Odvolání akce proti Bulharsku však neznamenal, že by se Američané rozhodli splnit i ostatní naše podmínky. Musíme jim tedy nechat nějaký čas, aby se projevili.

Já jsem se tou dobou zabýval Továrnou.

Továrna v Saxamuru není kolos zvící Škodovky v Plzni, nebo v Mladé Boleslavi. Je to sice poměrně velká hala, nicméně ne tak obrovská. Postavili ji Ebažgové pro potřeby pozemšťanů, kterých tenkrát nebylo v Saxamuru tolik co dneska. Vlastně je to dnes spíš větší vesnice než město. Rozhodně jsou stodoly a sýpky zemědělského družstva větší než Továrna, ale je to pochopitelné. Sedláci mají pořád co dělat. Jejich produkty se spotřebovávají, takže musí rok co rok znovu zasít a sklídit. Zato Továrna jede jen občas a většinu času stojí.

Sedlák je v Saxamuru pán! Žádný utápnutý sedláček, jakým v dobách Třicetileté války vojáci zrekvírovali první poslední! Zde se zemědělství vede vědecky už odedávna, rozhodně už před tou Třicetiletou válkou. A agronom tu je Pan Někdo! A vojáci? Ti, co se do Saxamuru přece jen vetřeli, skončili jako potrava lišek. Hrubá síla bez inteligence tady prohrává. Zdejší sedlákům musím ocenit i jejich rolnické družstvo »Pokrok«. V době husitů se jmenovalo jinak, neříkali mu tenkrát »družstvo«, ale »selská družina«, později »rolnický spolek«, slovo »Pokrok« tomu přidali až v obrozenecké době, jenže družstvo ve smyslu společného hospodaření to bylo už hodně dávno. A právě díky družstevnímu hospodaření se lidem v Saxamuru i ve Vraním Hnízdě vedlo skvěle i ve středověku, kdy - zejména za Třicetileté války - byl v Evropě a zejména v Čechách hladomor. Žádný div, že trest vyloučení ze Saxamuru byl psychicky horší než poprava a postižený se raději sám oběsil.

Také Továrna je staršího data. Zavedli ji lidem Ebažgové, aby jim pomohli. Má několik oddělení, každé vyrábí odlišnou technologii.

Oddělení tkanin vévodí poměrně velký stroj, který z vhodné biohmoty, což bývá obyčejná tráva, sláma a rákos, vyrábí umělou hmotu »dušigde«, podobnou kůži nebo kožence, která však ani po staletích netvrdne a zůstává

pružná. Druhý stroj z téhož vstupního materiálu vyrábí vlákno »gaksýzé«, trochu podobné vlněné přízi - na omak příjemně měkké a přitom velice pevné. Další zpracování se podobá tomu pozemskému - jen zdejší tkalcovské stavy jsou trochu chytřeji navrženy než ty, které v Čechách kdysi rachotily v mnoha chalupách.

Zpracování látek je však zcela odlišné. Ve starém světě měli krejčí a švadleny dlouho k dispozici jen nůžky a jehlu s nití. Tady se látky řežou na stojanové pile neviditelným ostrým paprskem - nejspíš infračerveným nebo možná ultrafialovým laserem. Hladký řez se olemuje zalisováním měkkého materiálu »gaksýzé«, tím se také lepí a ozářením jiným paprskem ji vytvrdí. Takto zpracovaná látka se netrhá, netřepí, snese neuvěřitelné namáhání a vydrží stovky let bez ztráty svých vlastností. Základní barvou je špinavě bílá, ale dalšímu barvení se meze nekladou.

Tuhle výrobu museli Ebažgové pro lidi ze Země vymyslet. Sami přece oděvy nepotřebují, při jejich chlupatosti by jim víc překážely než aby byly k užítku. Sami z toho mohou využívat jen vlákna na provazy, ale pro nás vyvinuli technologii do použitelné podoby. A musím uznat - podstatně lepší, než se podařilo celému starému světu! I když starověký tkalcovský stav jen vylepšili. To jediné je asi pozemský vynález, mimochodem z celého výrobního řetězce ten nejslabší.

Této výrobě se ovšem nedá říkat »hromadná«. Ve starém světě vycházejí z továren miliony kusů konfekce a párů bot, tady každý kus vyrábějí jednotlivě, výroba trvá na pozemské poměry dlouho a výrobky jsou pochopitelně dražší. U Bati by si zdejší obuvníci a krejčí nevydělal ani na slanou vodu. Jenže oblečení je zde investice na staletí a boty nejsou už po čtvrt roce děravé.

Tím pádem se počet zaměstnanců Továrny počítá na pouhé desítky. Jsou to odborníci, kteří nepracují nepřetržitě na tři směny, ale jen podle potřeby. V mnoha případech poskytuje zákazníkům Továrna i půjčku, aby takovou investici umožnila - což ovšem neplatí u drobných úprav, jako již zmíněné zkracování sukní při změně módy.

Jinému oddělení se zde říká »truhlárna«. Tady se pracuje se dřevem, tedy spíš se »zadřevem«, materiálem, které se vnějškově podobá dřevu, jenže vznikl z kamene, nejčastěji z vápence. Také tato část továrny pracuje jen občas, podle potřeby. Starousedlíci jsou dávno dostatečně vybavení a

truhlárna pracuje jen pro nové obyvatele Saxamur. Počet obyvatel roste pomalu, ale roste - a noví obyvatelé také potřebují vybavit.

Provoz zvaný »sklárna« pracuje převážně se sklem, přesněji se »zasklem«. Tento materiál se podobá pozemskému sklu, jenže je nesrovnatelně pevnější. Snese mechanické namáhání i žár, dá se však opracovávat na stojanové pile ostrým paprskem, podobně jako jiné věci. Okna zasklená tímto »zasklem« snesla zemětřesení v Saxamuru koncem První světové války - neprasklo ani jedno okno. Jen si to srovnejte s obrázkem měst ve starém světě po ničivém zemětřesení - hory skleněných střepů, místy i cihel...

Dalšímu provozu se říká »cihelna« a jak už název napovídá, vyrábějí se zde »cihly«. Jde o poměrně přesnou výrobu, protože zdejší »cihly« jsou vlastně obrovské kostky »Lego«, které se při stavbě domů sestavují na místě. Nejsou červené, ale bílé a buď už tak zůstanou, nebo si je majitelé nechávají malovat. Malíř pokojů je zde umělec, který na čisté zdi maluje různé dekorace a obrazy. »Zašlý« povrch zdí se zde čistí prostým umytím mýdlovou vodou, na to je v Továrně k zapůjčení agregát, s nímž je vyčištění všech zdí průměrného rodinného domku otázkou jednoho dne. Pár lidí se tím dokonce zabývá profesionálně, jde jim to pochopitelně lépe než těm, kdo to potřebují jen jednou za deset let.

Po svém příchodu do Saxamuru jsem si pracnou a drahou proceduru »zabydlování« a »vystrojování« odbyl tím, že jsem se přistěhoval k Jitce a ta mi věnovala zděděné obleky po svém otci. Byli jsme naštěstí podobné velikosti, takže tím naráz vyřešila, kde budu bydlet i co potřebuji na sebe.

Ani zaměstnání jsem nemusel řešit.

Přidal jsem se prostě k partě Káji s Lojzou, Standou a Ivanem Skálou, zabývající se počítači a jejich zaváděním v Saxamuru, což - díky příšerné nespolehlivosti pozemské techniky - vypadalo na dlouhou, trvanlivou fušku. Pokud se nám podaří spolehlivost zvýšit, bude o počítače zájem i v dalších světech. Měli jsme volné pole působnosti - a proto mi také moji noví partáči doporučili aspoň zběžné seznámení s provozem Továrny.

Budeme ji nejspíš využívat...

Schůzka party našich »karavanistů« se špičkami Saxamuru nás nepřekvapila, ale nabrala nečekaný směr. Starosta Pavel Král nás svolal do obecního domu už odpoledne, takže Jitka nedala jinak a vetřela se tam také.

Upřímně řečeno, její přítomnost nikoho nepřekvapila, Jitka se v poslední době účastnila důležitých jednání v Saxamuru i s Ebažgy.

„Myslím, že jste Američany podcenili,“ začal pan Král. „Podle našich podmínek by se měli začít stahovat ze všech zemí světa. Místo toho jen vyměnili posádku základny v Bulharsku a po jejich odjezdu je tam stejně vojáků jako předtím.“

„No jo,“ vzdychl jsem si. „To je tím, že nemáme psanou smlouvu. Z ústních smluv si Američané nic nedělají. Přitom jsem je důrazně varoval, že budeme tvrdí, jestliže to oni poruší první.“

„Budete jim muset dát najevo, že na našich podmínkách trváme,“ řekl starosta. „Má to však i další háček. Hádejte, odkud jsem se to dozvěděl?“ Hádali jsme. Nejprve Českou televizi, pak ostatní televizní stanice, pak rádia.

„Neuhodnete,“ řekl starosta. „Mám to z ruského televizního vysílání pro Čechy. V našich českých médiích o tom nebyl ani kvik. Naše média referují o kdejaké pitomosti, ale tohle jim vůbec nestojí za pozornost. Zeptal jsem se tedy několika našich studentů v Praze, co se dá zjistit ze světových zpráv. Je to zkrátka bída.“

„Takže bychom potřebovali nějakou objektivní agenturu, aby nás informovala, co se ve světě děje,“ vzdychl jsem si.

„Tolik reportérů nikdy neseženeme,“ řekl Standa. „Ale když na to navnadíme naše vandrovní a pošlou nám zprávy z různých míst, snad se z těch střípků dá složit pravdivá mozaika. Vandrovní přece mají všichni telepatii!“

Takže padlo rozhodnutí rozdělit úkoly »vandrovním« neboli studentům. Většina jich, bohužel, studovala v Praze, od těch asi mnoho informací nedostaneme, ale dva byli v Londýně a jedna studovala v Moskvě. Ti by nám mohli dělat zpravodaje. Nezatíží je to, nebude jim to vadit při studiu, ale my získáme aspoň trochu přehled, co se děje ve světě.

Lidé s telepatii jsou prostě ideální špioni. Dorozumívají se tak skrytě, že je nikdo nemůže odhalit. Nedělají si poznámky, vše hlásí rovnou, poznámky si musí dělat na příjmové straně. Mohou dostávat na dálku úkoly, aniž by je někdo odhalil. A nepotřebují ani fotografovat a být tak nápadní. Jako telepatický obraz mohou vyslat prakticky cokoliv, co sami vidí. A když je na opačné straně »pamětníček«, je ten obrázek přesnější než nezřetelná

fotografie. Naši špioni se dají odhalit jedině tím, že by ohlásili něco, u čeho nemohl být nikdo jiný než oni.

A kromě toho jsme se dohodli, že já s Jitkou navštívíme naše známé v pevnosti Cheyenne Mountain a uhodíme na ně, jak si to představují se stahováním vojáků, po kterém se počty nezmění.

Tentokrát tam poletíme my dva. Nepotřebujeme karavan, první část cesty mě Jitka sveze gežůrem, který vrátí do Saxamuru a bude mě sledovat na dálku jako při dosavadních misích.

Hlavní rozdíl bude, že do pevnosti v Cheyenne Mountain nevniknu v neviditelnosti, ale veřejně, to znamená jako normální parlamentář. Ohlásím se s bílou vlajkou, nechám se ke generálům uvést jejich doprovodem, ale v Québecu bude připravená Jitka, aby mě vyzvedla, kdyby se jednání zvrtilo nežádoucím směrem. Pro jistotu se po ukončení jednání nechám »odnést do pekla« jako dosud, nebudeme riskovat nějaký podraz na odchodu. Američané přece musí pochopit, že na tomto ledě nehrají přesilovou hru, ale hru v těžkém oslabení. A když to nepůjde po dobrém, musí dostat ještě jednu t'afku, aby jim to konečně docvaklo.

Současně jsme diskutovali o té případné další t'afce. Brzy jsme se omezili na dva možné cíle. Válečné učiliště West Point, nebo jižní velitelství Tyndall Air Force Base na Floridě. Oba cíle měly své odpůrce. West Point by znamenal obrovský masakr mezi mladými kadety, což by Američané jen tak nevydýchali, kdežto Tyndalova základna by asi ochromila jižní křídlo letecké obrany Spojených států, což by způsobilo ztrátu spojení k odloučeným námořním jednotkám, které by pak mohly vytáhnout zapečetěné obálky a spustit Apokalypsu. Doufal jsem, že to mají Američané vícenásobně jištěné, ale znáte to - čert nikdy nespí.

V každém případě jdeme do toho!

Už to začínalo být jednotvárné. Gežůrem jsme prolétli Skalami v Québecu a aniž bychom se zastavili, pokračovali jsme směrem na Denver. Kousek před Denverem mě na autobusové zastávce Jitka vysadila a rychle se vracela do Québecu, kde gežůr uložila na druhé straně Skal a čekala na mě. Odloupl jsem jí část roje bakterií, aby měla »palebou sílu« padesáti ozbrojenců. Pak přijel autobus, nastoupil jsem, zaplatil jsem si jízdenku a sedl si co nejdál dozadu.

Vzadu seděla jakási rozjařená parta, z jejich řeči jsem brzy pochopil, že jeden z nich slaví toho dne narozeniny. Nevšímal jsem si jich víc než bylo třeba, nicméně bylo by těžké ignorovat je úplně, jejich zábava byla poněkud hlučná. Ostatní cestující je, zdá se, chápali, chápal jsem je proto i já.

Vystoupil jsem v centru Denveru a zamával jsem si na taxi. Taxikářem byl trochu kredenciózní černoš, ale neměl namyšlené rasistické řeči, dalo se s ním mluvit. Když jsem ale ohlásil, že chci jet k velitelství NORAD, podíval se na mě útrpně.

„Tam se nesmí,“ řekl mi. „Ta cesta je zakázaná. Vojáci se tam rojí jako vosy, kterým št'ouchnete do hnízda.“

„Dovezte mě tedy až tam, kam to půjde,“ požádal jsem ho. „Zaplatím předem jako kdybyste mě dovezl až před vchod.“

„Jestli chcete ten vchod vidět, máte smůlu,“ varoval mě. „Vojáci obracejí auta už v místech, odkud tam ještě není vidět.“

„Nevadí,“ přistoupil jsem na to.

Taxikář se podrbl na kudrnaté hlavě, ale už neprotestoval. Chvilí počítal cenu, protože do ní musel zahrnout i úsek, který se na taxamtru neobjeví, ale dohodli jsme se, platil jsem předem, takže jsme po chvilce vyjeli.

Zákaz vjezdu nás tedy nepřekvapil, ani to, že u zákazu stáli tři vojáci v maskáčích. Taxikář zastavil, nechal mě vystoupit, pak se otočil a rozjel se zpátky.

Rozvinul jsem bílou vlajku a zamířil přímo k vojáčkům.

Asi byli připravení na leccos, ale na tohle ne. Samozřejmě na mě namířili kvěry a zahaltovali mě, ale tím mě nezastavili.

„Jdu vyjednávat!“ oznámil jsem jim. „Můžete mi zavolat vašeho velitele? Jsem parlamentář.“

„Co je to za blbost?“ opáčil jeden z vojáčků.

„Jdu vyjednávat!“ opakoval jsem. „Zavolejte mi velitele!“

„Tady nemáte co dělat!“ vyštěkl na mě voják, zjevně nebyl nadšený představou, že by sem měl volat nadřízeného a riskovat jeho nelibost.

„Mám tu co dělat a vy se konečně naučte, jak se chovat při příchodu nepřátelského parlamentáře!“ sjel jsem ho.

„To jste jako vy?“ vyjevil se vojáček.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Jsem parlamentář »Stonewallu«, jsme se Spojenými státy ve válce, tak sem rychle zavolejte svého velitele, ať se jednání nezdržuje!“

„Jestli jste vážně nepřítel, mám pro vás leda pár vostrejch!“ namířil na mě vojáček kvér.

»Klid, nemyslí to vážně!« ozvalo se mi v hlavě. No ovšem, Jitka. A je to dobré, nejspíš už si všechny tři vojáčky »přečetla«.

„Riskujete válečný soud!“ upozornil jsem vojáčky. „Podle sjednaných podmínek při napadení parlamentáře vyvraždíme celé středisko NORAD. Na vašem místě bych si tak nezahrával!“

„Kdo - vy?“ ušklíbl se vojáček.

„Jako jsme vyvraždili váš Kongres i Langley,“ doplnil jsem. „Ve mně vidíte jen špičku ledovce, vás už máme také zaměřené a stačí, abyste jen pomysleli na vraždu parlamentáře a jste mrtví!“

Tři vojáčci se shlukli a urychleně se radili. Nakonec jeden vytáhl vysílačku a kamsi zavolal.

„Máte chvílku počkat, už si pro vás jedou!“ oznámil mi, když domluvil.

„Počkám,“ řekl jsem. „Proč ne?“

Stál jsem klidně dál, nepřibližoval jsem se k nim, ani oni nejevili chuť přiblížit se ke mně. Ideální stav, abych si je mohl »přečíst«. Oblil jsem bakteriemi hlavu toho, co volal velitele.

Bylo to, jak už mě chlácholila Jitka. Vojáčci nepatřili ke stálým členům posádky, ale k Národní Gardě. Převeleli je sem, když se velitelství rozhodlo rozšířit střeženou zónu a nemělo na to dost vlastních. Měli za úkol nepustit do zóny nikoho cizího, ale nic víc netušili. Při nepředvídaných případech měli zavolat svého velitele, což se naštěstí krylo s mým požadavkem, tak to splnili a tím to pro ně zhaslo.

Zakrátko ale přijel terénní džíp - jako kdyby tu ani nebyla skvělá asfaltová silnice, prosmýkl se kolem vojáčků a zastavil smykem až přede mnou.

„Jste to vy!“ uvítal mě důstojník, který vyskočil z vozu.

Vzpomněl jsem si - byl to jeden z těch, se kterými jsem už minule jednal. Takže pro mě neposlali nějakého majora, ale přijel sám jeden z generálů. Měli asi přede mnou respekt.

„A kde máte svou ďáblíci?“ zeptal se mě.

„Ta je teď daleko odsud,“ ujistil jsem ho. „Už přece víte, že dokáže bleskově přiletět třeba doprostřed vaší pevnosti a stejně tak rychle zmizíme. Říkáme tomu »slašud« a má to své výhody.“

„To věřím,“ souhlasil vážně. „Jen mi není jasné, proč potom nepřiletíte přímo do naší konferenční místnosti?“

„Protože tam nemáme zaměřovací maják,“ uspokojil jsem jeho zvědavost. „Ta »ďáblice« se zaměřuje na mě a to jí umožní skok. Stejně opouštíme místa, kde se už nechceme zdržovat. Musíte uznat, že s kostýmem ďáblice je to stylovější než kdybych prostě zmizel.“

„To je pravda,“ přikývl generál. „Jdete tedy vyjednávat, tak si nasedněte, pojedeme.“

Nasednout do vojenského džípu nebylo těžké a už jsme jeli. Projeli jsme hlavními vraty do prvního tunelu, pak jsme zabočili do kolmé šikmé rampy a sjeli o pár metrů níž. Tady vedla jakási automobilní trasa až na podzemní parkoviště, kde jsme vystoupili a vyšli na točité schodiště, jenže jsme nezabočili na schody, ale vstoupili do prostorné kabiny výtahu. Jasně, schody jsou tu jen pro případ odštížení od zdroje proudu, jinak se cestuje pohodlně. Ani jsem se nedivil, že jsme z kabiny vystoupili přímo vedle zasedacího sálu, kde na nás už čekali ostatní.

„Kdepak máte svou ďáblici?“ uvítal mě nejvyšší generál. „Proč nám ji neukážete lépe? Měli jsme dojem, že je to poměrně mladé děvče, není-liž pravda?“

Tím mě ovšem zaskočil.

»Jitko, generálové tě chtějí vidět,« kontaktoval jsem svou »sestru« telepaticky. »Brání tomu něco?«

»Vlastně ani moc ne...« odvětila také tak. »Asi by se mi hůř sledovaly bakterie, nebude tam takový klid... ale myslím, že bych to i tak zvládla. Zastav se, ať si tě zaměřím!«

Vzápětí se trochu otrásl vzduch - a Jitka stála proti mě. Ale hned se otočila ke mně zády a čelem proti generálům.

„Chcete mě vidět, pánové?“ zeptala se překvapené hordy. „Tady jsem. Jak se vám líbí můj apartní kostýmek?“

„Nádhera!“ vzpamatoval se nejvyšší generál. „Myslel jsem, že je to mladé děvče, a ono je to teprve děčko!“

„Děčko, které připravilo pár stovek vašich kongresmanů na výživnou snídani pro červy,“ opáčila Jitka s líbezným úsměvem. „Prosím, nepodceňujte mě. Máme od našich předků takové heslo: »Nepřítel se nelekejte, na množství nehleďte!« a to nám dovolilo postavit se i kolosu, jakým jsou Spojené státy.“

„Impozantní!“ řekl generál.

„To vaše heslo mi něco připomíná,“ řekl jiný. „Skoro stejné heslo měli údajně jacísi kacíři v Evropě.“

„Správně!“ schválila mu to Jitka. „To heslo jsme převzali. Jeho původní nositelé s ním dokázali porazit nejsilnější armády tehdejší Evropy. I když litujeme, že nikdo z našich předků nebyl mezi těmi kacíři. Obdivovali je, ale nepřipojili se k nim. Asi to byla škoda.“

„Ale ti kacíři nakonec válku prohráli, ne?“ hádal generál, který nejspíš o husitech ledacos věděl.

„Jak říkám, škoda,“ opakovala Jitka. „Kdyby tenkrát naši předkové nezastávali postoj odloučení od tehdejšího zbytku světa a připojili se k husitům, dopadlo by to jinak. Podle mě lépe. Ale vy přece máte s appeasementem také dost bohaté zkušenosti, ne? Od Hitlera po Hirohita...“

„To jsou jen plané úvahy,“ přerušil jsem její chvalozpěv na husity a dodal jsem telepaticky: »Neprotrazuj jim Čechy!«

»To heslo jsi jim řekl ty,« odsekla mi telepaticky. »Já už to jen žehlím, jako že to naši přímí předkové nebyli.«

„Pojďme raději jednat,“ vybídl jsem generály.

„Nebude vám vadit, když si tady mezitím zahrají nějakou hru?“ řekla Jitka a vytáhla klasický mobil, kde všem ukázala, že má nějaký tetris-nebo-co-to-bylo. „Vaše jednání se mě netýká.“

Popadla jedno křesílko a ostentativně si je postavila stranou ke stěně, kde se zdánlivě ponořila do mobilní hry.

Generály tím samozřejmě udivila. Naše jednání měla podle všeho celosvětový význam a ona si skládá nějaký tetris?

Kdyby jim došlo, že potřebuje klid na řízení roje útočných bakterií, vznášejícím se všem nad hlavami! Rozhodně by tak klidní nebyli, kdyby vytušili, že se Jitka chystá některým z nich číst myšlenky.

Já jsem se ovšem chystal začít tvrdě...

„Pánové, takhle si dodržování podmínek nepředstavujeme,“ řekl jsem rovnou na úvod. „V podmínkách je, že stáhnete vojáky ze svých základen. A výsledek? Hned ta první v Bulharsku - sice jste všechny vojáky ze základny odvezli, ale současně jste jich tam ještě víc dovezli. Výsledkem není stahování vašich vojsk, ale dokonce navýšení jejich stavu. Jak to chcete vysvětlit?“

„Vysvětlujeme to zájmem Spojených států,“ řekl nejvyšší generál už zase arogantně, jako kdyby jednal se svými vazaly. „To je naše nejvyšší priorita.“

„Myslel jsem, že nejvyšší prioritou bude pro vás zachování Spojených států jako takových,“ řekl jsem už trochu naštvaně.

„To také,“ řekl generál.

V té chvíli se ozvalo zaklepaní na dveře a do sálu chvatně vběhl jakýsi důstojník. Postavil se do pozoru, zasalutoval a podal nejbližšímu generálovi jakýsi list papíru.

„Úkol splněn!“ ohlásil.

„Dobře, můžete jít,“ propustil ho generál milostivě.

Důstojník opět zasalutoval, otočil se a odešel.

„Myslím, že nejlepší způsob jak uchránit Spojené státy před teroristy je zničit teroristy do posledního muže,“ pronesl nejvyšší generál slavnostně.

„A co muže - do poslední ženy, když už jsou mezi nimi i ženy! Samozřejmě po řádném soudu, který však musí být k teroristům spravedlivý, ale rozhodně ne shovívavý.“

Vy dva - jste zatčeni! Stráž!“

Do místnosti vběhli poklusem čtyři vojáci, všechno těžké vazby. Dva černoši, jeden hodně opálený a jen jeden běloch, jenže s holou lebkou potetovanou umrlčími lebkami.

»Jitko! Pryč!« pokusil jsem se vytrhnout ji od hraní.

Jenže Jitka se na mě podívala s nefalšovaným zděšením.

»Jindro! Já...« zmateně hledala slova jak dál, »...nedokážu se vůbec zaměřit do Québecu! Úplně jsem ztratila svou citlivost!«

»Jak to?« asi jsem zbledl.

»Nevím!« odpověděla mi nešťastně.

Mezitím se mě dva černoši chopili za ramena a strhli mě na podlahu. Dva zbylí udělali totéž s Jitkou.

„Nechte mě!“ rozkřičela se. „Zabiju vás!“

Jenže v té chvíli ji jeden halama praštil pěstí do obličeje, až vykřikla bolestí. Bakterie, pomyslel jsem si.

Jenže jsem je náhle necítil. Že bych jaké přišel o citlivost?

Vojáci nás rychle, profesionálně prohledali. Neměli jsme u sebe žádné zbraně a to je trochu vyvedlo z míry, ale nahlásili to generálům a ti jen přikývli.

„Zavřít!“ poručil jim nejvyšší generál.

Vystrkali nás z místnosti a strkali nás neurvale před sebou na schodiště, pak po schodech o patro níž. Nakonec nás oba strčili do zamřížované místnosti, kde se k nim připojili další dva chlapi, pro změnu oba běloši.

„Tady jsou!“ ukázali nás těm dvěma. „Nespustit z nich oči, jasné?“

„Jasně!“ odpověděl řízně jeden z těch dvou.

„Můžeš si připravit oprátku,“ zachechtal se jeden černochoů.

„Milerád!“ odvětil chlap.

Vhodili nás neurvale do klecí, každého do jiné. Pak všichni odešli, jenže jsem tušil, že ta hladká stěna proti nám je nejspíš polopropustné zrcadlo, aby nás »nespouštěli s očí« i kdybychom si mysleli, že jsme tu sami.

Zůstali jsme tedy ve vězení.

A nevypadalo to dobře.

Pod oprátkou

Jitka byla ode mne oddělená dvěma mřížemi, takže jsem ji mohl utěšovat jen na dálku. Držela si na nose kapesník prosáklý krví z nosu, jak dostala pěstí od strážného, který ji zatýkal. Na mě se vrhli dva černoši s rozměry mistrů světa v boxu těžké váhy, na Jitku šli dva běloši, i když pěstí dostala od toho tmavšího. Byl to buď Mexičan nebo spíš Hispánec... jako džentlmen se nechoval ani jeden. Ovšem u strážných jsou důležité hlavně svaly.

Nevzpíral jsem se při zatýkání, takže mě aspoň nezmlátili. Ale jako kdybych i já cítil Jitčinu bolest. Chudák holka!

»Jít'ó, jak se cítíš?« oslovil jsem ji soucitně telepaticky.

»Příšerně!« odpověděla mi stejnou cestou. »Pořád smrkám krev. Ale nejvíc mě štve, že jsem přišla o citlivost. A já husa jsem si na ní vždycky strašně zakládala. Teď budu úplná nicka!«

»Pokud se vůbec vrátíme do Saxamuru,« doplnil jsem ji, aby si uvědomila vážnost situace. »Neslyšela jsi, jak už pro nás připravují oprátku?«

»Naši to nenechají jen tak,« mínila. »Než se sejde soud...«

»Tím se neutěšuj,« řekl jsem. »Kdyby chtěli, vojenský soud sestaví během hodiny a za deset minut po něm už můžeme viset. Měli bychom něco zkusit. Poslyš, oběma nám zůstala telepatie. To znamená, že naše schopnosti úplně nezmizely. Třeba se něco stalo v našem okolí.«

»Přišla jsem nejen o topologický cit, ale i o schopnost řídit bakterie,« vzlykla.

»Já taky,« utěšoval jsem ji, aby viděla, že v tom nelítá sama.

»No vidíš!« chopila se toho. »Bez bakterií jsme bezbranní! A bez mé topologie se odsud nikdy živí nedostaneme.«

»Nefňukej!« napomenul jsem ji. »Když nad tím uvažuji, je docela možné, že jsme nepřišli o schopnost ovládnutí bakterií, ale právě jen o ty bakterie.«

»Jak to?« zbystřila pozornost.

»Mohli mít v tom konferenčním sále ultrafialovou ionizaci vzduchu,« rozumoval jsem. »Ultrafialové záření bakterie poměrně rychle hubí. Horší je, že jsme si toho včas nevšimli. Stačilo by schovat část bakterií pod oděv a uchránit je tak před vyhubením. Pochybuji, že mají v bunkru ultrafialovou

ionizaci všude, v každé chodbě... potřeboval bych se dostat ke svému batůžku, který mi sebrali, mám tam pouzdro se záložními bakteriemi.«

»Počkej!« zarazila mě. »Já mám přece záložní bakterie ve váčku na krku pod košilí!... ..a sláva! Poslouchají mě!«

»Zaplat' pámbu!« oddychl jsem si. »Předhod' jim něco, třeba ten kapesníček s krví! Stačí trochu biologické hmoty, aby se na ní rozmnožily!«

»To je nápad!« rozjasnila se.

Podržela zkrvavený kapesník na své dlani. I skrz dvoje mříže jsem viděl, jak krev mizí. Za chvíli byl kapesník úplně čistý jako z pračky.

»Odděl mi půlku,« požádal jsem ji. »A počkej, podívám se za našimi strážnými.«

»Podívám se za nimi sama!« navrhla dychtivě.

»Ne,« zarazil jsem ji. »Odděl mi půlku a zbytek schovej pod košili. Nemá smysl, aby do ionizované místnosti vletěly oba roje. Postačí, když to zničí jeden.«

Převzal jsem od ní jeden roj a opatrně jsem s ním vyrazil směrem, kterým nás předtím opustili katové. Jak jsem čekal, byl tam vchod do strážnice. Uvnitř seděli nad jídlem kati a zřejmě nás pozorovali poloprůhledným zrcadlem. Bakterie skrz sklo nevidí, ale pomohl jsem si. Oblil jsem hlavu toho, který se tak těšil na přípravu oprátky, abych se podíval jeho očima.

A bylo to tak. Viděl jsem skrz skleněnou stěnu sebe i Jitku. To mi stačilo. Oddělil jsem se od hlavy kata a skrz ucho jsem zasáhl jeho mozek. Pak jsem stejnou cestou vyřídil i druhého.

Bohužel jsem cítil, že nemáme vyhráno. Toto »pracoviště« mají jistě pokryté kamerami. Oba kati sedí a bude chvíli trvat, než se zhroutí, ale pak jsme mohli očekávat další vlnu strážných. Ihned jsem nechal svůj roj nakrmit se na zbývajícím jídle, které nám oba kati laskavě zanechali, abych měl dost sil.

Na celé podzemí Cheyenne Mountain ani ve dvou nejspíš nestačíme. Můžeme tu udělat pořádnou díru do osazenstva, jenže o nás vědí a tudíž vědí, koho musí zlikvidovat.

Leda by tu byla ještě jiná možnost. A ta mě právě napadla.

»Jitko,« oslovil jsem sestřičku pořád ještě telepaticky, abych neposkytl žádné vodítko odposlechové službě. Pro ni jsme byli od začátku zticha, od našeho zatčení jsme nahlas neřekli ani slovo. Doufám, že to mistry odposlechu aspoň trochu naštvě.

Jitka se na mě udiveně podívala.

»Jitko, soustřed' se trochu,« požádal jsem ji. »Dokázala by ses zaměřit aspoň na mě?«

»Vždyt' jsme metr od sebe,« podivila se.

»Dokázala bys proskočit sem do té klece vedle mě?« zeptal jsem se jí.

»Rozuměj, když se dokážeš zaměřit na mě, mohla bys proskočit metr ode mne - mimo tyhle klece?«

»Jo ták!« t'ukla se do čela. »To by možná šlo!«

»Kdybys dokázala skočit ke mně a pak i se mnou ven z té vězeňské klece, dalo by se ještě něco dělat. Právě jsem bakteriemi zlikvidoval ty dva katy za stěnou. Můžeme někam zalézt a pak se pustíme do vojáků, souhlasíš?«

»Jsem pro!« telepatila nadšeně.

Postavil jsem se na kraj klece, aby měla co nejvíc prostoru. Pak se zachvěl vzduch - a stála proti mně. Hned mě ovšem objala a rozbřečela se, tentokrát spíš radostí, že jsme zase spolu.

»Počkej, nezdržuj!« zatřásl jsem s ní jemně. »Musíme ven z klece a pryč, tady mají jistě kamery, za okamžik bude poplach!«

Podívala se stranou a v té chvíli jsem pocítil trnutí.

Stáli jsme na chodbičce mezi poloprůhlednou skleněnou stěnou a klecemi. Takže sešikovat roje a zjistit, kudy odsud!

»Poslyš,« navrhl jsem jí pořád neslyšně. »Půjdu napřed a ty mě budeš jistit rojem. Kdyby tě někdo začal ohrožovat, skočíš ke mně a dál budeme spolu, ale bude lepší, když budeme na ráně jen jeden. A budu to já, protože bych tě v nouzi nedokázal přemístit »slačudem« jako ty mě. Jasně?«

»Jsem pro... ale... prosím tě, najdi co nejdřív nějaký tmavý kout, ano? Kde by byl co největší klid! Zkusím poslat telepaticky zprávu do Saxamuru. Je to daleko, ale co když to tam projde?«

»Dobře, jdu první a hledám tmavý kout,« souhlasil jsem.

Nebyl to od ní špatný nápad. Jen jestli to půjde!

Vyšel jsem na chodbu. Tady bylo jasně osvětlené schodiště, po kterém jsem seběhl o patro níž, kde bylo větší šero. Schodiště tam končilo a pod schody byl kýžený tmavý kout. Zavolaal jsem telepaticky Jitku a když ke mně skočila, zalezli jsme oba do stínu pod schodiště.

»Tak to zkus...!« vybídl jsem ji a umlkl jsem.

Schoulila se do mé náruče a na chvíli strnula. Trvalo to však nějak dlouho. Že by se dohadovala s někým ze Saxamuru?

Pak se ale opět rozbřečela, tentokrát nešťastně - a nemusela mi ani říkat, jak dopadla.

»Nejde to,« řekla. »Cítím jen jakýsi šum, jako kdyby poblíž tekla vodopád. A v tom šumu nic jiného necítím.«

»Nevadí, kočko,« utěšoval jsem ji. »Jsme tu spolu a teď se konečně můžeme pustit do těch pokrytců. Ale o jedno tě prosím. Kdybys narazila na ty nejhlavnější, obejdi je a nech je naživu. Musíme si tady nechat někoho, kdo s námi bude vyjednávat! A musí to být někdo respektovaný, aby mohl dohody prosadit!«

»I když ti nejvyšší jsou největší bestie?« podívala se na mě uplakanýma očima.

»I tak,« přikývl jsem. »A jdeme na ně?«

»Jdeme,« utřela si oči kapesníčkem.

Se svým silnějším rojem jsem zamířil z »vězeňského patra« po schodišti nahoru. Jenže na schodech jsem vletěl do pasti. Můj roj začal znenadání slábnout.

Zpozoroval jsem tři chlapy. Vedl je nějaký důstojník, v jeho výlozcích jsem se nevyznal, ale bylo to nějaké »velké zvíře«, za ním postupovali dva maníci. A právě ti dva měli na zádech nějaké batohy a v rukou silné reflektory, kterými pečlivě osvětlovali vše kolem sebe. Že by ionizátory? Okamžitě jsem s rojem zaplul do nejbližšího výklenku. Důstojník zamířil po schodech dolů, tedy směrem k nám, zatímco ti dva smýčili všechny kouty.

Ve chvíli, kdy mi bylo jasné, že můj roj jejich pozornosti neunikne, jsem vyrazil proti nim.

Prolétl jsem smrtící ozařovanou zónou a napadl oba chlapy. Můj roj to zdecimovalo, ale pořád mi zbylo dost bakterií, abych mohl jednoho oblít a přečíst si jeho myšlenky, druhého jsem bez váhání vyřídil skrz ucho do mozku. A ihned jsem se soustředil na myšlenky prvního vojáka.

Tušil jsem správně. Ty přístroje byly ionizátory. Zářič měl velkou spotřebu a aby nebyl závislý na přívodu, byl napájený ze silné baterie nesené v batohu na zádech. Voják ale nevěděl skoro nic, prostě tady asanoval prostor podle pokynů svého důstojníka - teď už jsem věděl, že je to generál. Aby

generál osobně velel vojínům? To už muselo stát za to! Ale protože jsem se nic víc nedozvěděl, zlikvidoval jsem bez milosti i druhého.

Generál s napřaženou pistolí v ruce sestupoval opatrně po schodišti. Rozhlížel se, ale nic podezřelého neviděl. Netušil, že ho pozoruje můj roj. Průlet ozařovaným prostorem ho zmenšil na malý obláček, ale když jsem zlikvidoval chlapy se zářiči, nechal jsem své bakterie nakrmit na mrtvých tělech. Za námi zůstaly dvě mrtvoly, kterým bakterie sežraly měkké části rukou a obličejů, takže z uniforem trčely jen kostěné hnáty a čisté bílé lebky. Můj roj tím zesílil a sledoval generála, který postupoval opatrně po schodech dolů a o mém roji neměl nejmenší tušení.

Oblil jsem jeho hlavu a napojil se na jeho myšlení.

Generál nepatřil mezi nejvyšší velení, ale věděl toho dost. Dozvěděl jsem se v jediném krátkém okamžiku více než za celý náš pobyt tady v pevnosti Cheyenne Mountain.

A musím přiznat, roztrásl mnou vztek.

Krátce jsem se domluvil s Jitkou, seznámil jsem ji se situací. Dva chlapy s přenosnými ionizátory jsem vyřídil, ale mohli by je nahradit jiní, bylo proto bezpečnější, když nechám generála Jitce a sám svým rojem nechám hlídat chodbu a schodiště, kde ležely mrtvoly vojáků. Jitka poslala svůj roj proti generálovi, ale neměla ho zabít. Přesvědčil jsem ji, že bude lépe, když ho zajmeme.

Připravil jsem se na pana generála dobře. Ještě mě neviděl, ale já jeho ano, navíc ze strany, viděl jsem už i sebe, jak se tisknu za spodkem schodiště. Jitku jsem neviděl, krčila se úplně v koutě pod schody. A ve vhodný okamžik jsem vykopl nohou proti ruce pana generála.

Pistole mu vylétla z ruky a odlétla stranou, zatímco já jsem se s generálem popadl do křížku. Ale hned jsem zjistil, že to není tak snadné, jak jsem si představoval. Ten chlap byl vysportovaný a brzy měl nade mnou vrch. Jenže právě když si na mne klekl, ozval se za námi Jitčin hlásek.

„Pánové, konec kočkování, teď se věnujeme jiné zábavě!19“

Generál se ohlédl, ale když spatřil svou vlastní pistolí v ruce mladičké dívenky, ztuhl. Stála co nejdál, aby po ní nemohl skočit a mířila na něho. Proti pistolí byl ovšem bezmocný. Nezbylo mu nic jiného než znechuceně vstát a dát ruce nad hlavu.

„Výborně, Jituš!“ pochválil jsem ji udýchaně.

Došlo mi, že hrubou silou bych tady neuspěl. Ten generál byl silnější, uměl se prát, vyřídil by mě i beze zbraně.

„Ručičky sepnout za hlavou!“ poručila Jitka generálovi.

Neslyšel jsem ani skřípění zubů, ale poslechl. Co jiného mu také zbývalo!

„A teď se posadíme na zkřížené nohy!“ komandovala ho Jitka dál. „Muži mají při jednání sedět, žena bude jednání z dálky pozorovat...“

Také jsem se zvedl, ale zůstal jsem sedět proti generálovi. To by měl Vinnetou radost! I když ten posaz nebyl dobrovolný, ale pod hrozbou zbraně.

„Řeknu vám jen jedno,“ začal jsem. „Neudělali jste dobře, že jste se proti nám postavili.“

„Udělali jsme víc než si myslíte!“ řekl generál přezíravě. „Objevili jsme vaše zbraně. A řeknu vám, že biologické zbraně patří do zbraní hromadného ničení, takže plně ospravedlňují, co jsme proti vám nasadili i co teprve nasadíme.“

„Biologické zbraně?“ sehrál jsem údiv, i když mnou trochu zacloumalo, jak to mohli objevit.

„Naši experti objevili v komplexu Langley dosud neznámé vražedné bakterie,“ řekl generál se zadostiučiněním. „Všechny vaše oběti tím byly přímo prosycené. Jenže naši experti hned na místě zjistili, že vaše vražedné bakterie nesnášejí ultrafialové světlo přenosných dezinfektorů. Tím jsme účinnost vašich potvor eliminovali. A kromě toho jsme zničili vaši základnu v Kanadě, v provincii Québec. Vlastně jste si ji pomohli zničit sami!“

„My?“ teď jsem údiv ani nehrál, divil jsem se doopravdy.

„Před vaším odchodem jsme vám na oděv nalepili aktivní zaměřovací identifikátor GPS,“ řekl generál pomstychtivě. „Ani jste si toho nevšimli, když jste nás opouštěli. Zřejmě se vám při vašem přeskoku uvolnil z oděvu, ale našli jsme ho satelitem. Pak už bylo snadné poslat na to místo pořádnou prskavku. Bylo to do řídky obydlených míst, dovolili jsme si tedy poslat tam nukleární hlavici, která vaši základnu úplně srovnala se zemí!“

»Tak proto jsem Québec přestala cítit!« došlo Jitce, ale řekla to telepaticky jen pro mě.

„Bez vaší základny jste nahraní!“ pokračoval generál. „Měli jste tam nějaké teleporty nebo co, že? A když jsme vám je zničili, ocitli jste se u nás v pasti. A navíc jsme objevili, jak se chránit proti vašim zákeřným bakteriím.“

Dohráli jste! Game over²⁰! Bude pro vás lepší, když mi vrátíte mou zbraň a vzdáte se!“

„To si vážně myslíte, že jsme padlí na hlavu?“ odmítl jsem jeho přání. „Vždyť jste už přiznali, že s námi vyjednávat nebudete a chystali jste naši popravu! Jenže takové jednání s parlamentáři je mezinárodně uznávaný a nepromlčitelný válečný zločin!“

„No tak mě zastřelte!“ odsekl s pohrdáním generál. „Však už toho moc nedokážete. Jste tady v pasti, nechápete?“

„Chtěl byste vědět, kde se zdrželi vaši muži s dezinfektory, co?“ řekla Jitka - zřejmě mu právě četla myšlenky. „Nedočkáte se jich, jsou mrtví. Zmýlili jste se, šlápli jste vedle. Na vašich lidech jste mohli najít nanejvýš naše hnilobné bakterie. Použili jsme je k zamaskování stop, na hničících mrtvolách už skutečnou příčinu smrti nezjistíte. Nejsou úplně neškodné, ale těmi bychom vaše lidi nevyhubili. Jistě je máte někde schované, klidně si na ty vzorky sáhněte. Možná vám budou hnilobně smrdět ruce, ale nic víc. A poslali jste na naši základnu atomovku? Vsadím boty, že nikomu neublížila. Nanejvýš nevinným Kanadánům, jestli účinky dosáhly k nejbližší dálnici. Žádná základna vybavená stroji - jak hádáte »teleporty« - tam nebyla a není. Měli jsme tam schované obytné karavany, ale ty jsme dávno uklidili. Ano, správně hádáte, je to kamufláž, ty karavany ve skutečnosti létají, to přece víte od Bulharů, ti se s tím setkali jako první. Zničili jste nám tam jenom zaměřovací bod, nic víc. Jo tak - chcete důkaz? Dostanete ho!“

„Jindro, pojď ke mně!“ obrátila se na mě nečekaně otevřeně.

Vstal jsem a opatrně jsem obešel sedícího generála.

Najednou po mně Jitka skočila, objala mě - strašlivé trhnutí - a nestáli jsme v podzemí pevnosti Cheyenne Mountain, ale na skalnatém ostrůvku u velice studeného moře, na kterém plavaly kry a ledová tříšť.

Jitce se povedl skok »slašud«!

Game over - konec hry!

----- Poznámky:

¹⁹ Volně podle Daga Badmana z filmu Limonádový Joe...

²⁰ Konec hry!

Patagonie

„Kde to vlastně jsme?“ vyhrkl jsem, když jsme se trochu vzpamatovali.

„Patagonie, Ohňová země,“ řekla klidně Jitka. „Cokoliv je lepší než čekání na popravu.“

„Jak jsi nás sem dostala?“ vyzvídala jsem.

„Nejprve jsem si musela uvědomit, proč necítím Fraktálové Skály Québec. Nebylo to tím, že bych ztratila cit. Zmizely Skály Québec, atomovka je zničila i s naším gežůrem. Teprve potom mě napadlo soustředit se jina, jenže jiné Fraktály jsou vzdálenější a tedy nezřetelné. Nejlépe mi to šlo u Fraktálu Patagonie. Už dřív, hned když nám je Ebažgové odblokovali, jsem se tu byla podívat. Jsme teď na ostrově Mornington v oblasti Magallanes y Antártica Chilena. Jen mám obavy, že tady není nic než skály. Ale furt lepší než vězení.“

V tom měla asi pravdu. Kolem nás byly skály a nic než skály. Pobřeží ostrova bylo kamenité, nic tu nerostlo. Nedaleko se tyčily typické skalní sloupy Fraktálových Skal, které tu působily trochu neústrojně - nebyly to pískovcové sloupy jako v Québecu nebo poblíž »Vraního Hnízda«, tyhle vypadaly jako dolomity, ale geologicky to byl nesmysl, aby sedimentární horniny trůnily na poměrně mladých vyvřelinách. Tak to prostě nebývá, divím se, že to tady nikoho netrklo. I když - kdo by si toho tady všiml? Široko daleko nebylo živáčka, jen vítr tu kvílel v kamenných štěrbinách. Místy ležel sněhový poprašek, v dolících spojený do souvislého pokrytí, občas i závěje.

„Tady to ale taky nevypadá dobře,“ řekl jsem. „Trosečníci by tu asi dlouho nepřežili.“

„Jsou tady ptáci,“ ukázala mi poměrně velké, ale vzdálené hejno jakýchsi racků, nebo co to bylo... „Budou tu někde hnízda a v nich vejce. A v moři budou ryby...“

Podíval jsem se do mořské vody, ale ryby jsem v ní neviděl.

„Moc bohaté loviště tu nebude,“ zhodnotil jsem to značně skepticky. „A na ptačí vejce zapomeň. Začíná zima, to není doba hnízdění. Nechceš radši skočit jina?“

„Jenže tady jsme skoro na konci světa,“ vzdychla si. „Do Čech je odsud strašně daleko a do Québecu ani do Denveru se už vrátit nemůžeme. Starý

svět Země je příliš velký, tady jsou Skály tak daleko od sebe, že se tu samovolně nepropojují. Saxamur je tak malý ostrov, že si mohu předem naplánovat, kam mě mají Skály vyplivnout, tady to nejde. Skály by mě poslaly jedině do Saxamuru, kdyby nebyly zamčené.“

„Odemknout je nemůžeš?“

„To jde vždycky jen z té strany, odkud jsou zamčené,“ řekla klidně. „To už máme vyzkoušené, ostatně to odpovídá teorii.“

„Poslyš, co kdybys mě to už konečně naučila?“ napadlo mě.

„Na to jsem moc slabá učitelka,“ vzdychla si. „Tohle nás vždycky učili a učí Ebažgové. Ono to není jen tak. Samozřejmě je podmínkou telepatie, ale pro topologii to nestačí. Ebažgové nás to školili v tréninkovém středisku, kde je všechno »jen jako«. Asi jako kdyby ses chtěl naučit pilotovat tryskáč. Neposadili by tě rovnou do nejnovější stíhačky a - leť, jak umíš! To by to dopadlo! Musíš se naučit vnímat vibrace Skal a Lesa. Když tě někdo hodí do vody, můžeš se naučit plavat, ale když tě hodí do »válce« pod jezem, nenaučíš se plavat, ale utopíš se. Ebažgové nás to učí rádi, ale jen malé děti. Dospělé do učení neberou. A já se to učit ani neodvážím. V každé skupině nás bylo pár citlivých - nechci se chlubit, ale mě si tam chodili i Ebažgové ukazovat - jenže také pár »lempů«, kteří se to nikdy nenaučili. Byli schopní ve Skalách vytvořit »nekonečnou smyčku«, ze které se sami nikdy nedostali, případně hopsali ze Skal do Skal jako »jojo« a taky už se z toho sami nevyhrabali. Mimochodem, v češtině se tomu říká »překročit bludný kořen«, i když drtivá většina Čechů neví, co to doopravdy znamená. Tohle úsloví vyneslo mezi lidi těch pár, kteří měli štěstí, že je někdo z nás včas vysvobodil dřív než zemřeli.“

„To se stávalo?“ zeptal jsem se.

„Občas,“ přikývla. „Když tam vlezl nešťastný pocestný, těm jsme pomáhali. Teda já ne, ještě se mi to nestalo, ale byly takové případy. Když ale do Fraktálových Skal napochodovali vojáci, ty ze smyček nikdo netahal. To jsem ti asi ještě neřekla, ale některé smyčky neohýbají jen prostor, ale někdy i čas. Za pět hodin tam člověk zestárne o pět let. To možná trochu přeháním, ale stávalo se to jezdcům na koních. Koňům se do Skal nikdy nechtělo, ale když je tam jezdcí přinutili jít, mělo to obvykle rychlý průběh. Zemřeli hladem během hodiny! Jezdci při tom dokázali i okousat pošlé koně... ale to se dělo naposledy ve válkách, dnes už ne...“

„Potěš koště!“ vzdychl jsem si. „Dobře, nenaučíš mě to, už mlčím. Ale řekni mi, co teď budeme dělat?“

„Musíme chvíli počkat,“ řekla. „Musím ti přiznat, že jsme Skály spolu rozkývali. Necítíš to? Nejspíš ne, ale já ano. Asi by bylo vhodnější pár dní počkat. Anebo vsadit vše na jednu kartu a zkusit odsud zmizet a ať se Skály kývou, když je to baví... Jde o to, kam? Québec je vyřazený, Saxamur daleko, na vybranou máme jen Afriku nebo Maory. Tam ani tam se mi moc nechce. Aspoň den bych radši počkala tady.“

„I když tady nic není?“

„Jsme tu přece dva,“ podívala se na mě a usmála se. „Pro jednoho by to byl trest, dva se mohou navzájem podporovat, ne?“

Podíval jsem se na ni. A usmál jsem se.

Přímo zářila optimismem.

S čím jsme ale nepočítali, bylo zdejší podnebí.

Na severní polokouli začínalo léto, tady začínala zima. Ta je údajně na jižní polokouli mírnější než na severní, nicméně tady už jsme byli poměrně blízko od Antarktidy. Teplota vypadá jinak.

Chvilí jsme obcházeli zdejší Fraktálové skály. Napadlo mě schovat se mezi sloupy aspoň proti vlezlému větru, ale Jitka mě ujistila, že to není dobrý nápad. Ze zkušenosti tvrdila, že mezi skalami je zima vždycky krutější než mimo ně. Jenže na volné pláni se studený vítr proháněl bez překážek a zábl, zvláště když Jitka měla tričko s krátkým rukávem. Boty a kalhoty jsme měli vyhovující, materiál dušigde v zimě hřál a v létě chladil, jenže ten krátký rukáv do zdejšího podnebí opravdu nepatřil.

„Hele, Jindro, otoč se a nedívej se chvíli na mě!“ požádala mě brzy po našem »příletu«.

Z pouzdra na krku vylovila pár zavíracích špendlíků - což jsem ocenil, jako správná žena měla u sebe »taštičku užitečných drobností« - shodila ze sebe tričko, zavíracími špendlíky uzavřela krátké rukávy, aby na ni tudy nefoukalo a oblékla si tričko tak, že měla obě ruce uvnitř. Musela chodit opatrněji, kdyby upadla, ruce by zpod trička jen tak nevytáhla, ale přece jen jí tak bylo tepleji. Zejména když jsem ji objal kolem ramen a tiskli jsme se k sobě, až nám oběma bylo tepleji. Nakonec jsme se zastavili na závětrné straně zdejších Fraktálových Skal, kde nás skály přece jen trochu chránily před větrem.

Ostrov Isla Mornington, Chile

↔ Ostrov Isla Mornington, Chile

„Poslyš, kočko,“ řekl jsem jí, když už se kolem nás začalo stmívat. „Tady oba v noci zmrzneme. Nezkusíme to jinde?“

„Ale kde?“ namítla. Měla už zimou promodralé rty, držela se posledními zbytky vůle. „Afrika je na stejné rovnoběžce jako Patagonie, stejně daleko od Antarktidy. Maorové jsou maličko dál od pólu a blíže k rovníku, ale ne o moc. Tady na jižní polokouli bude zima všude. A na severní polokouli jsou teď jediné Skály v Čechách u Vraního Hnízda, které skoro necítím.“

„Měli bychom to aspoň zkusit,“ mínil jsem. „Aspoň Afriku. Kdyby nic jiného, začne tam dřív ráno. Kromě toho jsou jistě blíže od Vraního Hnízda. Třeba se ti tam podaří skočit až do Čech!“

„Dobře, zkusíme to!“ vzdychla si.

„Obejmu tě, nemáš volné ruce,“ nabídl jsem se jí. Přijala tu nabídku vděčně, aspoň nemusela vytahovat ruce zpod trička.

A pak to s námi trhlo - jenže kolem nás tu byly skoro stejné neútesné skály a navíc tu byla černá tma, protože jsme přeskočili několik časových pásem a ocitli jsme se tu kolem zdejší půlnoci.

„Tak tohle je ta žhavá Afrika,“ vzdychla si Jitka.

Vyšlo to značně ironicky. Zima zde byla skoro stejná, lišilo se to tím, že tu nefoukal tak silný studený vítr. Hned jsem Jitku na tu odlišnost upozornil, abych ji povzbudil, ale přijala to bez velkého nadšení.

Poslepu jsme narazili na pokácený strom. Byl skoro zteřelý, ale navrhl jsem, že se na jeho kmen posadíme.

„Dřevo je teplejší než kámen,“ ujišťoval jsem Jitku.

Jižní pobřeží Afriky - z místa poblíž Fraktálových skal nebyly žádné cesty vidět...

↔ Jižní pobřeží Afriky - z místa poblíž Fraktálových skal nebyly žádné cesty vidět...

Posadili jsme se tedy vedle sebe a přitiskli se k sobě, aby nám bylo tepleji. Jitka se ke mně úplně schoulila, bylo nám spolu lépe než každému zvlášť. Pak jsem jí navrhl, aby si mi sedla na klín, aby neseďela na studeném kmeni. Využila toho vděčně, jistě předtím s holýma rukama víc vymrzla.

„Poslyš, Jindro,“ začala tiše, „zajímalo tě, jak jsem se k tobě dostala, že? Chceš to vědět?“

„No jistě!“ přitakal jsem. Bodejt' by mě to nezajímalo!

„Tak poslouvej,“ řekla a zavrtila se mi na klíně, aby si našla pohodlnější místo.

„To, že mi říkáš »sestra«, je samozřejmě jen tak,“ začala ze široka. „Naše rody se ale spolu skutečně dotýkají, i když poměrně kuriózně. Doufám, že mě proto nezavrhněš...“

„Toho se rozhodně neboj,“ ujistil jsem ji.

„Tak tedy - spojovacím článkem našich rodů byla sestra mé babičky,“ pustila se do rozboru našich rodokmenů. „Jmenovala se Magda Trojanová a byla sestrou mé babičky Hedviky Trojanové. Pochopitelně z matčiny strany, můj táta byl rodák ze Saxamuru, toho si teď nemusíme vůbec všímat. Přes něho příbuzní nejsme.“

„Dobře, vynech ho,“ pobídl jsem ji.

„Ta Magda Trojanová si vzala pana Františka Procházku,“ vrátila se tedy k linii Trojanových.

To už mě t'uklo víc. Tohle jméno mi bylo povědomé. Tak se přece jmenoval můj děda z maminy strany!

„Dědečka s babičkou Procházkových si vzdáleně pamatuji,“ vzpomínal jsem. „Ale babička se jmenovala Lidka!“

„No právě!“ řekla Jitka. „Magda Trojanová, sestra babičky, si vzala pana Františka Procházku. Takže se naši dědečkové stali švagry. Sleduješ?“

„Jo, ale babička se jmenovala Lidka!“ trval jsem na svém.

„Neříkám přece, že ne,“ souhlasila se mnou Jitka. „Protože ta Magda krátce po svatbě zemřela. Na nějakou nemoc, doktoři ani pořádně nezjistili proč, krátce po válce to bylo běžné. Tvůj dědeček si pak vzal nějakou Lidku Lipinskou, měli spolu tvoji matku, dál už to dobře znáš, jenže když se někdo stane švagrem, nepřestane jím být ani když jejich spojovací článek zemře, nebo se rozvede... jednou jsi švagr - vždycky jsi švagr, společensky se to tak počítá. Nafurt.“

„Babičku Lidku si ještě trochu pamatuji,“ souhlasil jsem. „Ale o nějaké Magdě jsem nikdy neslyšel.“

„Protože František a Magda se nejspíš měli moc rádi, proto to tvému dědečkovi raději nikdo nepřipomínal,“ řekla Jitka. „Ale naši dědové se stýkali dál, jak říkám - jednou jsi švagr, vždycky jsi švagr. Kdyby nebyla moje babička Hedva vdaná, možná by si ji František Procházka vzal namísto její sestry, ty dvě si prý byly hodně podobné, ale žádné fotky nemám, takže mi to budeš věřit. Anebo ne, na tom už nesejde.“

„No dobře,“ souhlasil jsem. „Takže jsme spolu příbuzní jen přes krátkodobé švagrovství našich dědečků, které se už nemohlo projevit, neboť Magda

Procházková zemřela bezdětná.“

„Doufám, že mě neprokleješ, když jsem toho švagrovství využila, abych si tě našla jako poručníka,“ přitiskla se ke mně.

„Vše odpuštěno!“ ujistil jsem ji. „Naopak jsem rád, že jsem získal takovou fajn ségru!“

„To je dobře,“ řekla. „Podle společenských měřítek jsou naši dědečkové už navždy švagrové, takže my dva jsme příbuzní, což mi dalo jakési právo vybrat si tě, když jsem hledala, kdo by mi mohl legálně dělat poručníka. Mám v tom nějakou chybu?“

„Nemáš,“ odsouhlasil jsem její logickou konstrukci.

„Přiznám se, většinu hledání za mě udělala knihovnice paní Králová, manželka pana starosty,“ podotkla omluvně. „Já jen abys mi to uvěřil, paní Králová mi to kdykoliv dosvědčí. Tak dál! Tím, že se naše rody jen nakrátko zpříbuznily, i když se nespojily, neboť ti dva, František s Magdou, spolu děti neměli, to na druhou stranu znamená, že podle genů nemáme my dva vůbec nic společného. Ledaže bychom šli ještě hodně dál do minulosti. Nemusíme až k Adamovi a Evě, možná by se něco našlo už v posledním tisíciletí, jenže to už se tak nějak nepočítá. Ještě v tom nemám chybu?“

„Žádné logické chyby jsem si nevšiml,“ přikývl jsem.

„Takže by sis mě mohl klidně vzít za ženu a nebyl by to příbuzenský svazek, i když si teď říkáme »bratr a sestra«?“

„No... jsme »bratr a sestra«, ale nevlastní,“ přistoupil jsem na to. „Je to lepší než »poručník a schovanka«.“

„Hele - a teď vážně! Co kdyby sis mě doopravdy vzal za ženu?“ vyhrkla najednou.

To mě tedy zarazilo. Připadal jsem si, jako řidič, který jede po krásné dálnici a najednou zničeho nic narazí autem do zdi, která tam ještě před okamžikem nebyla. Příbuzenská konstrukce, kterou mi teď Jitka předhodila, měla doopravdy nějaké fraktálové vlastnosti. Bác bum - a jsme úplně jinde než předtím!

„Vždyť jsem dvakrát starší než ty!“ vyhrkl jsem první, co mě napadlo.

„A počkáš si na mě?“ zeptala se mě dychtivě. „Ty teď přece žádnou holku nemáš. Já jen, aby ses mi do nějaké nezakoukal...“

„Museli bysme na sebe ještě pět let počkat!“ spočetl jsem to bleskurychle.

„To snad vydržíme, ne?“ řekla. „Nebo aspoň tři roky, až mi bude šestnáct! Pak už to snad jde...“

„A tobě by nevadilo vzít si takového stařešinu?“ optal jsem se jí. „Kdybych přišel na tancovačku, už teď by na mě šestnáctky i osmnáctky po straně pokřikovaly, že jsem zombie a ať se vrátím do hrobu! Pro osmnáctky jsem stařešina a pro tebe ne? Co budeš říkat ještě po těch pěti letech? A po třiceti letech? To budeš žhavá čtyřicítka, já pětapadesátiletý kmet nad hrobem a budeš mi říkat »staroušku«!“

„Přísahám, nikdy ti nic takového neřeknu!“ slibovala. „Ani si to myslet nebudu! Čestně! Navzdýcky budeš můj počítačový expert a já tvoje topoložka! Proč by to nešlo?“

„Jituš, Jít'ó!“ vzdychl jsem si. „Máš pravdu, žádnou holku ještě nemám. I když jsem začal pokukovat po našich part'áčkách z karavanů...“

„U těch nemáš šanci!“ ujistila mě rychle. „Ne že by v tobě viděly zombii, ne že by po tobě taky nekoukaly, ale Ráďa i Zdenka už kluky mají, zjistila jsem si to. Zapomeň na ně!“

Bliklo mi hlavou, že tohle není náhlý impuls, jak jsem si v první chvíli pomyslel. Nejenže věděla, že žádnou holku nemám, což bylo ještě snadné, ale stačila si zjistit, jak jsou na tom naše part'áčky z karavanů, aby jí některá nezkřížila plány... musela si to připravovat už déle...

„Ani jsem netušil, že už jsou obě zadané,“ přiznal jsem. „Ale když je to, jak říkáš, já ctím zásadu »na kamarádovo děvče se nesahá!« Náhodou mám v tomhle dost staromódní výchovu.“

„A počkáš si na mě?“ zeptala se znovu dychtivě.

„Když je to tak... počkám,“ slíbil jsem jí. „Ale navenek se před lidmi mezi námi nic nemění. Jsme bratr a sestra, jasné? Tak budeme, dokud ti nebude osmnáct a nebudeš plnoletá!“

„Beru!“ řekla rychle. „I když jsem někde slyšela, že to jde už v šestnácti!“

„Ano,“ potvrdil jsem jí to. „Ale pro nás to neplatí. Protože bych ti k takovému sňatku musel dát jako poručník svolení, což by šlo, kdyby sis chtěla vzít někoho jiného. To víš, proti tvému štěstí bych se nestavěl... Ale u mě by to byl jasný střet zájmů. I když v Saxamuru nejsou právníci, aby se toho některý chytl, asi by z toho byly v příbuzenstvu i u sousedů nemístné řeči, dvacet i třicet let bysme byli černé ovce, vyčetli by to i našim dětem, aby z toho měly mindráky... to opravdu nestojí za to. Chápeš?“

„Chápu,“ přikývla, i když trochu zklamaně. „Blaží mě, že už teď myslíš na naše děti. Ale tři roky jako pět, to vydržíme!“

„Mluv za sebe!“ napomenul jsem ji. „Ale za sebe ti k tomu dodám, že jsem taky pro. I když až za pět let!“

„Uvidíme, kdo to vydrží déle!“ usmála se.

Krátká Odyssea

Výhodou Afriky proti Patagonii bylo, že začalo dřív svítat. Přece jen je to o celý Atlantik a pár časových pásem východněji. Měli jsme takový dojem... ba ne, dobře jsme věděli, že nesmíme usnout, protože to by znamenalo zmrznout. Kolem nás byl sice jen drobný sněhový poprašek, ale holomráz je horší než závěje.

Konečně se začalo rozednívat, ale když jsme se rozhlédli, nevypadalo to kolem nás nadějně. Jižní cíp Afriky, kolem Mysu Dobré Naděje, je už dost na jih, aby tu v zimě byla opravdu zima.

„Jít'o, zkus se zaměřit do Čech!“ požádal jsem ji. „Říkala jsi, že podél poledníku ti to jde lépe než po rovnoběžce.“

„Už jsem to zkoušela,“ zavrtěla hlavou. „Nejde to. Jako by to něco úmyslně rušilo. Řekla bych, že za to může ta atomovka. Nejenže zničila Fraktálové Skály Québec, ale rozkymácela i ty ostatní, takže pořád znějí. Je to takový... takový zvon šílencův²¹. Snad až to utichne, Skály se uklidní...“

„Dobře, nejde to, věřím ti to,“ přijal jsem to - nic jiného mi přece nezbyvalo. „Tak něco jiného. Nebylo by nám přece jen lépe u Maorů? Říkala jsi, že je tam tepleji...“

„No jo, ale co když nás tam budou chtít sníst?“

„Máš ještě nějaké záložní bakterie?“ zeptal jsem se jí.

Já jsem neměl žádné, protože mi nenechali nic. A když jsme skočili z Cheyenne Mountain do Patagonie, naše roje zůstaly tam. Jistě se rozptýlily jako obyčejné hnilobné bakterie, ale nejspíš je tam zlikvidovali ionizátory... jedině Jitka je mohla mít v kapsičce na krku, kterou jí nějakým nedopatřením nechali...

„Mám je,“ řekla ulehčeně. „Ale je jich málo. Měla jsem si před skokem stáhnout svůj roj, ale to jsem myslela jen na odskok slašudem, ne na bakterie...“

„Zaplať pámbu, že jsi dokázala ten slašud!“ řekl jsem.

„Jenže jak se tak koukám, tady je není na čem rozmnožit,“ posteskla si.

„Hlavně že máš nějaké bakterie a nejsme úplně bezbranní,“ těšil jsem ji.

„Proto by bylo lepší skočit k těm Maorům... jestli je tam tepleji...“

„Dobře, zkusíme to,“ vyvinula se mi z náruče. „Ale postav se taky, nebo si kecneš na kostrč!“

Postavili jsme se tedy oba a objal jsem ji. Bylo jedno, jestli objímám já ji nebo ona mě, hlavně že to šlo.

Tentokrát bylo to trhnutí dvakrát po sobě. Při prvním jsme vlétli do černé tmy - pochopil jsem, že jsme v Patagonii, jenže to trhlo ještě jednou a předběhli jsme Slunce, protože tady bylo ještě světlo - a zaplat'pámbu tepleji než v Patagonii i v Africe.

„Jsme na západní výspě ostrova South East Island nedaleko od Nového Zélandu,“ řekla Jitka.

Chathamovy ostrovy u Nového Zélandu - západní pobřeží South-East-Islandu

↔ Chathamovy ostrovy u Nového Zélandu - západní pobřeží South-East-Islandu

Mohli jsme si konečně oddychnout, protože tady bylo opravdu tepleji. Proti Patagonii i proti Africe. Jitka si zase na mně vyžádala, abych se otočil, a pak si upravila tričko do původní podoby - rozebrala sešití rukávků zavíracími špendlíky, které si zase uložila do pouzderka, a tričko si oblékla normálně.

„Jsem tak ráda, že jsme to přežili!“ vzdychla si.

„Výborně!“ pochválil jsem ji. „Tady to vypadá veseleji!“

Stáli jsme na kraji propasti, dole pod námi se tříštily mořské vlny o pobřežní skaliska a za námi se tyčily vysoké sloupy. Nebyl to pískovec ani dolomit, ale čedičové sloupy, ale nebylo pochyb, byly to zdejší Fraktálové skály.

„Je to tu ale dost pusté,“ dodal jsem, když jsem se rozhlédl.

„Tenhle ostrov není oficiálně vůbec obydlený,“ řekla Jitka. „Občas sem zabloudí lovci. A někde tu má být oficiální kempink, ale jednak je odsud dál a za druhé kdoví, jestli je v provozu.“

„Jitko, pozor!“ vykřikl jsem v té chvíli. Křiknout by však bylo málo. Skočil jsem k ní a strhl ji k zemi.

Takže dlouhý opeřený šíp proletěl tam, kde měla ještě před chvílkou záda, ale teď nám oběma jen zasvištěl nad hlavami.

„Maorové!“ vykřikl jsem.

Situace nebyla záviděníhodná. Měli jsme holé ruce, kdežto tři potetovaní válečníci luky a šípy. Jitka měla bakterie, ale měla jich sotva malou slzičku a neměli jsme na čem je pěstovat. Tak malý roj by se pohyboval příliš pomalu a mohl by minout cíl. Potřebovali jsme získat aspoň pár minut a k tomu aspoň nějakou organickou hmotu. Bakterie by vzaly zavděk i ptačím trusem, ale jako na potvoru byly kolem nás jen holé skály.

„Jindro!“ vykřikla najednou Jitka. „Mezi Fraktálové Skály! Tam jim zmizíme!“

Vyskočili jsme a tryskem se rozběhli k čedičovým sloupům. Maorové nás následovali. S překvapujícím střeleckým přepadem neuspěli, ale teď se hnali za námi. A bylo mi jasné, že nás dohoní, pokud... Jitka měla pravdu, jedině Fraktálové Skály nás mohly spasit, pokud Jitka dokáže prostor mezi nimi správně zkroutit.

Doběhli jsme tam bez dechu a v mezeře mezi sloupy jsme se ještě ohlédli.

Maorové se zastavili a neběželi za námi. A nepokoušeli se ani střílet, i když měli luky v ruce.

„Hele, oni se zastavili!“ upozornil jsem na to Jitku, která se také zastavila a ohlédla.

V té chvíli na nás cosi zakřičeli. Nečekal jsem sice, že bych jim porozuměl, maorštinu určitě neovládám, ale ukázalo se, že na nás křičí anglicky, i když příšernou angličtinou.

„Prokleté bílé krysy!“ proklínal nás ten nejvíc potetovaný. „Znesvěcujete naše posvátné útesy! Za to zemřete! Oba! Ať vás naše posvátné útesy spolknou zaživa!“

„Jaké posvátné útesy?“ odpověděla jim Jitka drze. Také musela křičet, aby překřičela řev příboje v hloubce pod námi.

„Stojíte přímo u nich!“ odpověděl nám Maor. „Znesvěcení je už vstoupit do jejich stínu! Ať vás posvátné útesy spolknou zaživa! A jen mrchožrouti vynesou ven vaše kosti! I kdybyste do skalních čelistí nevstoupili, pak to znesvěcení potrestáme my!“

„Aha,“ řekla Jitka ke mně normálním hlasem. „Fraktálové Skály tady zřejmě spolklly pár vetřelců, kteří se v nich nevyznali. To je docela možné. A zdejší Maorové si z nich udělali božstvo.“

„Pojďte nás tedy ztrestat!“ zavolala drze na Maory.

„Jestli za námi půjdou,“ vysvětlovala mi chvatně, „musíme honem vběhnout do nějaké smyčky a ty habány zavřít do druhé. Kdyby se za námi rozběhli, popadni mě za ruku a nech se vést. Ukážu jim, koho ty »útesy« spolknou zaživa!“

„Chceš je v tom bludišti uvnitř nechat?“ otrásl jsem se.

„Stříleli po nás, nebo ne?“ opáčila. „Chtěli nás zabít! Jen je nelituj! Oni by nás taky nelitovali!“

„Jenže to má jednu vadu,“ podotkl jsem. „Oni sami se do těch skal neodvážjí. Znesvětili by je. Takže je tam nezavřeš.“

Jitka se zarazila. To byla pravda, Maorové se dál neodvážili. Ze skal měli opravdu respekt! A pověra měla větší sílu než jejich vztek na nás, »prokleté bílé krysy«.

„Tak víš co?“ napadlo ji něco jiného. „Vyprovokujeme je, aby na nás vystříleli všechny šípy a ukážeme jim, že nás jejich posvátné Skály nespolknou. To by v tom byl rarach, aby nás ještě nezačali uctívat!“

„Bojíte se nás potrestat?“ zakřičela na ně. „To nemáte luky a šípy? Zbabělci!“

„Ani šíp nesmí znesvětit posvátné útesy!“ dostala obratem odpověď. „My tu na vás počkáme! Až opustíte jejich stín, našim šípům neuniknete! Však vás hlad odtud vyžene!“

S těmi slovy si dva pohodlně sedli na zkřížené nohy, kdežto třetí se otočil a zmizel pod svahem. Bylo to jasné. Dole mají člun, dva tu zůstali hlídat a třetí pojede pro posily.

„Tak tohle ti taky nevyšlo,“ pokrčil jsem rameny.

„Víš co?“ řekla Jitka kurážně, „My do těch skal vejdemo a klidně potom vyjdeme druhou stranou. Se mnou se nemusíš bát. Na tyhle primitivy to musí udělat dojem, nemyslíš? A kromě toho jim můžeme zmizet třeba do Afriky, tam už bude možná den.“

Pravda, stíny skal se už prodlužovaly. Vlastně už je večer, kterému jsme utekli, ale teď nás opět dohonil.

„Pojď, jdeme!“ popadla mě za ruku.

Vstoupili jsme mezi skály a musím uznat, ty černé čedičové sloupy působily zlověstněji než náš milý český pískovec. Otrásl jsem se, ale podvolil jsem se a Jitka mě vtáhla do mezery mezi prvními dvěma sloupy. Oba Maorové v té chvíli začali nahlas zpívat.

„Božstvo skal, shlédni na nás pokojně!

Božstvo skal, přijmi naši oběť a roztrhej ji!

Božstvo skal, nasyť se jejím masem a nás nech být!“

Pak totéž zopakovali maorštinou, takže jsme nerozpoznali ani jedno slovo. Ale ta stejná jednotvárná melodie ukazovala, že je to nejspíš totéž.

Jitka se na ně naposledy otočila a zakřičela:

„Měla jsem pravdu, že se nedokážete civilizovat! Zůstanete navždy hloupými divochy!“

„Zmlkni, rasistko!“ dostala od nich odpověď. „A jdi mezi ty čelisti, ať vidíme stříkat krev!“

„To se načekáte!“ zakřičela. „Mě skály poslouchají, víte?“

A vtáhla mě dál, odkud už na ně nebylo vidět...

„To by mě zajímalo, odkud znají slovo »rasistko«!“ odfrkla si nesouhlasně.

„Pověř plno, angličtinu znají jen trochu, hlavně se naučili bílým nadávat do krys a titulovat je »rasisti«. Heršof, to je snad celosvětový mor!“

„Máš pravdu,“ řekl jsem. „Který idiot to ty gorily učí?“

„Nejsi taky trochu rasista?“ ušklíbla se na mě. „Titulovat je »gorily« je doopravdy rasismus!“

„Gorily říkám tupým vazbám, které mají jedinou přednost - obrovské bicepsy,“ řekl jsem. „Mohou být pro mě za mě bílé jako černé, v tomhle

směru jsem barvoslepý! A mohou to být prostí černí vojíni stejně jako bílí generálové.“

„No - aspoň že tak!“ spokojila se s mým vysvětlením.

Jenže v té chvíli se zastavila a strhla mě, abych i já zastavil.

„Jindro, buď tiše!“ okřikla mě, i když jsem byl jako pěna.

„Co je?“ zajímal jsem se.

„Tak - s tímhle jsem se ještě nikdy nesetkala,“ řekla skoro šeptem, jako by se bála, že nás někdo - nebo něco - uslyší.

„Co se děje?“ zeptal jsem se jí také šeptem.

„Cítím Fraktálové Skály,“ řekla tiše. „Jenže do dneška jsem se chlubila, že znám všechny... ale tyhle fakt neznám...“

Chvíli jsme oba jen tak stáli. Já jsem necítil nic, ale Jitka... Je přece nejcitlivější topoložka...

Jenže co tak asi mohla cítit? Fraktálové Skály v Čechách necítila ani když jsme byli v Africe skoro na stejném poledníku s Čechami. Tady jsme na úrovni Nového Zélandu, nebo spíš ještě o něco dál na východ do Pacifiku. Nad námi je co? V Japonsku ani v Číně žádné Fraktálové skály nejsou. Co to teda může být?

„Půjdu se tam podívat,“ řekla najednou rozhodným tónem.

„**Půjdeme** se tam podívat,“ opravil jsem ji důrazně.

Na okamžik se zarazila, ale pak pokrčila rameny.

„Dobře, půjdeme,“ svolila a objala mě.

Následující trhnutí jsem čekal, ale co po něm následovalo, na to jsem připravený nebyl. Jitka ostatně také ne.

Kolem nás náhle přšel popel a dusili jsme se sirným dýmem jako v nějakém pekle. Taktak se nám podařilo rozhlédnout se. Byli jsme zřejmě na svahu nějaké sopky zrovna v době, kdy byla aktivní a sypala na nás popel. Naštěstí nebyl horký, ale promíšený s dusivým dýmem, zkrátka nic příjemného. Instinktivně jsme se oba dali na útěk, Jitka se mě držela za ruku, klopytali jsme, a zase vyrovnávali rovnováhu, byl to zkrátka šílený útěk z pekla.

„Jitko, co je tohle?“ křičel jsem na ni, abych přehlušil hukot pod našima nohama.

„Nevím,“ odpovídala nešťastně. „Tohle fakt neznám!“

„Jsme vůbec ještě na Zemi?“ napadlo mě.

„To jistě ano, ale opravdu nevím, kde!“

Najednou jsem sebou trhl. Přímo před námi se zdvihaly skoro charakteristické obrysy Fraktálových skal, Jenže tyhle byly naprosto odlišné od ostatních. Byly to rozžhavené sloupy, ovíjené plamennými jazyky, mezi nimiž se řinuly kotouče dýmu.

„Hele, Jitko!“ zabrzdil jsem a ukázal na ně.

Pohlédla na ně a přímo jsem cítil, jak se otřásla.

„Fuj, to je hnus!“ vyhrkla.

Jenže se zastavila a navzdory hukotu pod našima nohama se jakoby zaposlouchala.

„Jindro, pojď za mnou!“ řekla najednou velitelským tónem.

A vykročila přímo mezi ty hořící skalní desky.

„Neblázni, Jitko!“ pokusil jsem se ji zastavit, ale nedala se a táhla mě veškerou svou silou dál.

„Jindro, teď se mě na nic neptej a poběž se mnou!“ obrátila se na okamžik na mne. „Proběhneme tím - a za tím už bude klid, cítím to, věř mému citu!“

Těžko se tomu však dalo uvěřit. Ty skály nevypadaly vůbec stabilně. Zdálo se mi, že se kymácejí. A nejspíš to ani nebylo jen zdání, žhavá kamenitá půda se nám hýbala pod nohama. Vypadalo to, že se překotí a připlácnou nás k zemi jako mouchu plácačkou, aby nás současně připláclly a upekly - jako na lávovém grilu. Měl jsem co dělat, abych nezačal křičet strachem, jenže Jitka mě táhla dál přímo do toho pekla... přece ji nenechám, aby tam šla sama...

Vběhli jsme mezi ty hořící skály.

V té chvíli jsem si představil, že takhle se musí cítit kuřata v »Kuřecím ráji«, což je stánek, kuřecí gril, který jsem při prvním spatření překřtil na »Kuřecí peklo«, protože kuřata se tu musela na grilu cítit jako v pekle a ne jako v ráji...

Rukou jsem si kryl hlavu, druhou jsem se držel Jitky a oba jsme klopýtali do rozžhavených skal. Připlácnou nás oba, nebo to ještě chvílku vydrží?

Jenže Jitka měla pravdu. Hořící skály byly jen zkraje. Když jsme proběhli kolem dvou - tří hořících sloupů, další už tak horké nebyly a pak byly sloupy opět studené, šedé, pískovcové... skoro jako ty naše milé skalní sloupy v Čechách...

Vyšli jsme z Fraktálových skal na druhé straně.

„Jitko, ty snad víš, kde teď jsme?“ obrátil jsem se na ni.
„Počkej,“ zastavila se. Pak jako kdyby začichala jako pes, jenže potom se na mě obrátila s nefalšovaně rozzářenou tváří.
„Tyhle přece znám!“ vykřikla nadšeně.
„Víš, kde jsme?“ pobízel jsem ji.
„Tohle je Sedmý Fraktál! Tady nikdy žádná brána nebyla! Já se snad z toho zblázním! Jenže teď tu je a ať je to jak chce...“
„Kde vlastně má být ten Sedmý Fraktál?“ vybuchl jsem.
„No přece u nás, v Saxamuru!“

----- Poznámky:

Domů

Teď už jsem se vůbec nevzpíral. Jitka byla na koni, tady to znala jako své boty. Nejprve jsme se obrátili a znovu vešli do těch Skal, jenže už jsme nevyšli u sopky mezi hořícími sloupy čediče, či co to bylo. Teď jsme vyšli mezi skalami v poušti, kolem nás jen skály a písek.

„Tam za tím velkým balvanem je Messerschmitt!“ ukázala mi na velký balvan. Odsud nebyl vidět, proto ho od války nikdo neobjevil, až Jitka, když tu hledala zatoulané drony...

„Ale nemáme čas, jdeme dál,“ opět mě obrátila a vplížili jsme se znovu mezi skály.

„Vracíme se - a nevracíme se,“ komentoval jsem to.

„Vracíme se, jenže jsem mezitím přehodila výhybku,“ řekla Jitka sebevědomě. „Skály reagují na telepatii, stačí jim opravdu málo a vedou jinam, vždyť jsi to už se mnou zažil mockrát!“

„Zažil,“ přitakal jsem. „Ale vždycky mě to znovu fascinuje, jak se tu vyznáš a jak tě Skály poslouchají.“

„Jsem zkrátka topoložka!“ usmála se na mě vítězně.

„Nejlepší topoložka v Saxamuru!“ dodal jsem obdivně.

Ještě mezi Skalami jsme vkročili na asfaltovou cestu. Prostě tu asfalt končil do ztracena a pokračovala písčítá cesta, jenže jsme šli opačným směrem, takže jsme nakráčeli na starou asfaltku. To už mi bylo jasné, že jsme skoro doma. A také jsme zakrátko vyšli ze Skal na dohled od městečka.

Před námi bylo město Saxamur.

Konference o analýze současného stavu Saxamuru a jeho války se Spojenými státy se účastnilo tolik zájemců, že se málem nevešli do Velkého sálu obecního domu. Přišli příznivci i odpůrci zasahování na Zemi, protože to, co se událo v poslední době, si tu pozornost opravdu zaslouhovalo. Děje na Zemi tentokrát zasáhly až do Saxamuru a dotkly se tak všech.

Američané zničili termonukleární bombou Fraktálové Skály Québec. Byl to první ničivý zásah člověka do struktur Fraktálů a měl pochopitelně víc následků než jen to, že se jedny Fraktálové skály na Zemi vypařily se vším všudy, i s podkladovou skálou.

Zničení Fraktálových Skal se projevilo i v Saxamuru.

Celý ostrov zachvátilo zemětřesení srovnatelné s podobným zemětřesením roku 1915. Saxamur se na několik dlouhých minut rozhoupal jako vlny na vodě, místy vzniklo několik tornád, které vyvracely stromy i s kořeny. Domy v Saxamuru jsou naštěstí tak pevně stavěné, že se opět nikomu nic nestalo a když zemětřesení opět utichlo, bylo všechno jako dřív - až na pár prasklin, širokých až metr a hlubokých deset metrů, táhnoucích se napříč ostrovem. Ty časem zmizí, vodní eroze je brzy zahladí.

Všichni si však uvědomili, že se děje něco, co se může dotknout i lidí, kteří tomu dosud nevěnovali pozornost.

Američané na naše zničení použili neúměrné prostředky. Bylo to jako jít kanonem na vrabce. Navíc zbytečně. V kritickou dobu se tam nikdo z nás nenacházel, nebyly tam ani karavany, jen jeden koblížkovitý gežůr. Bombastické titulky amerických novin o »drtivém zničení největší základny teroristů« se s pravdou opět minuly. Ano, Američané zničili Skály, které nám sloužily jako základna k výjezdům do Spojených států, jenže bez sebemenších ztrát na naší straně. V tom hlavním tedy Američané neuspěli, jen zbytečně poničili území svých sousedů.

V Kanadě byla totiž zkáza mnohem větší. Zahynuly desítky řidičů kamionů a aut, kteří měli smůlu, že právě cestovali po jediné silnici, nacházející se v okruhu úplného zničení. Silnice vedla poměrně daleko od Fraktálových Skal, takže z ní ani nebyly vidět, ale tlaková vlna výbuchu tam dosáhla a způsobila zkázu projíždějících vozidel. Do padesáti kilometrů srovnala se zemí i kanadské lesy a při pohledu z vrtulníku na tu paseku si každý jen tiše hvízdal. Vypadalo to jako zkáza po Tunguském meteoru.

Kanada se zmohla na nesmělý dotaz, zda to opravdu bylo nutné a kdo odškodní její poškozené občany, ale s tím se Spojené státy nemínily zdržovat s poukazem na to, že obětí teroristů bylo ve Spojených státech mnohem víc, akce byla nezbytná na ochranu světové demokracie a rozhodně stála za to. Kanadčané mají být rádi, že se v okruhu totální zkázy nenacházelo žádné větší město. Američanům by ten úder stál za to i kdyby při něm zahynul třeba milion Kanadčanů.

A Kanadské protesty ustaly, jako když je sfoukne.

Úcta Američanů k lidskému životu!

Krátce před agresí Spojených států do Jugoslávie probíhala v Čechách ostrá diskuse na velice ožehavé téma „Úcta Američanů k lidskému životu“. Amerikanofilové velice hrdě prohlašovali, že Spojené státy jsou země vysoce humánní, která si lidských životů váží, a poukazovali na americké »inteligentní střely«, strefující se neomylně výhradně do vojenských cílů. A kdo tvrdil, že to tak asi není, toho ihned onálepkovali jako »ruského agenta« a zahrnuli nevybíravými, co nejvíc ponižujícími nadávkami.

Když přišly zprávy o rozbombardovaných školách, tvrdili Amerikanofilové, že »tam jistě byly vojenské štáby, čímž se školy změnilly ve vojenské cíle«. A kdo tomu nevěří, je Putinův agent a měl by se odstěhovat do Moskvy!

Jenže když přišly obrázky z rozbombardované bělehradské porodnice, Amerikanofilům došel dech i argumenty. Blekotali sice o »pochopitelném omylu«, ale museli oželet buď »inteligenci střel«, nebo humanitu Američanů. A brzy se ukázalo, že nemají pravdu ani v jednom. »Inteligentní střely« zasahovaly nemocnice, školy i jedoucí osobní vlaky a báhorka o »výlučném zasahování vojenských cílů« tak vzala za své. Nakonec přišla zpráva, která americké humanitě vzala křídla úplně. Francouzští piloti odmítli vybombardovat porodnici v Bělehradě s poukazem na to, že by to byl válečný zločin. Američané se jim vysmáli, že »mají moc slabé žaludky« - a porodnici vybombardovali sami. Nešlo tedy o omyl, ale o nepochybný válečný zločin, který ale Haagský soud odmítl stíhat, protože k tomu »není kompetentní«.

Inu, vítěze nikdo nesoudí!

A »zvláště odolný žaludek« Američanů se »osvědčil« i teď, kdy jim nevadily ani desítky mrtvých civilistů v řadách spojenců.

Jenže my nejsme mezinárodní soud v Haagu, který se proti Američanům neodvážil postavit. Nezapomeneme ani půl milionu iráckých dětí, které Albrightová označila za »přijatelnou cenu«.

Nezapomeneme a neodpustíme.

Vysvětlila se i záhada nové brány mezi Zemí a Saxamurem, která nám umožnila vrátit se domů.

Podle zpráv ze světa od našich »vandrovníků«, začala v téže době s výbuchem v Québecu nečekaná erupce sopky Karymskaja na Kamčatce. Počátek jejího výbuchu se úplně přesně shodoval s okamžikem zničení

Fraktálových Skal. Místo Fraktálových Skal Québec tedy ihned vznikly jiné. Tím se dostatečně vysvětlilo, kde jsme se s Jitkou objevili skokem z ostrova South East Island poblíž Nového Zélandu, proč tyto Skály Jitka neznala i proč se podobaly bráně do pekel. Bezprostředně po svém vzniku byly nové Skály žhavé, ale jako všechny vyvřeliny jednoho dne zchladnou. Naše štěstí bylo, že nová brána nebyla uzamčená, jako všechny ostatní, takže nám umožnila přechod do Saxamuru.

Počet bran na Zemi zůstal stejný. Je však otázka, k čemu ta nová brána bude dobrá. Kamčatka je pustá oblast, jenže Rusové mají na Kamčatce a na Sachalinu vojenské prostory, kam nikoho cizího nepustí a na všechny cizince hledí jen jako na usvědčené špiony. Naděje na založení města podobného »Vranímu Hnízdu« zde byla nulová a nejspíš bude lépe bránu zamknout a ponechat ji jen jako nouzový východ na Zem.

Při té příležitosti jsme s Jitkou navrhli odblokovat bránu na ostrově South East Island nedaleko Nového Zélandu. Ujistili jsme přítomné, že už nehrozí, aby do Saxamuru přicházeli Maorové na lov Ebažgů. Ne že by se Maorové mezitím zcivilizovali, v tom měla pravdu Jitka, když tvrdila, že jim nemůžeme věřit. Prohlásili však Skály za natolik posvátné, že se neodvažují ani vystřelit šíp do jejich stínu, natož aby tam vkročili. Jejich víra v ničivost Skal bude navíc brzy potvrzená tím, že jsme v nich zmizeli a už se neobjevíme. Maorové budou navýsost spokojeni, krvelačné Skály spolky další obět', ale tím menší ochotu budou mít narušit jejich posvátnost.

Vilík Tvrzník však poukázal na to, že předkové dnešních Maorů si ze Skal nic nedělali a klidně chodili do Saxamuru na lovy Ebažgů, takže uměli Skalami projít beze škod. A další nebezpečí dnes hrozí od turistů. Jak známo, když rozhlásíte, že něco nejde, vždycky se najde iniciativní blbec, který to vyzkouší. Branami se dá při troše štěstí projít i intuitivně a nemá smysl riskovat, že se to někomu podaří a zaskočí nás.

„...a to by byl konec naší idyly!“ zakončil svou řeč.

Tuhle větu jsem už tady slyšel, používal ji kdekdo.

Dobrá, Maorové nám tedy budou dál ukradení. Což se nedá tvrdit o Američanech. A také tady se názory lišily. Je pravda, že hlasů pro pokračování války se Spojenými státy bylo podstatně víc než opatrných hlasů proti. Ke zločinům Američanů přibyly další - zajetí našich parlamentářů a především hromadná vražda nevinných Kanadčanů. Jenže

všem bylo jasné, že se podmínky pro vyjednávání zhoršily. Nemůžete přece vyjednat s někým, kdo se rozhodl, že vyjednat nechce a bude popravovat i parlamentáře. Ale ponechat jim byť jen zdání vítězství, dosaženého podlostí a zločiny? Toho bohdá nebude, aby Saxamur z boje utíkal!

V jednom ale měli Američané nepopíratelný úspěch. Zničili naši »základnu«. V nás tím naopak probudili chuť ukázat jim, že takové vítězství je hodno starověkého krále Pyrrha, který kdysi po porážce Římanů, kteří rozhodně neprohráli lacino, prohlásil: „Ještě jedno takové vítězství a jsme zničení!“

Pojedeme tedy dál. Nepůjde to z Québecu, půjde to jinak.

Nevzdáme to.

Shromáždění se nakonec rozešlo s jasným výsledkem - dát těm namyšleným generálům najevo, že šlápli na minu. Nemáme holé ruce, ukážeme jim, co si myslíme o popravách parlamentářů!

Řekl bych, že Američany čekají *Jizerské* časy, jak vzletně řekl pan Vilibald Tvrzník. Ale spíš *Krušné*.

Nedivte se. Pan Tvrzník nevytáhl za celý svůj život paty ze Saxamuru a v Čechách nikdy nebyl.

On si ta pohoří trochu pletl.

Vztah mezi mnou a Jitkou se samozřejmě změnil také.

Předtím byla pro mě Jitka chytrá příbuzná, kterou mám na starosti, i když ona má dovednosti, které jí mohu jen tiše závidět. Pubert'áčka s bláznivými nápady, se kterou se jistě nebudu nudit, ale ke které mohu cítit jen bratrskou náklonnost. Úmyslně nechci říkat »bratrskou lásku«, protože slovo »láska« mám vyhrazené pro jeden jediný druh citu a sice mezi mužem a ženou. A není to ani sex, protože »láska« je v mých očích víc.

Jenže najednou jsem si uvědomil, že ta střapatá rozpustilá blond'atá pubert'áčka je vlastně žena. A co víc, že je po psychické stránce vyspělejší než by odpovídalo jejímu fyzickému věku. A že tahle dosud příliš mladičká žena si mě vyhlédla a jde po mně tak cílevědomě, až to musím chtě nechtě ocenit.

To nebylo náhlé vzplanutí ve společné bezvýhodné situaci v cizí vzdálené zemi na pokraji smrti zmrznutím. Jitka mě takhle cílevědomě sledovala už dřív. Ověřila si, že jinou holku v Praze ani v Saxamuru nemám. Když

zjistila, že občas pokukují po našich partáčkách Zdence a Rádě, dala si práci se zjištěním, že jsou obě zadané a tudíž jí z této strany nehrozí, že bych právě v nich našel spřízněnou duši. A že by k něčemu takovému dojít mohlo, o tom nemá cenu pochybovat. Cítím se jako normální chlap, který by měl mít také normální rodinu. Věk na to mám, dokončil jsem vysokou školu, nejvyšší čas rozhlížet se po nějaké životní družce.

Jitka využila náhlého sblížení mezi námi díky kritické situaci na hraně života a smrti, aby mi to vyklopila. Kdyby se mi vyznala jindy, mohl bych to obrátit v žert a to by pro ni bylo příliš kruté. V takové chvíli jsem ale žertovat nemohl. A o to jí šlo.

Ale také tak se rozumí, že jsem nemohl jednat jinak než jak jsem jednal. V první řadě jsem cítil povinnost upozornit ji na nebezpečí, které mohla přehlédnout. Nebudeme ideální pár, mezi námi není věkový rozdíl zanedbatelný. A nejsem ani pedofil, tu úchylku považuji za odpudivou. Říká se, že pedofil má děti rád, ale to je katastrofální omyl, či spíše lež jako věž. Kdo má děti rád, neubližuje jim. I sexem se dá ublížit, ne že ne. U pedofilů je to tím horší, že zneužívají nevědomosti svých obětí. Takže - i když jsem si v kritické chvíli uvědomil, že mám vlastně tu rozjívěnou pubertáčku rád, nezbylo mi než položit mezi nás tu lhůtu - dokud nebude plnoletá. Jako ve starých pověstech či pohádkách, kdy muž tajně, na zapřenou zastupuje svého bratra, ale do postele mezi sebe a jeho ženu položí meč a nařídí jí, aby se neptala proč. Jitce jsem ihned vysvětlil, že ani zákonem povolené zkrácení té lhůty není možné. Byl by to střet zájmů, to by se s námi táhlo léta a obtěžovalo by to i naše budoucí děti... A Jitka to pochopila a nejen pochopila, ale přijala to. Tím nám to oběma ulehčila, ale jen o trochu.

Co nás teď ale čeká? No, nebude to med. Pět let života, kdy se k sobě musíme chovat »jako bratr a sestra«, i když dobře víme, že se časem chceme vzít. Kam se hrabou náboženské řehole, kdy jsou muži oddělení od žen a naopak! Jenže to bude nutné, jinak bychom si nemohli vážít ani sami sebe, ani jeden druhého.

Jitko, Jíťo, pěkně jsi nám to zamotala!

V Saxamuru je světlo i v noci, rozcházelí jsme se za světla.

Až doma jsme si zatemnili okna, aby nás světlo nerušilo při spaní. Stačilo t'uknout do skel prstem nebo telepatií. Spát jsme ale nešli. Museli jsme si ještě ujasnit, co a jak bude mezi námi. Jitka uvařila dvoje kafe - pro jednu se snad nic nestane, když si je dá se mnou, zvláště když je to »zdejší kafe« z rostlin, které na Zemi nerostou, takže má sice chuť kávy, ale není to taková droga jako kafe na Zemi. Sedli jsme si do křesílek. Zatímco Jitka vařila kafe, postavil jsem křesílka a stolečky do jedné čáry, křesílka uvnitř, ale každé na opačnou stranu. Budeme sedět proti sobě a hovořit z očí do očí. Stolečky jsem položil tak, abychom měli každý své kafe po ruce, ale každý na své straně jen to své.

„Hodně se na mě zlobíš?“ zeptala se mě na úvod, hned jak dosedla. A opatrně usrkla horké kávy.

„Ale vůbec ne!“ ujistil jsem ji. „Nemohla jsi to udělat lépe! Bylo to v takové situaci, že mi nezbylo než vzít tě smrtelně vážně. A o to ti snad šlo, ne?“

„Neřekla bych ti to, kdyby ses nedíval po jiných,“ přiznala. „Víš, zpočátku jsem si myslela, že budeš můj otrokář a už jsem si chystala alotria, co ti budu provádět. To jsi mi pokazil, když jsi mi navrhl to »bratr a sestra«. A bylo to hned úplně jinak. Bráču jako jsi ty jsem si vždycky přála, takže mi to docela vyhovovalo.“

„Taky se mi to zdálo lepší než vztah poručníka,“ přisvědčil jsem. „Ale nemysli si, že by ti prošlo úplně všechno!“

„Já vím,“ sklopila hlavu. „Na lumpárny tě nikdo neužije, jsi na ně už trochu starý. Tím myslím moudrý, ne fousatý. Takže mi to dlouho nevydrželo. Ale když jsem viděla, jak žertuješ s Radkou, došlo mi, že bys mi jednoho dne mohl říct: »Hele, ségro, mám už nejvyšší čas na ženění, tak ti představuji svou nastávající...« a v té chvíli jsem si uvědomila, že nesnesu, abys odešel s nějakou jinou... a že tě mám vlastně ráda. Dřív bych ti ji přála, ale pak...“

„Prostě jsme se časově trochu špatně sešli,“ shrnul jsem to. „Kdybys byla o těch pět let starší...“

„Nedělal bys mi poručníka a nesešli bysme se vůbec...“

„Taky pravda,“ připustil jsem.

„Takže je to, jak jsem říkala,“ navázala na to hned. „Prostě jsme si souzeni. Osudu neutečeš.“

„No, já mám o osudu trochu jiné mínění,“ nesouhlasil jsem. „Spoléhat na osud... v Cheyenne Mountain nám chystali oprátky. Tam jsme se

chystanému osudu vzepřeli - i když jen ty jsi měla možnost něco změnit.“

„Mě tam strašně zkrouhlo, že jsem přišla o svou citlivost,“ přiznala. „To ti byla pro mě rána, to si ani neumíš představit. Ale tys pak přišel na to, že nám zůstala telepatie a tedy nejspíš i cit, že jsme přišli o bakterie, ale ne o schopnost řídit je... a teprve pak jsem se zaměřila na cokoliv slabšího než Québec... a měla jsem pravdu, i ta Patagonie byla lepší než Cheyenne Mountain...“

„Tak vidíš!“ souhlasil jsem. „A druhý bod, kdy ses vzepřela osudu, bylo když tě napadlo, že vlastně nejsme bratr a sestra. Pro mě to bylo jasné. Jsme příbuzní, takže bude nejlepší vystupovat rovnou jako bratr a sestra, což znamená, že mezi námi dvěma, až na pár zlomyslností, nemůže být nic. Sestra není ženská - a basta. Ale takhle... zkrátka jsi to vyřešila nejlépe, jakékoliv jiné řešení by bylo horší. Uznávám ti to.“

„Takže si na sebe počkáme,“ uzavřela to.

„Ale téhle nástraze osudu se vzpírat nebudeme,“ dodal jsem s úsměvem.

„Ovšem jen s tím odkladem,“ doplnil jsem hned.

„Chápu,“ přikývla. „I když bys mi mohl tu a tam dát občas aspoň bratrskou pusu.“

„Jo, ale jen na tvářičku,“ připustil jsem. „A ne na veřejnosti, aby nebyly řeči. Řeči asi stejně budou, ale nesmíme je přiživovat. Ale spát budeme každý v jiném pokojíčku, aby nás nic nelákalo. Jasně, ségra?“

„Jasně, brácho!“ řekla, ale dost kysele. Kdoví, jestli si to už nemalovala úplně jinak... ale to by fakt nešlo.

Moje babička ráda říkala starodávné veršované prűpovídky a jedna z nich na tohle seděla.

**At' si srdce radost cítí,
náš svět to tak nechce mítí.**

**Dřívě nežli zajíček,
musí býti trávníček.**

Takže - mám holku. Jinak, než jsem čekal, ale je to holka hezká, i když musí ještě trochu vyrůst, ztratit dosavadní hranatost a »zakulatit se«. Všiml jsem si - je to znát i skrz tričko - že nosí podprsenku. A něco v ní už má, jinak by ji nenosila. Ale vždyť je jí teprve třináct! Už za rok bude vypadat

jinak... a což teprve za dva, za tři... V šestnácti si holky hrají na »úplně dospělé«, i když to občas přeženou...

Ale - nevím proč - se mi v hlavě vybavila chmurná balada Petra Bezruče »Labutinka«. O chlapovi, kterému nechtěli rodiče dát dívku, že je »ještě mladá«, takže se rozhodl, že si na ni počká. Jenže pak - pro Ostravu a okolí je to typické - se dozvěděl, že se mezitím spustila a je z ní prostitutka. Byla to Bezručova vlastní zkušenost? Kdo ví?

Ale ne! Tohle se v Saxamuru neděje! Saxamur je jen taková větší vesnice, tady se tyhle velkoměstské věci nedějí.

A Jitka na takovou potvoru nevypadá.

Snad to půjde...

Úder blesku

„Děláme to špatně!“ řekl pan Stanislav na následující poradě v obecním domě. Probírali jsme, jak média ve Spojených státech neustále překrucují skutečnost. Jsme pro ně jen banda teroristů, která dostala od hrdinných Američanů pořádně na frak, což prostí Američané už několik dní po celých Státech bouřlivě oslavují.

Asi by je zchladilo, že jsme neměli jedinou ztrátu. Jenže podle jejich médií jsme přišli již o stovky fanatických bojovníků, zatímco nám se podařilo pouze zákeřně vyvraždit Kongres. To už utajit nešlo. Zato úspěšně zapřeli zkázu velitelství CIA v Langley, stejně jako naše snahy o vyjednávání.

S teroristy se přece nevyjednává!

„Když se to nedá protlačit v Americe, zkusíme to jinde. Navrhují likvidaci některé vojenské základny v Evropě spolu s letákovou akcí přímo v té zemi. Tam to snad neututlají.“

První návrh byl na základnu Bond Steel v Kosovu. Jenže ta je mimo centrum Evropy a i kdyby se jí podařilo zlikvidovat, dalo by se to snadněji ututlat.

Takže padl návrh na základnu Rammstein, nacházející se v Německu poblíž Francie. Ani její likvidace nebude snadná. Je na ní více než třicet tisíc vojáků, jsou tam uskladněné atomové hlavice a obecně je to jedna z největších základen mimo území Spojených států. Zato bychom mohli podniknout letákovou akci nejen v Německu, ale i v sousední Francii, odkud je tam co by kamenem dohodil.

Nakonec jsme se na tom shodli. Objednáme si penzion do třiceti kilometrů od základny, kde se normálně legálně ubytujeme. Útok podnikneme v noci, nikdo nás nebude podezírat, oficiálně budeme přece spát.

Ještě jsme museli vymyslet, proč se chceme ubytovat, ale to nehrálo roli. Nějaká záminka se najde.

A samozřejmě jsme si zase natiskli větší množství letáků. Tentokrát jsme text nedělili na »Vyhlášení války« a »Nabídka na příměří«, ale učitel Stehlík si na to sedl a vymyslel lepší variantu. Bylo v ní oboje, byly tam oba původní texty, ale byly tam všechny naše dosavadní akce i s protiakcemi našich protivníků, kde jsme hlavně zdůraznili atomový úder Spojených států na území pro ně spřátelené Kanady, spojený s množstvím zbytečně

zmařených lidských životů, chystaná poprava parlamentářů, což se dá chápat jako obzvlášť odporné porušení obecných pravidel... ale na konci bylo zdůvodnění, proč chceme napadnout základnu Rammstein.

»Všechny naše akce, podniknuté na území Spojených států, se médiím podařilo utajit před světem, i když šlo o tak významné objekty jako Kongres nebo sídlo CIA v Langley. Domnívali jsme se, že zničení významných objektů upoutá pozornost Američanů i celého světa. Chceme jednat, ale veřejně a ne potají, aby mohli Američané naše vyjednávače beztretně likvidovat. Ve Spojených státech jsme zveřejnění nedosáhli. Rozhodli jsme se proto přenést naše akce proti vojenským silám jinam, kde bude větší šance, že se to dostane na veřejnost a donutíme tím představitele Spojených států vyjednávat. A dokud nezačnou Spojených států skutečně seriózně jednat, budeme dál ničit jejich vojenské síly a s nimi ty, kdo je budou podporovat a financovat. Nezakrýváme, že je naším cílem odzbrojit Spojené státy a nejen je. Nemusí to být fyzickou likvidací vojáků, ale dopadne to tak, když odmítnou vyjednávat. Můžete vojáčky litovat, ale uvědomte si, že si vojenskou kariéru zvolili sami a dobrovolně s vědomím, že budou zabíjet. Otcové tam dávají své syny na vojnu s nadšením, že sice budou vraždit, ale budou zajištěni. A to chceme změnit. Dobře placené vraždy už musí jednou skončit! Nám se zabíjení nelíbí, ale zastavíme naše akce, až dosáhneme cíle - míru na celém světě. Může to být hned, může to být po milionech mrtvých. Spolehněte se, že vytrváme.«

Vytiskli jsme naše letáky anglicky, německy a francouzsky. Přeložili je znalci těchto jazyků, většinou bývalí »vandrovní«. A přichystali jsme si je do menších balíčků.

Povezeme je s sebou...

Vyjeli jsme ve dvou automobilech, zapůjčených ve Vraním Hnízdě. První řídil Standa, spolujezdkyní byla Jitka a vzadu jsme se mačkali já, Borek a Michal. Ve druhém řídil Éda, vedle něho seděla Zdenka a vzadu byli Hynek, Jarda a mezi nimi Ráďa. Pohodlí jsme tedy moc neměli, ale cesta nám uběhla rychle a do pensionu jsme dorazili navečer. Tam už nás čekali s rezervovanými pokoji, čtyřmi dvoulůžkovými a dvěma jednolůžkovými. Jednolůžkové dostali Jitka a Standa, Ráďa s Zdenkou dostaly společný pokoj o patro nad ostatními a my chlapi jsme se podělili o zbytek. Na mě

vyšel Michal, další obsadili Éda s Jardou a poslední pokoj zbyl na Borka s Hynkem.

Rozdělení po dvojicích nám nevadilo. Všichni přece máme telepatii, takže se domluvíme i skrz zdi a dveře. První klon dostal na starost Standa. K základně jsme měli něco přes třicet kilometrů, nejvyšší rychlost bakterií je kolem dvaceti kilometrů za hodinu, takže my ostatní jsme měli hodinu a půl pauzu. Ráďa a Zdenka se na pokoji zamkly, kdežto my ostatní jsme se brzy sešli dole ve společenském sále, kde už se bavilo jedenáct jiných hostů. Až na dva Holanďany to byli Němci, což nikomu nevadilo. Němci s Holanďany obsadili pro sebe terč se šipkami, byli u toho hluční a pokřikovali na ostatní. Tři Němky se zřejmě znaly z dřívějšího a vytvořily skupinku, kterou jsme my Češi ihned překřtili na »pavlačový kruh«, ostatní jen sledovali velkoplošnou televizi, kde se ještě před naším příchodem dohodli na nějakém německém sitcomu, kterému se občas pochechtávali synchronně s pochechtáváním v pozadí.

Jestli něco nesnáším, tak to jsou stupidní sitcomy, v pozadí provázené klakou, co divákům okatě napovídá, kdy se mají smát.

Kupodivu z nás Čechů jsme neuměli německy jen tři. Já, Jitka a Borek. Hynek se zkoušel dát do řeči s Němci, kdežto my, co německy neumíme, jsme předstírali sledování televize, přičemž jsme se občas uchechtli s ostatními a občas jen s chechtotem na pozadí, aby to vypadalo, že sledujeme oč jde.

Zábava nám uběhla jako nic a po ní jsme postupně začali odpadat. Ne všichni naráz, ale nejprve my, co neumíme německy, po nás se postupně odpoutávali ostatní. Celkově to vypadalo, jako že jsme strávili příjemný společenský večer, ale pak jsme jeden po druhém odešli spát. Po dlouhé cestě nebylo divu.

Nic ale nebylo vzdálenější skutečnosti.

Standa mezitím doletěl skoro až k základně. Pomohl mu vítr v zádech, který mu cestu zkrátil na polovinu. Na dohled od cíle začal pěstovat bakterie, aby mohl začít oddělovat roje pro ostatní, my jsme je přebírali a zamířili každý podle plánu na první noc.

Úder tady pochopitelně nikdo nečekal.

Vyšla na mě vojenská kasárna, bylo to poměrně snadné. Je tu spousta vojáků pěkně pohromadě, když roj vletí do místnosti, kde už většina mužů buď spí, nebo se k tomu chystá, nevznikne ani náznak poplachu. Místnost

po místnosti probírám skoro jako obilí kombajnem, po desítkách a stovkách. Nevadí mi, že je tu už tma, bakterie »nevidí« světlo, tmě ani barvy, jen rozhraní hmoty, to je snad ještě lepší než kdyby místnosti byly osvětlené.

Jitka čistila důstojnické domky. Bylo to složitější, nebydlelo jich tolik pohromadě, ale Jitka už to brala rutinně a měla jich »na svědomí« už také pěknou řádku. Museli jsme spěchat. Dnešní noc bude ještě pohodová, jenže ráno vypukne poplach a všechno bude zase trochu jinak. Čím víc Američanů zlikvidujeme dnes v noci, tím méně jich zbude na další dny, kdy se dalo čekat, že se začnou chránit. Ne že by jim to pomohlo, ale každý zmatek nás zpomalí. A kromě toho už tu nebude koncentrace vojáků tak vysoká. Tuto noc je kosíme po desítkách jako kombajnem, zítra to půjde jen po jednom jako kosou.

A ostatní se také činili. Dnešní noc bude pro Američany v Německu nejčernější nocí tohoto tisíciletí. Ale opravdu bych byl radši, kdyby ti pupkáči ze štábů konečně pochopili, že je nejvyšší čas uznat porážku a stáhnout se.

Beztak jim nic jiného nezbude.

Kolem páté hodiny ráno nás zastihl telepatický dotaz Standy na počet zlikvidovaných Američanů.

»Nemusí to být přesné, stačí odhad,« chtěl vědět Standa.

Odpověděl jsem mu, že to odhaduji na dva a půl tisíce, ale co já vím, například Jitka, se kterou jsem byl občas ve spojení, má počty podstatně nižší. Zato má na kontě jen důstojníky, kdežto já jsem se dostal do hromadných ubikací mužstva.

»Počty od Jitky už mám,« odvětil Standa a odpojil se.

Krátce před šestou mě Standa kontaktoval podruhé.

»Jindro, jestli nemáš právě rozjetou nějakou hodně vydatnou ubytovnu, další už ani nezačínej,« navrhl mi. »Myslím, že bude lépe naši akci ukončit. Zřejmě jsme způsobili Američanům větší ztráty než Němci v bitvě v Ardenách. A zdá se, že právě vypukl poplach. Rozpusťte roje a sejdeme se v restauraci u snídaně.«

»Myslíš si, že to postačí?« zeptal jsem se ho.

»Myslím si to,« odvětil. »Uvědom si, není nutné vyvraždit základnu do posledního muže. Počkal bych v penzionu, jaká bude reakce zdejších médií. Kdyby to zametala pod koberec, můžeme zítra v noci pokračovat. Jestli z toho bude dostatečná aféra, pak jsme tak jako tak vyhráli.«

»Máš pravdu,« odpověděl jsem mu. »Kdy bude snídaně?«

»Tak za hodinku,« odvětil Standa. »Dřív by to nepůsobilo dobře, večer jsme přece tvrdili, jak jsme utahaní. Jestli se ti ještě podaří usnout, zkus to, ať nepadáme všichni.«

»Rozumím, už spím,« odvětil jsem.

Naštěstí jsem byl opravdu ospalý. Po cestě i po noční bitvě. Těžko říci, co bylo horší. Rozpustil jsem svůj roj po vyvraždění ubytovny mužstva - až tam někdo vkročí, uvítá ho strašný zápach - otočil jsem se na bok a v minutě jsem nevěděl o světě.

To tedy byla noc!

Vzbudili mě až na desátou. Prý jsem spal tak tvrdě, že mě telepaticky nedokázala probudit ani Jitka a Standa rozhodl, aby mě nikdo nebudil. Jitce se to podařilo až později, to už byli všichni dole ve společenské místnosti.

Němci tam zasvěceně probírali hromadnou vraždu, neštěstí anebo o akci mimozemšťanů? Hovořili pochopitelně o základně, takže se zpráva o našem útoku konečně dostala mezi lidi. To ještě nic neznamenalo, dokud se to nedostalo i mimo město do médií. Ale už když jsem vstal a přiloudal se dolů, objevilo se to ve zdejší televizi. Zdá se, že tentokrát se to na veřejnost dostane. Zatím jen v Německu, časem snad i do Ameriky.

»Myslím, že jsme vyhráli,« komentoval to Standa telepaticky. »Navrhuji sbalit si pět švestek a vrátit se do Saxamuru.«

»To už jsme skončili?« podivila se Zdenka.

»Účelem bylo vyvolat takovou katastrofu, aby se konečně dostala do televize,« řekl Standa. »Když se to tam objevilo, vyhráli jsme a další pokračování akce postrádá smysl. To už by bylo jen samoučelné vraždění a to ani nepotřebujeme. Naopak by nám to mohlo u veřejnosti ještě škodit.«

»Takže jedeme domů?« přidala se Ráďa.

»Ještě rozhodíme letáky,« rozhodl Standa.

Tahle akce byla pro nás kupodivu nejnebezpečnější, protože jsme ji museli udělat osobně. Přitom by nás mohla zdejší Policie zadržet a případně i

zatknout.

Smůla byla v tom, že dálkové přeskoky »slašud« zvládla jen Jitka. Tvrdila, že to z jejich kursu konaného u Ebažgů nedokázal nikdo jiný, ale hned dodala, že tohle dokáže i z Ebažgů jen jeden z tisíce. Kursů se konalo víc, ale o nikom dalším neví. Ti, co se to přece jen naučili, skákali nanejvýš sto až pět set kilometrů, což by do Vraního Hnízda nestačilo.

Standa si zapsal úkol projednat s Ebažgy další kurs, co kdyby se objevil další talent, ale teď to byla hudba budoucnosti.

Napadlo mě, jak to vymyslet. Jitka k uskutečnění dálkového skoku potřebuje dvě souřadnice - vlastní a cílovou. Umístění cíle může získat různým způsobem. Předně zaměřením na některou Fraktálovou Skálu, tam je cílem vždy plošina před první skálou a kdyby nebyla volná, Fraktálová Skála se ani nehlásí. Fraktálové Skály jsou poměrně silným zdrojem telepatie, ale nejsou vždycky dostupné. Telepatické zaměřování na ně funguje nejvýš na deset tisíc kilometrů, dál už měla i Jitka problémy. Druhou možností je vycítit souřadnice někoho z nás. Také to jde jen asi do deseti tisíc kilometrů, navíc se Jitka musí dozvědět, kterým směrem je na straně cíle volno, aby se tam vešla. Třetí možností je přeskok na přímou viditelnost. Tak se mnou skočila v Cheyenne Mountain ze zamřížované cely do uličky. To prý dovede více lidí, vyžaduje to ale přímou viditelnost, jinak by přeskok slašud mohl dopadnout špatně. Jitka se mi už zmínila o možných haváriích.

A právě těchto jejích schopností jsme mohli dnes využít.

Znamenalo by to, že nasedneme do obou automobilů a hned vyrazíme, abychom odjeli aspoň sto až dvě stě kilometrů. Jedno auto pojedou rovnou domů, druhé to vezme nejprve do Francie. Jak ve Francii, tak v Německu vysadíme po dvou »nosičích letáků«, které bude Jitka odnášet přímo do Skal u Vraního Hnízda. Buďto po rozhození letáků, nebo kdyby je obtěžovala zdejší Policie.

Problém je, jak tvrdila, že se od Vraního Hnízda nezaměří na každého. Nejlépe jí to jde u mě a aby se mohla do Německa vracet, musím být tedy zde. Na některém dálničním odpočívadle proto rozvineme »základní tábor«. Řidiči s auty odjedou přímo do Vraního Hnízda, ostatní počkají se mnou. Tak můžeme být doma dříve než auty a navíc nás nebude cestovat tak velká skupina.

Jako »letákonosiči« se přihlásili Borek, Éda, Hynek a Michal, Standa a Jarda budou řídit auta. Já s Jitkou budeme v Standově autě, které pojedou rovnou do Čech, Zdenka a Ráďa pojedou s Jardou přes Francii. Rozhodnuto a odsouhlaseno všemi.

Takže jsme opustili pohostinný penzion.

„Dobře děláte,“ schválila nám odjezd majitelka penzionu. „Co se stalo to neštěstí na základně, bude tu hrozný frmol. Cizinci to tu nebudou mít lehké. Radši jeďte a dobře dojeďte!“

Netušila dobrá žena, že příčinou toho frmolu jsme my. Přála nám šťastnou cestu... jestlipak by nám ji přála, kdyby věděla, co jsme vlastně zač?

Teď jde o to, jestli se v pořádku dostaneme domů...

Ale to už jsme neviděli černě.

Změna taktiky

Cestou na dálniční odpočívadlo, kde jsme měli počkat na ostatní, mě napadlo další vylepšení našich akcí. Jitka se dnes opět vyznamenala. Do vyhlédnutého odpočívadla nás přivezl Standa, hned poté odjel do Čech, ale na druhé auto jsme nečekali dlouho. Jarda sem přivezl Ráďu s Zdenkou a Jitka je bez meškání jednu po druhé odnesla do Saxamuru. Jarda pak odjel za Standou a já s Jitkou jsme čekali, až si nás přivolají naši »letákonosiči«. Ani to netrvalo dlouho, do čtyř hodin odpoledne jsme byli všichni v Saxamuru.

Museli jsme však počkat, až dorazí Standa a Jarda, abychom se mohli radit všichni. Konečně přijel Standa, hodinu po něm Jarda a já jsem se mohl vytasit se svým nápadem.

„Mám lepší nápad na další akci,“ začal jsem. „My přece vůbec nemusíme jezdit na »místo činu«! Bakterie se dají ovládat na dálku, nerozhoduje zda na třicet nebo na sto kilometrů! Nemusíme být tedy na místě. Úplně postačí vyslat tam jednoho, kdo donese na dosah bakterie a pak je rozdělí na roje. Ty už si mohou převzít ostatní.“

„Ba ne, až z Vraního Hnízda je neuřídíme,“ namítla Jitka. „Musíme být blíž. I když asi ne tak blízko jako dosud. Odhaduji to na tisíc kilometrů, možná na dva, to by chtělo vyzkoušet. Jenže do Ameriky je to přes Atlantik čtrnáct tisíc kilometrů, to už je mimo dosah telepatie.“

„Dva tisíce to bylo od Skal Québecu do Washingtonu a to jsi mě perfektně chránila,“ připomněl jsem jí. „A z Cheyenne Mountain jsi dosáhla až do Patagonie. To bude taky dost daleko. Ano, chtělo by to vyzkoušet. Může se ukázat, že celou Evropu ovládneme z Čech, ani nemusíme opustit Vraní Hnízdo.“

„Amerika je dál,“ trvala na svém. „Z Cheyenne Mountain jsem Vraní Hnízdo vůbec necítila. Jen tu Patagonii. Z Patagonie to šlo jen do Afriky a k Maorům a od Maorů jen na Kamčatku.“

„Nebylo to také tím, že všechny Brány byly uzamčené?“

„A vidíš, to by taky mohlo být,“ připustila.

„I kdyby to šlo jen na dva tisíce kilometrů, stačilo by to,“ řekl jsem. „Jde o to, abychom byli od »místa činu« co nejdál. Do těch třiceti kilometrů se musí dostat jen ten, kdo na místo donese bakterie. Až je rozdělí na menší

roje a předá ostatním, zmizí po anglicku a nebude se vystavovat nebezpečí represí.“

„Vyzkoušíme to,“ přikývl Standa. „Samozřejmě jen když to bude nutné. Když naše poslední akce donutí Američany vyjednat příměří, bude konec. Teď musíme dát chvilku času nepříteli.“

Než si to Američané rozmyslí, my jsme vyzkoušeli, na jaké vzdálenosti jsme schopní zasahovat.

Docela se mi to cestování po světě líbilo. U jedné cestovní agentury jsme si zaplatili zčásti letecký, zčásti vlakový poznávací zájezd do Ruska pro tři lidi - jeli jsme tam já, Éda a Zdenka. Jitka zůstala v Saxamuru, ale občas se k nám vypravila skokem a vždy k nám někoho přitáhla. Na mně měřila maximální vzdálenosti, na Zdence střední a Éda sloužil jako nejnižší etalon - co zvládl on, to pak zvládl každý. Vždy když jsme poodjeli pár set kilometrů, dali jsme si test na řízení bakterií a test na Jitčino přenášení, pak jsme zase měli volno ke sledování krajiny. V několika městech jsme se zdrželi déle, průvodci agentury se nám snažili ukázat co nejvíc pamětihodností a docela se jim to dařilo.

Nebylo to však jednoznačné. Všichni z naší skupiny zvládli řídit bakterie na pět tisíc kilometrů, ale jen tři jsme to dokázali na deset tisíc a jen Jitka překonala vzdálenost čtrnáct tisíc kilometrů.

Na mě se Jitka zaměřila také na čtrnáct tisíc kilometrů, ale u poloviny naší posádky jí to přes pět tisíc kilometrů už nešlo.

Shodli jsme se nakonec na tom, že při plánování případných dalších akcí, pokud k nim dojde, omezíme náš akční rádius na pět tisíc kilometrů, což nám stačí na všechny pevniny. Většinu pevnin mimo Severní Ameriky obsáhneme od nejbližších Fraktálových skal, ale skoro všechna místa na pevninách budou dosažitelná z moří. Problémy by byly na severní části Sibíře, naštěstí tam není nic zajímavého. Obsáhneme celý svět a nemusíme být na místě.

Nezávidíme Spojeným státům jejich letadlové lodě.

Ty by spíš měly závidět nám.

Rusko vydalo oficiální protest proti pobytu americké flotily v Černém moři. Podle mezinárodních úmluv tam mohou cizí vojenská plavidla, která tam

nemají domovský přístav, pobývat nanejvýš omezenou dobu. Pak mají oblast Černého moře opustit.

Američané protest zamítli s odkazem na to, že tam jsou na pozvání vlády Bulharska - i když celý svět věděl, že to tak není. Všichni měli naopak na paměti nedávné nepodložené obvinění této vlády ze »Sofijského masakru« a hrozbě vojenského zásahu Američanů proti donedávna spojenecké zemi, od kterého Spojené státy sice na poslední chvíli odstoupily, i když Americká námořní flotila od té doby v pobřežních vodách Bulharů zůstala a z dálky to vypadalo jako přetrvávající hrozba vojenskou silou.

Bulharská vláda Američany podpořila, neboť jí nic jiného nezbyvalo. Těžko se vydávají nezávislá stanoviska, když před pobřežím trvale hlídkuje taková palebná síla, jakou představují dvě letadlové lodi s plnou podporou svých podpůrných lodí.

Rusové však trvali na dodržování mezinárodních úmluv ohledně statutu Černého moře a když se americké torpédoborce naopak pohnuly směrem k břehům Krymu, Rusové na ně nalétli dvěma neozbrojenými bitevními letadly, nesoucími na palubě pověstné ruské »chibiny«, a na pár desítek minut změnil moderní válečné lodě v bezmocné kocábky, na kterých přestalo fungovat veškeré elektronické vybavení včetně ovládání motorů.

Když Američané po odletu ruských letadel uvedli všechny své elektronické systémy opět do chodu, změnil kurs a obrátili torpédoborce zpět mezi ostatní válečné lodě flotily. A současně velitelství protestovalo proti »bezprecedentní provokaci« ruských letadel proti námořním silám Spojených států.

Rusové však tentokrát couvli ještě víc a ministr zahraničí Ruské federace odletěl do sídla OSN v New Yorku, kde na Radě bezpečnosti váhavě oznámil, že Ruské námořní a letecké síly dostaly od »poká něznakómoj armii Stounvólu22« příkaz, aby přerušily veškeré varovné akce proti silám Spojených států, jinak hrozí zatažení Ruska do probíhající »vojny Sojediňoných štatov prótiv Stounvólu23«, přičemž by mohlo dojít k nechtěným škodám na ruských ozbrojených silách.

»Spěciál'no tvjordo zapreščali približaťsja k amerikanskim avianěsuščim sudnam, patamušto tam buděť veďon samoj bolšoj udar24,« řekl doslova ministr zahraničí Ruské federace.

„Co má Ruská federace co společného s Stonewallem?“ vyskočil americký zástupce v Radě bezpečnosti.

„Nic,“ ujistil ho Ruský ministr zahraničí. „Před třemi dny se v Moskvě objevilo pár tisíc letáků, obsahujících toto varování. Ale vzhledem k tomu, že je na nich uvedený odkaz na nedávný nukleární výbuch v Kanadě, který Spojené státy vysvětlují jako úder proti teroristům, domníváme se, že jde buďto o nemístnou provokaci, nebo o skutečné vážné varování. Ruská federace proto žádá Spojené státy o bližší vysvětlení tvrzení, obsažených v tomto letáku, jehož dva exempláře připojuje k dokumentům.

Za prvé: byla proti zmíněným teroristům skutečně použita na území Kanady nukleární hlavice? (To by svědčilo o obrovském respektu Spojených států k těmto teroristům.)

Za druhé: Proti jakému cíli byl tento úder veden?

V letáku »Stonewallu« je tvrzení, že nukleární úder vedly Spojené státy proti vyklizenému táboru vojenských pozorovatelů »Stonewallu«, kde se v době úderu nikdo nenacházel a veškeré oběti na životech byly výhradně mezi civilisty v Kanadě. Kdyby to byla pravda, byl by to nejzbytečnější výbuch v historii a svědčilo by to o spěchu, s jakým Spojené státy jednaly, aniž by se přesvědčily o pravém stavu věcí.

Za třetí: Armáda »Stonewallu« vypočítává své předchozí zásahy proti armádě Spojených států: vyřazení Americké letecké základny Rammstein na území Německa a sídla CIA v Langley. Přinejmenším o letecké základně Rammstein se proslýchá, že tam nedávno došlo k nějaké velké katastrofě - armáda »Stonewallu« prohlašuje, že nedošlo k poškození budov ani techniky, ale výhradně k »eliminaci živé síly«, což rozšířeným fámám zhruba odpovídá. Můžete o těchto akcích poskytnout bližší vysvětlení?

Za čtvrté: Armáda »Stonewallu« prohlašuje, že chtěla o příměří vyjednávat přímo s velitelstvím NORAD a vyslala proto do pevnosti Cheyenne Mountain své vyjednavče, které armáda Spojených států na místě zadržela a chystala se je popravit. Tomu se podařilo zabránit a zadržované vyjednavče osvobodit, takže k popravě nedošlo, nicméně velení armády »Stonewallu« tento incident považuje za do očí bijící válečný zločin, po němž další vyjednávání se Spojenými státy není možné. Žádá proto Ruskou federaci o zprostředkování vyjednávání a mezinárodní dohled na důvěryhodné neutrální půdě, nejlépe ve Švýcarsku.

Mezi námi, to je nejostudnější obvinění armády Spojených států. Podle mezinárodních dohod z Ženevy je to válečný zločin a ... mají Spojené státy

zapotřebí obvinění z nedůvěryhodnosti? A neoficiálně mě zajímá, jak je možné osvobodit vyjednavče přímo z pevnosti, proslulé nedobytností?“

Během čtení dokumentu ruským ministrem zahraničí bylo zajímavé pozorovat obličej amerického delegáta. Střídavě bledl a rudl, chvílemi jako kdyby lapal po dechu a na konci zůstal sedět bez pohnutí, jako kdyby přemýšlel.

„Co má vlastně společného Ruská federace s tím prokletým »Stonewallem«?“ opakoval otázku zdánlivě úplně klidně.

„Nic,“ opakoval stejnou odpověď ruský ministr. „My ani nevíme, co je zač ten »Stounvól«. Pokud se nemýlím, to jméno pochází z angličtiny. Ale vy přece musíte vědět, s kým jste vlastně ve válce, ne?“

„Jméno »Stonewall« sice pochází z angličtiny, ale to nic neříká o původu těch teroristů!“ namítl delegát USA. „Pravdou je, že je považujeme za extrémně vážné nebezpečí pro celý svět. Tak vážné, že opravňuje k použití nukleární síly. Nevíme, zda údajné tábořiště vojenských pozorovatelů »Stonewallu« bylo skutečně vyklizené. Po našem nukleárním úderu se všechno se vším všudy vypařilo, takže se již nedá nic potvrdit ani vyvrátit. Uvědomte si, že konflikt nezačal ničím z toho, co jste právě uvedl. První akce teroristů totiž nese jméno »Sofijský masakr« a nebyla namířená proti armádě Spojených států, ale výhradně proti mezinárodní civilní organizaci. Druhou akcí bylo vyvraždění našeho Kongresu, kterému uniklo jen několik kongresmanů, kteří v uvedené době byli nemocní a byli doma. Třetí akcí teroristů bylo zabití našeho prezidenta a čtvrtou zabití viceprezidenta. To byly vražedné útoky proti našim nejvyšším činitelům. Chcete pochybovat o nutnosti nejtvrďšího postupu proti těmto teroristům?“

„Pokud vám opravdu způsobili tak vážné ztráty, odpovídalo by to i těm prostředkům,“ přikývl Rus. „Tedy - za předpokladu, že víte, proti komu je použijete. Tábořiště pouhých pozorovatelů se ale nezdá nebezpečné. Co vlastně víte o »Stounvólu«?“

„Asi to samé co vy!“ odsekl Američan.

„Jenže my o tom nebezpečí nevíme vůbec nic,“ přiznal bez zaváhání Rus. „Naše tajné služby na nic takového nenarazily. Nevíme odkud jsou ani kolik jich je. Samozřejmě dostaly rozkaz pátrat po tom, ale zatím bez nejmenšího výsledku. Očekával jsem, že to musíte vědět vy, když jste s nimi ve válce. Ale jestli o nich nic nevíte ani vy, pak by to bylo obzvlášť těžké.“

„Jestli o nich nic nevíte, pak nám s nimi nepomůžete!“ řekl Američan naštvaně.

„No... to nemusí být tak jisté,“ řekl opatrně Rus. „Můžeme vám například zprostředkovat to vyjednávání ve Švýcarsku. Když chtějí jednat, musí se tam nějak dopravit a pak zase odjet. A to už by se dalo něco dělat. Je snad takový problém sledovat několik podezřelých osob? Víte aspoň, ke které rase náležejí? Nedalo by se už tím omezit hledání jen na některé oblasti?“

„Všichni vypadají na Evropany,“ řekl Američan. „To však může být zavádějící. Všichni - to znamená dva, kteří se prohlásili za jejich vyjednavče. Víc jich zatím nikdo neviděl.“

„To je příliš málo stop...“ vzdychl si Rus. „Mohli bychom vám pomoci například tím, že bychom nepozorovaně nalepili na jejich věci čip, který by umožnil jejich satelitní sledování...“

„To už jsme udělali,“ řekl Američan. „Vyjednavči jsme na oděv přilepili náš signální naváděč. Vysledovali jsme ho pomocí satelitů, určili jsme jeho polohu a poslali jsme na to místo letadlo se samonaváděcí střelou s nukleární hlavicí. Jenže on v té době už byl prokazatelně v naší pevnosti Cheyenne Mountain. Domnívali jsme se, že se mu naváděcí čip uvolnil v jejich sídle, jenže oni to pak prohlásili za vyklizený tábor pozorovatelů. Nejsou tak hloupí, aby přiznali nějaké ztráty. Pak už se nám ale nikdy nic takového nepodařilo.“

„Nevíte tedy odkud přišli ani kam odcházeli?“

„Nevíme,“ přiznal Američan. „Až na to, že nepřicházeli ani neodcházeli normálně. Přicházeli neviditelní, máme důvěryhodné svědky i s kamerovými záznamy, že se zviditelňovali až na místě. A jejich odchod byl ještě záhadnější. Prostě znenadání zmizeli. Blik a byli pryč, i když byli zavření za pancéřovými dveřmi, kde by jim pouhá neviditelnost nijak nepomohla.“

„To bude ještě horší,“ mračil se Rus. „Víte, pane kolego, teď budu mluvit neoficiálně, vypněte prosím nahrávání. My jsme na to nedávno nasadili experty. A naši experti tvrdí, že Ruská federace nezůstane neutrální. Obávají se, že Spojené státy jsou jen první v řadě. Kdo ale bude druhý? My, Čína, nebo Evropa? Jenže pořadí je asi to poslední, oč jde. Až vyřídí vás, budeme na řadě my a můžeme být brzy na jedné lodi s vámi.“

„Pokud Stonewall není nějaká vaše speciální jednotka,“ řekl nasupeně Američan. „Vám Rusům se nedá věřit!“

„Nevěřte!“ opáčil Rus. „Určitě neprozradím žádné zásadní tajemství, když řeknu, že ani my vám nevěříme. Džentlmenskou dohodu uzavřel s vámi naposledy naivka Gorbačov, když vydal ke sjednocení Východní Německo za čestné slovo, že neprodloužíte vliv NATO na východ, načež jste ho parádně podrazili.“

„To přece nebylo nikde zapsáno!“ namítl Američan.

„Vždyť říkám, že to byla jen »džentlmenská dohoda«,“ řekl Rus. „Jen na čestné slovo. Trochu bych pozměnil známý výrok Winstona Churchilla. Obětovali jste čest, abyste se roztáhli o kus dál. O čest jste přišli a máte válku. »Stouni« požadují, abyste se stáhli na vaše území. Zatím jste na to nepřistoupili, takže jste ve válce, ale nevypadá to pro vás dobře. Jejich poslední výzva našim vojenským silám zní - nepřibližujte se k americkým letadlovým lodím, bude proti nim vedený nejtěžší úder. Nechci vás strašit, ale vypadá to na přípravu zničení vaší námořní pýchy.“

„A vy se samozřejmě stáhnete, aby vám to neuškodilo, co?“ vypěnil Američan. „Úmyslně co nejdál, aby vás s tím oficiálně nemohl nikdo spojovat! A vaše speciální jednotky tam budou mít volné pole působnosti!“

„To je právě to!“ řekl Rus. „Vy teď podezíráte nás a možná se připravujete na naše »speciální jednotky«. Ty tam ale nebudou. Místo nich tam budou »Stouni«. Řeknu to jinak: chystáte se na bitvu s něčím známým a narazíte na »Neznámo«. A protože s ním bojovat neumíte, prohrajete. Kdyby šlo o dílo našich »speciálních jednotek«, mohli bychom mít z toho radost, ale my se obáváme, že budeme druzí nebo třetí v pořadí a pak nebudeme vědět o nic víc. Proti vám máme jen jednu výhodu. »Stouni« s námi budou chtít vyjednávat, protože jsme je doposud nepodrazili. Vy jste se o tu výhodu už připravili.“

„S teroristy se nevyjednává!“ namítl Američan.

„Ano, to už víme,“ přikývl Rus. „S teroristy se bojuje až do jejich úplného zničení. Přejeme vám úspěch, ale nevěříme v něj. Nevšimli jste si, že proti vám nestojí klasičtí teroristé s náložemi ve vestách a s automatickými puškami? Vaše chyba! Nabízíme vám jen zprostředkovat to vyjednávání. Kdybychom se při něm dozvěděli, odkud vyjednávači »Stounů« jsou, považovali bychom to za úspěch. Vy vyjednávat nechcete, takže prohrajete.“

„Jste si tím nějak jistý!“ zavrčel Američan.

„Nejsem si jistý, vy také ne,“ řekl Rus. „Jen si dáváme fakta k sobě podle významu. Opravdu mě zajímá, jestli si »Stouni« troufnou na vaše letadlové lodě. A pokud si troufnou, co s nimi udělají. Kdyby to dopadlo jako v Rammsteinu, proměnili by vaši pýchu moří v lodě duchů. Pro nás to bude tak jako tak varování, co všechno dovedou. Nejnovější zprávu jsme o nich právě dostali od vás - »Stouni« umí být neviditelní. Fajn, dodáme ji expertům, aby ji zahrnuli mezi existující, byť neznámé prostředky, s nimiž se mohou setkat. Nebo to, že dovedou své lidi dostat i zpoza pancéřových dveří. To všechno jsou jistě důležité údaje, i když si je neumíme vysvětlit. Uvidíme, s čím přijdou na nás. Kdyby jen žádali stažení všech vojsk z vojenských základen na cizím území, splníme to. Nebude to těžké, tolik jich nemáme. Nepoškodí nás zrušení letadlových lodí, nejsou naší chloubou. Zrušení ponorek by nám vadilo víc. Ale když je zrušíte i vy, síly by se vyrovnaly.“

„Oni požadují úplné odzbrojení!“ řekl Američan.

„Kdyby bylo oboustranné...“ pokrčil rameny Rus.

„Byli byste proti Číně bezbranní!“ varoval ho Američan.

„Kdyby Čína dostala stejné podmínky a splnila je, neměl by ve světě převahu nikdo...“

„Až na Stonewall!“ namítl Američan.

„Až na Stounvól!“ souhlasil Rus. „Jenže je tu nepatrná zvláštnost. Stounvól tvrdí, že nemá dostatek vojáků, aby mohl kteroukoliv zemi okupovat. A že to ani nemá v úmyslu. Pak by nám všem zůstala suverenita nad vlastním územím. A to pro nás není nepřijatelné. Stounvól tvrdí, že chce být pouze zárukou míru ve světě. Něco podobného sice tvrdíte i vy, jenomže Stounvól by to nejspíš dokázal. Bez okupačních vojsk a bez vojenských základen. Kdyby se to podařilo, bylo by to opravdu na Nobelovu cenu míru!“

„Vy snad těm teroristům fandíte!“ vzkypěl Američan.

„Zásada politiky je: Nikdy nikomu nevěřit,“ opravil ho Rus. „Co na tom, že to vypadá krásně, vždycky v tom může být nějaké čertovo kopýtko. Vy Američané jste kdysi fandili Hitlerovi, náš vůdce Stalin také. A víme, jak to dopadlo.“

„Takže kdybyste nám chtěli radit, radili byste ustoupit jejich teroru a vyjednávat? Je to proti zásadám boje s terorismem!“

„Ty zásady jsou ošidné,“ řekl Rus. „Terorismus je obecně definován jako vyvolávání strachu mezi obyvatelstvem. Teroristé bojují často proti

nezúčastněným lidem. »Stouni« vysvětlují ve svém pamfletu, proč zaútočili proti civilistům. Podle nich není Mezinárodní měnový fond nezúčastněný, jsou v něm finančníci, zodpovědní za vyzbrojování - jedno kde na světě. Váš Kongres považují »Stouni« za válečné zločince jako ostatně každého, kdo rozpoutá válku - a Kongres jich měl na krku opravdu požehnaně. Prezidenta nezabili »Stouni«, jeho vraha jste chytili a ukázalo se, že to byl Američan. Viceprezidenta zabili spolu s osazenstvem CIA v Langley, kde ho údajně přehlédli, nicméně tvrdili, že se provinil zrušením odvolání útoku na Bulharsko, dohodnuté s předchozím prezidentem. Rozmotejte si to klubko sami, nám do toho nic není - jenže všechny dosavadní »civilní« oběti »Stounů« měly prsty v mnoha válkách, což těžko popřete. Podle »Stounů« to byl dostatečný důvod k jejich popravě. Nazývají to »poprava« - tak nazývají vraždy všichni teroristé, včetně vašich generálů.“

„Naši generálové nejsou teroristé!“ vybuchl Američan.

„Vaše válečné operace mají obvykle desetkrát víc civilních obětí než vojáků... Jestli vás to uklidní, »Stouni« tak nazývají i naše generály, nemáme si co vyčítat. Kdybyste je neoznačovali za teroristy, mohli jste s nimi jednat.“

„Má to jeden háček,“ řekl Američan. „Nemůžeme je uznat za regulérní kombantanty, protože za sebou nemají žádný skutečný stát, žádnou skutečnou, i kdyby jen stínovou vládu. Jsou to tedy zločinci bez domova, takže - teroristé.“

„To ale není správná definice terorismu,“ namítl Rus. „Co já vím, uznávanější definice terorismu zní »šíření strachu a násilí mezi nezúčastněnými lidmi«. Pokud uznáte Mezinárodní měnový fond i váš Kongres za spolutvůrce válek a zbavíte je tím aureoly nezúčastněných lidí, pak »Stouni« nejsou teroristé.“

„A co by tedy byli?“ vybuchl opět Američan.

„Třeba »bojovníci za svobodu světa«,“ pokrčil rameny Rus. „Můžete namítnout, že nechtějí prozradit svůj národ, ale to je od nich logické. Nechtějí svůj národ vystavit nebezpečí, že je budete tímto národem vydírat.“

„Spojené státy nemají zapotřebí nikoho vydírat!“ mračil se jejich delegát.

„Neříkejte!“ rozjasnil Rus obličej. „My naopak nevidíme za posledních sto let jinou vaši činnost než vydírání! Poslední případ je, pokud se nemýlím,

Bulharsko, které by vám pod pohrůžkou »vybombardování do doby kamenné« slíbilo cokoliv.“

„Vidím, že se neshodneme,“ uklidnil se najednou Američan. „Tvrdíte tedy, že Stonewall - nebo ti vaši »Stouni« nepatří do vašich ozbrojených sil a jsou to tedy zločinci bez domova?“

„Nepatří do našich ozbrojených ani speciálních sil,“ přikývl ruský ministr.

„Těmi »zločinci bez domova« neoperujte, nemáte na to tvrzení důkazy. Nabídku na zprostředkování vyjednávání ale akceptujete nebo ji odmítáte?“

„Odmítáme!“ řekl Američan. „S teroristy se nejedná!“

„Pak tedy - Bůh ochraňuj Ameriku!“ řekl vážně Rus.

----- Poznámky:

22 Dosud neznámé armády Stonewallu

23 Válka Spojených států proti Stonewallu

24 Zvláště tvrdě nám zakázali přibližovat se k americkým letadlovým lodím, proti kterým bude veden nejsilnější úder...

Dva údery pod pás

»Dva údery pod pás« je název knihy legendárního českého pilota stíhače Františka Fajtla, popisující podrazy komunistické vlády Československa na hrdinech z Druhé světové války, letcích bojujících proti Německu, když se komunisté v Československu po únoru 1948 zmocnili vlády.

František Fajtl bojoval proti Němcům na obou frontách. Nejprve na západní, kde se účastnil Bitvy o Británii, pak také na východní, kde s dalšími letci podporoval ze vzduchu Slovenské národní povstání a později Ostravskou operaci. Po válce však byl zatčen a bez soudu uvězněn, zkrátka vlast se k němu i k jiným zachovala značně macešsky - i když to vlastně nebyla celá vlast, ale jen komunisté ve vládě.

Vzpomněl jsem si na tu knihu, když jsme se dohadovali, co podnikneme dál. Ve zprávách se krátce objevilo jednání v Radě bezpečnosti OSN, ale bez podrobností a bez výsledku. Pak však přišel jeden zlom. Na universitu v Princetonu přijali dva studenty - vandrovní ze Saxamur. Oba byli ochotní projít u Ebažgů kursem telepatie a topologie a mohli by sloužit jako »rezidenti«, jak se ve špionážní hantýrce říká. Samozřejmě by se přímo žádné naší akce neúčastnili, posloužili by Jitce jen jako cílový bod. Doprava do Spojených států by se tím však zredukovala na jeden Jitčin skok. Pro generály by to byl strašlivý úder pod pás.

Druhý úder pod pás vymysleli Ebažgové. Zatímco my jsme jezdili se zájezdem po Rusku, Michal požádal Ebažgy o konzultaci a na ní jim sdělil, jak snadno Američané vyřešili problém bakterií. Na to Ebažgové vyvinuli bakterie, které snesou ultrafialové světlo - prostě vzali za základ hnilobné bakterie z tropů, kde je i u nich intenzita ultrafialového záření vyšší. Než jsme se vrátili z Ruska, měli v Saxamuru bakterie, schopné snést ionizující úroveň záření. Američané budou nepříjemně překvapení, až to zjistí.

Pokud jim na to zjišťování ještě zbude čas.

Zatímco Rusové byli od našeho varování zdrženlivější ve vztahu k Američanům, ti naopak začali víc provokovat. Až i Standa připustil, že si poučení ze základny Rammstein nevzali. Zřejmě se cítili silnější, když jim Rusové se skřípěním zubů ustupovali.

„Asi to jinak nepůjde,“ drbal se Standa rozpačitě na hlavě. „Musí dostat další t'afku.“

„A měla by být těžší než Rammstein,“ dodal rychle Michal.

„To není snadné,“ řekl Standa. „Sportovně řečeno, tam jsme nasadili laťku hodně vysoko. Pětadvacet tisíc vojáků a důstojníků, to se bude těžko překonávat! Upřímně řečeno, o další rekord ani nemám velký zájem.“

„Rammstein mohl zaujmout počtem,“ řekl Michal. „Můžeme teď zaujmout něčím úplně jiným. Navrhuji dvě souběžné akce, které by je píchly více než jeden Rammstein. Nemasakrovat jim množství obyčejných vojáků, které snadno nahradí jinými, ale pustit se do jejich elity.“

„Trošku konkrétněji by to nešlo?“ opáčil Standa.

„Jistě,“ usmál se Michal. „Konkrétně myslím na následující dvě akce. Jedna na půdě Spojených států, už jsme o ní uvažovali. Myslím West Point. Vilík sice tvrdil, že nám to Američané nikdy nezapomenou, ale chceme-li, aby si to opravdu pamatovali, není pro tento účel lepší cíl!“

„Dobře,“ souhlasil Standa. „Pošleme tam Jitku s Jindrou, na ty čtyři a půl tisíce by mohli stačit dva. Co je to druhé?“

„Vybílit obě americké letadlové lodi v Černém moři, kde si Američané poslední dobou hrají na pány. A mám navíc nápad, jak přitom obě lodě poškodit, aby nepomohla ani výměna posádek.“

„To myslíš jak?“

„Namontuji na naše auto paprskovou pilu,“ řekl Michal.

„To by mohlo být pěkně nebezpečné!“ mínil Standa.

„At'!“ řekl Michal. „Když tím najedu zezadu na některou loď a dostanu se až ke šroubům, uříznu na nich všechny lopatky. To je znehybní. Pak stačí vtrhnout na palubu s bakteriemi...“

„To by snad šlo i bez zastavování lodí poničenými šrouby,“ namítl Standa. „Zbytečně se vystavuješ nebezpečí. Voda za lodními šrouby jistě víří, těžko udržíš směr.“

„Je to nutné, věř mi,“ řekl Michal. „Jsou to atomové lodě. Nemůžeme je nechat plout bez řízení se zapnutými reaktory. Až by najely na břeh, hrozila by další Fukušima. Musíme je zastavit. Odřízneme jim lodní šrouby, oni musí zastavit reaktory a převést je do režimu »dochlazování«, aby nemohly vybuchnout jako ve Fukušimě. Teprve pak zlikvidujeme posádku. Věř mi, jakýkoliv jiný postup je dětská hra se sirkami u stohu, něco o tom vím...“

„Dobře, to ti uznávám. Koho si na to vezmeš?“

„Nejradši Hynka,“ řekl Michal. „Na minulých akcích jsme se dost sehráli.“
„Chceš tam jít jen ve dvou?“
„Víc by se nás tam jen vzájemně pletlo,“ řekl Michal. „My dva, jeden upravený gežůr - a to je vše. Vsadím se, že si nás ani nevšimnou.“
„No, mohlo by to vyjít. Kolik času potrvá úprava gežůru?“
„Mám to hotové,“ řekl Michal. „Můžeme vyrazit.“
„V tom případě oba vyrazíte tak, abyste k cíli dorazili, až bude na východním pobřeží Spojených států noc.“
„My musíme vyrazit tři hodiny před Jitkou s Jindrou,“ podotkl Michal.
„Poletíme tam gežůrem rovnou od Vraního Hnízda.“
„Možná by bylo lepší, kdybyste tam letěli opatrněji, ale to bychom museli obě akce přesunout o den později.“
„Poletíme se západem slunce,“ řekl Michal. „Než doletíme na místo, bude noc i ve West Pointu. Čím dřív, tím lépe!“
„Já bych řekl, počkalo to do dneška, jeden den nás nezabije, ale tohle zdržovat nebudeme. Připravte se tedy...“
„Čekáme už jen na setmění,“ řekl Michal.

Já s Jitkou jsme čekat nemuseli. Jitka se »naladila« na našeho nového »rezidenta« a telepaticky ji oslovila. »Rezidentem« totiž byla pohledná blondýna Magdalena Zahradková, která teprve nedávno přiletěla do Spojených států. A podle Jitky měla silnou telepatii, dobře se na ni dalo směřovat. Nejprve k ní přeskočila sama, aby spolu s ní vybrala lepší místo k přenosům. Muselo být odlehlé, aby nás tam nikdo nepřekvapil, nesmělo být ale uvnitř žádného hlídaného areálu, kde by neznámý člověk působil nápadně. Magda však o takovém místě věděla a když tam Jitku zavedla, Jitce se to zalíbilo. Takže odskočila k Fraktálovým Skalám Vraní Hnízdo, bylo tak tak na hranici citlivosti, ale ještě to šlo, popadla mě tam a přenesla mě do Spojených států.

Jsme tu - a jdeme na to!

Pozdravil jsem se jen letmo s Magdou, ale hned jsme se s ní oba rozloučili. Magda spěchala, aby nás s ní nikdo neviděl, neboť »rezident« nesmí být nápadný a nesmí se stýkat s nikým, kdo by ho mohl kompromitovat. My jsme zatím vyrazili do půjčovny aut, kterou nám Magda ještě před rozchodem doporučila.

„Jdete skoro pozdě,“ huboval zaměstnanec půjčovny. „Jak si vás mám vyzkoušet?“

„A to je nutné?“ podivil jsem se.

„Většina půjčoven si přece třídí zákazníky do kategorií,“ řekl. „Leda byste se spokojili s kategorií slonbidlo-nešika-lama, v tom případě vám ale smím půjčit jen náš nejhorší vůz.“

„A když nám na značce vozu nesejde?“ nadhodil jsem.

„Dobře, ale s nablýskaným autem nepočítejte!“

„Klidně se spokojíme s polo-vrakem, pokud ještě smí jezdit na silnicích,“ řekl jsem. „Chceme se prostě se sestrou projet.“

„To je vaše sestra?“ podíval se na nás podivně. Nechápal jsem, co se mu nelíbilo. Asi mě považoval za pedofila a Jitku za mého »zajíčka«, pak bych měl ale právo urazit se.

„Copak si nejsme podobní?“ kontroval jsem.

„No, podobní si moc nejste,“ zhodnotil nás. „Já myslel, že na slečnu chcete udělat dojem, ale jestli je to opravdu jen sestra a chcete se jen projet... mám tu starého Forda »škrtátko«...“

„Snad nás nikdo zezadu nenabourá,“ řekl jsem.

Ford »škrtátko« byl kdysi pověstný tím, že měl nádrž úplně vzadu, takže při kdejakém nárazu zezadu praskla, benzín obvykle vzplál a auto shořelo, často i se zaklíněnou posádkou. Však se mu také nějakou dobu říkalo »auto sebevrahů«...

„Tak jo, na jak dlouho ho chcete?“ zeptal se věčně.

„Na tři dny,“ plácl jsem.

To už mu divné nepřipadalo, nahlédl do jakýchsi tabulek, vysypal na mě sumu, zaplatil jsem a nechal jsem se odvést k autu. Čekal jsem vrak a moc jsem se nespletl. Tohle auto bylo zralé na poslední jízdu v auto-rodeu, kde se většina aut rozbije. Jenže tam je do kabin vmontovaný ochranný rám, aby to jezdci přežili, tohle vypadalo ještě o maličko nebezpečněji.

Nám šlo ale o cestu dlouhou jen asi sto mil, i kdybychom jeli celou cestu čtyřicítkou, do tmy jsme u cíle. Nasedli jsme tedy, zamávali ochotnému půjčovateli a vyjeli.

S postupujícím časem ubývalo na silnici vedle nás osobních aut a přibývalo nákladňáků. Jak se však dalo čekat, předjížděly nás i kamiony a dodávky. Nám to nevadilo, šinuli jsme si to místy až šedesátkou, ovšem v mílích za hodinu, tady platí jiné hodnoty.

Na kraj West Pointu jsme dojeli až za tmy. Právě včas jsem zahlédl směrovku, ukazující na parkoviště. Zabočili jsme tam a za pár minut jsme zaparkovali v nejvzdálenějším koutě od vjezdu.

Kdo by o pár minut poté pohlédl na naše auto, na první pohled by ani nepoznal, že není prázdné. Na předních i zadních sedadlech cosi leželo, ale bylo to zakryté dekami. Na předních, méně pohodlných, jsem ležel já, na pohodlnějších zadních Jitka.

A nad autem se vznášel neviditelný obláček...

Začínalo mi být z toho vraždění smutno.

Zvláště tady, kde se jednalo o tisíce studentů. Musel jsem si častěji než jindy opakovat, že studují vědecké vraždění, že jejich rukama, pokud je necháme být, zemře spousta nevinných dětí, zkrátka se mi do toho nechtělo. Předpokládám, že Jitka si myslela totéž, protože mě najednou překvapila telepatickou otázkou, jaké mám skóre a jestli bychom to nemohli nechat nedokončené jako na základně Rammstein, kde jsme to přece také nedokončili.

»Obávám se, že ne,« odpověděl jsem jí. »Uvědom si, tady nejde jen o studentíky. Ještě víc nám jde o jejich rodiče. Ti budou rozhodující silou. Musí jich být dost na přesvědčení vládnoucích generálů. Aby si uvědomili, že minuly doby, kdy posílali do války jakési cizí najaté hochy²⁵ a jejich synové tomu jen veleli.«

»Co když to generály i všechny Američany jen rozvzteklí?«

»Myslíš, jako Američanům zvedly válečnou morálku fotky zabitých Američanů, padlých v boji s Japonci?«

»Přesně to jsem myslela.«

»Snad se aspoň začnou všichni ptát: proti komu to vlastně válčíme? A až zjistí, co jim generálové zatajují... hlavně že jsme od začátku chtěli vyjednávat...«

»Víš přece, jak překroutili i tvoje slova!« připomněla mi. »Otočili to a ještě jsi jim pomohl s náborem do armády!«

»Však to také mají u mě schované!« řekl jsem.

»Takže - do posledního školáka?« vrátila se k původnímu dotazu. »Já jen, že tu jsou i nějaké holky!«

»Holky v uniformě... to by podle mě nemělo být. Jenže pak budou velet bombardování ještě menších dětí. Slyšela jsi jména generálek Andrea Slauová, Margareta Woodwardová nebo jméno Condoleeza Riceová?«

»To mi nic neříká,« přiznala Jitka.

»Tyto ženy mají na svědomí tisíce mrtvých dětí. První dvě velely bombardování, Riceová byla ministryně zahraničí v období vylhaných invazí do Afghánistánu a Iráku. A ty, které se tady učí *vědecky vraždit*, by byly nejspíš stejné, ne-li horší.«

»Dobře, budu si to opakovat,« odpojila se ode mne Jitka.

Také si musí pořád opakovat, s kým máme tu čest bojovat, došlo mi. Už aby to Američané vzdali, začíná to být neúnosné... Předtím, když jsme studovali mapy a zjišťovali si fakta, nás to tolik neudivovalo ani neznechucovalo. Ale tady to bylo jiné.

Horší.

Už aby to všechno skončilo!

Skončili jsme kolem páté ranní, nechali jsme roje bakterií rozptýlit a posadili jsme se na sedadlech.

„Poletíme rovnou domů?“ navrhla ospale Jitka.

„Musíme vrátit auto,“ namítl jsem.

„No tak ho necháme tady na parkovišti,“ řekla.

„To nejde,“ opáčil jsem. „Když ho vrátíme, nikdo si nás nebude spojovat se zdejším masakrem. Nechat ho tady, brzy by si to spojili a už nikdy bychom si ve Spojených státech nemohli vypůjčit auto.“

„Tak tam jeď sám, já si tu trochu pospím,“ řekla a položila se zpátky na zadní sedadlo.

Vyjel jsem a při výjezdu z parkoviště jsem obrátil nazpátky. Co by se stalo, kdybychom tu auto nechali? I kdyby si nás spojili se zdejším masakrem, jestli to bude poslední akce, už by nás to nemuselo bolet... A přece jsem jel dál. Pravděpodobnost, že to pořád ještě nemusí stačit, byla značná. Američané jsou pověstní tvrdohlavostí - proč asi mají jejich největší politické strany jako maskoty osla a slona²⁶? Cožpak je ani tohle nepřesvědčí?

Do půjčovny jsem dojel ještě před otevírací dobou, ale ten, kdo nám auto půjčoval, také přišel trochu dřív.

„Máte to zaplacené ještě na jeden a půl dne!“ podivil se.

„Máme, ale nevyužijeme toho,“ řekl jsem. „Projeli jsme se dost a vracíme se domů.“

Převzal od nás auto a vrtěl hlavou. Asi jsme mu připadali nějak divní. Když nad tím uvažuji, mohl vycítit, že nejsme úplně normální a pak by byl v právu. Doufám, že si o mně pořád myslel, že jsem pedofil... paradoxně by to tak bylo pro nás lepší...

Odešli jsme s batohy na zádech. Ještě musíme rozhodit pár letáků a jdeme domů. Loudali jsme se městem a když někdo z nás zpozoroval poštovní schránku, vzal si štůsek letáků a vhodil je do ní. Některé letáky jsme také vhazovali do soukromých poštovních schránek. Konečně jsme se zbavili posledních.

„Vracíme se!“ řekl jsem ulehčeně.

„A půjdeme rovnou spát,“ dodala Jitka.

----- Poznámky:

25 Velkou část vojáků US Marines tvoří cizinci, najatí za slib legálního získání občanství USA

26 Demokrati mají osla, Republikáni slona

Ženeva

To se rozumí, že nás v Saxamuru nechali na pokoji. Ohlásili jsme se Standovi, aby o nás věděl a neměl starosti, ale současně jsme se omluvili, že jdeme spát. Měl pochopení. Sám byl celou noc vzhůru, několikrát prý se telepaticky domlouval s Michalem. Ještě to neskončili a přijdou mnohem později. Náš návrat dá na vědomí »vandrovním«, aby začali pečlivěji sledovat zprávy, ale doufá, že se teď nic nezbytného dít nebude.

Spali jsme až do poledne, pak jsme se dostavili do obecního domu. Už tam na nás čekali. Druhá parta, Michal s Hynkem, se pořád ještě nevrátila, ale nikdo se o ně nestrachoval, protože se občas ozvali, abychom věděli, jak jim to jde. Ono se to nezdá, ale najít na lodi všechny námořníky je složitější než probrat se budovami. Je tam rozhodně víc hermeticky uzavíraných dveří, skrz které se bakterie jen tak nedostanou.

Michal s Hynkem skutečně podle svého úmyslu našli letadlové lodě, přiblížili se pod vodou zezadu k lodním šroubům a uřezali jim paprskem lopatky. Po zničení prvního šroubu začala každá loď opisovat zatáčku a musela chtě nechtě zastavit stroje. Ničení dalších šroubů bylo pak jednodušší. Nemuseli odsekávat lopatku po lopatce, jednodušší bylo vzít to ze strany a uříznout celý šroub i s hřídelí. Pak se na okamžik vynořili a vypustili bakterie.

Na válečných lodích je spousta hermeticky uzavíratelných dveří, ale když nastala fatální porucha pohonu, námořníci se hned začali rojit - jako když dloubnete do vosího hnízda. A hermeticky uzavíratelné dveře se jedny po druhých otvíraly, přinejmenším tím vzniklo několik cestiček do podpalubí a na velitelskou věž. Pak, jak postupně ubývalo bojeschopných námořníků na palubě, ubývalo i disciplinovaných námořníků, kteří na svých stanovištích setrvali a neopustili je. Už protože měli být vystřídání. Postupně se k nim přidávali dosud poklidně spící piloti letadel, kterých se to zatím netýkalo. A kdokoliv otevřel pancéřové dveře na palubu, vpustil na sebe neviditelnou smrt...

Nehorší asi bylo, že námořníci nevěděli, co se vlastně děje. Velitelská věž se odmlčela jako první a zbytek posádky byl bez informací. Čím víc bylo otevřených dveří, tím víc se za nimi uchýtilo malých hnědých skvrn.

Opětovné zavření a hermetizace dveří tak ztrácely smysl, bakterie už byly na obou stranách.

Michal s Hynkem nejprve zastavili a vyřídili letadlovou loď. Pak, i když asi někde v hloubce lodi sem tam někoho přehlédli, se dole pod hladinou rozhlédli po dalších lodích a totéž se rozhodli udělat s druhou letadlovou lodí. Ta už sice měla poplach, jenže po ztrátě šroubů dopadla stejně jako první. Kolem vztekly kroužily doprovodné lodě a ve vzduchu i několik letadel, z druhé letadlové lodi odstartovalo i několik helikoptér, ale nikdo nebyl schopný zjistit, co se doopravdy děje.

To už letěly přes satelity do velitelství ve Spojených státech depeše o záhadě v Černém moři, které na místě nikdo nerozuměl.

Mezitím se záhadně zastavily i motory dvou doprovodných torpédoborců, po nich dalších tří. Na hladině Černého moře se brzy bezmocně houpalo osm lodí, z toho dvě letadlové. Po delší době začalo letadlům ve vzduchu docházet palivo, jenže přistání na palubě mrtvé letadlové lodě žádný pilot nezvládl. Chyběla tam připravená zábrzdňá lana, takže každé letadlo jiskřilo přistávacím hákem až na konec paluby, kde už nemělo rychlost, aby se opět vzneslo, takže skončilo v moři. Dva piloti se na poslední chvíli zachránili katapultáží, třetí dopadl se svým letadlem na vodu a už se nevynořil. Přistát se podařilo jen helikoptérám, jenže jejich piloti zděšeně hlásili, že loď je plná mrtvol a nikdo jim v přistání nepomáhal ani je nevítal.

Piloti, kteří už byli dlouho ve vzduchu, dostali nakonec rozkaz nepřistávat na letadlových lodích a pokusit se doletět na americkou základnu v Bulharsku, což se jim na poslední chvíli podařilo. Čluny z doprovodných lodí vylovily oba piloty, kteří se po katapultáži zachránili na nafukovacích člunech, ale závěrečné hlášení do Spojených států vyznělo jako katastrofa - a vlastně to tak doopravdy bylo.

Obě letadlové lodě byly nebojeschopné a dvě doprovodné lodě také. Na všech záhadně zahynula posádka. Čtyři další lodě byly bez lodních šroubů, což z nich udělalo hříčku vln. Nepřišly sice o posádky, ale posádky byly naprosto demoralizované, když se dozvěděly o osudu kamarádů na letadlových lodích a obou torpédoborcích. Zničené lodní šrouby jim napověděly, že měli být další na řadě, ale to Neznámo, co jejich kamarády zbavilo životů, se zřejmě po čtyřech lodích zastavilo.

A bylo tomu tak, protože Michal s Hynkem a Standou rozhodli, že čtyři vyvražděné lodě jako varování stačí, výprava se může otočit k pobřeží

Rumunská a podél Karpat zpět do Saxamuru.

Pro Spojené státy to byl den, kdy zjistili, že jejich námořní síly mohou narazit na něco, co je bez jediného výstřelu vyhladí do posledního muže, stejně jako to, že nepřítel je dokáže citelně zasáhnout i na jejich vlastním území.

Nechtěl bych být na místě generálů...

Vojenské velitelství Spojených států vyhlásilo předčasné volby jak prezidentské, tak do Kongresu. Vzhledem k mimořádné situaci vyhlásilo i zkrácení volební kampaně na pouhých čtrnáct dní. Jak Republikánům, tak Demokratům se to zdálo příliš krátké, jenže obě partaje musely uznat, že situace je vskutku mimořádná a zasluhuje si též mimořádné prostředky. Zkrácení se spravedlivě dotklo všech, takže partaje nakonec neprotestovaly. Problém byl s kandidáty. Ty nejžhavější nedávno přivezla studené expresní chladírenská loď z Bulharska, neboť se účastnili schůzky Mezinárodního měnového fondu v Sofii a stali se proto všichni oběťmi zprvu »neznámé nemoci«, pak otevřeně uznaného »teroristického útoku«. Každé partaji zbyli menší »funkcionáři«, ale opět se to stalo všem stejně a nebylo to diskriminační. Byl to první případ v historii Spojených států, kdy se stal hlavou země úplně neznámý člověk z »druhořadých« politiků.

Do prezidentských voleb zasáhla naše akce proti West Point Akademii. Amerika byla v šoku. West Point vždycky navštěvovali privilegovaní synáčci, proto také vzešlo z řad absolventů poměrně hodně prezidentů. Masakr West Pointu byl druhou největší ranou po Sofijském. V obou přišla Amerika o svůj výkvět a mnohdy to byly dvě generace z těchže rodin.

Situace nutila prozatímní vojenskou vládu Spojených států obrátit se v Radě bezpečnosti OSN na Rusko s žádostí o pomoc při sjednání mírových jednání Spojených států se Stonewallem.

„Ani nevíme, co je to za státní útvar,“ postěžoval si trpce zástupce Spojených států, který ještě nedávno ze zásady odmítal vyjednávat »s teroristy«. „Je to, sakra, republika, monarchie, nebo obyčejná diktatura? Víte to aspoň vy?“

„Nevíme,“ opáčil klidně Rus. Nebyl to, jako minule, ministr zahraničí, ale řádně akreditovaný delegát Ruské federace, byl ale dobře obeznámený s problémem.

„Tak jak to těm bastardům chcete dát najevo?“ zeptal se ho trochu nerudně Američan.

„Zveřejníme, že jste ochotní jednat o příměří a pozveme jejich zástupce na předběžnou schůzku do Moskvy,“ odvětil Rus. „Předpokládáme, že ve Stounvólu sledují světové zprávy. Nejspíš přijmou nabídku a přijdou. A pak se uvidí!“

„Jen aby!“ zavrčel Američan.

Když Standa přinesl do hospody novou zprávu, že Američané konečně ustoupili a chtějí jednat, propuklo velké nadšení.

„Povídej!“ vrhli se všichni na něho.

Ukázalo se, že zpráva sice přišla od »vandrovních«, jenže z Moskvy, odkud jsme ji nečekali. Ve Spojených státech neprošlo do médií ani slovo, zato v Moskvě se ve více novinách objevily články, že Rusko bude zprostředkovávat jednání mezi Spojenými státy a neznámou zemičkou, která se opovážila Spojeným státům vyhlásit válku a v nerovném střetnutí překvapivě uspěla.

„Pojedeme tam?“ podíval se na mě Standa.

„Máme tam »rezidentku«,“ dodala Jitka, aby naznačila, že můžeme být na místě dřív než letadlem.

„Aha,“ pochopil Standa. „Takže co?“

„Zeptám se Terezy, jestli je vedle ní místo,“ řekla Jitka.

„Myslíš - teď hned?“ usmál se Standa, když výlet do Moskvy vypadal rychlejší než všichni čekali.

„No jasně!“ řekla Jitka. „Koho tam mám přenést?“

„Nemusí nás být celé procesí,“ řekl Standa. „Měl bych tam být já, Jindra... ovšemže i ty, Jitko... »tres facient collegium27«.“

„Tak začneme, ne?“ řekla Jitka. „Tereza už nás čeká ve svém pokojíku v »obščežitiu28«...“

„Jdeme,“ přikývl jsem.

Jitka se mi pověsila kolem krku a lup! byli jsme v nevelké místnosti, kde nás trochu překvapeně uvítala studentka Tereza.

„Vy byste dovedli člověka vylekat!“ řekla. Ale nezdálo se, že by byla vylekaná doopravdy. O Jitčiných schopnostech přece dávno věděla, jen se jí tentokrát poštěstilo být přímo u toho.

Jitka mezitím zmizela, ale ihned se opět objevila, tentokrát se držela kolem krku s Standou.

„Jsme všichni, kam že se to máme dostavit?“

„V novinách píší »ke Spasské věži«,“ řekla Tereza. „Pokud ta zpráva není kachna.“

„Nebude,“ řekla Jitka. „Jak se tam nejlépe dostaneme?“

Ukázalo se, že musíme do centra metrem, Tereza nám rychle vysvětlila, jak se jezdí po Moskvě. Už tu studovala třetím rokem, takže se tu vyznala.

„Nechcete tam doprovodit?“ nabídla se za průvodce.

„»Rezidenta« by s námi neměl vidět nikdo zdejší,“ řekla Jitka, „ale tady nejsme na území nepřítele. Jdeme, ne?“

„Holka, tak se mi zdá, jako kdybys to tady vedla?“ podivila se Tereza.

„Dobrý postřeh!“ komentoval to s úsměvem Standa. „Jitka je naše tajná zbraň. Topoložka, ovládající teleportaci »slašud«. Bez ní dnes nedokážeme nic, s ní porazíme i Ameriku.“

„To byste si jí měli také hledět!“ řekla Tereza.

„My si jí hledíme, vid', Jitko!“ usmál jsem se.

„Ebažgové si vyžádali další dobrovolníky,“ sdělil nám Standa další dobrou zprávu. „Chtějí najít další skokany »slašud«.“

„To by nám hodně pomohlo,“ řekl jsem.

Tereza s námi došla ke stanici metra, pomohla nám zakoupit jízdenky a jela s námi do centra Moskvy.

„Umíte rusky?“ zeptala se nás jen jako mimochodem.

„Neumíme,“ řekl Standa. „Snad se dohovoříme i anglicky.“

„Mohu vám dělat překladatelku,“ nabídla se Tereza. „Už jsem se tu adaptovala, že mě nerozeznají ani místní.“

„Beru,“ podíval se na ni trochu překvapeně Standa. „Mělo mě to vlastně napadnout hned. Ale pozor! Mezi sebou se nebudeme domlouvat česky. Nechceme nikoho uvést na českou stopu. Mezi sebou mluvíme jen telepaticky.“

„To přece taky umím,“ řekla Tereza.

Tím se vřadila do naší delegace.

Před Spasskou věží stála ruská vojenská hlídka. Byli to tři chlapíci, stoupli si nám do cesty a jeden spustil bandurskou.

„Któ vy takíje?29“

„Máme pozvání k jednání s Američany,“ řekla za nás Tereza.

„Sěvodňa vy uže děvjatyje30!“ řekl voják. „Bumážki u vas jest’? Daváj!“

To nás tedy parádně zaskočil. Jakoupak chce »bumážku«? Cožpak jsme nějakou dostali? Ale že jsme devátí, to opravdu o něčem svědčí. Kdopak se chtěl na tomhle setkání přiživovat? To by chtělo vysvětlit.

»Terezo, vysvětli tomu dobrému muži, že našimi papíry jsou naše speciální prostředky,« napověděl jsem Tereze.

Tereza to vzápětí řekla ruštinou.

„Kakíje srědstva?“ nechápal voják.

»Třeba ta, že nás pustí dál, ani nebude vědět jak,« poradil jsem Tereze.

Než to zopakovala rusky, požádal jsem Jitku, aby nás všechny jednoho po druhém přenesla do Kremlu hned za bránu. Jitka to pochopila a třemi skoky nás přenesla skrz hlídku; nejprve mě, pak Standu a nakonec Terezu. Muselo to vypadat, jako když znenadání jeden po druhém mizíme. Za branou bylo pusto, nikdo tam zřejmě nesměl, takže nás naskládala dvacet metrů za bránu. Stačilo, abychom se pohnuli trochu stranou a zmizeli bychom vojáčkům s očí úplně.

Jenže Standa nechtěl vojákům zmizet s očí.

„Tady jsme!“ zavolala na jeho pokyn Tereza na hlídku.

Vojáci se už pár vteřin nechápavě rozhlíželi, kam jsme jim zmizeli. Teď nás konečně uviděli a spatřil jsem, jak se dva z těch tří opatrně pokřižovali.

„Možná jsme devátí, ale tentokrát jsme praví,“ pokračovala Tereza jako by se nechumelilo, když k nám trojice vojáků pomalu přišla. „Nemáte náhodou rozkaz přivést nás k někomu?“

„Máme,“ vyhrkl voják, co po nás původně chtěl »papíry«.

„Tak nás k němu zaveďte,“ požádala ho Tereza. „Kreml je velký a nemáme čas ani chuť tady někoho hledat.“

To, co právě zažili, vzalo zřejmě vojákům chuť vytahovat se na nás, jako byli nejspíš zvyklí. V Rusku mají uniformovaní všeho druhu, ať vojáci, nebo policisté, u ostatních lidí respekt, který rádi přiživují nadřazeným chováním k nim. Ale stejně tak mají i oni respekt ke svým nadřízeným. A jakmile vojákci zjistili, že jsme opravdu ti praví, kdo mají jednat s jejich »načalstvem«, byli rázem jako míliusové. Dovedli nás do jedné budovy, kde nás předali jiné takové strážci a ta nás se »zděděným« respektem vedla dovnitř, až jsme se ocitli před nejvyššími. Nebyl to prezident, ale poznal jsem ministra zahraničí Ruské federace. S tím se snad dá jednat. Vůbec se

nechoval pánovitě, nabídl nám křesla a začal se ptát, jestli máme nějaké své představy o jednání s Američany.

Když se dozvěděl, že jsme Američanům naše požadavky na příměří dodali a teď trváme na tom, že z nich nemůžeme ustoupit, podíval se na nás pobaveně.

„Smím se vás na něco zeptat, že?“ začal. „Koho vy vlastně zastupujete? Kde je vaše země, jak se doopravdy jmenuje? A proč za vás mluví jen tohle děvče?“

„Proč mluvím?“ odvětila Tereza. „Protože zde jediná mluvím rusky. Mezi sebou se dorozumíváme telepatii, takže nás neslyšíte. A kde je naše země? Naše země je tak malá, že by její prozrazení znamenalo její okamžitou zkázu. Prakticky by na nás stačila jedna raketa s hlavicí střední ráže, kterých máte vy i Američané plné sklady. Proto se nikdy její polohu ani pravé jméno nedozvíte.“

„Země, o které nikdo pořádně neví?“ pokýval hlavou Rus. „Pozoruhodné! A jakou máte vládu? Jste republika, království, carství, nebo co vlastně?“

„Jsme svobodné město,“ odvětila mu Tereza podle nápoředy od Standy. „Něco jako kdysi bývala Hanzovní města. Takže u nás vládne radnice, radní a primátor. Možná je to dneska neobvyklé zřídzení, ale není nemožné a kdysi bývalo mnohem rozšířenější.“

„Svobodné město?“ opáčil Rus. „To je dokonce sympatické. Nemýlím-li se, svobodná Hanzovní města kdysi porazila i Dánské království. Jako by se tu historie opakovala. Ale proč si říkáte »Stonewall«? My vám říkáme »Stouni«, snad se neurazíte.“

„Neurazíme se,“ odvětila Tereza a také se usmála. „Skály jsou naše hradby, proto si tak říkáme. Ale pokud chtějí Američané vědět, co jsme, klidně jim to řekněte. Jsme svobodné, nezávislé město, místo vlády nás řídí radnice v čele s voleným primátorem a o závažných věcech rozhodujeme všichni jednomyslně. Jestli je někde demokracie, je to u nás. Jenže nás krajně znepokojuje stav zbytku světa. Proto jsme se po dlouhých staletích odtržení od světa rozhodli zamíchat do mezinárodních mocenských vztahů. Vedete svět špatně a my to chceme změnit. Nechceme se míchat do věcí jednotlivých zemí, ale cítíme jako svou povinnost zbytek světa odzbrojit.“

„I nás?“ zpozorněl Rus.

„Všechny stejně,“ upřesnila to Tereza na Standův příkaz. „Není nás tolik, abychom mohli světu vládnout. Ani o to nestojíme. To chtěli Američané,

my ne. Ale je nás dost na to, abychom váš svět odzbrojili. A případně ztrestali každého, kdo světový mír poruší.“

„Takže chcete dělat... světového četníka?“

„Ne,“ řekla Tereza. „Nebudeme pořád dohlížet jako na malé děti, co děláte. Odzbrojíme svět a zmizíme. Ale když bude někdo znovu dělat zločiny, znovu se objevíme. A nikam se před námi neschováte, jako my před vámi. Teď už navždycky budete vědět, že jsme. A to je vlastně všechno. Vyřídíte to Američanům.“

„Chtěli jste s nimi přece jednat někde ve Švýcarsku...“

„Ale ano, jedněte tam s nimi,“ řekla Tereza. „Ale už bez nás. OSN zrušte, je k ničemu, místo toho obnovte Společnost národů. Jedněte tam o našich podmínkách příměří. Kdo je dodrží, už nás neuvidí. Kdo ne... taky nás neuvidí, ale... však oni už vědí co.“

„Pobili jste jim na základně Rammstein hodně vojáků?“

„Dost,“ řekla Tereza. „Stačilo to, aby si uvědomili, že máme možnost zasáhnout kdekoliv na světě. O našich posledních akcích nejspíš ještě nevíte, ale Američané teď mají problém odtáhnout z Černého moře svou ochromenou flotilu, naloženou mrtvolami. Hodně si zakládali na svých letadlových lodích... a přišli během jediné noci o obě, co tam byly. A to další... říká vám něco název »Akademie West Point«?“

„Tam je snad jejich válečná škola, ne?“

„Byla,“ opravila ho Tereza a podívala se zděšeně na mě, to už jsem jí totiž napovídal já. „Spojené státy tam přišly o výkvět svého válečnického dorostu. Bylo nám jich trochu líto, když je jejich otcové takhle obětovali, ale je lépe, když ztratí otec syna, než když oba spolu válčí. Kdyby ustoupili, nechali bychom je na pokoji. Mimochodem, i vy máte kadetní školy, že?“

„Tím chcete naznačit...“ zarazil se Rus...

„Už nechceme ani naznačovat,“ zopakovala Tereza tentokrát Standova slova. „Nechceme dělat takové masakry. Ale neviděli jsme jinou cestu, jak ty tvrdohlavé mezky přinutit, aby nás brali vážně. Doufám, že už nás vážně berou. A vy si z nich vezměte příklad. Až začnou odzbrojovat, začněte také. A nedoporučujeme ani vám posílat vaše ozbrojence přes hranice do jiných zemí. Nechte si od Američanů ukázat obrázky, jak vypadaly jejich letadlové lodě po naší návštěvě. Ale pozor, je to pohled pro otrlé! Ani ponorky před námi neukryjete, najdeme si je kdekoliv v mořích celého světa a dokážeme do nich navrtat díry i pod vodou. Zkrátka - radši se na Američany

nevytahujte, nebo skončíte stejně. Když odzbrojíte jako oni - a už se nám zdá, že i oni jsou naměkko - bude se i vám ve světě volněji dýchat. Totéž, prosíme, vysvětlete i ostatním, Číně, Indii, Pákistánu... kdo bude rachotit zbraněmi, přijde o ně.“

„A co když budou Američané zdánlivě souhlasit a po straně připravovat další válku?“

„Vždyť to už zkusili,“ řekla Tereza, pro kterou to však byla také novinka. Bylo ale vidět, že se rozhodla ničemu se nedivit. Co jiného jí také zbývalo? „Cítili se sebejistí, když se domnívali, že nás poškodili atomovou střelou. Až tak sebejistí, že se opovážili zajmout naše parlamentáře. Zřejmě se spoléhali na to, že vítěze nikdo nesoudí. Překvapili nás, uznáváme jim to. Ale ne tím, že by nad námi získali převahu. Překvapilo nás, jak hluboko dokázali klesnout. Právě ti Američané, co tak bazírují na své cti, ji klidně zahodili a mysleli si, jak jsou skvělí! Jak správně říkají Japonci, *»kredit se ztrácí snadno, ale získat jej zpět je nemožné«*. Pro nás, ale i pro celý svět jsou od této chvíle bezectní a bezcenní. Jednat s nimi nebudeme, ale oni sami si musí uvědomit, že buď budou jednat čestně, nebo... Vítěze možná nikdo nesoudí, ale oni vítězi nejsou a nebudou!“

„Taky by mě zajímalo, proč jste s nimi nezatočili,“ vzdychl si Rus. „Měli jste k tomu přece důvod.“

„Důvod ano, ale... jednali jsme s jejich prezidentem, který naše argumenty, zdá se, pochopil. Jenže když vydal rozkazy, aby armáda ukončila nesmyslnou agresi do Bulharska, někdo v pozadí na něho poslal vraha. To *»pozadí«* je v Americe příliš silné a příliš arogantní. Proto jsme vyvraždili sídlo CIA v Langley. Ne že jsme tím tu organizaci potopili, ta má pobočky všude na světě a většinu světových vlád řídí jejich agenti, nicméně zničení jejich centrály byla také pěkná t'afka. Bohužel jsme si nevšimli, že se tam byl s nimi radit viceprezident, takže s největšími lotry světa zahynul i on - beztak k nim patřil. Ale najednou jsme neměli s kým jednat a to zachránilo pupkáče z pevnosti Cheyenne Mountain - museli jsme nechat žít aspoň někoho, s kým se dá jednat. Klidně jim jen tak mezi řečí naznačte, že od chvíle, kdy byl zvolen jejich nový prezident, budeme jednat raději s ním, nebo s novým Kongresem. Ať si uvědomí, že cena životů generálů NORAD klesla. A kdyby měl některý z nich syna ve West Pointu, projeďte mu soustrast, ale naznačte mu, že kdyby jednali čestně, West Pointu bychom se nedotkli. Byl v našem pořadí až šestý.“

„Jaké jste jim dali podmínky příměří?“ zajímalo Rusa.

„Jo, to je vlastně další podmínka,“ napověděl jsem Tereze a ta to jen zopakovala rusky. „Oni naše podmínky utajili a když jsme je přednesli v jejich televizi, sestříhali to k nepoznání. Takže další naše podmínka - nepsaná, ale budeme na ní trvat - je, že se ve Spojených státech všechno nezkresleně zveřejní.“

Standa mezitím shodil ze zad batoh, sáhl dovnitř a podal hrst našich plakátů ruskému ministrovi.

„Tady jsou originály, nechte si je přeložit,“ opakovala po něm Tereza. „Měly by platit v celém světě. Zveřejněte je doslova, žádné překrucování! Jestli to některá média překroutí, sestříhá nebo otočí, vyvraždíme redakci. Mají říkat lidem pravdu a pokud tak nečiní, nemají nárok ani na život.“

„To je ale dost drsná výstraha!“ mínil Rus. „Při současné snaze zrušit v celém světě trest smrti...“

„Rušení trestu smrti a současné vedení loupeživých válek je pokrytectví nejhoršího zrna,“ doplnil jsem Tereze. „V našem městě nemáme trest smrti. Největším trestem je u nás ztráta občanství a vyhoštění, naposledy použitý před čtyřmi sty lety. Ale válka je tak těžký zločin, že si trest smrti zaslouhuje. Ale ne pro ty lidičky, co jim bomby padají na hlavy! Válka zaslouhuje trest smrti pro ty, kdo je vedou, vyhlašují, nebo jen financují, jako bankéři sdružení v Mezinárodním Měnovém Fondu. Proto byli první v řadě a jestli s tím nepřestanou, nepřestaneme ani my.“

„Ale jak to poznáte, že nepřestali?“

„Poznáme to,“ usmál se Standa, který napovídal Tereze další odpověď.

„Nepodceňujte nás, nepředvedli jsme vám všechno.“

„Vrátíte se teď domů?“ zeptal se nás ruský ministr. „Můžete se ještě v Moskvě zdržet... máme tu památky, které opravdu stojí za návštěvu...“

„Pro nás je lepší, když se sem podíváme čistě soukromě,“ napověděl jsem Tereze. „V Rusku jsme pobývali na více místech, od Kamčatky po Petrohrad. Také máte krásnou zemi, ale hodně vám chybí spokojení lidé. Totiž - oni spokojení jsou, ale jsou až příliš přetěžovaní. Měli byste se víc starat o lidi, ne o oligarchy.“

„Jenže... ti oligarchové udržují naše hospodářství,“ namítl ruský ministr.

„Obávám se, že se mýlíte,“ pokračoval za mě Standa, sotva to Tereza stačila překládat. „Oligarchové ničí vaše hospodářství. Mají jen jedno kritérium úspěšnosti - zisk. Proto vyrábějí výrobky s co nejnižší životností, hlavně

aby lidé kupovali stále další, kupovali a platili, lidé zůstávají chudí a jen oligarchové bohatnou. V našem městě nemáme oligarchy, zato má každý všechno co potřebuje.“

„Tedy - něco jako komunismus?“ nadhodil ministr.

„Pořád máme peníze,“ usmál se Standa a Tereza se usmála po něm. „Takže nesplňujeme podmínku komunismu - zrušení peněz. Jen je trochu spravedlivěji používáme. Kritériem úspěšnosti není u nás zisk, ale obecný prospěch. A tak se všechno mění. Naše věci přinášejí lidem prospěch. A není nutné, aby je všichni kupovali znovu a znovu. Boty u nás vydrží sto let, obleky také. Dopravní prostředky máme všechny starší než sto let a přitom jsou v lepším stavu než vaše nejnovější.“

„To ale musí být kraksny!“ ulétlo Rusovi.

„Můžeme to porovnat s vaší limuzínou,“ usmál se Standa. „Chcete si dát závod? Naše gežury mají maximální rychlost skoro sedm set kilometrů za hodinu. U nás je samozřejmě nevyužitelná, využíváme je tak do tří set kilometrů v hodině, ale naši nedávno jeli plnou rychlostí v Rumunsku. Málokdy jezdíme mimo naše město, nejčastěji k moři a zpět, tohle byla výjimečná situace.“

„A nechcete s Ruskem navázat nějaké obchodní styky?“ řekl ruský ministr.

„Těžko,“ pokrčil rameny Standa a po něm i Tereza. „Nemáme co od vás kupovat. Naše město je ve všem soběstačné. A naopak vám nemáme co nabídnout. Nemá smysl vozit mezi zeměmi sem a tam tuny brambor, obilí nebo masa. Vaše průmyslové výrobky jsou z našeho pohledu aušusové, naše jsou pro vás příliš drahé. Obchodní výměna by podle mého mínění nepřinášela nic zajímavého.“

„Tak třeba vaše dopravní prostředky?“ nadhodil.

„Nejsou u vás homologovaná,“ namítl Standa přes Terezu. „A nemají ani šanci homologaci získat. Nesplňují podmínky pro provoz na silnicích. Například - uvedu jen jeden detail - nemají povinnou hloubku dezénu na pneumatikách.“

„To je takový problém vyměnit pneumatiky?“

„Je. Nemáte je na co namontovat, gežur nemá kola.“

„Nemá kola? A po čem tedy jezdí?“

„Vznáší se.“

„Takže je to vznášedlo? Ale při rychlosti sedm set v hodině by to bylo spíš letadlo!“

„A na vodě loď a pod vodou ponorka,“ doplnil Standa. „Jako letadlo to nezíská homologaci, protože nemůžeme přidat protokol o lámacích zkouškách křídla. Ten protokol nezískáme, protože gežůr žádná křídla nemá. A jak jistě víte, bez bumážky se nedá dneska prodat vůbec nic. A když se to nedá prodávat, nemůžeme to ani nabízet, to snad dá rozum...“

„Máte opravdu zajímavé názory,“ řekl ministr.

„Jenže názory jsou jen názory. Nemají praktický dopad. Ten mají jen činy...“

Povídali jsme si ještě dlouho. Ruský ministr se vyptával na ledacos, odpovídali jsme mu ochotně s výjimkou otázek, kde se Saxamur nachází, nepadla ani slova jako »Ebažgové«, topologie, Fraktálové Skály a »vandrovníci« - i když zřejmě pochopil, že někteří naši lidé se nacházejí i v Moskvě. Ale protože na ně řeč nepřišla, nedozvěděl se, že jde o studenty.

Probrali jsme hodně námětů, ale všechno má svůj konec.

„My vám teď poděkujeme za to, že jste nás vyslechl a ujal jste se té schůzky ve Švýcarsku, která se nakonec bude konat bez nás,“ řekl Stanislav. „Už jsme všechno řekli předem. Rozloučíme se teď s přáním, aby nám mír na Zemi vydržel.“

„Chcete už jít?“

„Už jsme řekli všechno,“ přikývl Standa. „Mějte se tu dobře.“

Jitka přiskočila ke mně, popadla mě a blik! stáli jsme venku na nádvoří. Jenže tím to neskončilo. Další blik! a stáli jsme těsně za Spasskou věží, třetím skokem jsme profrčeli těsně k chrámu Vasilije Blaženého a dalším skokem jsme se přenesli stranou, odkud už na Spasskou věž s vojenskými strážnými nebylo vidět. Ti si nás přitom ani nevšimli, dívali se jinam a bylo to na ně příliš rychlé, nemuseli jsme se obávat, že by nás chtěli dohonit.

„Tady počkej, přinesu Standu s Terezou,“ odskočila ode mne a byla pryč. Vzápětí se u mě ale objevila s Standou a po další vteřině s Terezou.

„A můžeme jít na metro,“ zavelela nám...

----- Poznámky:

27 Trojice tvoří kolektiv

28 Studentská kolej

29 Co jste zač?

30 To už jste dneska devátí! Máte papíry? Sem s nimi!

Vyčkávání

Možná nebyl nejlepší krok vyvléci se z jednání, ale určitě to byl jediný způsob, jak dát Američanům najevo, že měli jednat dřív a seriózněji. Trošku jsme jim dali sežrat jejich vlastní recept - aroganci a neústupnost. Postavit před ně víceméně hotový text dohody a nepřipustit diskusi, ve které by mohli uplatnit talent na »*politiku dělových člunů*«, navíc tutéž politiku otočit proti nim... Možná to od nás bylo hodně přes čáru. Ale musím trvat na tom, že si Američané takové jednání zasloužili. Už protože to tak sami ve světě dělali skoro všude a navíc nemravně dlouho. Ministryně zahraničí si jen pochvalovala, jak se jí dobře jedná, když jsou nablízku jejich letadlové lodě...

Snězte si to sami, hoši! Vyjezte si toho plnou mísu!

A mělo to být už dřív!

Jitka přišla za mnou hned další ráno s nápadem.

„Víš, Jindro, ideální by bylo, mít všude někoho, kdo by nás zaměřoval,“ začala.

„Na to je nás trochu málo,“ řekl jsem. „Možná bychom mohli udělat nábor mezi občany Saxamuru, ale čím nás bude víc, tím bude větší pravděpodobnost, že někdo přijde k úrazu. Opravdu se divím, že se nám ještě nic nestalo.“

„Nemusíme nikoho nabírat,“ řekla Jitka. „Mám jiný nápad. Máme přece na Zemi už dnes stovku havranů kibrihů. Zkoušela jsem se na ně zaměřit. Mají trochu slabší telepatii proti lidem, ale na pět set kilometrů zaměřím každého a na sedm set kilometrů s nimi navážu telepatický rozhovor. To by mělo stačit, abych jim vysvětlila, kde mají být, abych k nim mohla skočit. A zeptala jsem se dnes v noci Ebažgů, zda by nám mohli půjčit další. Jsou pro pod podmínkou, že je budeme střídát. Kibrihové si čas od času potřebují odpočinout, někteří by se rádi uhnízdili a vyvedli mladé, to víš, jsou to taky myslící tvorové. Slíbila jsem jim to a mám nabídku na tisíc kibrihů, kteří by se také rádi podívali na Zem a byli užiteční. Ebažgové je využívat nebudou. Uznali, že hospodské řeči, které od nich zatím získávali, nejsou ani zdaleka to, co by potřebovali.“

„Takže si z nich uděláš něco jako radiomajáky všude tam, kde chceme něco tajně zařídit? Chápu to správně?“

„Nejen to,“ souhlasila. „Mohou nás před cestou upozornit, co se tam na místě děje. A čistě teoreticky by nám tam mohli také opatrovat pohotovostní chomáč bakterií, takže bychom tam sami ani nemuseli. Kibrihové se sami užíví, lidé si jich nevšímají, vrány ani havrani nejsou, pokud vím, nikde lovnou zvěří, nikdo je neloví, až na naprosté zoufalce umírající hlady, takže se o jejich bezpečí nemusíme starat, akorát by bylo dobré občas je všechny zkontaktovat, aby měli pocit, že jsou užiteční. Povzbudí je to.“

„Myslíš, že to dokáží?“

„Proč ne?“ pokrčila rameny. „Na to, aby udrželi bakterie při životě, jsou určitě chytrí dost. A nakrmit je? Bakterie potřebují cokoliv biologického, co se dá rozložit. Postačí, aby je denně posrali, promiň mi ten výraz.“

„No, je to takové malé Kolumbovo vejce,“ pochválil jsem jí to docela upřímně. „Dáme se tedy do jejich rozmíst'ování?“

„Nespěchej!“ napomenula mě. „Teď máme jiné problémy. Ale můžeme je rozmíst'ovat při každé další cestě.“

„Máš pravdu,“ přikývl jsem.

Příště tedy povezeme zavazadlo - malou přepravní klíčku na havrany - pardon, na kibrihy, aby se neurazili. Přepravní klec bude ovšem bez mříží. Kibrihové jsou přece rozumní.

Zprávy ze světa se rozdělily. Část komentátorů se zalykala hněvem nad drzostí »teroristů«, kteří vyvraždili výkvět budoucí americké inteligence - i když považovat generalitu za inteligenci je podle mě značně přehnané. Aspoň v Čechách se o inteligenci důstojníků povídají stovky nelichotivých vtipů. To jsme ale my, Češi. Pro Němce i Američany je slovo důstojník odvozené od slova důstojnost - a proto bývají vrcholem obdivu.

Část reportérů a komentátorů se podivovala nad tím, jak je možné, že si Spojené státy s nepřitelem hladce neporadily, jako do této chvíle vždycky. A jen malá část obdivovala, že si nějaký náboženský fanatik troufl napadnout flotilu se dvěma letadlovými loděmi a s plným doprovodem, ke všeobecnému údivu uspěl a to dokonce beze ztrát, což vzbuzovalo na druhé straně pochybnosti. Ve válce přece mívají ztráty obě strany.

Jednání v Ženevě probíhala sice »za zavřenými dveřmi«, ale nějaké zprávy z nich na veřejnost přece jen prosákly.

Američané nejprve plamenně obvinili Rusy, že ti teroristé jsou ve skutečnosti příslušníky jejich zvláštních sil. Rusové jim nato předvedli záznam našeho jednání s ruským ministrem přímo v Kremlu a vyzvali Američany, aby potvrdili nebo vyvrátili cokoli jsme tam řekli o West Pointu nebo o letadlových lodích. Záznam končil naším bleskovým odchodem, při kterém se jeden Američan neudržel a se zaklením potvrdil, že jsme zmizeli přesně stejným způsobem ze záznamů sledovací kamery ve vězeňském oddíle Cheyenne Mountain.

„Děkuji za potvrzení, že to nebyly filmové triky,“ shrnul to ministr zahraničí Ruska jako vedoucí své delegace. „Obávám se, že jsme se u nás i u vás setkali s něčím, co přesahuje výkony naší civilizace. Jistě jste si všimli, že na tom záznamu se mnou mluvila jen jedna mladá dívka, ostatní byli celou dobu potichu. Sama to vysvětlovala tím, že jen ona umí rusky, takže to ostatním tlumočí, přičemž mezi sebou se všichni čtyři domlouvají telepaticky. Vážení pánové, už tohle nás mělo varovat! Kdyby to byla pravda, co by to znamenalo? Buď existenci nějaké utajené, velice pokročilé komunikace mezi těmi lidmi, anebo - což sice vypadá ještě divočeji, nicméně by to mnohé vysvětlovalo - že ty bytosti nejsou lidé. Přesněji - lidé možná ano, ale ne ze Země.“

„Nesmysl!“ odmítl to Američan. „Když jsme zničili jejich základnu v Québecu, ztratili na jistou dobu své schopnosti. Mohli jsme je bez odporu z jejich strany zabít, jenže jsme je chtěli dostat živé a to byla nejspíš chyba!“

„Neunáhlujte se,“ napomenul ho jemně Rus. „Uvědomte si, zkáza West Pointu časově souhlasí s akcí proti vašim lodím. Těch lidí je víc než si všichni myslíme.“

„Tvrдили, že jich je sedm tisíc, z toho deset vojáků,“ přidal svou trošku do mlýna Američan.

„Což by mohla být docela pravděpodobná posádka jedné větší mezihvězdné lodě,“ doplnil ho Rus.

V jednacím sále nastalo ticho. Tohle byla tak trochu bomba, kterou museli všichni trochu rozvážit, než to přijmou.

„Ale jak to?“ namítal Číňan. „Cožpak sem nějaká přiletěla? Vždyť sledujeme vesmír tak podrobně, že si všimneme kdejakého malého

asteroidu! Aby nám proklouzla vesmírná loď s posádkou sedmi tisíc lidí? To přece nemůže být nic malého!“

„Ti vetřelci znají neviditelnost,“ řekl zlověstně Američan.

„Můžete to nějak dokázat?“ zarazil se Číňan.

„Stanice CNN to má na záznamu ve zpravodajství,“ ujistil ho Američan.

„Přímo v newsroomu se znenadání objevil jeden z nich jako kdyby se tam postupně zhmotňoval. Neviditelnost by vysvětlovala hodně jejich úspěchů.“

„Tím chcete naznačit, že ta hypotetická mezihvězdná loď přiletěla k Zemi neviditelná?“ opáčil Číňan. „Čím to ale chcete dokázat?“

„Dokázat to nemůžeme,“ řekl Američan. „Ale neodvážím se to v této chvíli ani vyloučit...“

„Může to být ještě jinak,“ navázal na to Rus. „U nás tvrdili, že mají všechny dopravní prostředky starší než sto let. Přitom, jestli to správně chápu, nazývají tak své univerzální stroje, které mohou sloužit nejen jako automobil, ale i jako letadlo, loď nebo ponorka. Mám k tomu místu záznam vrátit?“

„Není třeba, slyšeli jsme to,“ zarazil ho Američan.

„Říkali, že je mají sto let,“ opakoval Rus zamyšleně. „Řekl bych, že je ve hvězdné lodi nepotřebovali. Ale po přistání ano... A všechny sto let staré? To by znamenalo, že přistáli před sto lety. Neviditelnost na to tenkrát ani nepotřebovali. A za těch sto let se přizpůsobili natolik, že je od nás domorodců nerozeznáme...“

„...nás domorodců...?“ vrtěl hlavou Američan.

„Z jejich pohledu jsme domorodci všichni,“ ujistil ho Rus. „Mohou se na nás dívat asi jako my se díváme na domorodce na Novém Zélandu, v Africe, na Sibiři, nebo v Moskevské vysočině i na východním pobřeží Spojených států. Všichni jsme pro ně jen domorodci. Je docela možné, že u nás mají svou tajnou kolonii. Donedávna jsme je vůbec nezajímali, proto nezasahovali ani do našich světových válek, ale v poslední době jsme naši techniku vyvinuli do takové úrovně, že začala ohrožovat i je. Dnes, kdy mohou naše nukleární zbraně proměnit svět v poušť, pochopili, že proti tomu i oni musí něco udělat. A tak je tu máme, pánové!“

„Ale co s nimi budeme dělat?“ zeptal se Američan.

„Obávám se, že nic,“ řekl Rus. „Ukázali nám, že jsou hodně před námi, takže nám asi nezbude nic jiného než je poslechnout.“

„Poslouchat nějaké vetřelce?“ vybuhl Američan.

„Donedávna jste byli všude vetřelci vy Američané,“ řekl Rus. „Karta se zkrátka otočila. Teď budeme poslouchat všichni bez výjimek. Jsou zkrátka silnější.“

„Ale přece... nebudeme poslouchat nějaké cizí vetřelce!“ trval na svém Američan.

„Obávám se, že budete,“ řekl mírně Rus. „Podívejte se: oni nám předem oznamují, že nám nechtějí vládnout. Tvrdí, že je jich na vládnutí celému světu málo a že po tom ani netouží. Že po nás vlastně chtějí jen abychom je neohrožovali. Podle mého mínění to není tak nepřijatelné. Ponechají-li nám suverenitu v rámci našich států, co si můžeme přát víc? Nehodlají nás vyvraždit, zotročit, ba ani okrádat. Takové nepřátele jakoby nám poslalo samo nebe! No, jestli přiletěli z vesmíru, může to tak být i doslova. V posledních sto letech jsme se jim předvedli jako nemyslící násilníci, na které platí jen síla - tak ji uplatnili. Odzbrojením by ale pomohli i nám. Bravo! Co vám na tom vadí?“

„To, že nám berou svobodu,“ řekl Američan. „Svobody se vzdát nesmíme!“
„Hlavně svobody bombardovat, co se vám zlíbí,“ podotkl Rus pohrdavě.
„Fascinuje mě, jak sveřepě hájíte lidská práva pomocí bombardérů, kterými naděláte víc vdov, než by dokázali nadělat i nejhorší diktátoři. Takovou svobodu když vám vezmou, poděkoval bych jim. I když prohlásili, že stejně budou postupovat i proti nám. Proti tomu je totiž nejlepší - a možná jediná - rada: přestat připravovat války.“

„Jenže zničí veškerý náš pokrok! Lidstvo ustrne a přestane vynalézat, to bude náš konec!“

„Opravdu si myslíte, že armáda přinesla lidstvu všechny důležité vynálezy?“

„Všechny ne, ale aspoň ty nejdůležitější!“

„Nejdůležitější pro válku? A není to naopak? Že se armády vždycky zmocnily toho nejlepšího a rozvíjely hlavně ničivou sílu, místo aby to lidem sloužilo? Kromě toho máme dnes naději, že se od nich něco dozvíme.“

„Myslíte, že nám něco dají?“

„Mohli by,“ řekl Rus. „Ale nechce se jim. Ty jejich věci by náš svět spolehlivě rozvrátily.“

„Nějaké nové zbraně?“

„Ani ne... docela všední věci, většinou technologicky před námi, ale ne o mnoho... jenže systém našeho světa by se jejich zavedením velice rychle

zhroutil. Vysvětlovali nám to a musím jim uznat, mělo to logiku. Velice drtivou logiku.“

„V čem jsou ty věci tak výjimečné?“

„Větší spolehlivostí a životností,“ řekl Rus.

„To jsou snad dobré vlastnosti,“ namítl Američan.

„Jenže způsobily, že nejdůležitějšími odvětvími jsou u nich zemědělství a potravinářství. Ostatní průmysl sice existuje, jenže většinu času nemá práci a tedy stojí.“

„A to se jim lidi nebouří?“

„Ne, považují to za normální. Proč by měli vyrábět zboží, které nikdo nechce?“

„Když to nikdo nechce, ať vyrábějí něco potřebnějšího!“

„Ale co?“ usmál se Rus. „Vždyť **oni už všechno mají!**“

„To chce vymyslet nějaké novinky! Novinky přece nejlépe ženou spotřebu vzhůru!“

„Spotřebu...“ zamyslel se Rus. „Ale ať přemýšlím jak chci, jako jediné spotřební věci mají jídlo. Proto je zemědělství spolu s potravinářstvím nejdůležitější. Ale - to je všechno.“

„Jak to?“ vybuchl Američan. „Tak třeba oděvy! Nikdo tam snad nechodí nahý! Móda se pořád mění, přichází s novinkami!“

„Oni nemají módu,“ zarazil ho Rus. „Rozumějte mi, u nás můžete rok co rok přijít s novými módními kolekcemi, protože lidé staré obnošené oděvy vyhazují a musí kupovat nové.“

„To je snad normální!“ řekl Američan.

„U nás,“ podotkl Rus. „U nich ne. Slyšel jste přece, že se jejich věci vyznačují spolehlivostí a životností. Představte si tedy oděv, který vydrží pět set let a pořád je jako nový. Stejně tak boty. Koupíte si jeden pár pracovních, jeden do společnosti - a víc jich pět set let nebudete potřebovat. Zdělá je vaše děti a po nich vnuci. Může se stát, že to vnukům bude malé, nebo naopak velké - tak si je v bazaru vymění za jiné. Funguje to hlavně u dětí, které rostou. No a jejich obuvnická továrna už sto let stojí. Bot je přitom dost, nikdo žádné další boty nepotřebuje.“

„Tak ať je vyvezou a prodávají jinde, ne?“

„Mohli by je vyvázet, ale neudělají to,“ řekl Rus. „Jen si to představte! Rozjedou továrnu naplno a vyvezou do Spojených států tolik bot, že na každého obyvatele připadnou tři-čtyři páry. Tím neodvolatelně vyřídí váš

obuvnický průmysl. Lidé si další boty přestanou kupovat a vaši obuvníci už neprodají ani trepku.“

„Tak jim na jejich boty napaříme cla!“ napadlo Američana. „Klidně i sto procent!“

„I tak jejich boty stojí jako deset vašich,“ řekl Rus. „Dobře, napaříte na ně cla. Budou stát jako dvacet vašich bot. Kdo si je ale koupí, brzy zjistí, že to nebyl špatný nákup. Jak dlouho vám trvá, než sešlapete boty? Nebo než praskne podrážka? Půl roku? Za deset let investujete do bot také tolik, jenže po těch deseti letech sešlapete poslední pár, zatímco soused, který si koupil ty drahé, bude do smrti chodit v krásných nesešlapaných botách. Takže i vy půjdete a clo-neclo, koupíte ty nové. Na tohle přijde brzy každý a to bude konec obuvníků ve Spojených státech.“

„Můžeme vyrábět na vývoz!“ chystal se Američan stébla.

„Ale kam?“ zeptal se ho Rus. „Jak dlouho bude trvat, než budou mít nové boty všichni v celém světě? Možná deset, možná dvacet let, ale i kdyby to bylo padesát let, budete muset brány obuvnické fabriky zavřít, protože neprodáte ani cvičku. A přitom bude celý svět chodit perfektně obutý, sešlapanou botu uvidíte jen v muzeu Charlieho Chaplina. Totéž nastane v oděvech. Vezměme si jinou prestižní výrobu, třeba automobily. Ve Stounvólu jezdí auta - nebo to, co je nahrazuje - přes sto let. A taková jsou tam všechna! Za tu dobu jestli vyrobili všeho všudy deset nových, protože jejich počet přece jen stoupá. Spolehlivost? Nepotřebují servisy, to hovoří samo za sebe. Životnost? Nerozeznáte nové od starých, protože nová jsou stejná jako ta sto let stará.“

„To musí být ale kraksny!“

„Jo, přesně tak jsem si u nich uřízl ostudu!“ usmál se Rus. „Taky jsem je nazval »kraksny«. Jen nevím, která naše *kraksna* dosahuje rychlosti pět set mil v hodině. Nebo sto mil pod vodou, protože může sloužit i jako miniponorka. A připočtete si, že nepotřebuje benzín, naftu, ani jiné palivo. Ropný průmysl jde ke dnu, ropné války jsou nesmyslným přežitkem. Chápete, co by to s námi udělalo? U nich se lidé neženou jako blázni vpřed, jenom vpřed!³¹ Mají stabilní nejen průmysl a zemědělství, ale celou společnost. Mají víc času, jezdí se často rekreovat k moři, mají čas na vzdělávání. A všechno stihnou, ani se nemusí povzbuzovat drogami. Co vy na to?“

„Jestli je to tak, pak jsou pro náš svět ještě nebezpečnější než kdyby nás ohrožovali atomovými hlavicemi!“ řekl Američan.

„Oni to vědí, proto se od nás sami oddělují,“ řekl Rus. „To my nejsme připravení stát se světem trvanlivých věcí. Buďme jim vděční, že se nerozhodli prorazit na naše trhy! Kdyby to udělali, zametou náš průmysl na smetiště a jak vidím, už vám došlo, jaké důsledky by to mělo. Nadávejme ale sami sobě! Zkazili jsme si to přece sami! Hirošimou počínaje, naprosto zbytečným nukleárním výbuchem v Kanadě konče. Kdyby je radioaktivita neohrožovala, nevšíkali by si nás. Zatím jsme jim neškodili, ale přesvědčili jsme je, že bychom jim škodit mohli. Takže nás klepli přes prsty. A divíte se jim?“

„Vás taky klepli přes prsty?“ podíval se Američan na Rusa.

„Nás zatím ne,“ připustil Rus. „Ale naznačili nám, že i my můžeme oplakávat kadetní školy podobné Akademii West Point. Nemáme letadlové lodě, ale pyšníme se atomovými ponorkami, které oni objeví na sto kilometrů v libovolné hloubce a dokáží je v několika minutách zneškodnit. Na Američany si tedy nemáme vyskakovat. A to se rozumí, že si vyskakovat nebudeme, víme, že bychom si natloukli kokos. Průměr platí naprosto stejně i pro nás, Číňany, Indý i Pákistánci. A také pro Jevrosajuz a všechny, kdo mají nukleární zbraně.“

„Ale přece jen... taková potupná kapitulace...“

„Pořád myslíte jen na boj a válku a co není skvělé vítězství, je podle vás potupná kapitulace! Mě dost udivila jedna drobnost. Přišla řeč na šachy - prostě mi jejich zásah připadal jako dobrá šachová partie. U nás v Rusku jsou šachy populární... ale to už sem nepatří. A víte, co mi ten jejich... Stanislav řekl? Někdy kolem dvanáctého století prý přišly šachy do Evropy. Přišly i k nim, jenže jak rychle přišly, tak rychle je omrzely. A jestli víte, proč? Protože šachy je hra - boj. Účelem je zničit protivníka a porazit jeho krále, a to bez ohledu na oběti na obou stranách. Když si to prý lidé uvědomili, přestaly je šachy fascinovat. Proto tam nemají bojové sporty, jako box, zápas, judo a střelecké. Nevšimli jste si, že jejich lidé u sebe vůbec nemají střelné zbraně?“

„Ale zabíjet umí!“ namítl Američan.

„Ano, umí,“ přikývl Rus. „A navíc velice rychle a nezvykle přesně - pojem »vedlejší ztráty« znají jen od vás. Navíc zabíjejí záhadně. Prý jste ještě

nepřišli na pravou příčinu smrti - a to jste měli možnost zkoumat desetitisíce mrtvol.“

„A vy to už víte?“

„Taky ne,“ řekl s úsměvem Rus. „Ani to nechceme vědět a doufáme, že to nebudeme potřebovat vědět. Když svět odzbrojí, nechají nás být.“

„Seberou nám ducha - *esprit* - celé naší civilizace! Rozvoj naší civilizace se zastaví!“

„Seberou nám jen válečné instinkty,“ kontroval Rus. „Nebude jich škoda. Zastaví se rozvoj zbraní, ale otevřou se před námi jiné možnosti. Už to, že budeme vědět, že to jde. Možná od nich ledacos převezmeme. Vezměme si třeba jejich energetiku. Jsme dnes pyšní na naše atomové elektrárny. Oni je nemají. Před sto lety bychom byli pyšní na naše mohutné parní lokomotivy. Ani ty nemají. Nic takového prostě nepotřebují. Nemají satelity, nemají námořní lodě, nemají železnici, nemají spoustu věcí, bez kterých si nedovedeme náš život ani představit. Ale ne protože by je nedokázali vyrobit. Prostě je nepotřebují.“

„Ale něco snad musí mít stejné!“ namítal Američan.

„Jistě,“ přikývl Rus. „Například lékaře. Dávají je studovat v nejlepších univerzitách Evropy, i když ne všechny obory. Chybí jim obor »*lčba drogových závislostí*« - nepotřebují je, nemají drogy. Nemají zubaře... jistě, taky jsem se nad tím pozastavil, ale oni mi věnovali - zatím jen pro mou potřebu - párek »zubníčků«. To jsou taková malá zvířátka, kterým svěřují péči o své zuby. Na svou čest musím přiznat, zvykl jsem si na ně tak, že se už k naší původní zubní péči nechci vracet.“

„A proč nám je nedají všem?“

„Pro některé barbary na Zemi je jich škoda,“ pokrčil rameny Rus. „Někteří lidé jedí i to, co v civilizovaných zemích za jídlo nepovažujeme. Barbarům prý »zubníčci« zachutnali a chtěli další. Dali byste jim je? Kdysi se »Stouni« snažili vyjít s domorodci na nějakých odlehlých ostrovech. Splnili byste přání ubohé stařence, která dostala chuť na nožičku pečeného dítěte?“

„No jo, ale to jsou barbaři!“ namítl Američan.

„Ti barbaři by nedokázali upéct naráz celou vesnici, jako to dovede vaše bomba »daisy-cutter«,“ odfrkl si Rus. „Souhlasím s názorem »Stounů«, že se lidstvo musí zbavit barbarství dřív než dostane jejich novinky. Dětem sirky do rukou nepatří. Edison vynalezl žárovku, ale prosadil i používání elektrického křesla.“

„Takže nám doporučujete kapitulaci a odzbrojení,“ mračil se Američan jako deset čertů. „Pak mi ale vyvráťte názor, že to jsou vaši lidé!“

„Vyvrátím to snadno,“ řekl Rus. „Protože kdyby to byli naši lidé, už byste byli odzbrojení a obsazení. Víte, oni nemístně litují vaše vojáky. My dávno víme, jací to jsou zabijáci, my bychom se tak dlouho nerozmýšleli. Zejména kdybychom dokázali jako oni překvapivě proniknout i do vašich štábních bunkrů. Rozhodně bychom na to dali víc vojáků, nemusíme jimi tak úzkostlivě šetřit jako oni. Říkali, že jejich armáda má deset vojáků bez hodností, takže jsou všichni vojíni i generálové. Ano, uvědomte si to! Ty porážky vám ušetřila desetičlenná armáda! My bychom na to bez váhání vrhli sto tisíc vojáků! Ale i těch deset vám dalo parádní výprask! Naštěstí jsme pochopili, že stejný výprask čeká i nás, kdybychom se jim postavili. Vždyť my se jim vlastně ani postavit nechceme. I když nejsou naši, udělali za nás, co jsme navrhovali kdysi dávno - úplné odzbrojení lidstva. Vím, zatím mají zbraně všichni. Ale použít je se neodváží nikdo. Jak říkáte - fifty-fifty, win-win. Ani my, ani vy se to neodvážíte porušit. Protože už víte, příště by na žádné vaší základně a posádce nezůstalo naživu deset tisíc vojáků jako v Rammsteinu. Mohli bychom ještě zničit celý svět, ale proč? Komu by to prospělo? Raději odzbrojíme.“

„I kdybyste tím riskovali konečnou porážku?“

„Myslím, že by to byla porážka pro vás,“ řekl Rus.

„To těm Stonewallům tak důvěřujete?“

„A vy jim pořád nevěříte?“ podíval se na něho Rus. „Já na vašem místě bych hledal, jak ustoupit beze ztráty tváře. Povím vám ještě jednu radu. »Stouni« naznačili, že vás nechali naživu, aby měli s kým jednat, ale mnohem raději by jednali s civilisty. Až obnovíte Kongres a začne úřadovat prezident, cena života generálů prudce klesne.“

Generál zbledl, ale neřekl nic. Když přelétl očima přítomné, nezdálo se mu, že by se někdo postavil na jeho stranu. Ti zbabělci se zřejmě chtěli vzdát! Jenže - a tady musel uvažovat racionálně - jak se zdá, narazilo lidstvo na něco, co je nad jeho možnostmi. Nakonec je lépe zůstat naživu než být mrtvým hrdinou, zejména když to nikdo z přeživších neocení.

„Dobře, přednesu to našemu novému Kongresu,“ řekl.

Neustoupil. Ale odpor už neobhajoval.

Jednání mohlo skončit.

----- Poznámky:

31 ...a vpředu smrdí síra... (Karel Kryl)

Mešita

Jednání v Ženevě se dělo za zavřenými dveřmi, nicméně se jeho výsledky brzy projeví.

Američané začali stahovat vojáky z vojenských základen. Oficiálně se odvolali na »Smlouvu o oboustranném snížení počtů vojsk na ex-teritoriálním území«, údajně dohodnutou v Ženevě, ačkoliv nebyla podložena žádnou písemnou dohodou a žurnalisté jí proto předvídali krátké trvání, podobně jako slovnímu ujištění Gorbačovovi o nerozšiřování NATO na východ.

Ti obzvláště pichlaví spustili kampaň o tom, že Rusko, Čína ani jiné země žádné základny nevyklízí, což Rusko okamžitě označilo za lež - Rusové prý stáhli několik desítek vojáků, což na procenta zhruba odpovídá procentům snižování Američanů. Jen je jejich vojáky víc vidět.

Nejdůležitější však bylo, že s tím Američané vůbec začali. Zřejmě jim došlo, že si hrají s nalezenou nášlapnou minou, o níž skoro nic nevědí, jen to, že asi bude nebezpečná.

Horší bylo, že na amerických univerzitách uspořádali »hony na špiony a jiné čarodějnice«, takže vážně hrozilo odhalení našich »vandrovních« studentů. Jitka je raději z univerzity v Princetonu preventivně odnesla. Zajímavé bylo, že jejich zmizení nevyvolalo žádný rozruch. No bóže, cizinci z Evropy, navíc z východní, kdo se po nich bude shánět? V jiných zemích byli naši »vandrovní« pevně uchycení, tak zkrátka budou i tihle studovat jinde...

Poté, co musely Spojené státy opustit své vojenské základny ve světě a stáhnout své vojáky, explodovala jim i Jižní Amerika. Vytvořila se AAS32 - ***Alianza de América del Sur***, ke které se brzy přidaly všechny země na jih od Mexika a vyhlásily konec vlády gringů ze Severní Ameriky. Hrozilo, že vypukne hromadný lynč všech, kdo byli předtím nějak spojováni s gringy. Spojené státy měly navíc nebetyčné problémy na »vlastním dvorku«. Problémy menšin jim přerostly přes hlavu. Samozřejmě platí, že černoch může bílému protivníkovi vyhrožovat vypálením domu, což mu bílý nemůže oplatit stejnou mincí, protože černoch žádný dům nemá a nemůže tedy o nic přijít.

Kde to došlo tak daleko, že černoši začali vypalovat i domy bílých policistů, tam nastal obrat. Bílý policista nemůže oficiálně zasahovat proti černým gangům, neboť by byl obviněn z rasismu, ale může se stát členem místní skupiny Ku-klux-klanu. Ani pak nemůže vyhrožovat černochem vypálením jejich domů, ale může upalovat samotné černochoy. Policisté ani pak nemohou zasahovat proti černým, ale nebudou zasahovat ani proti bílým, zejména když budou sami mezi nimi.

Černošské organizace ovšem též přitvrdily a pak už se tomu dalo říkat »malá občanská válka«. Válka, kde byl pojem »zajatec« zcela neznámý, protože navzdory Ženevským konvencím o válce nebrala zajatce žádná strana.

Návrat vojáků ze základen ve světě do tohoto ohně jen přilil oleje, nebo spíš benzínu. Z propuštěných profesionálních zabijáků přibyly posily oběma stranám konfliktu a do konfliktů se občas zapletly i nerozpuštěné jednotky s těžkou výzbrojí.

Nová válka, přezdívaná jako »Sever proti Jihu 2« začínala nabírat na obrátkách, i když se od té první lišila. Ta současná měla spíš charakter partyzánské války, kde na straně partyzánů byly obě strany konfliktu - podle momentální převahy.

Nezdálo se, že se to podaří jen tak utiřit.

Spojené státy však byly již zcela nebojeschopné a chránilo je vlastně už jen varování »Stonewallu« před zasahováním na cizím území.

I když bylo původně namířené proti nim...

Bez problémů proběhlo stažení ostatních vojenských »misí« z třetích zemí. Na schůzce v Ženevě byli zástupci Francie, Anglie a Německa. Po jednání se vrátili domů a výsledkem bylo, že se všechny země Eurosvazu jako jeden muž rozhodly ukončit svá vojenská dobrodružství v celém světě. Většinou vyklidily pole místním islámským raubířům, kteří se ochotně chopili příležitosti ujmout se moci. Zakrátko si založili vysněný Chalífát s hlavním městem Bagdádem, což způsobilo, že obyvatelé jiných věrouk a nevěrouk houfně prchali, aby si zachránili aspoň holé životy.

Rozhodli jsme se, že naopak jemně naznačíme islámistům, aby stejně rychle hledali tesařovu díru v Evropě.

Což ovšem nebylo snadné... Měl jsem nepříjemnou obavu, že jednání s islamisty může vést jen člověk se znalostí arabštiny. A to v celém Saxamuru

byla jen Zuzana Ševčíková, která však tato jednání odmítla se slovy, že není kamikaze. Dalo se čekat, že ji nevezmou vážně, je to přece »jen žena«. Oni jsou už takoví.

Ale nakonec to šlo. V Evropě se naopak našlo víc islamistů, kteří ovládali jiné jazyky, dokonce i angličtinu.

Zahájili jsme přesvědčování islamistů v Čechách, kde se dá mluvit i česky. Požádal jsem o krátký rozhovor jednoho chlapíka v mešitě, ukázalo se dokonce, že je to místní »imám«. Jako své jméno uvedl sice Abdulláh, ale bylo vidět, že to byl nejspíš bývalý Pepík, měl zkrátka český vzhled a žižkovskou češtinou nemluvil až v poslední době, ale podle mého mínění od malička.

„Zajímáte se o islám?“ zeptal se mě, když viděl, jak zaujatě si prohlížím ornamenty na stěnách mešity.

„Tak trochu,“ řekl jsem. „Zajímám se o to, kdy islám odejde z celé Evropy.“

„Ty šmejde!“ rozkřikl se chlap. „Vypadni a už se sem nikdy nevracej! Islám ovládne celý svět! Když máme konečně Chalífát, půjde to ještě rychleji!“

„Naopak! Vy tady nemáte co dělat!“ odvětil jsem. „Chalífát máte v Bagdádu, z Evropy se budete klidit a to pěkně rychle!“

„Klidit se budou ti, kdo se nám postaví na odpor!“ ujistil mě. „Islám ovládne celý svět!“

„Neovládne,“ nenechal jsem ho ani domluvit. „Zajímá mě, kam půjdou ti, kdo se dali na Islám až tady. Byl jste přece Čech! Kam půjdete, až začnou muslimové houfně odcházet do Afriky? Tady v Čechách jim bude ouvej, ale ani tam to nebude snadné!“

„Ale vždyt' to bude naopak!“ rozohnil se Abdulláh. „Brzy převezmeme vládu v Evropě a kdo to nepochopí, ten buďto včas uteče, což bych vám doporučoval, nebo přijde o hlavu!“

„Žijete v bludu,“ řekl jsem mírně. „Neslyšeli jste ještě, proč Američané stahují své vojáky z celého světa?“

„No právě!“ zajásal chlap. „Američané prchají jako zajíci před slovem Alláha a jeho proroka Mohameda! Satan je nechal na holičkách, prchají jati hrůzou z Alláha!“

„To si nějak divně vykládáte!“ vrtěl jsem hlavou. „Nebylo ve zprávách, že stahují své vojáky podle dohody s Ruskem?“

„Káfírské zprávy to tvrdí,“ připustil Abdulláh, „ale to je jen průhledná lest. Nechtějí přiznat, že utíkají před slovem Alláha!“

„Tady nejde o nějaké slovo Alláha, ale o dvě letadlové lodě s mrtvou posádkou, které se v Černém moři staly nebojeschopné. A o dvacet tisíc ztuhlých vojáků na základně Rammstein. Ani ty nevyřídilo pouhé slovo!“

Jenže v té chvíli mi v hlavě zaznělo Jitčino varování.

»Pozor na něho, má pod oděvem nůž a chce tě bodnout!«

Jitka samozřejmě nezklamala. Zatímco jsem čechomuslima zaměstnával a odváděl jeho pozornost, nalila mu bakterie rovnou do hlavy a napojila se na jeho myšlenky. Mohla mi tím dát včasné varování, ale také mě chránit, kdyby toho fanatika napadlo skočit po mně. K čemuž se už zřejmě chystal. Místo abych ucouvl a dal se na útěk, zkusil jsem to jinak. Co asi udělá, když se střetne s Neznámem?

„Na vašem místě bych to nezkoušel,“ řekl jsem dobrácky. „Mohl byste dopadnout jako Američané v Rammsteinu!“

„Co nemám zkoušet?“ zarazil se a couvl ode mne.

„Tu kudlu,“ upřesnil jsem mu. „Ano, tu, co máte pod svým hábitem. Nechte ji tam, co je, nemám zájem vás zabíjet. Ale když mě napadnete, špatně to dopadne - jenže pro vás. Než ji vytasíte, budete mrtvý. Patřím k armádě Stonewallu, jsme rychlejší než kulka. Nůž je proti nám mnohem pomalejší.“

„Proboha!“ zbledl jako stěna za ním. Rozhodilo ho to tak, že zapomněl vzývat Alláha.

»Došlo mu, že mu čtete myšlenky,« informovala mě Jitka.

„Došlo vám to naprosto správně,“ odsouhlasil jsem mu to. „Ano, umíme číst myšlenky. Vytáhněte ten nůž a jste mrtev!“

„Pak jste Satanovi spřeženci!“ zaúpěl. „Ale tady je Alláhův dům, sem přece nesmíte!“

„Proč by ne?“

„Satan přece nesmí vstoupit do domu Alláhova!“

„Jenže já tu jsem,“ upozornil jsem ho na prostou, ale jasnou skutečnost.

„Vidíte mě dobře. To může mít různé vysvětlení. Tak třeba, že nejsem spřeženec Satana. Druhá možnost - čím se tenhle dům liší od ostatních, že by měl být Alláhův? Je snad na něho zapsaný v katastru nemovitostí? Vsadím se, že není.“

„Ale je zapsaný na Muslimskou obec a ta patří Alláhovi!“ trval na svém Abdulláh.

„To říkáte vy,“ pokrčil jsem rameny. „Jenže já tady jsem a z toho by vyplývalo, že nemám se Satanem nic společného.“

„Anebo jste Satanovi pochopové,“ trval na svém muslim, „jenže vám Satan dává sílu vstoupit i do mešity! Tím hůř!“¹

„Je tu i další možné vysvětlení,“ zpochybnil jsem to. „Alláh a Satan mohou být přátelé. Co patří jednomu, patří i druhému a vzájemně si nedělají schválnosti.“

„U vousu prorokova!“ zaúpěl čechomuslim. „To je příšerná urážka Alláhova! Alláh je Alláh a Satan je ďábel!“

„Proč?“ dělal jsem udiveného. „Vy to nevíte? Alláh je přece Satanův bratr. Máte pravdu, Alláh je Alláh, jenže Satan je Satan, jeho vlastní brácha! Ti dva mají hodně společného. Uvědomte si, jak se Alláh staví například k otroctví. Slibuje všem, kdo v něho uvěří, že mu budou nevěřící, pokud nepřijdou o hlavu, do smrti otročit. Totéž ale slibuje svým věrným Satan. Jeden jako druhý!“

„Jenže Alláh to svým věrným splní!“

„Pokud vyhraje,“ přikývl jsem. „Pokud vyhraje Satan, splní to zase on svým věrným. Ale protože to jsou bratři, nakonec se asi dohodnou, budou světu vládnout spolu a spolu zotročí všechny. Satan zotročí přívržence Alláha a Alláh zase přívržence Satana. Oba tak splní, co svým přívržencům nakukali, lidé budou otročit buď na Alláha nebo na Satana, a to bude jejich Spravedlnost.“

„Ale tak to přece není!“ zaúpěl čechomuslim. „Nemůže to tak být! Slavně zvítězí jen Alláh!“

„Ale nad kým?“ popichoval jsem ho dál. „Nad bráchou? To snad ne, ti dva se přece mají rádi! Oba zotročují lidi, každý jinak, ale je jim to podobné.“

„To jsou všechno jen urážky Alláha!“ pokoušel se zachovat dekorum čechomuslim. „Alláh je jen jeden!“

„Říkám snad něco jiného?“ pokrčil jsem rameny. „Alláh je Alláh a nemůže být přece svým vlastním bratrem Satanem! Stejně tak Satan je Satan a je také jen jeden. Proto mají různá jména, aby se od sebe odlišili!“

»Pozor, moc ho nepopichuj, cuká mu ruka směrem k noži!« varovala mě Jitka.

„Ale Alláh je bůh a Satan je ďábel!“ trval na svém muslim.

„Když jsou bráchové, musí být ďáblové oba,“ neustoupil jsem ani já. „Víte, v jedné Knize je napsáno: Podle činů poznáte je! A všimněte si, jak jsou jejich činy podobné! Alláh i Satan mají rádi krev, oběti, bolest a utrpení.“

Proto vyžadují krvavé oběti. Bůh je na rozdíl od nich čestný. Oběti vlastně nepotřebuje, proto je ani nevyžaduje.“

„Alláh je přece také spravedlivý!“ zakňoural čechomuslim.

„Podle činů poznáte je!“ trval jsem na svém. „Když někdo slibuje svým věřícím, že pro ně jiné lidi zotročí, pak nemůže být spravedlivý. Otroctví a spravedlnost se spolu nesnášejí.“ 1

„Nepatříme Satanovi,“ řekl jsem. „Nikoho nezotročujeme. To vy vyznáváte špatné náboženství. Nejste v tom sami, špatných náboženství je většina.“

„Ale které náboženství je správné, když ne Mohamedovo? Buddhismus? Hinduismus? Šintoismus? Nebo snad křesťanství?“

„Asi žádné z těch,“ řekl jsem. „Buddhismus je náboženství lenochů a parazitů, neboť pro buddhistu je práce pod jeho úroveň. Hinduismus dělí lidi na kasty, ze kterých není úniku, to také není spravedlivé. A tak můžeme pokračovat dál. Za nejbližší ideálu považuji rané křesťanství bez pozdějších deformací. Řekl bych, že do křesťanství nepatří kázání otrokům o poslušnosti, protože otroctví není nikdy spravedlivé a poslušnost otrokům kázali až ti pozdější, kteří sami měli otroky a nechtěli se jich vzdát. Jenže to už bylo fakticky proti Kristovu učení.“

„A co jste tedy zač?“ vrčel na mě čechomuslim. „Křesťané? Nebo dokonce ateisti?“

„Patřím k Stonewallu,“ řekl jsem. „To my jsme ušetřili ty drtivé porážky Američanům. Američané jsou excelentní válečníci, jenže u nás je dostalo to, že nevěděli, kdo jsme a hlavně kde jsme. Kdyby to věděli, nejspíš by nás velice rychle rozdrtili - vždyť na nás s tím úmyslem poslali i atomovou střelu. Ale tady jim jejich příslovečná statečnost a vůle k vítězství nebyla nic platná, neboť nevěděli, kam mají udeřit. S neznámým a neviditelným soupeřem se těžko zápasí. Kdykoli udeřili do prázdna, vysmáli jsme se jim. Sami přitom dostávali těžké rány, dokud nepochopili, že bude asi rozumnější poslechnout. Nechceme jim vládnout ani je připravit o jejich území. Chceme jen světový mír. K tomu jsme ale museli ty největší válečníky světa porazit, jinak to nešlo.“

Zíral na mě jako na strašidlo.

„Islám je také náboženství míru!“ řekl po chvíli hrdě.

„Poslyšte, tohle na mě vůbec nezkoušejte!“ zarazil jsem ho. „Islám je náboženství míru, který musí Mohamedovi bojovníci vybojovat na nevěřících a ty musí nejprve porazit a buď zabít, nebo zotročit. To je základ

islámu, nesnažte se mi tady tvrdit, že je to jinak. Jenže mír na kostech většiny obyvatel světa nedává smysl. Takže mě poslouchejte: Vráťte islám odkud vyšel, tedy na sever Afriky a na Arabský poloostrov. Zapomenete na plány na dobytí Evropy i dalších zemí. Tady nemá islám co pohledávat. Odstěhujete se a můžete světu ukázat, jak si dokážete udržet mír, když vás nebude nikdo napadat. Amerika i Evropské země také stáhnou vojáky na vlastní území a vzdají se ovlivňování bývalých kolonií. Jasně?“

„Ale to ještě na Arabském poloostrově zůstane Izrael,“ řekl čechomuslim rozzlobeně.

„Ten si vás přestane všímat také,“ ujistil jsem ho.

„To není tak jisté,“ namítal.

„Když před námi couvly Spojené státy, bude i pro ně lepší opevnit se na svém území, ale přestat vyrážet na válečné výpady.“

„Budou tvrdit, že jen odrážejí útoky,“ namítl.

„Nebudou, protože žádné útoky nebudou,“ ujistil jsem ho.

„Jak toho chcete ale dosáhnout?“ naštětil se.

„Umíme číst myšlenky,“ připomněl jsem mu. „My zjistíme, kdo opravdu kazí mír. A každý takový pokus patřičně ztrestáme. Když trest dopadne vždycky neomylně na pravé viníky, buď si ostatní uvědomí nesmyslnost těch útoků, nebo skončí v pekle.“

„Tak přece jste Satanova rota!“ vykřikl vítězně.

„Kdepak!“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale nedělá nám problém každého padlého bojovníka i mučedníka pokropit vepřovou krví, aby se mu nebe uzavřelo.“

„To je přece nelidské!“ zbledl opět.

„Proč?“ pokrčil jsem rameny. „Mrtvému už to bude nejspíš jedno, víc to zapůsobí na živé. A ti si asi rychle rozmyslí stát se mučedníky bez vidiny ráje!“

„Ale tím berete lidem naději, že jim bude po smrti lépe!“

„Nebereme,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jen jim vezmeme chuť zabíjet jiné lidi. Stavět své vlastní štěstí na smrti a neštěstí jiných je podle mě zvrhlost.“

»Pozor, Jindro!« uslyšel jsem další Jitčino varování. »On už začíná uvažovat o cestě do ráje! Přemýšlí, jestli je jeho povinností zabít tě za urážky Alláha. Trochu jsi to asi přehnal.«

»Nepřehnal,« odmítl jsem to. »Nedávám mu naději, že by ho Alláh ochránil. Tak budeme muset jít proti všem.«

Pak jsem se usmál na Abdulláha.

„Víte, já vás skoro chápu,“ řekl jsem. „Myslíte si, že urážím Alláha. Korán tvrdí, že Alláh nemá rád lidi, kteří ho předpisově neoslavují. Boha ale nepotěšíte řezáním hlav těm, kdo neuznávají vaše náboženské předpisy. Nehledě na to, že u mě nemáte šanci. Víte přece, že o vašem noži vím. Mohlo by se vám stát, že nezemřete, ale jen ohluchnete nebo oslepnete, když už jste k mým slovům schválně hluchý. Aspoň o nich přemýšlejte. Nejste ještě takový fanatik, aby vás to úplně oslepilo.“

V té chvíli se vedle mě naráz objevila Jitka, ale opět jsem ji málem nepoznal. Změnila kostým, jistě aby služebníkovi Alláha neudělala radost, že mě odnesl čert rovnou do pekla. Popadla mě ale stejným způsobem a trhnutím mě přenesla na asfaltovou cestu před Fraktálovými Skalami poblíž Vraního Hnízda.

„Řekl jsi mu to nakonec správně!“ usmála se na mě.

„Prosím tě, co to máš na sobě?“ usmál jsem se i já.

„Čertovský kostým by dneska nebyl vhodný,“ řekla.

Byla oblečená do bílého a na zádech měla připevněná bílá andělská křídla.

„Až se příště přestrojíš za Mikuláše, smíchy se neudržím,“ zhodnotil jsem její převlek.

„Moment!“ pustila mě a jako kdyby se zasnila.

„No nic, jdeme domů?“ probrala se a položila mi řečnickou otázku, neboť nám v podstatě ani nic jiného nezbyvalo. Návštěva v mešitě skončila.

„Nenechala jsi mu v hlavě bakterie?“ zeptal jsem se jí.

„Ty, co snímají myšlenky, jsou jen na povrchu,“ připomněla mi, i když jsem to také znal. „Ale trochu jsem si na něm smlsla.“

„Neměla jsi ho zabít!“ zamračil jsem se. „Právě tenhle by nám mohl být užitečný.“

„Však ještě bude,“ opáčila. „To se rozumí, že jsem ho nezabila, i když na tebe vytáhl kudlu. Chyběla mu sotva vteřina, aby zaútočil. Ale poničila jsem mu ušní bubínky. Uši používáme jako cestičku do mozku, ale postačí nám dírka jako od špendlíku, které si nikdo nevšimne. Když chtěl být ale pan Abdulláh hluchý, splnila jsem mu to doslova a udělala jsem mu do bubínku díru, že by jí prošel i hrášek. Napadlo mě to ve chvíli, když jsi ho varoval, že se mu může stát, že nezemře, ale jen ohluchne...“

„Tím spíš si bude myslet, že jsme zlí démoni!“

„To bych mu sebrala oči!“ řekla. „Tohle vezme jako vážné varování. Být hluchý je pořád lepší než být slepý!“

„Ale i tak je to docela nepříjemná rána,“ mínil jsem.
„Zasloužil si ji,“ řekla.

----- Poznámky:

32 Unie Jižní Ameriky

Chalífát

V následujícím týdnu jsme spolu navštívili všechny mešity v Čechách. Až jsem se zděsil, kolik jich bylo. Využili jsme při tom celou stovku kibrihů. A všude jsme měli pohovor s místními imámy, nebo co tam mají. Samozřejmě jsme se všude setkali s odporem, někde slovním, jinde mě Jitka musela na poslední chvíli odnést. Ale myslím si, že jsme byli úspěšní i tam, kde mě chtěli pro urážku Alláha na místě zabít. Budou mít o tom čas přemýšlet a až uvidí, co se děje jinde v Evropě, budou mít příležitost svůj zarytý postoj přehodnotit.

Největší problém je, že islám nemá ideové vůdce jako jiná náboženství a ideologie. Katolíci uznávají papeže, který ovlivňuje všechny najednou. Pravoslavní mají patriarchu, další náboženství mají podobné »strážce čistoty víry«, ovšem islám je jako nezmar s jeho rozptýlenou nervovou soustavou. Překrojíš-li nezmaru, obě části dorostou do nového nezmaru. I ten hmyz má aspoň nějaké nervové uzliny, kterých využívají predátoři jako vosy kutilka, která bodnutím do nervové uzliny napadený hmyz ochromí. Islám nic takového nemá, takže musíme »bodnout« do každé mešity.

Natiskli jsme si další letáky. Pod velkým nadpisem »Islám do Evropy nepatří« byl text, vyzývající muslimy, ať prodají co zde mají, nebo si odvezou, co se dá odvézt, a odstěhují se do ochrany Velkého Chalífy, protože v Evropě pro ně už nebude místo. Zůstat v Evropě smí jen ti, kdo se zřeknou víry. Víme, že je to spojené s pomstou bývalých spoluvěrců, ale jiná cesta není. Islám vyzývá k násilí na nevěřících, takže je neslučitelný s demokracií. Islám by se dal tolerovat, kdyby se násilí veřejně vzdal, což není možné, neboť sami muslimové tvrdí, že Korán je zcela dokonalý a změny jsou nepřípustné.

Letáky na dveře mešit lepila Jitka, kibrihové jí pomáhali. Museli se potloukat nablízku, aby viděli vchod do mešity. Jitka se na ně zaměřila, pak se jedním skokem objevila přímo u vchodu, připlácla na dveře leták potřený zezadu lepidlem, načež stejně náhle zmizela. Nikdo na to nestihl reagovat, i když svědků bylo vždy více než dost.

Letáky samozřejmě nikdy na dveřích mešit nevisely dlouho, pobouření muslimové je vždy rychle strhli. Stejně letáky se však objevovaly i na jiných místech - na sloupech veřejného osvětlení, v domovních poštovních

schránkách i na dveřích mediálních sídel - redakcí novin a televize. Média se je však neodvážila zveřejnit, i když je na ně občané upozorňovali.

Po Čechách přišlo na řadu Německo. Rozdělili jsme kibrihy po Německu, aby nás nezdržovaly přesuny od města k městu.

Když jsme v Německu probrali všechna větší města, vzali jsme to znovu od začátku, jenže text letáků doplňovalo strohé prohlášení: »Koho z muslimů ve městě přistihneme při veřejném i tajném provozování muslimských modliteb a halal porážek, toho budeme považovat za nepřítele a tak s ním také naložíme.«

Některé muslimské obce zatím vybavily mešity kamerovým systémem, který zaznamenal další Jitčiny návštěvy. Policie dostala stovky podnětů k zahájení trestního stíhání »neznámé pachatelky nenávislné propagandy a nepřípustných vyhrůžek« a také žádosti o policejní ochranu mešit i věřících. Letáky též odsoudily všechny neziskové organizace i místní sdělovací prostředky, od novin po televizi. Před některými mešitami uspořádali reportéři rozhovory s místními muslimy, kdy nás všichni odsoudili. Pravdou ale je, že nás neodsuzovali všichni Němci. Většina rodilých Němců nám spíš fandila, i když se to nikdo neopovážil vyjádřit veřejně, neboť za tento názor hrozily drakonické tresty. Svoboda slova a zákaz cenzury existuje v Evropě jen v Listině základních práv a svobod, skutečnost je však už dávno zcela opačná.

Několik politiků se dalo strhnout k ukvapenému prohlášení: »Ich bin muslim«, čehož však brzy trpce litovali. Podle muslimů je totiž takové prohlášení závazné, nedá se zrušit a odpadlictví od víry se v islámu trestá zásadně smrtí. Zabití takového odpadlíka je pak povinností každého muslima a podle šarija se to nebere jako vražda, ale jako povinný, beztrestný a dokonce chvályhodný čin. Dva z těchto taky-muslimů někdo krátce poté zavraždil. I v Bibli je psáno: »Dvěma pánům nelze sloužit« a kdo zvolil Mohameda, nesměl už vkročit do křesťanského kostela, natož se tam modlit. Islám to přece neodpouští.

Třetí kolo »návštěv« již kamerový systém nezaznamenal, to však neznamenalo, že se nemělo konat. Třetí kolo začalo v pátek, kdy byly mešity plné věřících. Místo Jitky, která by na dveře opět lepila další leták, navštívily varované mešity neviditelné obláčky, stejně účinné, jako v Sofii zažil a nepřežil Mezinárodní měnový fond. Nevšímal si policejních hlídek

na ulicích před mešitami, ale neviditelné pronikly dovnitř, odkud pak už nikdo nevyšel.

Policejní hlídky se samopaly před mešitami nic podezřelého nezpozorovaly. Nikdo nepřišel, nikdo neodešel. Poplach vznikl až když i policistům začalo být nápadné, že po pátečních modlitbách nikdo nevychází. Jenže to už bylo pokaždé pozdě. Když policisté do mešit vstoupili, uvítal je mrtvolný zápach rozkládajících se těl, jako kdyby všichni uvnitř zemřeli již před týdnem.

Neznámá smrt navštívila současně mešity ve více městech Německa. Na rozdíl od Sofie i Kapitolu jsme se nemuseli ohlížet na »nezúčastněný personál«. V mešitě byli věřící všichni.

Reportéři všech médií se předháněli v odsuzování tohoto teroristického činu, policejní vozy jezdily po Německu jako vosy, kterým někdo poničil hnízdo, ale viníka nenašli. Všichni ovšem věděli, kdo za tím stojí, mnoho kamerových záznamů obsahovalo Jitčin portrét. Jitka se při vylepování letáků nijak nemaskovala, jen si rozpletla copy a zkadeřila si vlasy kolem hlavy, aby se ještě víc podobala známému průvodci Mikuláše a čerta. Někteří reportéři ji proto překřtili na »Blonde Engel des Todes³³«.

Nebyla to však úplná pravda. Jitka lepila letáky, kde mohla uplatnit své teleportační vlohy. Roje bakterií jsme dálkově řídili my ostatní. A zatímco jsme »bílili« mešity, Jitka lepila další letáky na dveře redakcí. Upozorňovaly redaktory, že úmyslné lhaní o našich protimuslimských akcích chápeme jako zločin veřejně šířené lži a potrestáme je. Ne tak tvrdě, jako muslimy, ale citelně.

„Redaktoři si musí uvědomit, že šířením lží se zpronevřují svému životnímu poslání. Když nepřestanou a nenásilné varování nepostačí, ztrestáme je a třeba i násilím. Utajování dosavadních muslimských kriminálních zločinů je dostačující vina, aby byl ten trest oprávněný. Měli by teď naopak varovat muslimy - život si zachrání jen ten, kdo odjede z Evropy. Varovali jsme je všechny a teď už jistě vědí, že to nebylo do větru.“ Varování jsme navíc doplnili o větu, která by se měla dotknout těch opravdu věřících.

„Všichni zemřou s vepřovou krví v těle. Nestanou se z nich mučedníci, ale vepři. A muslimský ráj se jim navěky uzavře.“

Mělo by to mít vliv na pravověrné. Jenže spousta muslimů již dokázala, že to u nich s vírou není moc žhavé. Muslim, který spáchá zločin v opilosti, dostatečně dokáže, že se za víru v Alláha jen schovává.

Další pátek jsme opakovaně navštívili všechna velká města Německa. Mešity byly opět plné, muslimové nám dávali najevo, že je nezlomíme a všichni jsou ochotni stát se mučedníky, neboť nevěřili ani našemu varování o vepřové krvi.

Reagovali jsme na to po svém. Navštívili jsme stejné mešity jako minule a stejně jako minule jsme v nich vyhubili všechny, kdo se v nich nacházeli. Tím jsme se však nespokojili. Ve většině měst Německa je dnes mešit víc. Navštívili jsme tedy další z nich. Se stejným výsledkem, jak jinak. Tam, kde byla mešita jen jedna, vtrhli jsme do muslimské čtvrti, kam se Policie už dávno vůbec neodvažovala.

Původně jsme byli odhodlaní vyhubit všechny do jednoho. Jenže jsme zjistili, že v pátek jsou v muslimské čtvrti pouze ženy a děti. Muži tu nebyli, i když v mešitě jich nebylo tolik, kolik jich chybělo u rodin. Nejspíš byli rozptýleni v ulicích města a co tam dělali, těžko říci. Obával jsem se, že jde o členy pouličních gangů. Problém byl, jak je rozeznat od rodilých Němců. Barvou kůže to nejde, Arabové se od vysolárkovaných Němců tolik neliší. Museli jsme to odložit aspoň na noc, až se vrátí do své no-go čtvrti.

Přicházeli po jednom i po dvou, na zádech naplněné batohy. Nezkoumali jsme, co v nich mají. Měli jsme je na mušce všichni, snadno jsme se dohodli, abychom někoho nesledovali dva. Když vešli do některého domu, složili se hned na chodbě, často nestihli ani rozsvítit. A hned jsme se šikovali v ulici, kudy z vnitřního města přicházeli. Všechno se dělo tiše. Arabové se neprojevovali nahlas a bakterie byly také zticha.

Možná už v noci, ale určitě nejpozději ráno vypukne v této čtvrti poplach spojený s nářkem. Nechali jsme naživu ženy a děti, ale živitele jsme poslali do muslimského ráje. Naše varování, že je zneuctíme vepřovou krví, patřilo jen mezi silná slova. Jednak ji tam neměl kdo donést - bakterie nic neunesou, za druhé jsme ji neměli kde narychlo sehnat a konečně za třetí, právě tihle nebyli tak zbožní, aby to ocenili. Kdo v pátek místo povinných modliteb loupí a pije alkohol, až domů vrávorá, tomu by nevadila nějaká krev. I kdyby měla být opravdu vepřová.

Po druhém »černém pátku muslimů« nastal konečně mezi nimi pohyb. Celé rodiny se vydaly na »dovolenou« do Afriky. Ani jim nestačily letecké linky.

Bohužel si to mohli dovolit jen ti, kdo na takovou cestu měli.

Rozhodli jsme se jim to usnadnit.

Dlouho jsme o tom nejprve uvažovali. Má to vůbec smysl? Ale i Stanislav musel uznat, že to tak bude lepší. Já ani Jitka už jsme nechtěli pořád jen zabíjet. I když islámský protivník byl podstatně slabší než Američané, i když v mešitách šlo o pouhé desítky obětí a v no-go čtvrti o stovky, byl tu větší podíl civilistů. U Američanů jsme se civilním obětím úspěšně vyhýbali. Tady jsme šetřili aspoň ženy. Naštěstí muslimky nejsou feministky, aby nám ještě vynadaly, že je nebereme za rovné chlapům.

A možná jim usnadníme i život v novém domově, aby nás nenáviděli o něco méně. Přišel s tím Standa, ale hned jsme byli pro. Dáme každému na cestu dárek - »nezničitelný oblek a boty«. Možná to bude danajský dar. Nadlouho je to zbaví závislosti na dovozu bot a oděvů, umožní jim to žít levněji, nebudou muset stále kupovat nové věci, ale poškodíme tím výrobu bot a oděvů, jakož i obchodování s nimi v zemi, kam se nastěhují.

Standa hned zajistil přípravu Továrny, kde musel se svými parťáky uvést do chodu příslušné výrobní linky a na nás bylo vyjednat uprchlíkům přátelské přijetí jejich souvěrců v Chalífátu.

Znamenalo to vypravit se do »říše zla«, ba přímo do »jámy lvové«. Když už musí odejít z Evropy, ať je aspoň jejich souvěrci správně přivítají.

A rozhodli jsme se tentokrát odhodit zbytečnou opatrnost. Do Afriky projdeme branou na jihu Afriky a do centra Chalífátu poletíme gežůrem. Když nás při tom nafilmují z družic, tak ať.

A nebudeme to odkládat. Poletíme hned ráno.

A tak jsme letěli...

Nakonec jsme se přece jen rozhodli neletět úplně odkrytě. Američané jsou schopní z družic rozpoznat gežůr a z kursu by si odvodili směr do Fraktálových Skal Afriky. Mohl by je zase chytit rapl, u nich to nikdy není vyloučené. Michail Gorbačov byl snad poslední, kdo si vsadil na jejich čest. A ovšemže prohrál.

Proto jsme pod vodou odpluli dvě stě kilometrů směrem do Indického oceánu, abychom zmátli stopy. Až pak jsme se vynořili, nalétli nad pevninu a ve střední výšce kolem čtyř kilometrů jsme si to svištěli do centra Chalífátu. Každou hodinku jsme si dali přestávku a vypustili dva kibrihy.

Ale i potom nám cesta rychle ubíhala. Někde v Keni jsme museli udělat delší přestávku. Jitka už se dokázala zaměřit na Fraktálové Skály Vraní Hnízdo, takže nás opustila a vzápětí se vrátila s další klíčkou plnou kibrihů. Jihoafrická republika - Port Elizabeth, Lesotho, Mosambik, Malawi, Tanzánie, Keňa, Etiopie, Eritrea, Rudé moře, Saudská Arabie, Irák - a v něm město Bagdád. Celkem tři tisíce kilometrů, pro nás pět a půl hodiny i s hledáním Bagdádu. V půl třetí jsme už byli na místě a vypustili jsme poslední dva kibrihy. Teď ještě najít někoho, kdo nás pustí k Chalífovi a máme to v kapse.

Velice příjemně nás ale překvapil hned první obyvatel, na kterého jsme se obrátili. Když jsme se vedle něho snesli z oblohy na malém náměstíčku, chtěl se dát v první chvíli na útěk, naštěstí reagoval na anglickou otázku a zastavil se.

„Kdo jste?“ zeptal se nás opatrně místo odpovědi.

„Vyjednávači Stonewallu,“ odpověděli jsme.

„A to je kde?“ zeptal se.

„Není důležité odkud jsme,“ odmítl jsem odpověď na tuto otázku. „Důležité je, že jsme nedávno vyjednali odsun Spojených států ze všech cizích území a teď chceme vyjednávat s Chalífou!“

„Jo ták... takže vy jste ta Alláhova pěst!“ rozjasnil se.

Trochu nás to zarazilo. Alláhova pěst! Zřejmě se zase někdo chlubí cizím peřím... Ale nešť, nemusíme mu to hned vyvracet, třeba nám to pomůže dostat se snadněji k Chalífovi. Uvádění na pravou míru nám v této chvíli nepomůže, takže: Mlčeti zlato!

„Jak se dostaneme k Chalífovi?“ zopakoval jsem otázku.

„Já to zařídím!“ hrnul se chlapík sám do úkolu, ani jsme ho tím nemuseli pověřovat. „Počkejte tady!“

Zůstali jsme tedy na místě, jen jsme dosedli na starodávnou kamennou dlažbu, abychom zbytečně nebudili pozornost zdejších lidí nehybným visením ve dvacetimetrové výši. Chlap zatím kamsi odcválal. Nechali jsme to na něm, místní by si měl vědět rady lépe než my cizinci.

Asi tak za čtvrt hodiny se k nám opatrně přiblížilo několik místních kluků. Byli trochu větší než Jitka, ale jistě jim nebylo osmnáct. Postupně se osmělili a váhavě se přiblížili až na dosah.

„Bakšíš!“ natáhl jeden z nich ruku.

To se dalo čekat! Tomuhle slovu jsem rozuměl i já.

„Chtěli by nějaký dárek,“ přeložil jsem to Jitce.

„Slyšela jsem,“ odvětila. „Kdyby ti to nevadilo, mohu jim dát náš moučník, ale budeme mít oběd bez něj.“

„Když nemáme nic jiného...“ vzdychl jsem si.

Když nebyl gežůr roztažený, bylo zadní sedadlo malé, ale Jitka se tam vešla. Prosmýkla se tam a vytáhla náš košík s jídlem. Z krabice vyňala buchty zabalené v utěrce, dvě odlomila a podala je nejbližším dvěma klukům.

Jenže se od ní odtáhli a nic si nevzali.

„Why?34“ zeptal jsem se jich anglicky.

„She's woman!35“ odvětil nejbližší, naštěstí uměl anglicky.

»No jo, vidí v tobě ženskou a od tebe si asi žádný bakšíš nevezme,« přeložil jsem to Jitce telepaticky.

»Tak ať si trhnou levou zadní!« odsekla také beze zvuku. Nepotřebovala překlad, uměla anglicky zhruba stejně jako já.

»Počkej!« zarazil jsem ji, když jsem viděl, jak se chystá dát košík s jídlem zpátky do vnitřního kufru. »Můžeš se tím spíš cítit poctěná, když tě tituluje ženská a ne holka! Dej sem ty buchty!«

Podala mi dvě a já jsem je podal klukům. Ode mne si je už vzali, ale zdály se jim podezřelé. Pochopitelně, tady české buchty s mákem ještě nikdy neviděli. Pro tyhle lidi je mák surovina na výrobu opia a heroinu, ne přísada do buchet a koláčů.

„Sorry, we have no money!“ ujistil jsem je. „At least taste our cake!36“

Zkusili je tedy ochutnat a kupodivu jim zachutnaly.

„A kdo vlastně jste?“ zeptal se ten nejodvážnější.

„Stonewall,“ odpověděl jsem mu.

Celá parta na nás jen vykulila oči. Pak začali cosi brebentit arabsky, poznal jsem jen jedno slovo: Alláh. Jenže pak se všichni rozprchli a koukali nejkratší cestou zmizet za nejbližším rohem. Buchty ovšem z rukou nepustili, zřejmě jim chutnaly. Jen jsme se nedozvěděli, proč se rozutekli.

»Máme u nich respekt,« otočil jsem se opět na Jitku.

Ještě jsme skoro dvacet minut čekali, než se přihrnul chlap v doprovodu pěti vousatých ozbrojenců s kalašnikovy, oblečených do maskáčů pískové barvy.

„Vysedněte z toho... jablka... a pojdte s námi!“ velel nám.

„Pojďte si nasednout,“ vybídl jsem ho naopak. „Jeden se sem ještě vejde. S tímhle se dá jezdit i po schodech a když s tím vjedeme do domu, nepoškrábeme ani podlahu!“

„Ale do dveří se nevejdete,“ namítl.

„Do malých dveří ne,“ připustil jsem. „Ale Chalífa snad žije v paláci s velkými branami, ne?“

„Vlastně... můžeme to zkusit,“ roztál chlap.

Jitka pořád seděla na zadním sedadle, místo ní se dopředu důležitě nasoukal náš průvodce, zatímco náš ozbrojený doprovod zpočátku nedůvěřivě, ale zakrátko už hrdě pochodoval za námi. Vousáči se cítili důležitě a to jim stačilo ke spokojenosti. Kéž by jim to vydrželo!

Museli jsme ovšem letět krokem, aby nám stačili, ale neměl jsem v úmyslu jim uletět, právě ta jejich důležitost nám mohla otevírat všechny dveře lépe než průvodní list s velkými pečeti.

Tak jsme pomalu dorazili do velkého paláce - s opravdu velkou branou, do které by se vešel i tank, natož náš »koblížek«. Projeli jsme rozměrnou halou na nádvoří, nebo snad atrium, pak jsme zabočili do postranního křídla, všude vrata jako do stodoly, v nich postávali chlapi v pískově žlutých maskáčích s kalašnikovy na krku a se zájmem nás pozorovali.

Konečně se nám do cesty postavili jiní samopalníci. Chvíli se dohadovali s naším doprovodem - nerozuměli jsme jim ani slovo, ale trpělivě jsme čekali, až si to mezi sebou vyříkají. Čím větší despota, tím asertivnější ochranka a pompéznější »hradní protokol«, bez něhož to »prostě nejde«.

Ti místní si nás zřejmě převzali. Obklopili nás a dosavadní stafáž disciplinovaně ustoupila do pozadí. Ti noví nás obklopili ze všech stran, jeden vpředu, dva po stranách a dva vzadu. Když ten vpředu vykročil, zařadili jsme se za něho a zvolna ho následovali.

Před schody nás zastavili a vyzvali, ať vystoupíme, ale opět jsme opakovali, že tohle vozítko vyjede i do schodů. Samopalníci nám zprvu nechtěli věřit, dokazovali, že spodkem zadržneme už o první schod, ale když jsme se vznesli do půlmetrové výšky, došlo jim, že nás jen špatně odhadli. Pokračovali jsme tedy po širokém schodišti vzhůru do patra, kde jsme po dvaceti metrech dlouhé chodby zastavili před dveřmi, které rovněž vypadaly jako by byly pro nás dost široké i vysoké.

Za nimi byla »kancelář« samotného Chalífy.

Museli nám otevřít obě křídla dvoukřídлых dveří, ale vešli jsme se do nich a zastavili jsme se před velkým psacím stolem, za nímž seděl snědý chlapík s úctyhodným plnovousem, oblečený do parádní generálské uniformy s placatou čepicí. Chvíli si nás jen prohlížel, ale pak vyskočil a rychle doběhl k mé straně auta, takže mi nezbylo než otevřít dveře a vystoupit. Je nezdvorné sedět před někým, kdo kvůli vám vstal.

„No né, jsi to vážně ty, Jindro?“ oslovil mě - česky.

„Ježkovy oči, odkud mě znáte?“ zmohl jsem se jen na tohle zablekotání. Jestli jsem něco nečekal, tak to, že chalífa umí česky.

„Nepoznáváš mě?“ vycenil na mě zuby v širokém úsměvu. „Vzpomínej honem, známe se přece z Prahy!“

„S těmi fousy nepoznám nikoho,“ přiznal jsem.

„No jo,“ řekl a sevřel svůj plnovous těsně pod bradou, aby ho trochu eliminoval. Pořád jsem se ale na něho díval nechápavě.

„Změnili jsme se oba, ale ty míň,“ vzdychl si. „Nebudu tě napínat. Hasan! Ještě ti nedocvaklo?“

„Hasan Saleh?“ podíval jsem se na něho pozorněji. Tak se jmenoval jeden můj spolužák z fakulty, pravda, byl ze Středního Východu, ale že bychom se setkali zrovna tady?

„No vidíš!“ usmál se spokojeně.

„Ale co ty děláš tady?“ divil jsem se čím dál víc.

„Chalífu přece!“ odvětil. „Divíš se?“

„Divím,“ řekl jsem. „Neřekl bych to do tebe.“

„Radši bys tu viděl někoho jiného?“ zvažněl.

„Čekal jsem tu někoho jiného,“ souhlasil jsem.

„Čekal jsi nejspíš někoho, kdo lidem řeže hlavy, nebo ne?“

„A co ty?“ zeptal jsem se. „Řežeš lidem hlavy?“

„Všem jsem to zakázal,“ řekl. „Muslim nesmí zabít jiného muslima, tak je to v Koránu. Zrušit trest smrti se mi nepodařilo, to by tady prozatím neprošlo, ale v Chalífátu smí provinilce zabít jen kat nemuslim, ale až po řádném soudu. Trest smrti jsem totiž naopak zpřísnil, zato jsem zúžil důvody k jeho udělení. Hele, pojď si sednout tady vedle, nebudeme tu snad oba stát.“

Pokynul mi k normálnímu nižšímu stolečku, u kterého stála čtyři křesílka.

„Jo moment,“ ohlédl se. „Co tvoje posádka?“

„Ten chlap vpředu není náš,“ řekl jsem. „Uvolil se dovést mě k tobě, ale sebral jsem ho tady, na malém náměstíčku.“

„Aha,“ řekl chápavě. „Posloužil ti, zasloužil si odměnu.“

Došel k psacímu stolu, natáhl se přes horní desku do horní otevřené zásuvky, hrábl do ní a vytáhl velkou bankovku. Zamával jí na našeho průvodce a cosi na něho zavolal arabsky.

Náš průvodce rychle otevřel dveře, vyskočil, přiběhl k nám, vzal od svého Chalífy bankovku a s brebentěním rychle vycouval ze dveří. Neodvážil se asi obrátit se k chalífovi zády.

„A ten druhý?“ obrátil se ke mně, ale zřejmě myslel Jitku.

„To je moje sestra Jitka,“ řekl jsem.

„Moment!“ zarazil se. „Ty jsi přece nikdy neměl sestru! Byl jsi sirotek a byl jsi sám! Ostatně jsme se nerozešli tak dávno, aby se nějaká sestra neukázala.“

„Je to nevlastní sestra,“ upřesnil jsem to. „Zdědil jsem ji po jejích rodičích, zemřeli při havárii a jsem nejbližší příbuzný, tak jsem ji adoptoval.“

„To v Čechách jde?“ podíval se na mě udiveně.

„Nebydlím v Čechách, ale v Stonewallu,“ ujistil jsem ho.

„A to není v Čechách?“

„Je a není, tak napůl,“ řekl jsem. „Je to utajené a nejsem ani nadšený, že někdo ví, že jsme Češi.“

„No dobře, já to nikomu nerozkecám,“ slíbil Hasan. „Ani už nebudu nic vyzvídat. Tvé tajemství je i mé tajemství. Ale moc se na mě nezlob, ke stolu ji nepozvu. Kdyby moji lidé zjistili, že u tajného jednání byla žena, byl by průser. Tady je svět takových předsudků, že by ses nestačil divit.“

„Nestačím se divit i tak,“ uznal jsem mu to.

„Tak se pojd' posadit,“ směřoval mě ke stolku.

»Jitko, vydržíš sedět v gežůru?« zeptal jsem se 'sestry'.

»Snad tady vydržím, ale jestli budete jednat beze mne příliš dlouho, sežeru ti všechny buchty,« varovala mě.

»Pust' se do nich,« vybídl jsem ji. »Pak ti všechno povím.«

Posadil jsem se s Hasanem ke stolku. Hasan pak zatleskal rukama, na to znamení přiběhly dvě dívky, oblečené skoro jako v Evropě, bez zahalených obličejů. Nesly mísu nějakých zákusků a na podnose velkou karafu se dvěma sklenicemi.

„Nabídní si,“ vyzval mě, když zákusky stály před námi na stolku a obě dívky odběhly. Současně mi nalil z karafy jakýsi červený nápoj.

„Já přece řídím, takže nepiju,“ upozornil jsem ho.

„To není alkohol, ale malinovka, dovoz z Čech,“ ujistil mě.

„To je něco jiného!“ přikývl jsem. „To беру. Myslel jsem... vlastně jsem nějak nemyslel, muslimové přece nepijí alkohol...“

„Ty už se nepamatuješ, že jsem v Praze pil pivo?“ usmál se na mě.

„No, pamatuji,“ připustil jsem. „V Praze jsi měl ovšem jiné názory! Jak to, že jsi je tak změnil?“

„V tom se pleteš,“ řekl Hasan. „Změnil jsem uniformu, ale ne názory. Když už jste mě v Praze dokopali k názoru, že by pro nás muslimy bylo lépe bez Koránu, tady v tom pokračuji. Ovšem zpočátku musím s tím Koránem, to dá rozum. Kdybych takové kacírství... říkáte to tak ještě? Kdybych s kacírstvím vyrukoval hned zkraje, ukamenovali by mě. Ba ne, musím se tvářit jako vzor muslimských ctností a novoty zavádět pozvolna. Třeba hned tu první - muslim nesmí muslima zabít, když není válka - to se samozřejmě dějí i jiné prasečiny... Takže musí být nejprve soud, po něm řádná poprava a tu musí vykonat kat nemuslim, který je opovrhovaný jako ve středověké Evropě, zato na něho nesmí nikdo křivě sáhnout, protože je to »Vykonavatel soudu«.

Tak dál: naznačil jsem ti, že jsem trest smrti naopak ještě zpřísnil. Ovšem - jak pro koho. Ať je zločincem správný muslim nebo křesťan, je přitom... jak vy to říkáte? Vyobcován z církve. Zkrátka je před popravou pomazán vepřovou krví. Pro pravověrné muslimy by to bylo zpřísnění jako hrom, ale upřímně řečeno, pro vrahy už to mnoho neznamena. Má to však úžasný vliv na diváky. Tady je pravidlo, že popravě přihlížejí příbuzní oběti a to si piš, že to s očima navrch hlavy roznesou po celém Bagdádu i mimo něj. Má to tedy vliv především na další darebáky. Někteří ztratí na podobné lumpárny chuť. Klesla nám zločinnost, to si piš!“

„Přiznám se, některým muslimům jsem vyhrožoval prasečí krví,“ přiznal jsem se. „Ale nezdálo se mi, že by to zabralo.“

„Pravda, v Evropě jsou nejčastěji darebáci,“ připustil. „Četl jsem, že bývají často opilí.“

„To se děje,“ přitakal jsem mu. „Oni prý tvrdí, že když pijí alkohol, tak se Alláh dívá jinam.“

„Pokrytci!“ řekl Hasan. „Já bych jim ukázal!“

„Výborně!“ řekl jsem. „O tom jdu právě jednat. Chci tady vyjednat, abys je přijal do své náruče - myslím to obrazně - tak laskavě, aby se necítili až do smrti ublížení.“

„Jo, slyšel jsem, že se jich chcete zbavit,“ pokýval hlavou.

„Chceme se jich zbavit a zbavíme se jich,“ řekl jsem. „Není to dobrý nápad přijmout je a nechat je řídit po jejich. Míchat tak odlišné kultury prostě nepřinese nic dobrého.“

„No, jestli jsi opravdu od Stonewallu - a nemám důvod ti nevěřit - pak je vyhodíš, co? Už sem někteří přiletěli. Vyslechli jsme je, to muselo být. Oficiálně jsme je politovali, ale příliš jsme je nepotěšili. Evropský džihád zkrátka neuspěl. Není velká hanba ustoupit před stokrát silnějším protivníkem.“

„Víš, kolik máme vojáků?“ zeptal jsem se ho. „Deset!“

„I to jsem někde slyšel,“ přikývl. „Ale pokud máte na své straně anděly...“

„To jsi taky slyšel?“ zeptal jsem se ho.

„Ne, to mě napadlo až dnes, když jsem spatřil támhleten váš dopravní stroj,“ řekl pomalu. „Samozřejmě záleží na osobě, která to říká. Někdo v mém blízkém okolí řekne »andělé«, my skeptici je nazveme »mimozemšťany«... Ale mám dojem, že vy to dobře víte, ale nepovíte. Nebo se pletu? Ale v čem?“

„Nebudu tě balamutit,“ řekl jsem vážně. „My jim neříkáme »andělé«, ale Ebažgové. A jsou to druhé.“

„Tak přece!“ vzdychl si. „Ještě tak vědět, jaké mají s námi lidmi úmysly, hned by se mi lépe spalo!“

„Obávám se, že si s námi nechtějí špinit ruce,“ řekl jsem. „Jejich společnost je vysoko nad námi, my jsme pro ně krvaví barbaři. Ale podařilo se mi vyprovokovat je, aby se lépe podívali do jejich historie, jestli tam nenajdou něco podobného. Kupodivu našli. Ale protože nám nechtěli lhát, ani nic zakrývat, ukázali nám všechno. A dali nám to, co u nich pomohlo odstranit barbarství. A my to začínáme používat. Hlavně musíme od sebe oddělit kmeny a rody, které se vzájemně nesnáší, zastavit nenávist, ale především - a v tom nás varovali, že to asi bez násilí nepůjde - zlikvidovat všechny, kdo na válkách vydělávají. To byl právě případ Mezinárodního měnového fondu.“

„Na nás jste se zaměřili dřív než na Rusy,“ vzdychl si. „Ale chápu to. Potřebujete vyčistit Evropu...“

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Rusko vycouvalo ze všech svých základů mimo své území. Amerika se stahuje, Čína zatím nikoho neohrožuje - nediv se, že teď jsou na řadě muslimové.“

„Máš asi pravdu, ale teď jde o to, jak z toho ven?“

„Nejvíc bys tomu pomohl, kdyby se ti podařilo udržet mír. Další zásluhy bys měl, kdybys přijal muslimy z Evropy. Nezlob se, ale považuji je v současné době za nejnebezpečnější pro mír.“

„Chápu tě,“ řekl Hasan. „Ale podívej se na to mýma očima. Mám teď moc, jsem chalífa. Ale kdybych udělal špatný krok, smetou mě. Mohu jen pozvolna, nenápadně. To vylepšení trestu smrti mi snad uznáš, ne?“

„Pokud jde jen o to, že bez soudu je to vražda, budiž,“ řekl jsem. „Je to ale jen krůček. Takových bude potřeba víc. Přijměte teď uprchlíky z Evropy. Pokud se to podaří v míru, budeš mít velkou zásluhu. Ale prosím tě, proč jsi nás překřtil na »Alláhovu pěst«? Nezlob se, ale připadá mi to příšerně velikášské. A navíc to není pravda a ty to přece víš!“

„Jo, já to samozřejmě vím,“ přikývl. „Jen doufám, že jsi to hned nikomu nevyvracel. Tohle je tak trochu finta. Když tě budou naši nábožnější lidé považovat za spojence, budou vám ochotněji vycházet vstříc. Nemusíš jim přece lhát a utvrzovat je v tom, ale nemusíš jim to ani vyvracet. Čekal jsem, že budete vyjednávat, přál jsem si to a aspoň něco jsem pro to taky udělal.“

„Jo, toho jsem si všiml,“ opáčil jsem smířlivě. „Takže jsem radši mlčel. My ti ale chceme taky trochu pomoci. Přesněji - není to kvůli tvé osobě, dohodli jsme to u nás, ještě než jsem zjistil, že tu vládneš zrovna ty. Vybavíme u nás ty lidi, aby sem nepřišli s prázdnýma rukama. Ale chtělo by to možná trochu víc. Nemohl bys svou širokou náruč podpořit i vhodným prohlášením? Třeba - že přijmeš všechny muslimy, kteří sem přijdou? Urychlilo by to jejich odchod k vám.“

„To ti neslíbím,“ zamračil se trochu. „To bych váš problém přenesl jen k nám. Převezmu všechny Araby, ale už ne Afričany z centrální Afriky. Teď tě chytím na tvých vlastních argumentech. Míchat tak odlišné kultury nepřinese nic dobrého. Uznávám to v Evropě, uznej to i u vás. Prohlášení pro Araby dám. Nejrychlejší by bylo, kdybys to mezi ně roznesl sám. Ale jen pro Araby.“

Musel jsem se zamyslet. Měl asi pravdu.

Zavolal na kohosi, přiběhl mladý chlapec bez vousů, Hasan mu cosi říkal arabsky a mladík hbitě odběhl.

„Jusúf ti natiskne leták,“ řekl Hasan. „Pro Araby to bude příkaz k návratu, ale jak říkám, pro Afričany to neplatí.“

„Zkusím se ještě podívat v centrální Africe,“ slíbil jsem mu. „Snad je také přijmou. Ale kdyby to nešlo jinak, tak je tam prostě naházím, nemám chuť je převychovávat, už se přece prokázalo, že to nejde. Možná je ještě udobří dary, které od nás dostanou na cestu, ale možná taky ne, zkrátka - uvidíme!“

„Chceš jim dávat na cestu ještě dary?“ podivil se.

„Máme takovou možnost, zkusíme to,“ řekl jsem. „Není to nic světoborného, ale mohlo by jim to aspoň do začátku pomoci. Chci dát každému nový oblek a boty. Připrav se ale, že to nebude nic obyčejného. Oděvy i boty vyrobené technologií Ebažgů jsou extrémně odolné a mají životnost pět set let. Kdo takový oděv nebo boty dostane, nebude muset celý život kupovat jiné. Ušetří finance a může je využít jinak. Samozřejmě jen pokud oděv ani boty neprodá - ale tady už bude každý svého štěstí strůjcem.“

„Pět set let?“ vykulil oči. „To je víc než lidský život!“

„Ty oděvy i boty se proto dědí. Někdy až na pravnuky.“

„To bys byl docela královský dar!“ řekl.

„Jak říkám, ulehčí jim to život,“ řekl jsem. „Ale nebudou to vítat krejčí, ševci a všichni, kdo v tom pracují. Těmhle už nikdy neprodají ani cvičky.“

„Máme svých lidí dost,“ řekl Hasan. „Když jim to dáš, měli by ti být vděční.“

„Ale to oni nebudou, protože je z Evropy vykopneme,“ řekl jsem. „Jinak to zkrátka nejde. Přijměte je, jsou to vaši bratři.“

„Přijmeme,“ přislíbil. „A nemohli byste nám dodat tyto vaše dopravní prostředky? To by nám také dost pomohlo.“

Ukázal přitom na koblížek-gežůr.

„Jen přes mou mrtvolu!“ řekl jsem. „Pochop to, tenhle stroj dokázal ochromit atomovou letadlovou loď. Je to auto, letadlo, ale i nezjistitelná ponorka. Nemůžeme riskovat, že se dostane do rukou pirátům. Můžeš se zaručit, že to tady nikoho nenapadne?“

„Já bych je už ohlídal,“ pokoušel se mě obměkčit.

„Sám jsi říkal, že si musíš dávat pozor na spolupracovníky, aby tě nesmetli,“ připomněl jsem mu. „Přiznej sám sobě, že by to bylo příliš velké lákadlo. Nejsi nesmrtelný. Já sice také ne, ale mám jistotu, že ty stroje schováváme na nepřístupném místě.“

„Nepřístupném místě... jestli správně hádám, mohlo by to být i v jiném světě!“

„Dobře tě to napadlo,“ přikývl jsem. „Třeba tě tam někdy pozvu na návštěvu.“

„Docela by mě to zajímalo,“ přiznal.

„Ale až někdy příště!“ řekl jsem rázně.

Mezitím mi Jusúf přinesl list popsaný arabskými klikyháky. Nezbylo mi než věřit Hasanovi, že je to jeho prohlášení. Tím ale mohla naše návštěva skončit. Vstal jsem a Hasan také.

„Jen tak mě napadlo...“ řekl, „kdyby tady byl někdo jiný, vletěl bys sem, do takovéhle pasti?“

„Vždyť jsme sem vletěli a to jsem ještě netušil, koho tady potkám! Ale tohle není past. Kdyby nás chtěl někdo tady zajmout, rozjedeme se proti oknu, prorazíme zdi a nikdo nás nechytí!“

„Vážně?“ zarazil se. „A po takovém nárazu byste si troufli odletět? To musíte tomuhle letadlu hodně věřit!“

„No právě!“ usmál jsem se. „Proto ti říkám, že bych nerad viděl tohle letadlo v ruce pirátů.“

„Dobře, ale od nás zkus odletět dveřmi,“ požádal mě.
Což jsme s Jitkou neprodleně splnili.

----- Poznámky:

33 Blondatý anděl smrti

34 Proč?

35 Vždyť je to ženská!

36 Lituji, ale peníze nemáme. Aspoň ochutnejte náš koláč

Konec džihádu

Po Středním Východu jsme se tedy museli obrátit na Afriku. Tam to však bylo podstatně horší. Paradoxně by mi byl milejší Chalífát vedený fanatikem a ne bývalým kamarádem ze studií, než oblast rozdělená na kmenové státečky, z nichž každý ovládá jiná sekta. Shodli se jen na tom, že všichni vyznávají islám, ale jinak na sebe stříleli kde mohli a počty mrtvých rostly.

Jak říkám - zlatem vyvážit osvíceného diktátora!

Ale Hasan to řekl správně. Chceme-li se zbavit nezvaných hostí, kteří jsou podle jistého přísloví horší než nepřátelé, musíme se obrátit i jinam. Dost na tom, že Chalífát spolkně Araby. Není ale možné divit se, že podle dosavadních zkušeností nechtějí mít nic společného s původními obyvateli centrální Afriky. Jsou to sice také muslimové, ale i Němci se považují za křesťany a přesto je v Čechách - také podle dosavadních zkušeností - nechceme. A není čemu se divit. Není Němec jako Němec, ani cizinec jako cizinec. S některými se vyjít dá, s jinými ne. Tak třeba v Čechách nevadí Vietnamci ani Ukrajinci, ti se chovají slušně, ale zásadně vadí Sudetáci, protože se tady již znemožnili.

Jak to říkala Jitka? Maorům stejně jako Sudetákům se nedá věřit, že by se v Čechách chovali civilizovaně. Zejména když se civilizovaně chovat nechtějí. Oni zkrátka chtějí vládnout a ostatní aby byli jejich otroky. A takové nemají rádi nikde.

Chtěl jsem Jitce převyprávět svou diskusi s Hasanem, ale umlčela mě.

„Poslala jsem na vás bakterie,“ řekla. „Neboj se, nikomu jsem neublížila, jen jsem si přečetla Hasanovy myšlenky. Myslím, že se mu dá věřit. Je sice pravda, že se do funkce Chalífy dostal intrikami a svých konkurentů se zbavil tvrdě, ale myslí to dobře a snaží se. Ani ta tvrdost není tak odsouzeníhodná, oni se na něho chystali ještě hůř. Mimochodem, ten tah s katem, co nesmí být muslim, mu musíme schválit. Zabraňuje to muslimům zabíjet jiné muslimy. Vlk se nažere a koza zůstane celá. Hasan je zkrátka výhra. A nejen pro nás, ale i pro samotné muslimy.“

Takže jsme si udělali výlet do centrální Afriky...

Setkali jsme se postupně s několika místními vládci, ale bez kladného výsledku. Na dvou místech se mě pokusili napadnout, ale Jitka prokázala

přímo mistrovství při ovládnání gežůru, vždy se jí podařilo vecpat gežůr mezi mne a místní siláky. Při posledním setkání s místní bandou »vládců« je musela gežůrem doslova ze mne »seškrabat«. To už jsem schytl pár modřin a zařekl jsem se, že je to poslední případ, kdy s těmi hulváty jednám po dobrém. Primitivové rozumí jedině většímu klacku a protože jsme na ně žádný viditelný klacek nevytáhli, cítili se silnější, takže byli hned drzejší a hrubší. Jednat se s nimi opravdu nedalo. Jitka dokonce navrhovala použít bakterie, ale chtěli jsme se přece dohodnout a ne je zlikvidovat! Ochotu přijmout v dobrém bratry navracené z Evropy zde nejevil nikdo.

Vyklopíme je sem tedy bez dohody a necháme je, ať se sami domluví. Když se hrnuli do Evropy, také nemohli očekávat, že je místní přijmou. To jen pár nesvéprávných vítačů - a zejména vítaček, včetně jedné zblázněné kancléřky - jim připravili uvítací slavobrány, i když sami viděli, jak nesnášenlivě a pánovitě se tito »hosté« chovají. »Hosté« si to zkrátka zopakují, jenže doma a za horších podmínek. Čekat to ale mohli a měli.

Do Saxamuru jsme se vrátili jen s polovičním úspěchem. Chalífát přijme Araby, ale ne ostatní Afričany. Aspoň to!

Teď šlo o to, jak je tam dostat...

Začali jsme proto v Německu rozšiřovat Hasanovy letáky. Naše jediná arabistka Zuzka Ševčíková je prohlédla a potvrdila, že nás Hasan nechtěl oklamat. Obsahovaly opravdu jeho prohlášení, ujišťující »všechny pravověrné muslimy«, že je v Chalífátu čeká přátelské přijetí. A pokud se nebude někomu v Chalífátu líbit, Chalífa mu umožní návrat domů. To se týkalo především Turků, žijících v Německu a pořád ještě vyznávajících islám.

Nakopírovali jsme si balíček letáků a vypravili se s nimi do Německa. Nečekal jsem, že by se proti nám Německá Policie otevřeně postavila. Prostě jsme ji obešli a letáky jsme vylepili v muslimských čtvrtích, kam se policisté neodvážili ani vstoupit, natož aby nám chtěli v něčem bránit. Při té příležitosti jsme do okolí těchto čtvrtí vysadili naše kibrihy, aby nám zajistili potřebné zaměřovací body.

Kupodivu zdejší muslimové letáky nestrhávali, ale svolávali se k jejich společnému čtení. Zuzka nám potvrdila, že součástí této »cesty domů« jsou blíže nespecifikované dary. Standa souhlasil a ujistil nás, že Továrna jede naplno, vyrobila zatím dvě stě tisíc oděvů a sto tisíc bot a jede dál, takže můžeme skutečně obdarovat každého, kdo se k »cestě domů« odhodlá.

Bylo to trochu neobvyklé rozhodování. Cesta domů s darem nebo zůstat a smrt. Takové rozhodnutí asi nebude tak těžké. Dáme jim ještě třetí možnost - zůstat, ale zřící se islámu. Kdo veřejně plivne na Korán, může zůstat a ještě dostane ochranu před svými spoluvěrci - teď už vlastně bývalými.

Ale nepočítal jsem s tím, že toho někdo využije...

V Saxamuru nás čekalo jedno příjemné překvapení. Standa nám v ústraní představil dvě nové členky našeho teamu. Jednou byla desetiletá Cilka a druhou naopak už starší paní Irena. Obě prošly školením u Ebažgů na topoložky schopné skoků »slašud«. Cilka byla jedna z nových dobrovolnic, kdežto paní Irena se kursu u Ebažgů zúčastnila už před třiceti lety, kdy se naučila procházet a ovlivňovat Fraktálové Skály. Jen o sobě dosud nevěděla, že umí používat i skoky »slašud«. V současné době měly obě dosah pěti tisíc kilometrů pro telepatii a tisíce kilometrů pro »slašud«. Na Jitčin dvojnásobný dosah prozatím nestačily, ale u obou se dalo čekat, že se jejich schopnosti budou soustavným cvičením zlepšovat.

Paní Irena se o své schopnosti dozvěděla od vnučky, která měla schopnost skoků »slašud« také, jenže nedostačující. Vnučka ji z hecu vyzvala, ať si to vyzkouší a byla velice překvapená, že to babičce jde lépe než jí. Potlačila však rozladění, které na ni v té chvíli dolehlo, a přemluvila babičku, aby se přihlásila u Standy jako dobrovolnice. Měli jsme tedy místo jediné Jitky hned tři, čímž se naše možnosti znásobily. Jitka z nich byla nejlepší, ale úspěchem bylo, že to už neleželo jen na ní.

Plán na odsun muslimů se díky tomu pozměnil. Nebudeme už vybíjet mešity ani muslimské čtvrti, ale budeme je odesílat do Chalífátu. Otázka dobrovolnosti půjde stranou. Na jejich názor se ptát nebudeme a neponecháme jim možnost výběru - odsun nebo smrt. Přeneseme je zkrátka do Bagdádu, ať chtějí nebo ne. Hasan se o ně postará tak jako tak. Jenže místo jediného skoku se odsun rozdělí na dva. První je přenesení do velké haly na severu Itálie, kde každý dostane batoh s oblečením a s nějakými potravinami, druhý skok je přenesení do Bagdádu.

První skok bude záležitostí paní Irči a malé Cilky. Jejich úlohou bude čistit převážně no-go čtvrti. V tom jim pomůže hejno kibrihů, na které se budou zaměřovat. Kibrihové jsou inteligentní, takže je budou navádět na místa, kde by jim to co nejvíc usnadnili a zajistili jim úspěch. Zaměřování na

kibrihy je snadné, protože se dokáží třepotáním křídel krátce zastavit ve vzduchu nad volným místem, kde se pak naše »vyhledávačka« objeví, popadne »oběť« a odnese ji do opuštěné tovární haly, kterou jsme si pro tento účel vyhlédli a pronajali. Tam bude připravená parta pod Standovým vedením, která »odsouvané« převezme, dá jim na záda batoh darů a případně je trochu uklidní - pro tento účel tam byla Zuzka, aby uplatnila svou znalost arabštiny. Druhý skok bude delší, až do Bagdádu. Zajistí ho Jitka a bude se zaměřovat na mě. O odsunuté se postará Hasanova garda, která je bude rozvážet na místa. Zpočátku budou asi bydlet ve stanech, ale Hasan slíbil, že začne ve velkém stavět domky. Jednak tím vyřeší bezdomovectví, které je v Chalífátu problémem, navíc dá práci vlastním i odsunutým. Financovat to budou americké banky v rámci válečných reparací Spojených států vůči zemím Středního Východu. To pro změnu vyjednal Stanislav na zasedání nové Společnosti Národů v Ženevě. Americké banky na to věnují všechno, co by jinak vložily během deseti let do zbrojení. To snad postačí, aby se napravily materiální škody, napáchané Američany v zemích Středního Východu během vylhaných agresí a při financování arabského terorismu. Banky musí mlčet, platit a být rády, že jim nepřičtou na účet odškodné za miliony zbytečně ztracených životů.

Takže jsme se pustili do odsunu. Nejprve z Německa, pak z Čech a dále ze zbytku Evropy. Nutno ale uznat, že nejvíc zásluh na tom měli inteligentní kibrihové. To oni vyhledávali ve městech ukryté mešity a muslimské čtvrti. Pravdou je, že při tom přehlédli muslimy, kteří se od ostatních odstěhovali, přestali navštěvovat mešity a svých krajanů se stranili. Obvykle už měli také práci, žili jako většina Němců a nemínili se zapojovat do džihádu. Tihle nás ale neznepokojovali - nebyli nebezpeční. Na podvratné akce jich bylo málo a neměli o ně ani zájem.

Zlatem vyvážit takové Araby!

Velkým problémem se staly smíšené rodiny.

Celých sedmdesát let po konci Druhé světové války Britové pečlivě utajovali kolaboraci Britů s Němci na ostrovech Channel Islands v Lamanšském kanálu. Zdálo se jim nepřijatelné přiznat, že zatímco se v Británii národ semkl proti nepříteli bez ohledu na útrapy, stejní Britové na okupovaných ostrůvcích s Němci vesele kolaborovali. Říkalo se tomu

»horizontální kolaborace«, protože nejvíc kolaborovaly Britky. Do konce války se tam narodilo přes osm set novorozenců napůl Britů, napůl Němců. Po konci války se někteří Němci na ostrov vrátili a s matkami svých dětí se oženili, čímž tyto vztahy legalizovali, jenže Britové si to nechtěli za žádnou cenu připustit, aby se mohli sedmdesát let Francouzům posmívat pro jejich napůl německé, napůl francouzské levobočky.

U jiných národů to pochopitelně nebylo lepší, »horizontální kolaborace« kvetla po celé Evropě a když se do toho zamíchali vítězové, narodilo se díky Američanům i množství polovičních černoušků, u kterých se smíšený původ nedal zatajit. Ale to aspoň byli vítězové, u těch to veřejné mínění promíjelo.

Jenže když jedna šílená kancléřka natahala do Evropy plno černých muslimů, zasloužila se o vznik dalších kříženců. Problém nastal, když o křížence neměla zájem ani jedna, ani druhá strana. Vznikl tak skoro Nerudovský problém »Kam s nimi?«, který jsme se po mnoha diskusích rozhodli řešit podle Bible.

»Opustí žena matku i otce a následuje muže svého...«

Znamenalo to, že jsme při odsunu rodiny nerozdělovali, ale odsouvali je vcelku, tak jako ty, které byly kompletní od začátku.

Co ale s těmi, které si s vetřelci pořídily křížence, ale jeho otce si vzít nechtěly? Vždyť hodně těch dětí vzniklo ze znásilnění a tam se o kolaboraci mluvit nedalo. Tady byla dobrá rada drahá.

Jenže Stanislav měl nápad. Dokážeme přece číst myšlenky lidí pomocí bakterií. Považovali jsme to dosud za neetické, použitelné jedině ve vztahu k nepříteli, ale po delší diskusi jsme se shodli, že to nebude zavrženíhodné ani u těchto žen. Měly by to posuzovat jiné ženy, nesmí se to týkat ničeho jiného a měla by to být jediná výjimka za život. Na tom jsme se shodli, i když jsme v diskusi přenechali rozhodnutí ženám ze Saxamuru, které by to posoudily lépe než chlapi.

Pokud došlo k otěhotnění znásilněním, budou to posuzovat vstřícně. Znamená to, že se budeme zasazovat o to, aby výživné na tyto děti platil stát, který selhal, když tomu nedokázal zabránit.

Když si však žena takového křížence pořídila dobrovolně, bude odsunuta spolu s jeho otcem, ať si ho vzala, nebo ne. Jen ať se ukáže, jak se muslimové umí starat o své potomky!

K těm ženám to bylo možná nespravedlivé. Nečekaly, že by své muže následovaly do Afriky, spoléhaly se najisto, že se o ně postará sociální systém Evropy. Stejně si počínali všichni příchozí - proto si přece vybírali země s nejštedřejšími systémy, například s Německem, Švédskem a Francií, a opovrhovali zeměmi s nižší úrovní sociálního systému - chudší Itálií, Řeckem a východní Evropou. Jenže všichni dobře věděli, že vetřelci nejsou v Evropě legálně a »horizontální kolaborace« je také kolaborace.

Pro tyto ženy to bude kruté, nicméně si vybraly islám a tím si nechtěně zvolily i odsun. A bylo na mužích, jak se dokáží o své rodiny starat... a když se rozhodli, že se starat nebudou?

Pro muslima je i žena jeho majetek...

Trochu déle jsme váhali u Turků. Do Německa přicházeli za prací legálně, více se rozptýlili a nevytvářeli nebezpečná ghetta. Dalo by se říci, že se Němcům již přizpůsobili. Jenže všichni stále považovali za svou pravou vlast Turecko a nebezpeční byli tím, že vyznávali islám. A je známo, že by to nedělalo dobrotu. Druhá generace Turků se již začala projevovat násilnostmi, zapalováním automobilů i domů a obecnou nesnášenlivostí. Odmítali pochopit, že Německo patří Němcům a oni jsou tu jen trpěni. Tvrдили, že se tu narodili, takže jim Německo patří. Nechtěli tu jen žít, chtěli tu vládnout, jak jim Korán přikazuje.

Nebezpečný byl i tady především islám.

Toxoplazma vaeletii

Kibrihové vyhledávali muslimy podle jejich víry, která se nejvíce projevovала docházkou do mešit. Kdo si myslí, že ptáci nedokáží vytvářet přesné seznamy, podceňuje je. Podcenili jsme je ale i my. Věděli jsme, že se občas střídají, aby mohli u Ebažgů hnízdit a vyvést mladé. Neočekávali jsme, že se s Ebažgy také čas od času radí. Takže nás zaskočilo pozvání k Ebažgům na »malou konzultaci«, kam jsme měli přijít se širší delegací než dosud. Měli jsme s sebou vzít všechny, kdo se do této chvíle nějak angažovali na Zemi včetně těch, kdo o odsunu zatím jen diskutovali.

U Fraktálových Skal musela hlídkovat Jitka, protože Skály se při tak hromadném cestování nebezpečně rozkývaly a někoho by mohly vyplivnout jinde než bylo třeba. Jitka je dokázala včas »uklidňovat«, ale k Ebažgům jsme vletěli jako poslední a tak jsme dorazili i na místo. Tam bylo gežůrů tolik, že některé musely parkovat mimo normální »parkoviště«. Parkovali tak Ebažgové, nám jako hostům ponechali místa hned na kraji vyhrazené plochy, abychom to neměli k budově daleko.

Čekal nás tu tříčlenný »uvítací výbor«, který nám sdělil, že se jednání bude konat jinde než obvykle. Skutečně nás zavedli do opravdu velkého sálu, kde jsme ještě nebyli. Bylo to však nutné, Ebažgů tu bylo tolik, že bychom se do menšího sálu ani nevešli. (Až na závěr jsme se dozvěděli, jak je to doopravdy, ale na to ještě dojde...)

Sál byl uspořádán na pozemské poměry netradičně. Jednací místo bylo uprostřed, nejprve byl kruh, ve kterém sedělo dvacet lidí a dvacet Ebažgů, pak byly kolem v soustředných kruzích další řady sedících, tak aby všichni co nejlépe viděli a slyšeli, o čem se bude jednat. Trochu nás to zarazilo, tohle nevypadalo na obyčejné jednání »jako vždycky«, tohle bylo mnohem slavnostnější, ale též mnohem operativnější. Připadali jsme si jako rytíři krále Artuše u pověstného kulatého stolu, až na to, že uprostřed nás žádný stůl nebyl, jen to kruhové uspořádání. V první řadě nás bylo dvacet, ostatní byli ve druhé, zbytek sálu byli Ebažgové.

Ještě nezvyklejší byly jakési kovové pruty nad námi, rovněž uspořádané do soustředných kruhů. Byly příliš nápadné, než aby měly jen ozdobnou funkci. Až vysoko nad nimi byl strop, zářící měkkým nažloutlým světlem.

V sále se nás ujal Žláketnal - byl tu jako hlavní ceremoniář, i když sám seděl též v prvním kruhu ve dvacítce nejdůležitějších. Kupodivu měl dokonalý přehled o tom, kdo je kdo. Samozřejmě nás rozsadil tak, že v prvním, nejdůležitějším půlkruhu jsme byli my, co jsme se zabývali akcemi na Zemi, spolu s těmi, kdo o tom sice jen diskutovali, ale na jejichž mínění již došlo. Ve druhém půlkruhu našli místo ostatní. Faktem ovšem je, že tu nebyl nikdo, kdo by se o situaci v Saxamuru nestaral. Všichni jsme v tom byli tak nebo tak angažovaní.

Nebylo náhodou, že jsme uprostřed prvního půlkruhu seděli já, Jitka a Standa. Ebažgové o nás věděli skoro všechno. Vzápětí jsme pochopili, jak se to dozvěděli.

Do sálu vletělo velké hejno kibrihů. Nejprve zakroužili pod stropem čestné kolečko, pak slétli dolů a usadili se na zavěšených drátech. Jistě - byly tu kvůli nim, kibrihové se chtěli také podílet na diskusi. A měli na ni právo, vždyť i oni se na Zemi angažovali!

Žláketnal pak naše sezení zahájil.

„Podle dosavadních zpráv, které jsme získali od kibrihů, se zdá, že jste pochopili jako své hlavní poslání odstěhování všech problematických obyvatel z Evropy,“ zahájil svou řeč. „Doufáte, že tím Evropu stabilizujete. Dokonce se zdá, že by ten krok mohl vyřešit situaci na Zemi trvale. Při bližším pohledu však zjistíte, že to nic neřeší. Jen to problém odsouvá na pozdější dobu, kdy opět vyvstane v ještě horší podobě. Musíte si zkrátka uvědomit, v čem vaše problémy spočívají. Problémem jsou lidé, kteří se považují za privilegovanější než jiné a předurčené vládnout, kteří tedy mají právo rozhodovat i o životě a smrti ostatních. Tato práva údajně získali od jakési fiktivní bytosti, kterou nazývají různě, nejčastěji »Alláh«. Jejich víra v tu bytost je tak velká, že jakékoliv pochyby o ní a tím i o svém fiktivním »právu vládnout« zásadně odmítají. Chcete je odstěhovat z Evropy, protože jsou to právě oni, kdo na tomto území páchají zločiny. Na velmi podobné úrovni jsou podle kibrihů obyvatelé sousední pevniny Američané, které jste dočasně omezili na vlastní území, kde mají dočasné problémy, takže se do ostatních zemí světa zatím nevměšují. Je to tak?“

Obrátil se na nás a my jsme se pohledem jeden na druhého domluvili. Nevzali jsme sem starostu Pavla Krále, takže nejlepším naším mluvčím bude učitel Stanislav Kubík. Ten také vstal, aby na něho viděli všichni, a odpověděl.

„Ano, myslíme si, že to pomůže,“ začal. „Oddělíme-li tyto lidi od těch, které oni považují za »méněcenné«, znemožníme těm »privilegovaným« vládnout. Bude-li jim umožněno vládnout jen sami sobě, odstraní se tím ona falešná nadřazenost. Kromě toho i mezi těmito lidmi jsou takoví, kteří ve svou nadřazenost nevěří a mohou ostatní přesvědčit o falešnosti toho nadřazení.“

„Narážíte tím zřejmě na Chalífu Hasana Saleha?“ zeptal se ho Žláketnal.

„Například na Hasana Saleha,“ přikývl Stanislav.

„Jak velkou část svých souvěrců již přesvědčil?“

„To nevíme,“ pokrčil rameny Standa.

„Měli jste se obrátit na své kibrihy,“ řekl Žláketnal. „Řekli by vám, že je tam naprosto ojedinelý a ve funkci se drží jedině díky intrikám a tím, že odstraňuje své případné konkurenty. To je ale z dlouhodobého hlediska neudržitelné. Ale i kdyby se na svém mocenském místě udržel, nedokáže přesvědčit více než pár svých nejbližších spolupracovníků. Taková malá kapka v moři věřících nebude mít trvalý vliv.“

Vstal jsem místo Standy.

„Mluvil jsem s Hasanem Salehem,“ řekl jsem. „Znám ho už z dřívějška. Hasan to myslí upřímně a snaží se. Problém je v tom, že jeho souvěrci nepřipouštějí změny Koránu. Považují tu knihu za dokonalou a každou změnu za svatokrádež.“

„To není jen u Koránu,“ usadil mě Žláketnal. „Stejný osud měl ne jeden z vašich předků, kteří se pokoušeli napravovat církve ve vaší Evropě. Takoví lidé jako Wycliffe, Hus, Luther, Kalvín - jak se k nim jejich souvěrci zachovali?“

„Víme - špatně,“ připustil jsem. „Ale tohle se stávalo před mnoha sty lety a mnoha generacemi. Jen u stoupců Koránu to přetrvalo do dneška.“

„Jak dlouho potrvá, než i stoupců Koránu snesou nějaké pozitivní změny?“

Podívali jsme se na sebe. Na tuhle otázku bude věru těžká odpověď! Korán je opravdu jedno z nejtěžších náboženství.

„Naše prognóza je - ke změně Koránu dojde pět set let po nastolení Koránu jako jediného náboženství vašeho světa a po vyvraždění všech jinověrců - tedy i vás,“ řekl tvrdě Žláketnal.

„To snad ne!“ pokusil jsem se mu odporovat.

„Snad se udržíte v Saxamuru, když se tam zabarikádujete,“ vzdychl si Žláketnal. „Ale uvědomte si - muslimů ve vašem světě velice rychle přibývá. Zatímco ostatní už pochopili, že nesmí váš svět přeplnit, muslimové naopak počítají s tím, že všechny ostatní už brzy přecísílí. A co to znamená, to byste měli vědět.“

„Ale to jim ještě nějakou dobu potrvá,“ snažil jsem se to zlehčit. „Do té doby by mohli dostat rozum...“

„Nedostanou,“ řekl Žláketnal. „Nedostanou ho ani za pět set let. Korán je neměnný. Pečlivě si hlídají, aby se v něm nedala změnit ani čárka. Odstěhováním muslimů z Evropy snad získáte pár desítek let času, jenže za padesát let bude muslimů víc než všech ostatních lidí. Pak se na vás vrhnou a nic vám nepomůže.“

To ovšem bylo slovo do pranice, jak se v Čechách říká. Jak to mohou Ebažgové s takovou jistotou tvrdit? Jenže - říkejte si co chcete, Ebažgové určitě nejsou hloupí. A podceňovat kibrihy by také nebylo dobré. Kibrihové inteligencí převyšují část lidstva a ve spojení s pamětníčky, které si nosili na zádech, představují ideální špiony. Lidé si jich nevšímalí ani na místech, kde by byli proti jiným lidem absolutně podezíraví.

Co třeba víme o všech vojenských základnách v Evropě? Jen to, že existují, ale nic víc. Můžete vědět, kde se nacházejí, ale když se do těch míst podíváte na satelitních mapách, nic tam nenajdete. Obraz je tam rozostřený a smazaný. A kromě toho jsou nejtajnější vojenské objekty rovnou v podzemí a na satelitních mapách je nemá nikdo, protože satelity dnes mají skoro všechny světové mocnosti.

Kibrihů si však nevšimly ani hlídky pověřené ostrahou těch nejtajnějších objektů, tedy ti, kdo musí sledovat každého ve svém okolí a rozlišovat, kdo tam patří a kdo ne.

Kdo by si ale všímal ptačí rodinky, která nedaleko tahá ze země nějaké červy, či co je to za žoužel?

Vcelku bych nedal nic za to, že Ebažgové vědí o Zemi víc než my. A že si všímají i takových příznaků, které nás nechávaly klidnými, neboť jsme si nebyli vědomi jejich důležitosti.

„Když je to tak, co byste nám poradili?“ vzpamatoval jsem se a položil jim aspoň tuto otázku.

Jak se ale ukázalo, Ebažgové právě na ni čekali. A měli pro nás připravenou nejen radu, ale i něco navíc.

I když nás z předvádění jejich řešení trochu mrazilo...

„Situace Země je na hraně katastrofy,“ začal Žláketnal, když nás nejprve ujistil, že nám dají pouze návrh řešení, které budeme muset rozhodnout a případně provést sami.

„Země je zoufale přelidněná,“ pokračoval. „Některá lidská společenství už zjistila, že to tak dál nejde, na poslední chvíli se vzpamatovala a snaží se o regulaci svého početního stavu. Kdyby se tak chovali všichni lidé, dalo by se přelidnění světa zvládnout, pomalu, ale šlo by to. Jiná společenství se ale omezovat nehodlají a přelidněnost svých zemí hodlají přenášet na sousední země, které rovněž přelidní a navíc vyprovokují jejich nepřátelství. Tak se dnes chovají především muslimové na všech pevninách vašeho světa. Když své území přeplní, až už není schopné je uživit, vznikne tam »humanitární katastrofa« a ti, kdo ji zaviní, vyžadují od ostatních společenství pomoc. Někde jen hrají na city, jinde si prostě už jen poroučí.“

„Pravda,“ přikývl Stanislav. „Ale nedělají to jen muslimové.“

„Víme,“ souhlasil Žláketnal. „Když to vyjde jedněm, zkouší to i další. Evropané se to snaží řešit dovozem potravin, které však nic neřeší, jen udržují tento stav, takže se některé země staly zcela závislé na dovozu potravin a už se ani nesnaží pěstovat si je sami. Zaznamenali jsme i bláhovosti ve smyslu »Proč něco pěstovat? Vždyť si to snadno koupíme v obchodě!« což působí legračně jen u dětí, ale mrazivě u vládců těch zemí.“

„Jenže když jim Evropa zastaví dovoz potravin, zemřou ti lidé hlady, protože vypěstovat potraviny vyžaduje nejen znalosti o zemědělské výrobě, ale i nemalý čas,“ namítl Stanislav.

„Když se takoví lidé nedokáží sami uživit a jen se přiživují na jiných, neměli by se aspoň tak explozivně rozmnožovat,“ řekl Žláketnal. „A protože je nedokážete přesvědčit, aby se omezovali dobrovolně, budete je muset omezit proti jejich vůli.“

„Násilím?“ otrásl se nejen Standa, ale i my ostatní.

„Primitivním násilím by to nešlo,“ souhlasil s ním kupodivu i Žláketnal.

„Máme pro vás chytřejší řešení, které se - doufáme - obejde i bez násilí.“

„Sem s ním!“ pobídl ho Stanislav a všichni jsme zpozorněli.

V té chvíli nám však Žláketnal představil dalšího Ebažga, který by nám přednesl přednášku z biologie, bez níž těžko něco pochopíme. A opičkovitý

pan Vaelet se ujal slova...

„Všechny známé světy jsou obydlené živými bytostmi,“ začal poněkud zeširoka. „Ale nejsou to jen bytosti tak velké, že je můžete vidět. Některé jsou dokonce větší než my a musíme si na ně dávat pozor, aby nám neublížily. Jiné jsou však naopak menší a některé jsou opravdu malé. Už jste se zajisté - aspoň někteří - setkali s našimi bakteriemi. Jsou ale tvorové ještě menší a naopak tvorové větší, i když pořád ještě pouhým okem neviditelní. Půjčil jsem si kdysi od vašich studentů vaše učebnice, takže znám vaše pojmy. Nejmenším tvorům říkáte viry, větším bakterie, ale ty nás teď zajímat nebudou, my se dnes věnujeme prvokům.“

„Proč zrovna těm?“ zeptal se zdvořile Stanislav.

„Protože jsou větší,“ řekl pan Vaelet. „Rozumějte, tady jde o složitost jejich vnitřní struktury. S viry moc slávy neuděláte, ale už takové bakterie se dají vypěstovat podle potřeby a vybavit je něčím, co nám může pomáhat. Kdo jste řídili naše bakterie, už si to jistě dovedete představit. Bakterie se zkrátka dají řídit pomocí telepatie na dálku a jsou dostatečně vybavené k plnění činností, kterých můžeme využívat.“

„Dobře, to známe,“ řekl trochu netrpělivě Stanislav. „Ale proč by nás měli zajímat právě prvoci?“

„Protože jsou největší,“ usmál se Vaelet. „Mají i největší jádro a dají se nejlépe programovat. A zatímco u bakterií budeme vděční za pouhou schopnost dálkového řízení, bez něhož se mění v skoro neškodné hnilobné bakterie, ze kterých původně vznikly, prvokům můžeme svěřit složitější úkoly, plněné i samostatně.“

„Ty by mě docela zajímaly,“ řekl Stanislav.

„Hned se k nim dostaneme,“ krotil jeho netrpělivost pan Vaelet. „K úkolům na Zemi jsme si vybrali dokonce pozemského prvoka, podle lékařské učebnice mu říkáte *Toxoplasma gondii*. Vyskytuje se prakticky po celé Zemi a parazituje i v lidech, někde je nakažených až osmdesát lidí ze sta, v Čechách skoro polovina.“

„To bychom měli být nakažení i my, ne?“ napadlo mě.

„Možná jste,“ přikývl zdvořile pan Vaelet. „Jenže nákaza *Toxoplazmou* lidem většinou nevádí. Má nepříznivé účinky v tak málo případech, že ji vaši lékaři neřeší. Člověk je pro tento druh vlastně náhodným

mezihostitelem a když vás nesežere tygr, nemá *Toxoplasma* možnost dál se vyvíjet.“

„Dobře, ale co s ní chcete dělat?“ zeptal se Stanislav.

„Už jsme udělali,“ odvětil Vaelet. „Změnili jsme jí základ, aby se chovala odlišně. Mimochodem - lépe než dosud. Zatímco ta původní se stará jen o to, aby přežila a co nejlépe se ve vašem těle skryla, ta nová - nazval jsem ji pyšně »*Toxoplasma vaeletii*« - se volně pohybuje všude, kam se v těle může dostat - v krvi, v lymfatickém systému i ve střevech. To je pro ni výhodné, neboť může lidské tělo opustit, což původní *Toxoplasma* nedokáže. Je tedy více infekční, neboli nakažlivá.“

„Když ale říkáte, že je skoro neškodná...?“ naznačil jsem.

„Je to tak,“ ujistil mě pan Vaelet. „Je sice infekčnější a lépe se šíří, ale přitom je neškodná. Dokonce neškodnější než originál, protože naše nemá žádné z nepříznivých účinků původního druhu »gondii«. Až na to, že »vaeletii« se živí mikroorganismy, kdekoliv je v lidském těle najde. Takže vlastně léčí od choroboplodných bakterií i virů. Nevšímá si jen krvinek, ty mu nechutnají.“

„To by snad bylo i užitečné!“ přikývl Stanislav.

„Ano,“ přikývl Vaelet. „Pokud se tímto druhem nakazíte, za pár dní vás zbaví bakteriálních i virových nemocí včetně těch, se kterými si nevíte rady, jako AIDS. Má to jen jednu nevýhodu - nebo výhodu, jak se to vezme. Nevšímá si jen krvinek, zato pohlí ve velmi krátké době všechny volné spermie. Lidé nakažení mou »*Toxoplasmou vaeletii*«, muži i ženy, se stanou neplodní.“

„To je ale nevýhoda dost podstatná!“ namítl prudce Standa.

„Jak pro koho,“ řekl Vaelet. „V některých oblastech světa je nejen výhodná, ale přímo žádoucí.“

„No jo, ale tohle by se mohlo rozšířit na celý svět a potom by lidstvo jako takové vyhynulo!“ vyskočil ze svého místa Standa.

„V krajním případě by to tak mohlo být,“ připustil klidně Vaelet. „Ale to není všechno, nechte mě domluvit do konce.“

Standa si tedy rychle sedl a vědec Ebažgů pokračoval.

„Pochopitelně i tohle nebezpečí musíme uvažovat,“ řekl. „Tak jak jsem to popsal doposud, by skutečně vedlo k prudkému úbytku lidské populace. Všimněte si ale, že ani v případě původní »*Toxoplazmy gondii*« nedochází k úplnému promoření všech lidí. I když je pravda, že poloviční promoření v

Čechách by způsobilo neplodnost poloviny všech obyvatel, což by vedlo k razantním úbytkům populace, v zemích s osmdesáti případy ze sta by brzy došlo ke kolapsu. A to uvažujeme původní kmen »Toxoplazma gondii«, můj kmen je ještě infekčnější.“

Představa takové epidemie by ovšem nebyla příjemná. Až mě mrazilo v zádech a když jsem se rozhlédl po naší delegaci, otrásli se všichni.

„Jenže tady konečně nastupuje zlatý hřeb mé »Toxoplazmy vaeletii«!“ pokračoval klidně Vaelet. „Její dědičnost jsem svázal s určitými peptidy, které se v infikovaných organismech mohou vyskytovat. Jakmile se v nejbližším okolí prvoků objeví příslušné peptidy, prvoci se rychle převedou do stavu spór. Tuto schopnost mají i původní »gondii«, dovolí jim přečkat nepříznivé podmínky. Důležité je, že v tomto stavu nejsou vůbec aktivní. Ve stavu spór setrvají podle koncentrace peptidů od tří do pěti měsíců, pak se opět zaktivují, jenže když zmíněné peptidy v jejich nejbližším okolí opět budou, opět se zaspórují a to se může opakovat.“

„Takže - jestli to správně chápu - podáváním příslušných peptidů se účinky vašich prvoků neutralizují?“ zeptal se Stanislav.

„Přesně tak,“ usmál se Vaelet. „Vtip je v tom, že podávání příslušných peptidů nemusí být nikomu nápadné. Nepodávají se ve formě léků, ani v jiné zjevné podobě. Prostě se automaticky objevují v určité potravě, na kterou bude »Toxoplazma vaeletii« naklíčovaná. Konkrétně - nacházejí se ve vepřovém mase. Může být i tepelně upravované, peptidy to vydrží. Krátce po konzumaci se objeví v krvi a rychle zaspórují na tři až pět měsíců veškeré prvoky. Vzhledem k našim znalostem muslimů se domnívám, že se budou těmto peptidům vyhýbat a sterilizace »Toxoplazmou vaeletii« bude u nich trvalá. Možná ne všech, ale i devadesát osm případů ze sta postačí k velice účinnému úbytku jejich populace.“

Tohle bylo ovšem něco jiného! Zkoušel jsem to domýšlet. Kromě muslimů to bude škodit i našim vegetariánům. Těm by se to možná dalo podávat ve formě nějakých výtažků, pokud ani ty neodmítnou. Nebude to účinkovat na muslimy, kteří se nebudou vyhýbat vepřovému - ale to nebudou náboženští fanatici, aby byli nebezpeční. Co ještě? »Nečistému« vepřovému se vyhýbají také ortodoxní židé - ale většina toho národa se náboženských příkazů nedrží tak striktně, aby se to projevilo. A pokud je to přece jen omezí, bude to v pořádku, vždyť i oni mají ve věrouce uvedeno, že ostatní národy mají být jejich otroky.

Spousta vegetariánů je i v Indii - ale ani Indii by neuškodilo trochu snížit počty obyvatel. A bylo by to nenásilně. Kaddáfí kdysi hlásal, že muslimové dobudou Evropu dělohami svých žen. Bude tomu však naopak - touto cestou to prohrají.

Ebažgové zkrátka vymysleli něco naprosto geniálního, co by mohlo naše pozemské problémy vyřešit i bez krve a násilí.

Já osobně rozhodně nebudu proti.

Promoření prvoky »*Toxoplasma vaeletii*« se pochopitelně nevyhnulo ani Saxamuru. Naše parta, která neúnavně stěhovala muslimy z Evropy do Chalífátu, se začala též vyhýbat vepřovému. Ne že bychom je považovali za nečisté, ale chtěli jsme roznášet nákazu mezi naše pasažéry, takže jsme museli být sami infekční. Nám to přece nevadilo! Až tohle pomine, dáme si vepřový řízeček a breberky se změní v neškodný prach. V Čechách je úmyslné i nedbalostní šíření infekčních nemocí protizákonné, hrozí za to trest vězení, ale nezákonná byla už sama existence Saxamuru, kde proto platí jen naše pravidla. Považovali jsme šíření »*Toxoplasmy vaeletii*« za správné, proto jsme ji šířili úmyslně - a basta!

Nakaženým to paradoxně přinášelo zdraví. Nákaza úspěšně likvidovala ostatní nemoci, od malárie po tuberkulózu. Nemuseli jsme se bát ani když jsme se při přenášení dotýkali nemocných. Že jsou prvoci dokonalým antikoncepčním prostředkem, to přece nemusel nikdo vědět.

Přesněji - **nesměl** to nikdo vědět! Ještě nějakou dobu potrvá, než se důkladně zamoří celá populace muslimských zemí a teprve pak se to začne projevat. A ne stoprocentně a ne hned. V muslimských zemích se začne rodit méně dětí. Otázkou je, zda to muslimové pochopí jako nepřízeň Alláhovu, nebo jako nějakou neznámou nemoc, to bych nechal řešit jejich ajatolláhy. Jen ať se pořádně zamyslí! Zpočátku to ani nebude vypadat zle, nenastoupí plošná sterilita, občas se nějaké děti narodí, jen jich bude čím dál tím méně. Pokud se to přece dostane od ajatolláhů ke skutečným odborníkům, ti brzy zjistí, že ve vzorcích spermatu muslimských mužů není ani jedna živá spermie. I když tam objeví prvoky, nerozeznají je od neškodné »*Toxoplasmy gondii*«, která je dávno známá, než aby jí někdo připisoval větší vliv. Vždyť právě její neškodnost vedla k tomu, že se ji lékaři neučili léčit. Nebylo to nutné, s Toxoplazmózou se dá docela dobře

žít, většina lidí s ní žije, aniž by jim vadila. Těžko někoho napadne, že tento kmen je zmutovaný a i kdyby, jiným lidem přece nevadí! Koho napadne, že je zapotřebí ještě jednoho důležitého faktoru - nejíst vepřové maso? Spíš se to svede na vliv subtropů (v Evropě se přece nic neděje?), případně budou lékaři dlouho (a marně!) hledat příčinu.

Příčinu budeme znát jenom my - nás dvacet, kteří jsme se po přednášce pana Vaeleta jednomyslně shodli přijmout nabídku tohoto řešení pro náš svět. Současně jsme se shodli na nutnosti zachovat toto tajemství před všemi lidmi včetně obyvatel Saxamuru. Pro všechna tajemství totiž platí - neprozradí je, kdo nic neví.

Vrátili jsme se do Saxamuru a pokračovali ve stěhování muslimů z Evropy do Chalífátu - jenže teď už spolu s miliardami nenápadných prvků, kteří brzy zaplaví všechny země vyznávající Alláha s jeho prorokem Mohamedem.

Pro nás dvacet ale začnou na Zemi platit jiná pravidla než pro ostatní obyvatele Saxamuru. Metody výslechů barbarských kmenů včetně Američanů prolomí jakékoliv tajemství, proto se nesmíme dát na Zemi zajmout. Bude to znamenat co nejméně cest do nebezpečných států, bohužel i do Čech.

Nejprve ale musíme vystěhovat muslimy z Evropy.

To si ještě riskneme...

Pašeráci lidí

Ono se to nezdá, ale odstěhovat všechny muslimy z Evropy nebyl úkol na měsíc. Na počátku jsme ani nevěděli, kolik jich tu vlastně je. Jakž takž tu byli registrovaní Turci, kteří do Německa přicházeli legálně a Němci je měli podchycené s pečlivostí přímo německou. Jenže to už neplatilo o migrantech, pozvaných šílenou kancléřkou, kteří přicházeli nelegálně, bez dokladů a obvykle se rozptýlili mezi své krajany dříve než je Němci dokázali podchytit. Pověstná německá pečlivost zkrátka vzala za své a zbyl státem řízený bordel.

A pořád připlouvali další...

Ty si ale vzal na starost Standa.

Jednoho dne, když loď organizace »Lékaři bez hranic« brala na palubu »zachraňované trosečníky« z velkého gumového člunu, se vedle ní vynořila podivná ponorka, tvarem podobná ze stran zploštělé skleněné kouli. Nejenže se vynořila, ale vznesla se nad vodu a zamířila na můstek lodi, kde z ní vystoupil jeden ze dvou mužů posádky.

„Kde je kapitán?“ oslovil nejbližšího námořníka. „Musím ihned mluvit s kapitánem!“

„Já jsem kapitán!“ ohlásila se mu trochu hranatá žena. Měla ruce tetované jako skutečný mořský vlk a obličejem vyjadřovala přímo německé odhodlání.

„Dobrá, jste-li kapitán, budu jednat s vámi,“ svolil Stanislav. „Kam plujete?“

„Do toho vám nic není,“ odvětila kapitánka.

„Povím vám to,“ řekl Stanislav. „Od této chvíle poplujete už jen kolmo dolů. Vaši loď považujeme za pirátskou a potopíme ji. Vyšlete signál nouze, ať vás někdo zachrání!“

„To si nedovolíte, pane!“ odsekla kapitánka. „Nejsme žádní piráti, jsme řádně zapsaná loď »Lékařů bez hranic«!“

„Vím,“ odvětil Stanislav. „Jste loď »Lékařů bez hranic«, jenže se právě zabýváte pašováním lidí, což považujeme za pirátství. Signalizujte žádost o pomoc támhle té lodi na obzoru! Je to přece vaše sesterská loď, ať vás zachrání. A vyřídte jejímu kapitánovi, ať zachráněné trosečníky - i vás -

vysadí podle námořního práva v nejbližším přístavu, jinak s ním naložíme stejně jako s vámi. Máte deset minut na signalizaci, pak půjdete ke dnu.“

„Moment!“ zavrčela kapitánka.

Obrátila se za sebe a v její ruce se objevil kalašnikov.

„My za piráty považujeme vás!“ zasyčela a natáhla závěr.

V té chvíli se ale mezi ně vtlačila létající skleněná ponorka a Stanislav do ní rychle z opačné strany nastoupil.

Kapitánka se však rozhodla předvést své odhodlání a stiskla spoušť. Kalašnikov začal práskat, kolem létaly prázdné nábojnice, ale skleněný povrch létající ponorky se nerozletěl, jak všichni na lodi očekávali. Místo toho se létající ponorka poklidně vzdálila od můstku, ale pak se propadla a žbluňkla do vody. Krátce poté se z podpalubí lodi ozval hluk valící se vody.

„Díra v boku!“ křičel někdo zdola. „Potápíme se!“

„Ten bastard!“ ulevila si kapitánka. „On to myslel vážně!“

Loď se mezitím začala naklánět. Pomalu, zato jistě. Vlastně to ani nebylo pomalu, při tomto tempu nebudou mít ani tolik času jako legendární Titanic.

„Volat o pomoc!“ nařídila kapitánka radistovi.

Na palubě zatím - hlavně mezi zachráněnými »trosečníky« - vypukla nefalšovaná panika. Někteří se chtěli zachránit zpátky na svém gumovém člunu, jenže jiní mezitím prořezali jeho boky, aby se k tomu nedal už nikdy použít. Všichni se toužebně dívali k obzoru, kde pomalu plula další loď a ulehčeně si oddychli, když se otočila přídí k nim.

Tentokrát šlo skutečně o záchranu tonoucích, na jakou byly obě lodi vybavené. Zachraňování však probíhalo ve zmatku, lidé se hrnuli jeden přes druhého, šlapali po sobě, kdosi hlasitě vzýval Alláha, jiný křičel, že má zlomenou ruku... už to nebylo klidné, ukázněné a dobře organizované přestupování ze člunu do lodi, jako před půlhodinou, teď šlo doopravdy o život.

Kapitánka opustila potápějící se loď mezi prvními a hned se hnula na můstek ke kolegovi kapitánovi.

„Ti grázlové nás doopravdy potopili!“ stěžovala si mu.

Její loď už se nakláněla natolik, že se vlnky začaly přelévat přes přední bok. Zachraňovat ji nemělo smysl, byla otázka času, kdy se za ní zavře hladina. Konečně se postupně nalodili všichni.

Kapitán nařídil vařit čaj s rumem pro zahřátí. Proti rumu nikdo neprotestoval, i když většina pasažérů vyznávala Alláhův odpor k alkoholu, rumem počínaje.

„Máme na palubě dva jejich čluny,“ sdělil kapitán kolegyni, která neodcházela z můstku. „My jsme vytáhli druhý. Doufám, že se mezi sebou neporvou.“

Chvíli pozorovali potápějící se loď, jenže jakmile se začaly vlny přelévat přes okraj, šlo to rychle. Loď »Lékařů bez hranic« se překotila na bok, na krátký okamžik se nad vodu vynořily její lodní šrouby, ale pak už loď jela kolmo dolů. Necelých pět minut poté, co ji opustili poslední trosečníci, se za ní zavřela voda.

„To nic, pojišťovna to zaplatí!“ řekla bezstarostně kapitánka svému kolegovi.

„Možná zaplatí,“ odušil kapitán. „Ale divil bych se, kdyby vám pojistila i další loď. Tohle si pojišťovny mezi sebou bleskově sdělí a jestli vám další loď pojistí, pak jedině za pojistné ve výši ceny nové lodi.“

„To snad ne!“ zarazila se kapitánka.

„Anebo bude v pojistné smlouvě doložka, že se pojistné nevztahuje na potopení lodi tamtou skleněnou věcí!“ ujistil ji.

„Cože?“ zarazila se. „Vy jste ji také viděl?“

„Taky,“ odvětil mořský vlk. „Přišli nás pobídnout, ať vás plujeme vylovit, že jdete ke dnu. A připomněli nám, abychom dodržovali námořní právo, jinak tam půjdeme za vámi.“

„Moment, kapitáne!“ zarazila se kapitánka, která si až teď všimla směru plavby. „Vždyť vy opravdu plujete k Africe!“

„Netroufnu si plout jinam,“ pokrčil rameny. „Kdyby se naše úlohy vyměnily, troufla byste si plout k Itálii?“

„Já ano!“ řekla tvrdě.

„Však jste taky šla ke dnu,“ řekl klidně. „Já takový tvrděák nejsem. Vyložím náklad v nejbližším přístavu a tradá pryč!“

„Náklad... to myslíte i nás?“ zúžily se jí oči.

„Jo,“ řekl. „Teď jste trosečníci i vy a vaše posádka. Podle námořního práva vás musím vyložit v nejbližším přístavu a jak se dostanete domů, to už bude věcí vašeho konzula. Kdybyste byli Francouzi, mohl bych vás jakožto naše dovézt do Marseille, ale vy jste přece Němci. Takže - je mi líto, ale netroufnu si to. Někde se tady pohybuje ta skleněná potvora a nemám zájem

nechat se zachraňovat spolu s vámi. Kdoví, která loď by nás tahala z vody. Přiznám se, že se mi do Maroka opravdu nechce.“

„Srabe!“ zpražila ho Němka.

Pluli pomalu, před nimi se už začalo rýsovat pobřeží Afriky.

„Poslyšte, kolego,“ začala opět Němka. „Věděla bych, jak to zařídit! Počkejte okamžik, hned se vrátím.“

„Beze všeho,“ přikývl. „Beztak tam brzy budeme...“

Německá kapitánka odběhla, ale zakrátko se vrátila. Za ní se hrnuli silní černoši, ozbrojení většinou noži.

„Tak moment!“ zarazil je Francouz. „Vraťte se dolů! Tady na můstku nemáte co dělat!“

„Máme tu co dělat!“ odvětila vítězně Němka. „Přebíráme vaši loď! Hoši, kormidlo vpravo a plnou parou vpřed - do Itálie!“

„Ale to je doopravdy pirátství!“ zděsil se Francouz.

„Až vystoupíme, vrátím vám vaši loď,“ rozhodla Němka. „Ale připravte se, budu si tam na vás stěžovat, že jste nám odmítl poskytnout pomoc!“

„Moche sorciére!³⁷“ ulevil si Francouz, ale nebylo mu to nic platné, dva černoši ho drželi pevně.

„Jen klídek!“ tišila Němka jeho bezmocný vztek. „Jsme na jedné lodi, nebudeme si snad dělat naschvály!“

Pluli sotva půl hodiny, pobřeží za zádí bylo ještě znát, když se znenadání před lodí vynořila skleněná ponorka. Tentokrát z ní nikdo nevystoupil, jen z ní začala přicházet morseovka, svícená silným reflektorem.

„A už je to tady!“ bědoval Francouz. „Varovali nás, že nás potopí, jestli to okamžitě neotočíme!“

„Drž hubu!“ okřikla ho. „Kde máte morze-reflektor?“

Ukázali jí reflektor s mřížkou, kterou se dal rychle zaclánět a vysílat tak signály.

„Signalizujte těm debilům, že tady máme rukojmí, která pustíme až v Itálii!“ nařídila námořníkovi.

Francouzský námořník, zadržovaný stejně jako jeho kapitán dvěma černochy, to nechotně odvysílal. Nedokázal se vzepřít.

Skleněná ponorka opět zasvětélkovala.

„Co to vysílají?“ čertila se Němka. „To neumí anglicky?“

„Vysílají to francouzsky,“ řekl kapitán. „Přejí nám šťastnou cestu a hodně štěstí u pobřežních úřadů Itálie! To nepochopím! Prve slibovali... proč si to najednou rozmysleli?“

„Já to vím!“ odsekla Němka. „Bojí se nás!“

Skleněná ponorka se opět potopila. Na můstku opět vládla stísněná atmosféra, ale loď plula dál, nic se nedělo.

„Tak se na ty grázly musí!“ řekla spokojeně Němka.

Už se téměř začínalo stmívat, když černoši na můstku začali znenadání bezvládně padat na kovovou podlahu.

„Sakra, co je s vámi?“ vyjekla německá kapitánka.

Francouzský kapitán, uvolněný z rukou dvou goril, se k nim rychle sklonil.

„Zdá se, že jsou bez sebe!“ řekl. „Lékaře na můstek!“ vydal povel do mikrofonu lodního interkomu.

V té chvíli vyšplhali na můstek dva námořníci, Francouzi.

„Kapitáne!“ ječel ten první. „Máme plnou loď mrtvol!“

„Co se děje?“ popošel kapitán k němu, nikdo už ho nedržel.

„V podpalubí jsou všichni mrtví!“ hlásil mu námořník. „Ti, co jsme nabrali z gumového člunu i ti z německé lodi!“

„Proboha!“ ujelo kapitánovi. „Je tam vůbec někdo naživu?“

„My jsme v pořádku všichni,“ řekl námořník. „Naživu jsou i Němci, ale všichni ostatní...“

„Jako Mezinárodní měnový fond v Sofii!“ řekl Francouz.

„Pak by to ale museli udělat... oni...“ zarazila se Němka.

„Nejspíš,“ řekl Francouz. „Ale umím si představit, jak to těžko vysvětlíme v Itálii. A navíc, paní kolegyně, jste pirátsky převzala moji loď. Můžete mě nařknout z neposkytnutí pomoci, ale pirátství se nezbavíte. Francois, odveďte ji do izolace, aby už nemohla intrikovat!“

Bez svých goril byla ovšem Němka bezbranná. Francouzi ji odvedli do podpalubí.

Vstříc jí už vanul pach rozkladu...

Problémem zůstali černí muslimové původem z centrální Afriky. Po odsunu Arabů a Turků zůstanou v Německu ještě oni. Málokterý z nich se oddělil od davu ostatních, aby se »udělal pro sebe«. Jsou více vázaní na mešity a pospolitost krajanů a proto se nedokáží, ani nechtějí přizpůsobit Němcům.

Dokonce i tam, kde s Němci tvořili smíšené rodiny, tvrdošíjně prosazovali své zvyky.

Do Chalífátu jsme je ale odsunout nemohli, nebyl tam o ně zájem. Když jsme jakž takž odsunuli z Německa většinu Arabů s Turky, přesunul jsem se do centrální Afriky. Tam jsem se však nemohl ubytovat v paláci jako u Hasana. Musel jsem si vystačit s noclehy v gežůru, zaparkovaném na vrcholcích některých hor, nebo naopak na dně velkých jezer. Nemohl jsem ani zaměřovat Jitku na jedno místo jako v Bagdádu, odkud si je Hasanova garda odváděla a starala se o ně. Tady jsem je vysazoval náhodně a když jich bylo na jednom místě víc, musel jsem měnit zaměřovací bod, jinak nám ti předešlí svými protesty úmyslně rušili přenosy.

Smůla byla v tom, že jsem nemohl zaměřování svěřit našim kibrihům. Ti by se toho rádi ujali, jenže na tu dálku už je ani Jitka spolehlivě nezaměřila. Svěřil jsem jim proto průzkum okolí. I to stačilo - kibrihové mě sami upozorňovali na údolíčka, kde se dalo slušně žít. Po dohodě s Standou jsme odsunutým dávali zemědělské nářadí a případně osivo, aby si založili políčka. Musel jsem je ale kontrolovat, aby osivo ještě před zasetím nesnědli. Políčka jsme jim pomohli zorat našimi zemědělskými stroji, dovezenými pro tento účel ze Saxamuru, ale po osetí jsme stroje stáhli. Budou si muset vystačit sami...

Vypadali jsme jako dobráci. Ano, pomáhali jsme jim, jenže jsme je na druhé straně infikovali, což je někdy v budoucnosti nepochybně poškodí. Člověk by je někdy litoval, kdyby neměli v plánu všechny nevěřící - i nás - zotročit. Zotročit jsme je nechťeli. Ale museli jsme v tom bránit jim. Neznali jsme jiné, lepší řešení, museli jsme to proto řešit tak, jak se nám jevílo možné. Museli jsme je zkrátka odstěhovat jako Sudetské Němce z Čech. Jejich přítomnost přinášela od samého počátku neřešitelné problémy, zejména kriminalitu.

Odstěhování ty problémy řešilo. Pomalu, ale jistě se města zbavovala čtvrtí, kam se policisté předtím neodvažovali. Namísto »merkeljugend« se začali vracet původní obyvatelé - v Německu Němci, ve Francii Francouzi. Odchodem cizinců se uvolnilo množství bytů a jejich ceny šly dolů. Ovšemže se vynořily další problémy, se kterými si zkostnatělý Eurosojuz neuměl poradit. Ty se nás už ale netýkaly.

Alespoň zatím ne...

----- Poznámky:

37 Hnusná čarodějnice!

Erínye

Erika patřila mezi citlivé dívky, ale její citlivost byla příliš slabá. Po ukončení kursu Ebažgů vyšla z porovnávání v poslední desítce s verdiktem: nepoužitelná.

Desetiletá Erika závěrečné vysvědčení jaksepatří obrečela. Nebylo divu. Její úspěšnější kamarádky se již začaly podílet na odsunu muslimů z Evropy, kdežto ji Ebažgové utěšovali, že její citlivost je ještě nad hranou, všichni, kdo zůstali za ní, jsou zcela necitliví a také mohou spokojeně žít. Dokázala sice manipulovat s Fraktálovými Skalami, takže nepotřebovala průvodce k cestám na Zem a zpět, uměla řídit fluktuální přeskoky mezi vzdálenými lokalitami v samotném Saxamuru, zvládla dokonce i přeskok »slašud« na Zemi, bohužel na nepříliš velké vzdálenosti. Sama dokázala bez zátěže přeskocit jen na dvě stě kilometrů - se zátěží se nedostala ani nad sto kilometrů. To ji prakticky vyřadilo z účasti na odsunech muslimů z Evropy, což v ní vyvolalo tak upřímnou lítost, že ze závěrečného ceremoniálu ve světě Ebažgů utekla se slzičkami v očích, aniž vydržela do konce.

Utěšoval jsem ji také, utěšovala ji i Jitka. Erika na ni jenom zavrčela »ty se máš, ale co já?«, já jsem ji mohl utěšovat jen tím, že jsme na tom skoro stejně - výjimečně mě Ebažgové přibráli do kursu, ale mé výsledky byly podobně chabé, »slašud« se mi dařil nanejvýš do tří set kilometrů, takže sám mohu přeskakovat jen na tyto malé vzdálenosti - naštěstí tím vzrostla Jitčina citlivost na mě a to také nebylo k zahození... ovšem Erice jsem tím nepomohl.

Ebažgové ji chápali, ale pomoci jí nemohli. Ani u Ebažgů nemají všichni stejnou citlivost a s tím se i Ebažgové dokázali jen trpělivě vyrovnávat. Říkali, že i bez skoků »slašud« se dá žít.

Erika se s tím nespokojila. Vymohla si u rodičů, aby mohla jet na prázdniny k tetičce Zuzaně Ševčíkové do Prahy, kde arabistka studovala, odjela tam a po dohodě s tetičkou - zmizela.

Zamířila rychlostí vlaštovky na Západ, do Německa, ale pak ještě dál. Na to její schopnost skoků »slašud« stačila. Erika si totiž na cestu vzala dva kibrihy a zaměřovala se na ně. Vystačilo jí proto i pouhých dvě stě kilometrů. Kibrihy využívala střídavě a ti rychle pochopili, co bude jejich

úkolem. Jeden pokaždé vyrazil co nejdál vpřed, vyhledal tam vhodné místo, kde by se Erika mohla objevit a ta skočila za ním. Druhý vždy jistil »zadní voj«, jak jí poradila Zuzka. Kdykoliv se stalo, že by v cíli skoku narazila na problém, mohla okamžitě skočit zpět k »zadnímu« kibrihovi.

Tak postupovala rychlostí vlaštovky - nebo spíše rychlostí křídel kibrihů - tam, kam sama chtěla.

Když se jí do cesty postavil Atlantik, její postup nezastavil. Musela si jen obstarat dost potravy pro sebe i pro kibrihy, protože na moři si sami potravu obstarat neuměli. Zobání však měla pro ně ve velkém batohu už ze Saxamuru, počítala s tím od začátku. Vysílala pak své kibrihy dopředu, dokud neobjevili nějakou loď. Pak za nimi skočila a ukryla se na palubě. Nemusela se ani příliš skrývat. Kdyby ji námořníci objevili, vždycky by se mohla vrátit k »zadnímu«. Dnešní námořníci nevertují tolik času na palubě, jako námořníci z doby plachetnic. Eriku objevili jen na jedné lodi a těm nacvičeným skokem unikla. Námořníkovi, který ji objevil, to pak pochopitelně nikdo nevěřil, spíš ho podezírali z nemírného chlastu.

Tak se Ericce podařilo relativně rychle - z lodi na loď - překonat Atlantik. Let kibrihů je rychlejší než rychlost plavby lodí a loď měla jen jako krátkodobé »doskočiště«.

Na pobřeží Spojených států se brzy zorientovala, měla přece s sebou v tabletu dokonalé mapy. Brzy také objevila další důležité místo, jak jí to poradila Zuzka.

Když se poflakovala po ulicích Bostonu, objevila brzy malý obchůdek se zbraněmi. Večer se k němu vrátila. Na proskočení skrz výlohu kibriha nepotřebovala, v mžiku se uvnitř zmocnila dvou pořádných koltů, do batohu si naskládala několik krabiček nábojů, vybrala příruční pokladnu a dříve než se stačily rozhoukat sirény bezpečnostního systému, zmizela osmdesát kilometrů od Bostonu v lesích Moore State Parku na břehu jezera Eames Pond. Vyhlásili po ní sice pátrání, leč pochopitelně bezvysledné.

U jezírka Eames Pond zůstala do dalšího dne, kdy pomocí obou kibrihů vyrazila do dalšího většího města Springfieldu. Tam se drze ubytovala ve staré kůlně, aktivovala své bakterie a začala se jejich pomocí rozhlížet po městě. Na místní radnici se poměrně rychle dozvěděla všechno co potřebovala, opustila tedy kůlnu ve Springfieldu a vyrazila s oběma kibrihy po stopě jako smečka hladových vlků.

Erika si totiž vzala za vzor legendárního »lovce nacistů« Simona Wiesenthala, který shromažďoval důkazy pro poválečná soudní jednání proti nacistickým zločincům.

Potíž je v tom, že žádný právní ani soudní systém ve světě nezná zločin »financování války«. Ti, kdo války financují, si žijí bezstarostně na veřejnosti a právní systém je naopak chrání před odplatou, i když mají na svědomí podíly na milionech obětí. První skutečný zásah proti nim byl známý jako Sofijský masakr - vyvraždění Mezinárodního měnového fondu. Soudy všech zemí to však prohlásily za protiprávní zločin. »Finančníci válek« jsou beztrestní a není možné předat je soudu.

Erika však schvalovala nejen Sofijský masakr, ale rozhodla se pokračovat v té činnosti. Nemůže-li předat »finančníky válek« soudu, neboť by je samozřejmě osvobodil, bude je stíhat sama. A nejen stíhat, ale rovnou trestat. Bez lítosti, bez milosrdenství.

Brát spravedlnost do vlastních rukou není správné - jenže to platí jen tam, kde tu spravedlnost vykonávají nestranné soudy. Tam, kde soudy selhávají, už to není jednoznačné. Bylo tomu tak i v Čechách krátce po Druhé světové válce, kdy České soudy ještě nebyly ustanoveny a Německé soudy zločiny Němců promíjely, zejména když byly v naprostém souladu s Norimberskými zákony Třetí říše. Lynčování byla tenkrát jediná možná spravedlnost, než ji konečně převzaly nové soudy obnoveného Československa.

Odsuzovat tyto lynče je dnes snadné, stejně jako odsuzovat atentáty na významné představitele okupantů. Naopak schvalovat je bylo vždycky nebezpečné - o tom nejlépe pojednávalo období nazvané podle jednoho protagonisty »Heydrichiáda«.

Když se Erika ocitla tváří v tvář prvnímu svému stíhanému finančníkovi, položila na nejbližší kus nábytku zapnutou kameru, namířila na něho pistoli a oslovila ho:

„Jsem Erínye, bohyně pomsty a zlého svědomí, která musí pronásledovat viníky, kde selhávají zákony lidské. George Sörösi, jste vinen financováním rozvrátů a války. Odsuzuji vás k smrti, neboť zákony svědomí jsou starší než svět!“

Potom sedmkrát stiskla spoušť, počkala, až se oběť zhroutí, ještě ji krátce zabrala kamerou, pak vypnula nahrávání a zmizela svých sto kilometrů od místa činu.

Bodyguardi, kteří krátce poté vtrhli do pracovny miliardáře, neboť v předpokoji slyšeli oněch sedm výstřelů, přišli pozdě. Jen sedm kulí jako v Sarajevu zbylo po neznámém atentátníkovi.

Krátce poté kdosi neznámý - neboť jeho identita byla ihned úspěšně zpochybněna - uložil na sociální síť dokument s názvem »Erinye-death-report-01-George-Soros.mp438«, s videozáznamem hrůzných podrobností od vyhlášení rozsudku po detaily poprav. Dříve než mohla dokument zlikvidovat cenzura, rozšířil se přímo explozivně mezi lidi, takže se cenzura vlastně stala zbytečnou.

Nedlouho poté se na sociálních sítích začaly objevovat další podobná krátká videa se záznamy dalších poprav. Neuplynul ani týden bez pokračování té hrůzné série.

»Erinye-death-report-02-William-Henry-Gates.mp4«

»Erinye-death-report-03-Barrack-Hussein-Obama.mp4«

»Erinye-death-report-04-Hillary-Diane-Rodham-Clinton.mp4«

»Erinye-death-report-05-George-Walker-Bush.mp4«

»Erinye-death-report-06-Victoria-Jane-Nuland.mp4«

»Erinye-death-report-07-Joseph-Robinette-Biden.mp4«

»Erinye-death-report-08-John-Forbes-Kerry.mp4«

Při Sofijském masakru zhynul výkvět světových finančníků, ale ne všichni finančníci byli jeho členy. Ti, kdo masakr přežili, se teď třásli o své životy. A nejen finančníci - ale i další organizátoři válek ve světě, včetně nositele Nobelovy ceny míru, který v době jejího udělení sliboval mír, ale vedl dvě války a další připravoval.

Otázkou zůstalo - kdo je ta Erínye?

Co to má na hlavě? Tohle vylepšení Eriku napadlo, když na svých toulkách městem spatřila v jedné výloze, kde se prodávaly maškarní kostýmy, přilbu řeckých válečníků s vysokým hřebenem z umělých koňských žíní - skoro jako z některého filmu. Přilbu neukradla, ačkoliv by mohla, ale poctivě si ji zaplatila. Při každé popravě si ji nasadila - k bohyním Erínyím to přece patřilo...

V Americe ji nikdo nepoznal...

Erínyi nepoznal nikdo ani v Evropě. Jedinou výjimkou byla její mladá tetička Zuzana studující v Praze. Ta teď sledovala zprávy zpoza Atlantiku s

mnohem větším napětím než dřív. Už protože věděla, co její mladinká neteřinka chystá.

Rozumí se samo sebou, že ji nejprve od toho šíleného plánu zrazovala. Jenže Erika přímo vyzařovala odhodláním provést to tak jako tak, až si Zuzana uvědomila, že ji neodradí a neteř provede svou třeba i přes zákaz. Topoložku se znalostí skoků »slašud« jen tak nechytíte, abyste jí něco vnutili násilím, o tom se přesvědčil už štáb NORAD ve Spojených státech. Zuzka si to naštěstí včas uvědomila a od té chvíle se jen snažila neteři pomoci alespoň tím, že jí pomáhala vychytnat slabá místa jejího plánu.

První, co jí doporučila, byla dvojice kibrihů místo jednoho, kterého si chtěla Erika vzít s sebou. Původně byla totiž zaměřena vpřed a vůbec nepočítala s ústupovou cestou. Zuzana jí tedy vnutila bezpečnější systém, kdy jeden kibrih hledá cestu k cíli, zatímco druhý, »zadní voj«, se stará o možnost bezpečného ústupu. Erika to celkem ochotně uznala - viděla, že jí chce Zuzka pomoci, její rady nejsou marné a dobré změny ochotně převzala.

Druhý bod, který Zuzana Erice vnutila do plánu, bylo použití střelné zbraně. Pro člověka, schopného proskočit skrz zeď anebo skrz skleněnou výlohu, aniž by ji poškodil, nebyl ve Spojených státech žádný problém nějaké se zmocnit. Erika chtěla původně používat stejné bakterie jako ostatní, ale to by zcela jednoznačně ukazovalo na Stonewall. Klasická střelná zbraň mohla naproti tomu falešně ukazovat na někoho místního. Jen ty skoky »slašud« nebyly ve schopnostech Američanů.

Bakterie však měla Erika využít co nejlépe k tomu, aby si předem prohlédla terén - či spíše oběť a zejména její bodyguardy. Už Jitka s Jindrou v Cheyenne Mountain narazili na hlídání vězňů pomocí polopropustného zrcadla. Dalo se čekat, že to milionáři použijí také. Erika musela pokaždé nejprve detailně prozkoumat místo činu, aby vyloučila možnost překvapení. Bodyguardi mohli být přece rafinovaně ukrytí, mohli hlídat své pány odkudkoliv, zezadu, zepředu i ze stran. A použít zbraň je pro ně to nejmenší! Erika měla ve svém plánu jediné slabší místo - když pronášela svou obžalobu, měla oběť dost času vytáhnout svoji zbraň, pokud by ji měla u sebe. A nemusela by ji ani vytahovat, střílet se přece dá i skrz kabát. Erika sice tvrdila, že se zaskočit nedá, ale přece jen byla příliš mladá a nezkušená. Vyřešila to ale elegantně. Svou oběť nejprve pomocí bakterií paralyzovala. Tak by jí nezaskočil ani dokonalý pistolník, legendární Limonádový Joe.

Ke zvýšení účinku věnovala Zuzka Erice svou kameru, aby každou akci natočila a umístila na sociální síť. Nestačilo akci provést, důležitější bude publikovat ji, jinak hrozilo, že to média jako vždy ututlají. Jen dostatečně rozšířený záznam zaručoval, že se o tom veřejnost dozví. Zuzana dokonce Eriku, v sociálních sítích ještě nezkušenou, naučila používat kavárenské wifiny, založit si příslušný účet, pořídit správné titulky a záznam na sociální síť nahrát. A hned na více míst! Ať se kočky pudrují!

Poslední, co si Erika spolu s Zuzkou domluvily, bylo, že po třech úspěšných atentátech Erika skončí a vrátí se domů.

Ten bod dohod však Erika nesplnila. Už protože ho splnit nechtěla. Přistoupila na něj jen neochotně a po velkém naléhání, ovšem byla už předem rozhodnutá nepřerušit takovou akci, kdyby se jí dařilo. Nevěřila Zuzce, že stačí miliardáře pořádně postrašit, aby obrátili. Myslela si - a ne neprávem - že staré psy novým kouskům nenaučí a jediná spravedlivá metoda je - utracení.

A zatímco Zuzka po třetím »Death-reportu« - o bývalém prezidentovi Baracku Obamovi - s jistotou očekávala její návrat, aby si mohla ulehčeně oddychnout, dočkala se jen dalších reportů.

A to už věděla, že Eriku jen tak něco nezastaví...

Život herce v Hollywoodu není žádné peříčko.

Někdy máte pocit, že je kolem vás dvacet až třicet střelců, trpělivě čekajících na váš první chybný krok, aby vás sestřelili. Za plotem ateliérů čekají tři stovky ambiciózních amatérů, kteří rovněž čekají jen na to, až vás někdo sestřelí, aby se vecpali na vaše místo, i když vědí, že budou na řadě hned poté. Ale oni nechají na sebe střílet, jen aby si užili pár minut slávy...

Nalil si z lahve whisky a posadil se do křesla. Jenže v té chvíli si musel promnout oči.

Před ním se bez jediného zvuku objevila postava. Jak tak seděl, zjistil, že je to malá holka, kdyby se postavil, koukal by se na ni pěkně shora, i když měla na sobě starořeckou přilbu, nejspíš z filmu o Trojské válce - nebo snad o Termopylech?

Jenže ta malá holka držela v ruce pistoli ráže pětáctýřicet, kterou mu mířila přímo do obličeje.

„Sedte, nevstávejte!“ poručila mu nepříliš hlasitě. Spíš to bylo potichu, sotva jí rozuměl. Ale namířené zbrani rozuměl moc dobře, to byl příliš výmluvný argument.

„Good heavens³⁹!“ zděsil se. „Co je zase tohle?“

„Vy mě ještě neznáte?“ zeptala se ho dívka, jako kdyby to bylo povinné, aby ji znal.

V té chvíli si uvědomil, že ji odněkud zná. To oblečení, ten hlas, přilba a vůbec celkový zjev...

„Kdo vlastně jste? A co ode mne chcete?“ nenamáhal se dál vzpomínat a rovnou se jí zeptal.

„Neznáte mě?“ opakovala otázku ještě udiveněji. „Vždyť jsem byla už i v televizi! I když jen krátce... tvrdili, že to není pro mládež! Nevzpomínáte si?“

V té chvíli si konečně vzpomněl, odkud ji zná. A po zádech mu přejel mráz.

„Erínye!“ vydechl jenom. Ti, kdo tuhle dívku spatřili na vlastní oči a ne jen ze záznamu, už nikomu nic nesdělili.

„No vida, že mě znáte!“ usmála se na něho skoro mile.

„Ale já jsem nic zlého neprovedl!“ zaúpěl.

„Nejsem tady »služebně«,“ odvětila. „Nebojte se mě, vás v seznamu nemám.“

Trochu si oddychl, ale pořád ne příliš. Pořád se ještě díval do černého otvoru ráže pětačtyřicet. A kromě toho cítil ve svalech strašlivou únavu. I kdyby chtěl vyskočit, nemohl by.

„Tak na co je ta zbraň?“ naznačil jedním prstem opatrně.

„Nejsem tady služebně, ale nenechám se ani vyhodit,“ řekla pořád ještě s úsměvem. „Ta hračka mi zajistí, že mě vyslechnete. Víc si ostatně ani nepřeji.“

„Co mi tedy chcete?“ zeptal se.

„Jen vám položím pár otázek,“ řekla s klidem. „Na otázky jste snad zvyklý, ne?“

Odstoupila stranou a položila na komodu zapnutou kameru. Uvědomil si, že přesně takhle postupovala i dřív. Někam stranou postavila videokameru, aby zabírala ji i její oběť, pak jí odříkala svou obžalobu a následovalo pokaždé sedm ohlušujících ran.

„Proč si mě natáčíte jako ty ostatní?“ zeptal se vyčítavě.

„Na rozdíl od nich vás nechci odprásknout,“ odvětila. „Ale chci mít na vás památku, aby mi to kamarádky věřily. Opakuji, jsem tady čistě soukromě.“

„Ale proč střílíte ty ostatní?“ zeptal se jí.

„Protože musím,“ odvětila. „Darebáci z mého seznamu se provinili podporou a financováním válek a rozvratů. Každý má na svědomí podíl na stovkách, někdy až na milionech mrtvých. To snad není tak těžké pochopit. Bohužel, právní systém tohoto světa to nepovažuje za zločin. Ty, kdo financují války, puče a převraty, považují soudci za ctihodné pány a nikoho zatím nenapadlo, že by měli být trestáni jako vrahové. Lidstvo si zvyklo trestat konkrétní vrahy, ale ne ty, kdo si vraždy objednají, naplánují a zaplatí za ně. Uznejte, že to není spravedlivé!“

„Pak ale vraždíš i ty!“ vyčetl jí.

„Já rozlišuji víc způsobů zabití člověka,“ řekla sebevědomě. „Třeba zabití v sebeobraně. To bych měla na svědomí, kdybys na mě skočil a já tě zastřelila. To by mé svědomí zatížilo nepatrně. Mohla bych si asi vyčítat, jestli to nešlo jinak... ale kdo mě chce zabít, toho zastřelím jako psa a nebudu se pro něho rmoutit. Nesouhlasím s názorem některých ctihodných soudců, že jsem se neměla bránit. Naopak si myslím, že bych byla v právu, i kdyby mě odsoudil třeba i mezinárodní soud. Soudci jsou jen lidi a často jsou to větší zločinci než ti, koho oni soudí. Zejména když soudí na objednávku - to je nejodpornější. Pár takových mám taktéž v seznamu, brzy na ně dojde...“

„Dobře, zabití v sebeobraně není vražda!“ pokrčil rameny.

„Něco jiného je zabití z nedbalosti,“ pokračovala. „Bývá to nejčastější při autonehodách. Řidič nezvládne jízdu, vybourá se, přitom někoho zabije... To už je horší, mohl tomu zabránit, ale selhal... trestat se to má, i když ne tak přísně jako chladnokrevná, úmyslná vražda. Uznáváte to?“

„Souhlasím,“ přikývl.

„Další způsob je klasická vražda - zabití s úmyslem zabít. Vrahy je třeba trestat, aby to nedělali a aby to nedělali ani jiní. Trest má být současně výstraha pro ostatní.“

„Jenže vy sama přece zabíjíte s úmyslem zabít!“ vyčetl jí.

„Omyl!“ namítla. „To moje, i když je to zdánlivě totéž, není totéž! Je to zabití podle práva, tedy poprava. Zabití zločince, který sám zabíjí. Mělo by to být na základě rozsudku soudu, jenže to není vždycky možné. Vezměte si případ, když nějaký chlap střílí lidi a policista ho zastřelí. Je to zabití z

rozhodnutí soudu? Není. Jenže čekat na rozhodnutí soudu v takovém případě není možné, je nutné jednat. Můžete tvrdit, že policista je k tomu oprávněný, neboť chrání ty, koho se ten šílenec chystal zabít. Ale řekněte, kdo chrání oběti válek? Nikdo, že? Válka, nejhorší hromadná vražda, je tedy beztrestná? Chyba! Naše úsloví říká, že *vražda na tyranu není zločinem* a ten, kdo války financuje, je tyranem největším.“

„Po válce přece bývají ti, kdo ji zavinili, potrestáni,“ namítl. „Ustanoví se mezinárodní trestní tribunál...“

„Blbost!“ přerušila ho. „Tomu přece ani vy sám nevěříte! Trestní tribunál sestaví pokaždé vítězové a soudí pouze poražené. Vítěze nesoudí nikdo, i když tu válku začal! Norimberský tribunál sestavili vítězové po Druhé světové válce, soudil jen poražené - v tom případě čistou náhodou poražení válku začali a vypadalo to spravedlivě. Ale tribunál v Haagu soudil poražené, kteří válku nezačali a ti, kdo ji začali, vyšli bez trestu. To nebylo spravedlivé ani trochu, to neuhájíte!“

„Já to nehájím,“ špitl nesměle.

„Ale teď se chci pro změnu ptát já,“ řekla Erínye. „Abyste se neptal jenom vy. Jak se na některé věci díváte? Spokojíte se s vysvětlením, proč trestám ty, kdo financují války, nebo se vám to pořád zdá jako úkladné vraždy?“

„Problém vidím v nejistotě, zdali trestáte spravedlivě,“ řekl herec. „Nejste soudkyní, očividně na to nemáte vzdělání, nemáte kvalifikované vyšetřovatele... jak si, proboha, můžete tak naivně věřit, že sloužíte opravdu spravedlnosti? Navíc jste se vším hned hotová! Takové procesy trvají celé roky, zabývají se tím desítky vysoce kvalifikovaných právníků - vy popravíte dvě oběti během týdne! Vždyť jen výslechy svědků by trvaly celé roky!“

„Máte pravdu jen v tom, že takové procesy trvají celé roky,“ vzdychla si Erínye. „Desítky vysoce kvalifikovaných právníků se to snaží co nejvíc zamotat, aby si zasloužili své obrovské platy. A nakonec by všechny tyhle lidi osvobodili, protože v soudních systémech neexistuje zločin financování a podporování válek. To je celý obraz bídy světového soudního systému.“

„Možná,“ připustil. „Ale bez složitého dokazování viny, bez celé této mašinérie je obrovské nebezpečí, že popravíš nevinné!“

„A přitom ta mašinérie ve Spojených státech ročně popraví v průměru pět nevinných!“ vzdychla si. „Kde tu vidíte nějakou záruku spravedlnosti?“

Snad jen v tom, že dodatečně zjistí nevinu, ale to už popraveným nepomůže.“

„A tím spíš nemůžeš sloužit spravedlnosti ty sama!“ řekl.

„Mohu,“ trvala na svém. „Mám proti celé té mašinérii jednu podstatnou výhodu.“

„Jakou?“

„Umím číst myšlenky lidí,“ řekla.

To ovšem bylo něco nového. A ta holka to vzápětí ještě víc logicky rozvinula, aby to pochopil.

„Pokaždé si v noci vyposlechnu myšlenky obžalovaného. Sám mi na sebe řekne, čím se provinil a čím ne. Kdybys pečlivěji sledoval historii *Erínye Death Reportů*, zjistil bys, že už třikrát jsem chystanou popravu zrušila. V řadě poprav jsou přestávky, které lidem nedají spát a nedovedou si je vysvětlit. Zjistila jsem, že ne všichni lidé, které jsem měla v seznamu, měli tušení, co dělají. Způsobili sice škody, dokonce i na životech, ale v dobré víře, že konají dobro. Neuznávám to těm, kdo sice podporovali dobro, ale současně tím působili zlo a věděli o tom. A protože se dozvím všechno, nikdo mi nic nezatají, smím snad věřit, že soudím spravedlivě.“

„Umíš číst myšlenky?“ zbystril pozornost. „Co si třeba teď myslím já?“

„Nevím,“ odvětila. „Nečtu myšlenky bezdůvodně. Kdybys věděl něco důležitého, nebo kdybys byl na mém seznamu, přišla bych neviděna neslyšena v noci a to ti povím, takový výslech stojí za to! Dotyčný se ráno probudí úplně zpocený a myslí si, *to byl ale pitomý sen!* Netuší, že to sen nebyl. A následujícího dne přijdu znovu, ale viditelná, slyšitelná - hmotná a s pistolí v ruce. Ale když při výslechu zjistím, že jsi zločiny páchal neúmyslně, pak nepřijdu. Zatím jsem měla takové případy už tři. Dva byly na hraně, ale když si nejsem jistá úmyslnou vinou, odpouštím. Umím i odpouštět, nemysli si!“

„A kolik lidí máš ještě na seznamu?“

„To se mě radši neptej,“ mávla rukou. „Potíž je v tom, že se můj seznam občas doplní. Stačí, abych zjistila, že někdo z mých obžalovaných měl komplice. Ty pak vložím do seznamu na místo, které jim náleží.“

„Jestli je to tak, pak...“

„To si promysli sám,“ zarazila ho. „Raději mi pověz, co si myslíš o chystané, ale nakonec zrušené válce s Bulharskem?“

„Já jsem to nesledoval,“ přiznal se.

„Spojené státy vyslaly dvě letadlové lodi s velice početným doprovodem do války proti Bulharsku - a ty nevíš o čem šlo?“

„Opravdu nevím, nesledoval jsem to.“

Erínye se zarazila. Chvíli se zdržela čtením jeho myšlenek, ale zjistila, že on opravdu nesledoval, co se děje ve světě, i když šlo o válku chystanou jeho vládou. Američané jsou zkrátka takoví a ani známý filmový herec nemusí být výjimkou.

„Dobrá, věřím ti to,“ řekla. „Ale určitě jsi sledoval zkázu Akademie West Point, nebo také nevíš, o čem šlo?“

„Jo, to ví přece každý!“ ožil trochu. „Stal se tam strašlivý masakr úplně nevinných kadetů, chloubu naší vlasti!“

To naopak věděl každý, protože média to komentovala jako donebevolající nespravedlnost, která se stala Američanům.

„Příčinu ale nevíš?“

„Nevím, ale co může ospravedlnit něco tak odporného? To snad nemáš na svědomí ty, nebo ano?“

„S tím nic společného nemám,“ ujistila ho. „Ale vím, o čem tam šlo. Byla to odplata za zajetí parlamentářů. Vaši generálové prohlásili, že s teroristy vyjednávat nebudou a chystali se zajaté parlamentáře popravit.“

„A popravili je?“

„Ne, ale chystali se k tomu,“ řekla. „Jenže takové jednání je krajně nečestné, zbabělé a zasluhuje si krutou pomstu. A druhou příčinou, proč se to stalo, bylo neustálé zatajování. Na veřejnost se nedostala ani zkáza centrály CIA v Langlay.“

„Ale když tedy ty parlamentáře nepopravili a pustili, nebyl to snad pokus o smírné řešení?“

„Oni je nepustili a chystali se je doopravdy popravit. Nebyl to pokus o smír! Jenže parlamentáři z pancéřového vězení unikli. Tím skončilo vyjednávání se Spojenými státy, naštěstí se úlohy zprostředkovatele ujalo Rusko.“

„A nejednalo se náhodou o konflikt s Evropskou diktaturou Stonewall? Co ty máš s nimi společného?“ vyjel si na ni.

„Diktatura Stonewall!“ vybuchla Erínye. „To je asi jako kdybych já nazvala Spojené státy vojenskou juntou lidožroutů! To by bylo asi stejně přehnané!“

„To si myslím! Spojené státy - vojenská junta lidožroutů? To je opravdu těžká urážka!“

„Ne tak velká jako tvrdit o Stonewallu, že jsme diktatura. Naopak - jestli je někde demokracie, pak je to pouze a jedině na půdě Stonewallu! Jsme demokracie, o jaké se Spojeným státům nezdá ani ve snu! O ostatních státech světa nemluvě! I ti Rusové začali vyjednávat až když jim došlo, že na Stonewall nemají!“

Erínye se trochu rozohnila. Na okamžik zapomněla, že svou příslušnost k Saxamuru nechtěla původně prozradit.

„A ty k nim patříš?“ zeptal se jí.

„Jak se to vezme,“ zklidnila se. „K armádě Stonewallu nepatřím. Mají mé sympatie, být u nich bych si považovala za obrovskou čest, ale nepatřím k nim. Snažím se tedy dělat to, na co oni nemají čas a možná ani chuť. Ale já doufám, že by se neměla spravedlnost odsouvat na vedlejší kolej. Ve Spojených státech je hodně co napravovat. Darebáků tu máte dost a všichni si myslí, že jsou nedotknutelní. Trochu jim to vyvracím.“

„Ale přece...“ zarazil se, zda to od něho není příliš odvážné kritizovat někoho, kdo má v ruce pistoli... „nefandíš si až příliš? Ukusuješ si opravdu velký krajíc! Nejsi na takové akce... příliš mladá? Dejme tomu - já nemám zbraň, ale jiní zbraně mají! Nebo mají ochranku, která by tě mohla zastřelit!“

„Jsem mládě,“ přikývla. „Ale když už mám možnost něco udělat, udělám to. Nikdo jiný to za mě neudělá. Mezi námi, jsem rychlejší než vaši nejlepší pistolníci. Uvidíš.“

Udělala úkrok a sebrala z komody svou kameru.

Pak - naráz zmizela.

----- Poznámky:

38 Erínye - zpráva o smrti George Söröše

39 Dobré nebe! (zaklení)

Narozeniny

Po odstěhování posledních muslimů z Čech jsme uspořádali v Saxamuru malou oslavu, i když víc než oslavu jsme potřebovali odpočinek. Také to tak nakonec dopadlo. Zatímco celý Saxamur dál slavil, my čtyři jsme se vytratili a šli dospat spánkový dluh.

Cilku si odvedli rodiče, Irena odešla sama za rodinou a my dva, já s Jitkou, jsme se vytratili domů.

Přiznávám, zahájení odsunu muslimů z Čech jsem odkládal jak jen to šlo. Zdůrazňoval jsem, že jich je v Čechách na rozdíl od sousedních zemí poměrně málo, že nedělají tolik problémů jako v Německu a ve Francii a že je jednodušší vybírat homogenní ghetta než vyzobávat muslimy rozprostřené mezi obyvateli, takže se na muslimy v Čechách dostane až při »dočišťování«.

Ve skutečnosti mi jich bylo trochu líto.

Nevím proč, ale uvědomoval jsem si, že osud konvertitů z původních Evropanů nebyl po odsunu do Afriky záviděníhodný. Arabové Evropany mezi sebe nepřijali a ani Hasan v tom nemohl nic změnit. I když prosazoval, že muslim muslima zabít nesmí, nedokázal zabránit prudkému poklesu počtu bělošských muslimů po usazení v Chalífátu. Umírali při divných dopravních nehodách, záhadnými otravami, někteří byli podřezáni, zpravidla za noci. Týkalo se to výhradně mužů. Ženy, následující arabské manželky, byly přijímány vlídněji - přesněji řečeno, jejich manželé si je před ostatními vždy lépe obhájili. Navzdory snahám Chalífy Hasana se vrahy nedařilo vypátrat a nemohli být tedy postaveni před soud.

Čekal jsem, že se to stane i Čechům, kteří se k muslimům neprozřetelně přidali. Podezíral jsem je, že tak učinili pod vidinou bohaté finanční podpory muslimských obcí v Čechách ze strany arabských naftových šejků, čili z typické české vyčůranosti, která by se však odsunem obrátila proti nim. Tím, že jsme je odložili na konec, jsem jim chtěl poskytnout možnost a čas vycouvat, kajícně přiznat chybu a zavrhnout islám. Ani jsem nečekal, že budou tak »pevní ve víře«, aby nedokázali couvnout, zejména když odsuneme přednostně Araby a na české kolaboranty dojde až na konec. Někteří se tak opravdu zachovali. Dokázali tím, že se k islámu přidali z

vypočítavosti, nicméně mohli zůstat, i když se většinou museli přestěhovat, aby nemuseli poslouchat trpké výčitky a posměšky sousedů a známých.

Ty, kdo se ale této víry nevzdali, jsme však odsunuli stejně jako v Německu. Byl mezi nimi trojnásobný počet žen než mužů, což odpovídalo stupni »horizontální kolaborace«, ale nevybočilo to z poměrů v sousedních zemích. U žen to bylo, bohužel, téměř vždy podloženo narozením smíšeného potomka, což odstoupení od víry prakticky znemožňovalo. Zmírňovala to však skutečnost, že vraždění bělochů v Chalífátu se týkalo téměř výhradně mužů.

Po odsunu posledního muslima z Čech jsme si sami přiznali právo na kratší přestávku s oslavou dosavadních úspěchů. Jenže jsme si měli před oslavou dopřát aspoň kratší odpočinek. Takhle jsme si oslavu nemohli ani jaksepatří vychutnat. Únavou jsme už přímo padali a postel byla naší největší touhou.

„Poslyš,“ řekla Jitka, když za námi zaklaply dveře hlavního vchodu našeho domu, „je sice fakt, že jsme ospalí jako kořata, ale jestlipak sis vzpomněl, že...“

„Já vím,“ řekl jsem tišším hlasem. „Budeš mít příští týden narozeniny. Oslavíme to jen spolu nebo v hospodě se všemi?“

„Radši bych sama, ale mám neblahé tušení, že nám to jen tak neprojde,“ vzdychla si Jitka. „Všichni ostatní by byli proti. Ale nevadila by mi nejprve velká oslava v hospodě a soukromé pokračování u nás. Přece jen - člověku je šestnáct jenom jednou v životě, to se musí oslavit!“

„Šestnáct - to ještě nic není,“ krotil jsem její nadšení. „Ale až ti bude osmnáct! To bude teprve paráda!“

Ráno jsme přišli společně na radnici v Saxamuru. Starosta Pavel Král už tam byl a písař Přemysl Hanzlík také.

„Copak máte na srdci?“ zeptal se nás.

„Přišel jsem s žádostí,“ řekl jsem. „O ukončení poručnictví nad Jitkou Karasovou, protože podle mého mínění už toho nebude zapotřebí. Můžete ji oficiálně prohlásit za plnoletou? Podívejte se, Jitka už toho prožila tolik, že je urážkou jejího intelektu držet nad ní ještě nějaký dohled. Víte přece o tom, že není jen nejlepší topoložkou, ale díky její citlivosti a schopnostem si Saxamur mohl dovolit úspěšný konflikt se Spojenými státy! Nemůžeme ji přece považovat za nesvéprávnou!“

„Aha!“ řekl pan Král. „No, upřímně řečeno, čekal jsem to, možná i dřív... pravda, Jitka žádný dohled nepotřebuje. Zákon ale tvrdí něco jiného. V Čechách se za plnoletého považuje až ten, kdo dosáhl osmnácti let. A k tomu Jitce pořád dva roky chybí.“

„Zákony zakazují podnikat soukromé vojenské akce proti Američanům,“ opáčil jsem. „Když jsme si je dovolili přestoupit, proč trvat na jiných zákonech, očividně vymyšlených pro úplně jiné podmínky? Souhlasím, není správné dovolovat dětem něco, na co evidentně intelektuálně nestačí. Desetileté dítě asi nedokáže samostatně spravovat majetek, potřebuje dohled, aby se nechytlo závadné party. Jitce je šestnáct, ale rozhodovala nejen o sobě, ale i o mém životě a smrti. Proč jí neudělit výjimku?“

„Výjimku...“ opakoval zamyšleně starosta Král. „Asi máte pravdu, Jitka si ji zaslouží. Dáme o tom hlasovat večer v hospodě. Stačí?“

„Stačí,“ přikývl jsem.

Rozloučili jsme se s oběma a vyběhli z radnice.

„Myslím, že to máme v suchu!“ řekl jsem.

Jenže když jsme večer přišli do hospody probíralo se tam něco úplně jiného. Ivan Skála dal výjimečně do televize Saxamur zprávy České televize, které vyvolaly bouřlivou diskusi.

Ve Spojených státech údajně řadí jakási záhadná teroristka Erínye. Specializuje se na sadistické vraždy známých politických, vědeckých a kulturních osobností a má některé příznaky společné s teroristickou podzemní armádou »Stonewall«, zodpovědnou za vyvraždění mladých kadetů Akademie West Point.

Tajemná Erínye si průběh svých vražd nahrává a umísťuje videa na americké sociální síť pod názvy začínajícími klíčovými slovy »Erínye-Death-Report-(číslo) atd.«. Průběh je vždy stejný. Videonahrávka začíná titulky, vypočítávajícími údajné zločiny obětí - údajné, neboť v normálních právních státech se o žádné kriminální zločiny nejedná, natož aby za ně bylo možné ukládat tresty smrti. Poté se Erínye oběti představí slovy »Jsem Erínye, bohyně pomsty a zlého svědomí, která musí pronásledovat viníky, kde selhávají zákony lidské...« a když svou obžalobu dořekne, nedá oběti příležitost k obhajobě a sedmi ranami z pistole velké ráže ji prostřelí a usmrtí. Tím každá její videonahrávka končí.

Jako ukázka se tu objevila úvodní část videa uloženého pod jménem »Erinye-death-report-03-Barrack-Hussein-Obama.mp4«, kde Erínye zaznamenala chladnokrevnou popravu bývalého prezidenta Spojených států. Před popravou mu ovšem vypočítala jeho zločiny, mezi nimiž bylo zahájení dvou válek a pokračování ve válkách »zdeděných« po jeho předchůdci, ...kterého o pár dnů později zastřelila za jejich rozpoutání. Když se ale na obrazovkách objevila tvář tajemné Erínye, ozval se sálem šum.

„To je přece - Erika Váňová!“ poznala tajemnou »*bohyni pomsty a zlého svědomí*« většina přítomných.

„Váňo!“ zakřičel kdosi. „Víš ty vůbec, kde máš céru?“

„Ale Erička je přece na prázdninách v Praze, u tety Zuzky!“ ozvala se Váňová.

„Houby v Praze! V Los Angeles!“

„Ba ne, v New Yorku!“

„Říkali, že se objevuje po celých Spojených státech,“ dodal kdosi. „Prý naprosto nepředvídatelně!“

„Ale sousede! Jak by se tam dostala?“

„Vždyť umí skákat!“

„No jo, ale říkali, že jen do sta kilometrů!“ namítla Váňová plačky. „Proto ji ani nevzali na stěhování machometánů. Amerika je až za mořem, jak by se tam dostala?“

„Třeba gežůrem!“ navrhl kdosi.

„Gežůr máme v garáži!“ namítla Váňová.

„Třeba si půjčila auto v Praze!“ plácl kdosi jiný.

„Česká auta přece nelétají!“ upozornil ho další. „Přes moře se nedostanou!“

„Tak si gežůr půjčila tady, v Saxamuru!“

„Komu chybí gežůr?“

Ukázalo se, že v Saxamuru žádný gežůr nechybí. Byla by to přitěžující okolnost, neboť v Saxamuru se nekrade. Jenže Erika v Americe byla, poznali ji všichni. Jak se tam ale dostala, když ne gežůrem?

„Nejspíš letadlem,“ nadhodil Standa. „Propašovala se na palubu některého letadla. Stačilo, aby si koupila letenku a skokem obešla letištní kontroly. Na to jí stačí přeskočit pár metrů. Pak už nemusela být ničím nápadná.“

„Ale za co si tu letenku koupila?“ namítala Váňová. „Měla bydlet u Zuzky, na cestu a do Prahy dostala kapesné pět stovek! To je tak na zmrzlinu, ne na

letenku do Ameriky!“

„Vím já, jak je získala?“ pokrčil rameny Standa. „Tu pistoli jste jí přece také nedávali. Stačí, aby šla večer kolem obchodu se zbraněmi... zeptejte se Jitky, jak je snadné proskočit večer nebo v noci do zamčeného obchodu!“

„Hned ráno jedu do Prahy!“ sliboval Stanislav. „Vypočlechnu si Zuzku, co ta o tom ví.“

„Nemusíš!“ zarazila ho Jitka. „Pamatuji si její telepatickou rezonanci, zavolám jí hned. Na co se jí mám zeptat?“

„Co ví o Erice!“ opáčil Stanislav. „Řekl bych, že jsou v tom namočené obě. Zuzana o tom přinejmenším ví, jinak by se už dávno po Erice sháněla.“

Jitka na chvíli ztuhla - to je u telepatie obvyklé. Přeplněný velký sál obecního domu, kde se jinak pořádaly zábavy, sportovní akce, sokolská cvičení i všelijaké plesy, na ní chvíli visel očima.

„Máte pravdu,“ probudila se konečně Jitka z transu.

„Zuzana o tom věděla, že?“ nadhodil Stanislav.

„Věděla,“ potvrdila to Jitka. „Řekla mi, že od toho Eriku odrazovala, ale pak jí aspoň pomohla vylepšit plán. Necestovala tam letecky, ale pomocí skoků »slašud«.“

„Vždyť nedokázala přeskočit dál než na dvě stě kilometrů!“ namítla paní Váňová. „To moře je rozhodně širší!“

„Vzala si s sebou dva kibrihy,“ pokračovala Jitka. „Posílala je napřed a zaměřovala se na ně. Kibrihové jí pomáhali přeskákat mezi Evropou a Amerikou od lodi k lodi, pluje jich tam dost. Tak se tam dostala i kratšími skoky, nepotřebovala peníze ani letadlo. Šikulka, mrzí mě jen to, že jsme na tenhle fígl nepřišli my.“

„Kde ale sebrala pistoli?“ staral se pan Váňa.

„Jak říkal Standa... nejspíš z nějakého obchodu se zbraněmi, je jich tam dost,“ opáčila Jitka. „Možná takhle získává i peníze, aby měla z čeho žít. Zuzana je z ní ale nešťastná. Erika jí před tou cestou slíbila, že toho po třech popravách nechá a vrátí se, místo toho v tom pokračuje. Počet »Death-reportů« už dávno přesáhl dvacítku a každý týden přibudou tři-čtyři další. Zuzku teď kvůli tomu trápí svědomí, ale nemá na Eriku telepatické spojení, je to pro obě příliš daleko.“

„Vražednice!“ ozvalo se z přeplněného sálu.

„Nenadávejte nám, jó!“ okřikla ho Jitka. „Dali jsme se na vojnu, musíme bojovat. A k tomu patří mrtvoly, nebojujeme přece o to, kdo vypije víc

piva! Slyšeli jste, že každému nejprve oznámí jeho zločiny - a má pravdu, lidské zákony v tom úplně selhávají. V žádném právním systému světa není zločinem financování ani vyhlášení válek, což neznamena, že to není darebáctví! Proto jsme přece vyvraždili Mezinárodní měnový fond i Americký Kongres! Erika v tom prostě jen pokračuje. My Češi říkáme, že vražda na tyranu není zločinem!“

„Ale to je určitě nebezpečné!“ strachovala se paní Váňová.

„To jsme zažili také,“ pokývala hlavou Jitka. „Kdo se dá na vojnu, musí bojovat. A k tomu patří i nebezpečí. Nás taky málem popravili. A taky jsme málem zmrzli v Patagonii a mohli jsme se upéct v sopce na Kamčatce. A jděte se podívat, jak je poďobané Standovo auto! Podle mě je Erika lehkomyšlná, když se před každou popravou zdržuje dlouhým proslovem a dá darebákům příležitost vystřelit. Ale může to mít promyšlené lépe než si myslíme. Tihle papaláši mají určitě gorily, ochranku, bodyguardy - a nikdo Eriku okem nespátril, nikdo se jí nepostavil na odpor. Umí to, šikulka!“

„Jenže Erča si cestuje po celých Spojených státech...“ začal pan Váňa. „Tak mi teď řekněte, jak jí mám nařídít, aby se ihned štandopéde vrátila domů?“

„To bude trochu problém,“ podrbl se pan Stanislav na hlavě.

„Já bych to nechala být,“ řekla Jitka. „Podívejte se: Erika se musí s koncem prázdnin vrátit do školy. Nic bych za to nedala, že se tam první školní den objeví jakoby nic.“

„Já jí dám »jakoby nic«!“ hromoval otec Váňa. „Tejden si nesesedne!“

„To by byla úžasná odměna za to, že zachraňovala naši čest!“ zamračila se Jitka.

„Jakou čest?“ vybuchl pan Váňa.

„My jsme to totiž nedotáhli do konce,“ řekla klidně Jitka. „Rozprášili jsme Mezinárodní měnový fond, ale někteří gauneři zůstali naživu a intrikují dál. Třeba takový Sörös... každý o něm ví, že financoval kdejaký »majdan« v Evropě i u Arabů, natahal do Evropy milion muslimů, financoval »vítací neziskovky«, které mimochodem také nerušeně fungují... Erika napravila co mohla. Vezměte si její »reporty« - co jméno, to darebák se lvím podílem na zlu ve světě! Nic na tom nemění označování za dobrodince od jejich příznivců, darebáků k pohledání, ani že válečný prezident dostal Nobelovu cenu míru - to jsou jen cetky k obalamucení prost'áčků, kteří tomu pevně věří a chtějí věřit... spokojili jsme se, že Spojené státy couvly ze světa, ale největší obludy jsme jim nechali naživu! Stěhujeme muslimy do Afriky a

Sörösovci je na druhé straně vozí do Evropy. A ještě mají tu nebetyčnou drzost navrhnout na Nobelovu cenu míru za »porozumění mezi národy« německou kapitánku, která Standovi poďobala kalašnikovem auto! Nechali jste ji naživu, ale místo aby ji za pirátské převzetí cizí lodi potrestali, dostala německé státní vyznamenání a novou loď! Nechali jsme ty vši škodit, Erika to za nás napravuje. A vy byste jí za to ještě zmaloval zadek!“

„To ji mám snad navrhnout na tu Nobelovu cenu míru?“

„Radši ne,“ zavrtěla Jitka hlavou. „Přece byste ji nenechal zařadit mezi tu sbírku supů a hyen! Správně udělala, když zabila válečného prezidenta Obamu! I když kvůli ní černoši v Americe demonstrují, rabují a nadávají jí do »rasistek« - a přitom byl v té plejádě potrestaných darebáků jediný černý! Spíš se obávám, že se včas nevrátí do školy a slízne za to neomluvené hodiny! Už jí mnoho času nezbývá!“

„Čert vzal neomluvené hodiny!“ vybuchl pan Váňa. „Ale co když některý z těch darebáků vystřelí dřív než ona?“

„Riskuje, holka,“ souhlasila Jitka. „Jedině kdybych se za ní vypravila i já...“

„Myslíš, že ji chytíš?“ podívali se na ni s nadějí Váňovi.

„To nebude tak snadné,“ věštil chmurně Standa.

„Naopak, bude,“ řekla Jitka. „Já ji přece vycítím na dálku. Zaměřím se na ni a zkusím se s ní spojit telepaticky. Vysvětlím jí, že už toho udělala dost a dost a že jí pomohu s návratem domů.“

„A co když se ti vysměje?“ zeptal se kdosi ze sálu.

„Pak se zaměřím na její kibrihy,“ řekla Jitka. „Víte přece, že tam má hned dva. Zajišťují ji, vyhledávají jí vhodná místa, kam se může teleportovat... řekla bych, že bez nich to nedokáže. Když mě neposlechne Erika, přesvědčím kibrihy. Jsou přece rozumní a když jí přestanou pomáhat, bude se muset chtě nechtě vrátit. Přenesu je přes Atlantik, aby nemuseli přeskakovat z lodi na loď.“

„To vypadá rozumně,“ řekl Standa. „Půjdete na to spolu?“

„Ne,“ řekla Jitka, až jsem se na ni překvapeně podíval. „Šla bych tam sama. Jindra mě převezme přes Atlantik, gežůrem to bude nejrychlejší, ale na dohled od pobřeží mě vypustí a vrátí se domů. Vezmu si také kibrihy, pomohou mi přesvědčit ty Eričiny. Zpátky se vrátím s Erikou i s kibrihy teleportací. Z východního pobřeží Spojených států do Čech doskočím.“

„To nevypadá dobře,“ sýčkoval pan Vilibald Tvrzník. „Jedno dítě jde zachraňovat jiné dítě a dospělí zůstanou sedět doma?“

„Vážně si myslíte, že jsem ještě dítě?“ změřila si ho přísně. „Už jste se díval smrtce do očí? Já několikrát! A vždycky jsem to ustála! Jindra je mým svědkem! Byli jsme většinou spolu, ale párkrát jsem sama čelila situaci, kdy nám oběma šlo o krk!“

„My jsme sem právě přišli, abyste Jitku uznali za plnoletou, protože je docela samostatná,“ pokračoval jsem. „Nemůžeme se přece držet jenom věku - Jitka má už tolik životních zkušeností, že strčí do kapsy mnohé dospělé. Víím, je jí teprve šestnáct, ale kdo jiný procestoval celý svět, jednal s prezidenty mocností, ocitl se v nejtajnějších prostorách Moskvy i Washingtonu? Můžete sice tvrdit, že jsem byl všude s ní, ale já musím potvrdit, že nejméně ve dvou případech rozhodovala ve vypjatých situacích za nás oba - a rozhodla správně, jinak bychom tu teď nebyli!“

„To jí ovšem kreješ!“ namítl pan Tvrzník.

„Mluvím pravdu!“ zamračil jsem se, dotklo se mě, že mě tu v Saxamuru někdo podezírá ze lži. „Většinou jsem rozhodoval za nás oba, ale ve dvou nejhorších rozhodla ona - a správně! Vynesla nás z pevnosti Cheyenne Mountain, když Američané atomovou střelou zničili Fraktálové Skály Québec v Kanadě a tím ta cesta znenadání zmizela. A podruhé to rozhodla u Kamčatské brány Fraktálové Skály Karymskaja, kde mě dokonce protáhla ohněm. Rozhodla ale správně, z Kamčatky jsme prošli do Saxamuru, i když ostatní brány byly uzamčené. Mimochodem, chápu, že jste prožili zemětřesení, proto jste brány zamkli, ale museli jste vědět, že jsme zůstali na Zemi! Ještě že ta nová brána Karymskaja zamčená nebyla! Vypadalo to s námi bledě a jen díky Jitce jsme se vrátili! Prokázala, že se umí samostatně rozhodovat i v těžkých situacích. Kdo by to na jejím místě zvládl? Nepodceňujte ji!“

Byla to tak trochu t'afka za ty zamčené brány, ale někteří to, jak se zdálo, nepochopili. Nevadí, pochopili to ti, kdo o tom něco věděli a týkalo se jich to...

„Já tvrdím, že dětem sirky do rukou nepatří!“ trval na svém pan Vilibald Tvrzník, který zjevně patřil mezi ty, kdo za zamčené brány nemohl a neměl s nimi nic společného. „Máme posoudit nezodpovědné chování Eriky Váňové a vy tomu chcete nasadit korunu plnoletostí Jitky Karasové! Nemám nic proti Jitce, je to šikovná holčička, ale při vši úctě k tomu co dokázala ji nemohu za dospělé považovat! Jsou to obě usmrkané žáby a potřebují ještě hodně času, než je budeme smět považovat za svéprávné!“

„Nechceme přece prohlásit za plnoleté obě!“ namítl jsem. „Erika je desetiletý žabec, i když nám nastavila zrcadlo, když se rozhodla naše protiválečné tažení dotáhnout do důsledků. Jenže Jitce bude pozítří šestnáct a prožila toho víc než jiní za padesát let! Tu přece nemůžeme považovat za nesvéprávné dítě!“

„Ale můžeme!“ trval na svém Tvrzník. „Takové uznávání by nás dostalo do stavu, kdy děti poučují rodiče! A to, nezlobte se, nemohu ani s přimhouřením obou očí považovat za správné!“

V následující debatě Stanislav a všichni členové komanda, které působilo na Zemi, Jitku podpořili, jenže jiní, nejvíce pan Tvrzník, ale k mému údivu i pan starosta Král, byli proti. U některých mě to mrzelo, zejména u Káji a Lojzy, jiní se k odpůrcům přidali asi z čistě konzervativního hlediska. Asi jsem neměl být tak jízlivý ke klíčníkům, kteří zamykali brány. Měl bych je pochopit - celý svět Saxamur se houpe jako loďka na moři za bouře, městečkem se ozývá zoufalý křik... od nezamčených bran to zaručeně nebylo, tak to zkusili vyřešit naopak jejich uzamčením. A protože se to začalo uklidňovat, nechali je zamčené v dobré víře, že to tímto krokem zachránili.

Bohužel, i v Saxamuru žije hodně lidí bez vyššího vzdělání. Přitom jsou pro celou obec nejpotřebnější - zemědělci mají nejvíc neustále se opakující práce, závisí na nich soběstačnost obce a je přirozené, že mají i největší váhu při rozhodování.

Když Stanislav navrhl hlasovat, naklepal na počítači údaje pro hlasování, všichni v sále vytáhli mobily a hlasovali. Hlasovali i ti, kdo seděli doma u monitorů a sledovali přímý přenos ze zasedání. A během minuty se ustálil výsledek.

Předmět: Předčasná plnoletost Jitky

Karasové

**Závažnost hlasování: nedůležitá -
týká se jednotlivců**

**Potřebný počet hlasů: nejméně 10%
ze všech.**

Účast: 23,5%

Zdržel se: 76,5%

Pro: 48,6% z hlasujících, rovná se 11,4% ze všech.

Proti: 51,4% z hlasujících, rovná se 12% ze všech.

Rozhodnutí: Zamítnuto.

Jitka se pochopitelně mračila, ale nic jí to nebylo platné. Zdejší hlasování je závazné a má platnost zákonu. Proti výsledku se nedalo nic dělat.

»Nebreč!« obrátil jsem se na Jitku skrytě, telepaticky, aby to nikdo jiný nevnímal. »Velký holky nebrečí! Mám nápad - zkusím navrhnout další hlasování na oslavě tvých narozenin. To budou všichni ve vstřícnější náladě!«

»Hlasování se nedá opakovat!« ujistila mě našťavaně.

»Jak to?« nesouhlasil jsem. »Pokud vím, říkáš mi, že se dá rozhodnutí měnit, když se změní něco, co má zásadní vliv!«

»Co se může tak zásadního objevit?«

»Bude ti šestnáct!« usmál jsem se na ni. »Teď ti je pořád jen patnáct a to se všem zdá málo. Ale až ti bude doopravdy šestnáct pryč... a za dva roky už by to ani nebyla výjimka.«

»No dobře, prubnem to,« usmála se na mě.

Hlasování o plnoletosti jsme prohráli, ale když se jednalo o Erice, získal Jitčin návrh většinu.

Dal jsem pozměňovací návrh - do Ameriky nás dva, tedy mě a Jitku, doveze Standa gežůrem. Vráť se a my tam budeme ve dvou. Sliboval jsem od toho jistější úspěch.

Jenže první se proti postavila Jitka. A její argument byl tak jasný, že při hlasování s velkou převahou vyhrál. Jitka tvrdila, že přes Atlantik spolehlivě přenesou jen Eriku, protože je menší než já, ale se mnou už by mohla mít problémy.

Proti tomu se nedalo nic namítat. Jitka musela sama nejlépe vědět, co je možné a co už ne. A hlasování podle toho dopadlo. Jitčin návrh jasně vyhrál:

Předmět: Výprava Jitky Karasové
pro Eriku Váňovou
Závažnost hlasování: důležitá - může
jít o život
Potřebný počet hlasů: nejméně 30%
ze všech.
Účast: 83,7%
Zdržel se: 16,3%
Pro: 68% z hlasujících, rovná se
56,9% ze všech.
Proti: 32% z hlasujících, rovná se
26,8% ze všech.
Rozhodnutí: Přijato.

O mém pozměňovacím návrhu se tedy ani nehlasovalo.
A Jitka poletí do Ameriky sama...

Osamělá vlčice

Úkryty na noc měla Erika perfektní.

Ve většině měst jsou staré a moderní čtvrti. Ve Spojených státech nejsou středověká města jako v Evropě, nicméně i tamní staré čtvrti mají za sebou pár staletí. Typické domy z té doby byly jedno- nanejvýš třípatrové a podle tehdejší módy mívaly složité střechy s mansardami a s ozdobnými věžičkami.

Kibrihové Erice pokaždé objevili dům, kde na starodávné půdě byl i nějaký starý nábytek a kde se dalo spát i v posteli. Bylo to rozhodně lepší než napodobovat bezdomovce. Teď v letní době tu bylo lépe než někde na lavičce v parku. Navíc tu s Erikou spal obvykle jeden z kibrihů, zatímco druhý si našel podobné místo jako záložní úkryt. Kdyby na půdu v noci někdo vtrhl, Erika by se bleskově přemístila k druhému kibrihovi.

Občas v noci »lezla do hlavy« některé své další oběti, právě tak, jak to objasnila v Hollywoodu jednomu herci. Videozáznam z toho setkání však trochu upravila - vystříhala tu část, kde mu prozrazovala, v čem je její soud spravedlivější.

Byla to celá pasáž mezi větami »Umím číst myšlenky lidí« a »Umím i odpouštět«. Nahradila ji titulkem:

Sorry, všechno prozradit nesmím.
Erínye

Po každém nočním »výslechu« byla druhého dne ospalejší než obvykle, ale ani pak ve dne nespala. Uvědomovala si dobře, že nic nesmí ponechat náhodě, takže si ve dne prohlížela pomocí roje bakterií terén - obvykle příbytek budoucí oběti, kde hledala, zda tam jsou či nejsou bodyguardi.

Přes den v podkroví zůstat nemohla. Ve dne citelně stoupla pravděpodobnost, že ji někdo na půdě načapá. To už bylo lépe potulovat se po městě a sednout si někam do parku. Když řídila roj, vypadalo to, že spí schoulená na osamělé lavičce a nevnímá okolí. Doteď to nikomu nevadilo a

nikomu to nebylo nápadné. Samo sebou se rozumí, že na hlavě neměla »válečnou přilbu«, tu si brala jen do akce, jinak ji měla dobře schovanou.

Toho dne však při nočním »výslechu« zjistila, že z popravky nebude nic. Ten politik nebyl sice žádné neviňátko, ale s válkami opravdu neměl nic společného, i když si to dlouho myslela. Při detailním zkoumání jeho myšlenek zjistila, že byl ve vleku svého bohatého strýce - mimochodem už popraveného - takže ho po delším zvažování škrtila ze seznamu. Zařekla se přece, že neublíží nikomu, kdo nebude mít prsty v nějaké válce nebo převratu.

Nevadí, přejdu k dalšímu, pomyslela si. Jenže na toho by musela vletět až v noci, teď si mohla jen prohlédnout »terén«.

Zastavila se u první lavičky, schoulila se jako vždy, oživila svůj roj vyrazila s ním »na průzkum«...

Jenže tentokrát nešlo všechno podle jejího plánu.

Znenadání ji objaly silné ruce a strhly ji na lavičku naznak. Otevřela oči a spatřila, že ji svírá černý kluk, starší a silnější než ona. Mohlo mu být odhadem patnáct až sedmnáct, měl kudrnaté vlasy kolem celé hlavy a šklebil se na ni.

Ilustrační foto.Pravé foto nelze zveřejnit bez souhlasu zobrazeného.

↔ Ilustrační foto.Pravé foto nelze zveřejnit bez souhlasu zobrazeného.

„Copak, holčička tady usnula?“ oslovil ji.

Jenže přitom jí zajel rukou pod tričko a začal ji hladit na prsou. Erika zrudla. Částečně hanbou, že ji osahává, částečně se styděla - bylo jí teprve deset a prsa ještě skoro žádná neměla.

„Nech mě!“ vykřikla na něho a zkoušela ho odstrčit.

„Ale podívejme, ono by se to chtělo prát!“ poškleboval se.

Přitom zajel rukou níž a pokoušel se jí strčit ruku do kalhot.

Erika přeskočila do nouzového úkrytu. Objevila se v temné mansardě mezi starým harampádím, jenže mladý černochoch ji pevně objímal, takže sem skočila i s ním.

„Hleďme, to kuře je čarodějnice!“ podivil se černochoch.

Jenže ji nepustil ani teď. Nezarazilo ho, že se ocitl i s ní sto kilometrů od parku, vzdálenost si asi neuvědomil. Nevyděsilo ho, že je čarodějnice - černochoch to zřejmě bral jako něco přirozeného. Je to čarodějnice? Tím lépe, třeba to s ní bude rajcovnější!

„No vida, tady to bude ještě pohodlnější!“ pochvaloval si, když se letmo porozhlédl. Stranou docela příhodně leželo staré kanape, hned mu padlo do oka.

Držel Eriku pevně a trochu se s ní vztyčil, zjevně aby ji tam proti její vůli dotáhl.

Skočila zoufale podruhé, tentokrát zpět, ale místo na lavičce se spolu objevili na trávníku asi tak pět metrů od ní.

„Čaruj si jak chceš, ale pěkně drž!“ napomenul ji a zkoušel z ní strhnout džíny. Měla v nich původně chodit po Praze, takže nebyly z materiálu gaksýzé a hrubé zacházení nevydržely. Ozval se zvuk roztrženého zipu a Erika zpanikařila.

„Nech mě, povídám!“ zaječela. „Budu křičet!“

„Jen křič, tady tě nikdo neuslyší!“ poškleboval se jí. Přitom z ní konečně serval džíny, i když se bránila jako kočka.

Najednou strnula. Pochopila konečně, že se silou neubrání a místo neúčinného a marného odporu aktivovala bakterie. Jenže v pouzdru na krku měla záložní spóry, musely se nejprve probudit a odspórovat. Trvalo jim to strašně dlouho, jak se jí zdálo. Každá vteřina byla věčnost - a navíc se soustředila na bakterie a přestala se tomu černému praseti bránit.

Konečně se vytvořil roj. Erika zavřela oči a nasměrovala ho do hlavy černochocha, který si však ochabnutí jejího odporu vyložil po svém.

„Vidíš, jak budeš rozumná!“ pochvaloval si. „Neboj se, se mnou se ti to bude líbit!“¹¹

Konečně rozpoznala hologram jeho myšlenek a vyslala do něho impuls, kterým ochromovala své oběti.

Zarazil se a ztuhl. Jeho svaly, doteď podobné železu, náhle zhadrovatěly. Odstrčila ho od sebe vší silou, kterou v sobě ještě našla. 99

Odvalila ho stranou na trávník, kde zůstal bezmocně ležet na zádech. Vnímal ji, ale nechápal, co se to s ním děje. Bezmocně pozoroval, jak se opatrně postavila na nohy, i když se ještě celá třásla. Zčásti prožitým ponižením, zčásti vztekem.

„Ty rasistická čarodějnice!“ hučel pomalu, stěží to ze sebe vyrážel. „Co to na mě čaruješ?“

„To teprv poznáš!“ zasyčela.²²

„Zabiju tě, ty bílá štetko!“ sípěl na ni vztekle.

„Chceš ještě zabíjet? Budeš tedy slepý!“

Otočila se a poslala bakterie na jeho oči. Jen zaúpěl, když mu pukaly oční bulvy, jistě to nebylo nic příjemného. Bakterie se přitom nakrmily, ale Erika se pořád ještě neuklidnila.

„Měla bych tě zabít,“ řekla. „Ale tohle bude lepší! Žij dál, ale budeš mít ze života peklo. Zavinil sis to ale sám!“

Pak ve spěchu posbírala, co jí patřilo. Vlastně jen zničené džínové kalhoty s roztrženým zipem. Už se nedají nosit, ještě že má pořád dost peněz na jiné. Vráť se do úkrytu, kde má náhradní oblečení. Tenhle syčák se za chvíli vzpamatuje, ale už v životě nikdy nic nespasí. Erika ho litovat nemínila. Sám by měl litovat, že ho něco takového vůbec napadlo!

„Chcípej si tu!“ loučila se s ním pomstychtivě. „Abys věděl, můžeš se chlubit, že jsi viděl Erínyi! Jsem ale taky poslední, co jsi ve svém špinavém životě viděl! Sahat na bohyni je nebezpečné, pamatuj si to!“

V té chvíli zmizela. Černoch se nesměle pohnul. Ochromení bakteriemi začalo ustupovat³³. Nejhorší bylo, že nic neviděl a na místě očí si nahmatal jen prázdné důlky.

„Ať si tě schlamstne peklo!“ vykřikl zoufale do prázdna.

Neodpověděla mu ani ozvěna...

Toho večera se Erínye poprvé vrátila k chlapovi, kterého již přeskočila. I když neměl nic společného s válkou, byl to darebák. Ve válce se angažoval jeho již popravený strýc, ale i jeho synovec byl grázl, jablko nepadlo daleko od stromu. Nezapletl se sice do zbrojení, ale zabýval se zavlékáním dívek do nevěstinců. Erika předtím usoudila, že to není tak velká vina, jako podpora válek, nicméně teď pochopila, že to k tomu nemá daleko. Výslech s ním už měla za sebou, teď to jen přehodnotila.

Toho večera střílela obzvlášť rafinovaně. První dvě rány nemířila na srdce, ale do rozkroku. Až když se zkroutil bolestí, prostřelila mu hlavu. To už vlastně byla rána z milosti...

Po poslední zkušenosti si Erika přehodnotila priority. Krom pachatelů válek přidala na svůj seznam též pachatele sexuálních zločinů a jiné násilníky. Jenže tím se její seznam rozrostl natolik, že neměla nejmenší šanci tohle všechno vyřešit. Tím spíš, že do konce prázdnin chybělo už jen pár dní.

Nedělala si starosti s věrohodností. Nenadbíhala veřejnosti, i když ji lidé odsuzovali. Vrhla se klidně i na násilníka, kterého porota osvobodila, když se jí důkazy zdály nedostatečné. Erika si vyposlechla jeho myšlenky, zjistila, že zločin doopravdy spáchal a naložila s ním po svém. Do videa dala titulek, že soudy mu sice vinu neprokázaly, avšak ona, Erínye, má dostatečné důkazy, aby ho mohla odsoudit bez nejmenších pochyb.

Byla to přece pravda.

Byl tu však jeden nepatrný rozdíl. Ty, kdo měli na svědomí podporu válek, zastřelila každého sedmi ranami a mířila většinou na srdce, aby umírání bylo rychlé. Možná by některým přála delší a bolestivější umírání, jenže i takhle jí bylo nepříjemné sledovat, jak sebou jejich těla škubou.

U sexuálních zločinů vystřelila pokaždé jen tři rány. První dvě do rozkroku, aby dala větší důraz na typ zločinu, třetí ránu do hlavy. Střílela zblízka, nemohla se nestrefit.

Všechny oběti si předem částečně paralyzovala bakteriemi, aby nikdo neměl šanci vzchopit se k obraně. Někdy paralyzovala i bodyguardy a policisty, pokud se nacházeli příliš blízko. To sice brzy ustoupilo, ale Erice i ta půlminuta stačila.

Teď už po ní pátral kdekdo - šerifové, dobrovolní aktivisté, pouliční udavači, Policie i FBI. S těžkým srdcem musela vyklidit pohodlné úkryty v mansardách starých domů. Oslepený násilník upozornil na její úkryt novináře. I když vůbec netušil, kde to bylo, umíněně tvrdil, že to bylo na nějaké staré půdě. Po jeho svědectví vypuklo hromadné prohledávání půdních prostor starých domů dobrovolnými udavači, Erika si musela sbalit pět švestek a hledat jiné místo k přespávání. Naštěstí jí kibrihové našli lepší úkryt v lidem nepřístupné skalní jeskyni. Vchod byl ve strmém skalním štítu, kam se nedalo ani spustit z helikoptéry - urazila by si rotor.

Erika usoudila, že je to lepší skrýš než v domech. Bylo tam sucho a bez křídel nebo bez horolezecké výzbroje ji tam nikdo nenajde. Ani ona by se tam nedostala bez schopnosti skoků a bez navedení od kibrihů. A to v Americe neumí nikdo.

Natahala si do svého »doupěte« kromě karimatky a spacáku i nějaké krámy ze svých dřívějších úkrytů - starý odrbaný polštář, do kterého v posledních dnech často bulila, silnou přikrývku, aby neležela jen tak na skále, záložní oblečení... jestli se sem někdy vyšplhá nějaký horolezec, snad pochopí, že objevil doupě té pravé Erínye...

Kibrihům Erika po svém přepadení vynadala, že ji ani jeden nevaroval, i když byl nablízku, jenže se svorně hájili, že neměli ani tušení, že jde o něco zlého, zvláště když se na ně Erika během přepadení neobrátila s prosbou o pomoc. Kdyby to byli bývali věděli, byli by se na toho kluka vrhli a dali by mu zobáky i křídly co proto, aby si to příště rozmyslel.

To ovšem musela Erika uznat. Přijala jejich omluvu, ale dala jim za úkol sledovat ji v době, kdy řídí bakterie a nevnímá své okolí. Mají přece telepatii a mohou ji z netečnosti vytrhnout, kdyby se k ní někdo blížil.

To zase museli uznat kibrihové. A slíbili, že ji od nynějška budou střežit a příště ji varují včas. A kdyby je požádala o pomoc, přiletí a pomohou co zможou, zobáky mají přece ostré skoro jako pozemští havrani!

Nicméně se její pozice přece jen trochu ztížila, ale Erika se rozhodla vytrvat. Po přepadení v parku se jí k rodičům už teprve nechtělo! Tušila, že když se nevrátí do začátku školy, vypukne po ní v Saxamuru pátrání a jistě brzy dorazí k tetičce Zuzce, která to na ni pochopitelně prozradí, ale případný trest za záškoláctví se jí zdál lehčí ve srovnání s otcovým trestem, až se dozví, co se jí tu stalo. Záškoláctví je dnes v módě⁴⁰, táty se pochopitelně bála víc.

Rozhodla se tedy zůstat a pokračovat.

Děj se vůle Boží!

----- Poznámky:

⁴⁰ Viz nejslavnější záškoláčka světa Greta Thurnbergová, přijímaná mnoha prezidenty a málem prohlášená za svatou

Dvě žáby

Hony na čarodějnice jsou ve Spojených státech tradiční jako ve staré středověké Evropě a možná jsou ještě slavnější. Germáni pořádali hony a pogromy na Židy, ve Východní Evropě probíhaly hony na »třídního nepřítele« a ve »svobodném světě« podobné hony na komunisty. Při tom se semlelo i plno nevinných, když občas padli do drápů sadistům z Gestapa, NKVD, StB, »Výborů pro neamerickou činnost« nebo CIA.

Málokdy byly »čarodějnice« úspěšnější než jejich honci. Ti měli totiž skoro vždy drtivou početní převahu. Na jejich straně byli i *aktivisté*, jak si dnes říkají udavači, výtržníci, provokatéři, vandalové, konfidenti, kolaboranti, soudruzi i uvědomělí občané aneb, jak se říká, jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet. Častěji než z uvědomění udávali ze sousedské závisti, či jen tak, ze škodolibosti. Bylo to přece tak snadné!

Málokdy se ale pronásledované čarodějnice, Židé, nepřátelé všech tříd i komunisté procházeli ulicemi tak bezstarostně, jako Erika. Poznali ji pouze v dalekém Saxamuru, kde ji znali od mala. Přímo na ulicích amerických měst ji nepoznal nikdo.

Jen dva lidé ji viděli a věděli, koho mají před sebou - nebo se to aspoň dodatečně dozvěděli. Znamý hollywoodský herec ji však viděl ve starořecké přilbě, která jí skrývala vlasy, zakrývala tváře a opticky protahovala obličej do výšky, identikit tedy dopadl pod psa. Ten druhý ji viděl bez přilby, jenže při tvorbě identikitu spolupracovat nemohl, neboť oslepl. Navíc jí tvrdošíjně popisoval jako osmnáctiletou, úmyslně jí přidal několik let, aby ho nestíhali za pedofilií, ačkoliv by to »oběti zvlčile bělošky« nejspíš prošlo.

Když se tedy Erika bezstarostně procházela městy, nikdo se po ní neohlédl. Desetiletá žába pochopitelně nikoho nezajímala.

Mohla si podle chuti nakoupit oblečení, stravovala se sama ve fastfoodech, dokonce si troufla i zajít si na oběd do restaurace. Často si dávala sladkosti v kavárně, kde se pomocí wifi připojila k internetu a přitom si tam nabíjela tablet. Po materiální stránce jí nic nechybělo, dolarů měla dost a když jí došly náboje, vzala si je z některého obchodu se zbraněmi. Legálně si je koupit nemohla, jako nezletilé by jí je nikdo neprodal. Na lup nábojů si proto brala přilbu - nechávala v bezpečnostních kamerách svou navštívenku

i kdyby neřekla ani slovo. Obchodů se zbraněmi je ve Spojených státech dost a netrápilo ji svědomí, když si z nich odnášela náboje a často i hotovost z kasy. Obchodníky se smrtí nelitovala, ale pro jistotu nikdy nešla podruhé loupit do téhož obchodu.

Nocovala v malé jeskyňce ve strmém skalním štítu daleko od lidí a od civilizace. Kibrihové ji střežili i ve spánku, střídali se poctivě, sami si to vynahradili, když drželi hlídku na »záložním doskočišti«. Na koho tato služba vyšla, mohl se dosyta vyspat na větvi nejbližšího stromu, musel však spát na takovém místě, aby v okruhu tří metrů do stran bylo všude volno. Po pravdě řečeno, Erika »záložní doskočiště« používala opravdu výjimečně.

Aby se mohli lépe střídat, neodlétali kibrihové příliš daleko. Už to nebyly stovky kilometrů, ale jen pár kilometrů, hlavně aby to bylo dostatečně mimo dohled.

Toho rána Erika vyspávala. Včerejší večer byl náročnější, popravila svého padesátého lumpa. Přesněji - tentokrát popravila poměrně mladou ženu, teprve nedávno povýšenou do generálské hodnosti za »úspěšné raketové ostřelování nepřátelského města« na Středním Východě. Ta měla obzvláštní smůlu - vybírala si právě dovolenou, jinak by byla před Erikou u své námořní flotily a tedy v bezpečí. Jenže se chtěla ukázat příbuzným a známým a to se jí stalo osudné. Erika ji obvinila z válečného zločinu hromadné vraždy civilistů a sedmi ranami bez milosti popravila.

Pro tuhle ženskou budou jistě média ronit krokodýlí slzy... Jak byla mladá a krásná! Jak jí ta generálská uniforma slušela! Jak udatně bojovala za demokracii! Jaká je to ztráta pro Spojené státy a potažmo pro celý svět!

Erika ji nelitovala. Pro ni to byla vražedkyně malých dětí, na které na rozkaz té bezcitné vojačky dopadly jedné noci rakety. A její udatnost? Vydávala rozkazy z pancéřovaného velitelského můstku úplně mimo dosah nepřátel, jakápak je to udatnost?

Erika si vedla podrobné záznamy v tabletu. Na začátku si usmyslila, že její záznamy budou mít jednou historickou hodnotu, takže je měla ve zvláštním adresáři spolu se všemi videozáznamy, už teď ve světě proslulými jako »Erinye-death-reports«. Ty mohl mít dnes kdekdo a sběratelé se chlubil, že

mají všechny. Chyběly jim však nepublikované záznamy, kde Erika zvěčnila své tajné úkryty včetně posledního vysoko ve skalách.

Jenže tentokrát se probudila jinak. A přejel jí přitom mráz po zádech, skoro jako kdyby se při probuzení dívala do hlavní policejních samopalů.

Někdo ji telepaticky volal.

Pár vteřin zůstala jako kdyby vedle ní udeřil blesk. Je přece strašně daleko od Saxamuru! A jistě také od Čech a od Evropy. Snad jen na východním pobřeží Spojených států by se na ni někdo ze Saxamuru dovolal, ale tady, v Kalifornii?

Jenže někdo ji volal, o tom neměla pochyby. Znamená to, že se nachází někde poblíž, ve Spojených státech. Takže to mohla být jen banda v čele s Jitkou Karasovou. A s těmi by se snad mohla nějak dohodnout.

»Kdo jsi?« připojila se k tomu volání telepaticky.

»Tady Jitka!« dostala odpověď. »Poslyš, je kolem tebe dost volna pro »slašud«?«

»Není!« varovala ji. »Jsem v malé jeskyňce ve skále, sama se sem sotva vejdu. Chceš ke mně skočit?«

»Že váháš!« dostala odpověď. »Jsi přece kamarádka, ne?«

»Jo - ale v tom případě na mě chvíli počkej!« vyzvala ji. »Jednak se musím vohodit, páč jsem doteď spala. Pak přeskočím někam do volnějšího místa a dám ti vědět!«

»Tak jo, čekám,« spokojila se s tím Jitka.

Erika rozvažovala. Obléknout se - to se rozumí. Ale pak?

Utéci někam daleko, nebo si s Jitkou promluvit? Blbost, útěk je nesmysl, není kam. Jitka skočí i dva tisíce kilometrů, zatímco Erika s bídou dvě stě. Té neutče. Tak spíš pohovor... no, možná výslech... jistě ji poslali jako stíhačku...

Rychle se vyhrabala z pelechu a naházela na sebe oblečení. Pelech měla podložený nově zakoupenou karimatkou a vystlaný starým polštářem a potrhanou prošivanou dekou, donesenými sem z posledního »mansardového« úkrytu. Neočekávala, že by ty věci původním majitelům chyběly.

Zpočátku zkoušela spát v tom, v čem chodila venku, jenže hned po první noci zjistila, že je zapařená. Přičichla si k mikině, uznala, že strašně smrdí a že maminka měla s větráním pravdu. Od té doby se na noc převlékala do

nově zakoupeného pyžama a denní »vohoz« rozvěšela »vyvětrat«, kde to šlo.

Oťukla telepaticky kibriha. Nabídl jí parádní »doskočiště« pod rozložitým stromem, kam mohla pozvat i Jitku. Pak se zavlnil vzduch a Jitka přistála vedle ní.

„Ahoj!“ pozdravila ji.

„Ahoj!“ odpověděla jí Jitka. „Kde to jsme?“

„Na kraji lesa,“ odvětila Erika, ačkoliv tohle bylo vidět na první pohled.

„Kde jsi spala?“ zeptala se Jitka.

„Támhle naproti mám ve skále jeskyni!“ ukázala jí Erika na protější skalní štíty za širokým údolím. „Kde máš Jindru?“

„V Atlantiku,“ ujistila ji Jitka. „Vypustil mě na dohled od pobřeží a teď se vrací. Jsem tu s tebou sama. Nepopovídáme si?“

„Klidně,“ přivolila Erika. „Neposadíme se na to někam do kavárny? Už jsem poslala napřed kibriha a ty se jistě nasměruješ podle mě...“

„Bezva!“ pochválila ji Jitka. „U nás je už skoro poledne. Oběd nemusím, jsem nadlábnutá ze včerejška, ale něco menšího bych si dala. Standa mě vybavil i dolary.“

„Jak to, že jsi tu sama?“ vyzvíдалa Erika.

„To bych se měla zeptat já tebe,“ odrazila ji Jitka. „Prosím tě, co tu vyšiluješ?“

„Hele... kibrih je u kavárny, skáču tam a připoj se!“ uhnula od nepříjemné otázky - a zmizela. Objevila se na rohu ulice, ale dlouho tu nestála, Jitka skočila hned za ní. Té by těžko utekla...

„Jdeme dovnitř, já jdu první,“ dirigovala Erika kamarádku. „Mám už tam svůj koutek,“ ujistila ji.

Vešla do kavárny, Jitka za ní a vedla ji ke stolku v rohu.

„Tady je mi dobře,“ vzdychla si Erika.

Než se posadily ke stolečku, vytáhla z brašničky na opasku tablet s nabíječkou a zapojila ji, aby se nabily baterie. Když k nim přišla mladá černoška s dotazem, co si mladé slečny dají, poručila si suverénně dva zákusky a dvě limonády. Servírka odběhla a obě se pohodlně usadily.

„Poslali tě za mnou, že?“ vzdychla si Erika.

„Umím nejlíp skákat, to přece víš,“ přikývla Jitka. „Navíc jsem se zrovna dneska naučila úžasnou fintu. Jindra mě dovezl autem na dohled od pobřeží, pak se zase potopil a teď už je na cestě zpátky do Evropy. Předpokládám, že

tě teď vezmu a skočím s tebou nejprve na východní pobřeží, kde mám své kibrihy, a pak rovnou do Vraního Hnízda a do Saxamuru.“

„Tak aspoň počkej, než sníme ty zákusky!“

„A mezitím můžeme povídat,“ dodala Jitka. „A povídat bys měla ty, protože máš o čem.“

„Ani ne...“ vykrucovala se.

„Prosím tě, neříkej!“ rozhněvala se naoko Jitka. „Až budeš zpátky ve škole, budou to chtít vědět všichni, radši si to se mnou trošku nacvič, aby ses před spolužáky nezakoktávala!“

„Já... Jít'o, já už se domů nevrátím...“ vzlykla Erika a při těch slovech zbledla jako stěna, neboť to byla rozhodující věta, ke které se dlouho odhodlávala.

„Co to plácáš?“ zarazila se Jitka. „Co je to za nesmysl?“

„Já... já už se nemůžu vrátit!“ rozbrečela se Erika. Položila ruce na stoleček, složila na ně hlavu a rozbulila se naplno.

„Počkej, prosím tě,“ snažila se ji Jitka uklidnit. Přitáhla si židli až vedle její, objala ji rukou přes ramena a jemně se snažila nadzvednout jí hlavu, aby jí viděla do očí.

„Co mi to vykládáš za nesmysly?“ řekla karatelským tónem. „Co ti to, prosím tě, přelítlo přes nos?“

„Víš, mě v takovém parku...“ vzlykala Erika, „mě v tom parku přepadl... takový hnusný černocho!“

„A sakra!“ ulétlo Jitce. „To je průšvih!“

„Tak už víš, proč nemůžu domů?“ podívala se na ni Erika uplakanýma očima.

„To kdyby si někdo na mě zkusil, tak po svejch neodejde!“ řekla sveřepě Jitka. „Jak tě mohl vůbec překvapit?“

„Když já... když řídím bakterie, tak nejlépe se zavřenýma očima...“ fňukala Erika. „A najednou mě držel a nepustil mě...“

„Když jsi řídila bakterie, mělas je na něho poštvat!“

„Jenže já je měla dva kilometry od toho parku,“ vzlykala Erika. „A než se mi odspórovaly záložní...“

„Hele, nebul a pověz mi to pěkně po pořádku!“ vyzvala ji Jitka. „Tys neměla u sebe kibrihy?“

„Měla, jednoho, ale netušil, že se něco děje,“ fňukla Erika.

„Vem to tedy ještě jednou od počátku, ať vím, co se s tím dá ještě dělat!“ vyzvala ji Jitka rozšafně.

A Erika jí mezi slzičkama všechno popořadě vyklopila.

„A proto nemůžu domů, pochop mě!“ skončila tu zповěď. „Táta by mě zabil!“

„Ten?“ zavrtěla hlavou Jitka. „Ten bude rád, že mu přivezu tebe a ne hromádku popela!“

„Ale... když já už nejsem panna!“ zaúpěla zoufale.

„Já taky ne!“ utěšovala ji Jitka. „No a co?“

„Ale ty seš větší!“ namítala.

„No a co?“ opáčila opět Jitka. „Co je komu do toho?“

„Ale takhle se přece dělají děti!“ vyhrkla Erika. „A já vážně nechci malýho černouška! Ještě aby byl po takovém grázlovi!“

„Nedivím se ti, ale myslím, že se bát nemusíš,“ uvažovala nahlas Jitka, naštěstí už byla v tom směru zkušenější. „Možná tě odpanil, ale jestli jsi ho ze sebe včas shodila, tak to nejdůležitější nejspíš nestihl. No - poznáš to do měsíce.“

Nechala si to ještě jednou vypovědět a pak ji uklidňovala ještě suverénněji.

„Hele, dokud do tebe nestříkl, tak ještě o nic nešlo!“ řekla suverénně.

„Akorát že tě zbavil panenství, ale žádnéj černoušek z toho nebude! Máš sice smůlu, ale mohlo to být horší.“

„Myslíš, že to naši nepoznají?“

„Nejspíš ne,“ podala jí kapesníček. „Nech to prostě koňům, mají větší hlavy.“ Vaši tě můžou politovat, ale tolik se ti zase nestalo! Mohlo to dopadnout hůř!“

Chvilí potom obě mlčely. Jitka o tom přemýšlela, ale pak se nad tím rozhorlila.

„Teda, stát se to mně, já bych ho snad zabila!“ řekla.

„To mě taky napadlo,“ fňukla Erika. „Ale nechala jsem ho naživu, jen znásilňovat už nikoho nebude, to si piš!“

A popsala jí, co s ním udělala.

„Dobře jsi to udělala!“ schválila jí to Jitka. „Zasloužil si to! A už se nad tím přestaň rmoutit!“

„Ale i tak mě táta přerazí!“

„Tak mu to zkrátka neříkej!“ navrhla jí Jitka. „Nebo se tak těšíš, jak mu všechno hned po návratu domů vyslepičíš?“

„To jistě ne. Ale co když se mě na to zeptá?“

„Tak se načuríš a řekneš: »Ale tati, to nemyslíš vážně!« - a at' si to vyloží jak chce, odmítneš se o tom bavit, jako že tě to uráží. Spíš si myslím, že to nikoho ani nenapadne a nikdo se tě na nic ptát nebude. Lidi zajímají hlavně »Erínya-reporty«, na ně budou všichni žhaví, ale na nic jiného, věř mi.“⁵⁵

„Hele, Jít' o, ty už taky nejseš panna? A s kterým klukem jsi to dělala?“

„Normálně se to neříká, ale tobě to povím. S Jindrou. A bylo to nádherné. A od té doby... no... zkrátka to děláme. A co?“

„Ježíšmarjá!“ podívala se na ni nevěřičně. „Tobě nevadí, že je to tvůj brácha?“

„Nevadí,“ řekla. „Víš, on je můj brácha jenom adoptivní. Jinak jsme spolu příbuzní jen přes naše praprapradědečky a to už se jako překážka nepočítá. Ale ještě to tajíme, tak ne abys to hned vyslepičila, jasné? Teď musíme ta tajemství držet navzájem. Když dodržíš moje, dodržím tvoje a naopak, kdybys to vyslepičila ty na mě, vyslepičím to i já na tebe. Pro nás pro obě je lepší držet jazyk za zuby. Stačí ti to?“

„Takže - ani muk,“ souhlasila Erika.⁵

Zase bylo chvílku ticho. Obě přemýšlely.

„Myslíš, že se mám radši vrátit?“ podívala se Erika Jitce do očí vyčkávavě.

„Proto jsem přece pro tebe přiletěla,“ ujistila ji Jitka. „Bez tebe se vrátit nesmím! Teď ještě dojíme tuhle mňamku, dopijeme limošku, můžeme se spolu ještě projít po městě, ale pak uděláme »hop« a za okamžik jsme v Saxamuru. Slavobrána tě tam nečeká, ale kdekdo tě tam obdivuje a rodičovská náruč ti snad postačí.“

„No tak jo,“ ustoupila Erika.

Před návratem si Erika sbalila nejnnutnější věci. Především tablet s dokumentací a kameru, na Jitčinu radu k tomu přibalila tu starořeckou přílbu - byla to sice jen plastická rekvizita koupená v obchodě s potřebami pro karnevaly, ale je zde v Americe slavná a bude slavná i v Saxamuru... naopak nechala v jeskyni většinu toho ostatního.

Do batohu si přibalila i oba kibrihy. Chvíli pak společně diskutovali, jestli je to nutné - kibrihové by dokázali sami doletět buď do Evropy metodou »od lodi k lodi«, nebo přes Aljašku do Kamčatky, užili by si volnosti na

Zemi, ale nakonec všichni čtyři uznali, že bude lepší, když ze Spojených států zmizí hned...

A pak se holky navzájem objaly a najednou byly na pobřeží mezi Bostonem a Portsmouthem, kde už čekali Jitčini kibrihové, kteří se tak tak vešli do Jitčina batůžku - a následoval obrovský skok přes celý Atlantik, který je donesl na asfaltové »doskočiště« před Fraktálovými Skalami u brány do Saxamuru...

Tam vypustily své kibrihy a poděkovaly jim za spolupráci. Kibrihové zůstanou na Zemi a dají se do služeb jiných, nejspíš je využijí »vandrovní« studenti... a samy zamířily do Skal...

Když prošly do Saxamuru a spatřily před sebou městečko, Erika se opět rozbřečela. Už se smířila s tím, že se nevrátí a rodný domek uvidí bůhvídky, takže ji pohled na známé panorama opět roztesknil. Jitka zavelela k odpočinkové pauze a zavedla Eriku stranou, kde byla studánka s pramenem čisté vody.

„Opláchni se, ať nikdo nevidí, že jsi bulila!“ nařídila jí. „Pořádně, hlavně pod očima, máš tam rozmazanou nějakou špínu. Já tě samozřejmě chápu, ale do města musíš vejít jako bohyně! Jsi přece Erínye! Teď si klidně ještě zabul, ale domů musíš přijít hrdě! Problémy jsme nechaly za Atlantikem, tady nikdo nic neví, leda to, co sama zveřejníš.“AA

„Hele, Jitko, ale co kdybych - teď ne, ale časem - chtěla přece jen chodit s nějakým klukem...“ obrátila se opět Erika na kamarádku s důvěrou, že jí poradí. „Ten by to přece poznal...“

„To máš asi pravdu,“ zvažněla Jitka. „Budeš si muset najít takového, který to pochopí. A vysvětlit mu to včas, aby to skouzl. Ne hned na prvním rande, ale až mu uvěříš, že se nenafoukne a neuteče. Ale zase dřív, než by to zjistil sám. Když tě bude mít rád, pochopí tě. Nebyla to tvoje vina, bylo to vlastně »zranění při bojové akci«. Kdyby to nepochopil a utekl, měla bys být ráda, že se tak brzy projevil jako darebák. Když tě pochopí, smíří se s tím. Ale s klukama ještě nespěchej, máš na ně dost času. Radši počkej trochu dýl, on i ten kluk musí dospět, aby byl opravdu na výši. Ti mladší, třeba tvoji spolužáci, jsou kuřata neopeřená, ještě na to nedozráli. Klidně na ně počkej třeba pět - šest let, nic ti neuteče. Já byla panna do šestnácti a určitě jsem nic neprošvihla.“A

„Díky,“ pípala. Ještě jednou si nabrala ze studánky vodu do dlaní a opláchla si obličej. Pak si ho utřela kapesníčkem.

„Tak jdeme?“ obhlédla ji Jitka kritickým pohledem. „Teď jsi bohyně, nezkaz si to! Spolužáci tě budou obdivovat a dospělí nejspíš taky! Musíš mezi ně přijít hrdě!“

Erika se narovнала a přejela rukou přes obličej jako Šíleně smutná princezna, jenže místo smutného obličejce udělala »pohled hrdé bohyně«.

„Tak se na to musí!“ pochválila ji Jitka.

Obě vstaly a odhodlaně vykročily...

Jitčin objev

Velení námořních sil Spojených států vyslalo na jednání do Indonésie jako »čestný doprovod diplomatické mise« námořní flotilu vedenou letadlovou lodí s plným doprovodem.

Uprostřed Pacifiku však došlo k nehodě, při níž letadlová loď znenadání přišla o všechny své lodní šrouby a musela přerušit plavbu. Potápěči zjistili, že šrouby zmizely a hřídele jsou těsně u trupu čistě oříznuté jakoby obrovským soustruhem.

Nebylo pochyb - zde opět, jenže bez sebemenšího varování, zasáhl Stonewall. Velení námořních sil nařídilo letadlovou loď tajně odtáhnout do suchého doku k výměně všech lodních hřídelů, plavbu dodatečně označilo za »cvičnou« a diplomaté se museli obejít bez podpory palebné síly flotily. Nebyli na to zvyklí, proto se jim nejednalo snadno jako dřív. Indonéský ministr zahraničí na dotazy novinářů odpověděl jen mlhavě, že požadavky Spojených států byly »značně přemrštěné« a tudíž pro Indonésii nepřijatelné.

Ministr zahraničí Spojených států ovšem zuřil, jenže bez podpory jeho flotily mu nezbylo než smířit se s výsledkem, který se nedal nazvat jinak než prohra. Nechal se ovšem slyšet, že »to bude Rusy mrzet«. Proč zrovna Rusy? Inu, jako vždy, když se Spojeným státům něco nepovede - za každým neúspěchem jsou Rusové, jmenovitě Putin, neboť Američané by samozřejmě bez ruského vlivu stoprocentně uspěli.

Aby ne, pod hrozbou vybombardování »do doby kamenné«!

V Evropě se zatím objevila fáma, že za neúspěchem jednání mezi Spojenými státy a Indonésií je tajemný Stonewall, který donutil Američany svou flotilu předčasně stáhnout a vyřadil ji tak z »diplomatické hry«. Evropská mainstreamová média to ihned onálepkovala jako »konspirační teorii«, »uznávání politologové« ji bleskurychle »vyvrátili«, ale alternativní média ji šířila dál. Byla to totiž pravda, jako ostatně většina »konspiračních teorií«.

Další konspirační teorie se vynořila kupodivu v Izraeli. Při srovnávání statistik si tam lékaři všimli téměř skokového poklesu *natality*, neboli počtu novorozenců na tisíc obyvatel. Projevilo se to už i na bilanci porodnických klinik, kde znenadání prudce klesl zájem o jejich služby. Natalita v Izraeli

poklesla podle jedněch údajů na necelých deset procent, podle jiných byl pokles ještě hrozivější a šel až pod čtyři procenta. Při srovnávání s okolními zeměmi se však ukázalo, že je pořád ještě relativně vysoká ve srovnání s natalitou sousedních Arabských zemí, kde se děti přestaly rodit téměř úplně a porodnost tam zachraňovaly pouze bezvýznamné menšiny, jako například Číňané.

Příčina byla stejná jako v okolních zemích. Ve spermatu všech muslimských mužů chyběly živé spermie. V Izraeli to tak rozšířené nebylo, některých mužů se podivná epidemie nedotkla, ale hrozivě stoupal počet mužů, které tato nemoc nemilosrdně vyřadila z reprodukce.

»Goldsteinova nemoc«, jak ji v Izraeli nazvali dle jednoho známého sexuologa a jak se v odborných lékařských kruzích brzy ustálilo, vytvořila problém nejen ve Středním Východě, ale rychle se rozšířila i do Spojených států a do Evropy. Jak se však ukázalo, ne všude. Jižní Amerika byla zcela bez této nemoci a v Evropě se objevovala jen sporadicky, takže nepředstavovala vážný problém.

Obvyklý pokus svést to na Čínu nebo na Rusko tentokrát nevyšel. V Číně se tato nemoc rozšířila na části území, obydlené převážně muslimskými Ujgury. Spojeným státům to dodalo další záminku na sankce uvalené na Čínu za »porušování lidských práv Ujgurů«, neboť podle Američanů šíření »Goldsteinovy nemoci« evidentně pomáhala nízká životní úroveň v těchto oblastech.

Čína na to odpověděla jízlivým komentářem, že stejně asi může nízká životní úroveň za šíření Goldsteinovy nemoci ve Spojených státech, což však sankce neodstranilo ani nezmírnilo. Když Američané zavedou sankce, na důvodu jim beztak nezáleží.

Svádět šíření Goldsteinovy nemoci na Rusko nebylo možné. V Rusku se rozšířila více než ve Spojených státech, zasahovala téměř pětinu obyvatel a sužovala nejen obyvatele s nízkou životní úrovní, ale i elitu společnosti. Předpoklady o závislosti šíření této nemoci na výši životní úrovně se tedy ukázaly jako mylné.

Ještě horší situace nastala v zemích subsaharské Afriky, kde Goldsteinova nemoc zasáhla téměř sto procent obyvatel, až na zanedbatelné množství křesťanských menšin, podobně jako tomu bylo už dřív u AIDS. Metla AIDS sice jako zázrakem zmizela, ale Goldsteinova nemoc zřejmě

představovala stejně vážný problém. Nezvyšovala mortalitu, ale vyřadila natalitu, což bylo ještě horší.

V Izraeli se to snažili vyřešit umělým oplodňováním. Když muži neměli životaschopné sperma, lékaři je zajistili z dovozu. Problém to zdánlivě řešilo, jenže když ženy v Izraeli začaly rodit skoro výhradně černošské míšence, vznikl zákonitě problém jiný.

V Čechách lidé tento problém znali jen ze světových zpráv. A v Saxamuru, kde nepatrná skupinka informovaných věděla o čem jde, si s tím hlavy nelámali vůbec.

Podnikli jsme »Spanilou jízdu« do sídla OSN v New Yorku. Pochopitelně jsme tam nejprve poslali kibrihy, aby nám vybrali vhodné místo. Kibrihové vynikají schopností vletět všude a jeden se schoval v zasedacím sále, kam mě pak navedl - s Jitkou jsme čekali v provizorním úkrytu v nejbližším lešáku a na kibrihovo zavolání jsem se objevil přímo u předsednické tribuny. Byl to efektní vstup. Využil jsem překvapení všech přítomných delegátů a oficiálně jsem shromáždění požádal o přijetí »Stonewallu« za člena OSN. Vyvolalo to značně protichůdné názory. Spojené státy byly okamžitě proti našemu přijetí a navíc použily svého práva *veta*, Evropský svaz stál samozřejmě věrně s nimi, Rusko s Čínou byly pro, ovšem *veto* překonat nemohly, takže »svobodné město Stonewall« přijato nebylo.

Vlastně jsme s tím počítali a podnikli jsme tento krok spíš proto, aby nám nikdo nemohl vyčítat, že jsme se o to nepokusili.

Američtí šerifové, kteří se mě chystali zatknout u východu z budovy OSN, pochopitelně vyšli naprázdno. Opustil jsem totiž budovu skokem. Beztak jsem potřeboval trénink - přece nebudu ve skocích »slašud« poslední! Až se přestanu zlepšovat, bude to známka, že jsem na stropě svých možností, ale dokud se zlepšuji, stojí za to trénovat co nejčastěji. Tohle ještě není můj strop!

Erika se otce bála zbytečně. Byl rád, že mu ji Jitka přivezla vcelku a ne v urně. A Eričino tajemství zůstalo u Jitky schované skoro týden... než se mi prořekla. Za to jsem jí ale vynadal, neboť když slíbím dodržovat tajemství, mám to dodržet. Výjimkou jsou situace, kdy dodržování tajemství ohrožuje někoho na životě, ale taková výjimečná situace zatím nenastala ani nehrozí.

Jinak jsem Jitce schválil, že kamarádku v tom rozpoložení podržela. U Eriky se z toho může vyvinout i podvědomý odpor k sexu⁴¹, ale s tím se zatím nedá nic dělat.

Eriku samozřejmě bouřlivě přivítali spolužáci, ti jí ve škole uspořádali velkou »vítačku« a pevně věřím, že jí záviděli. Trochu ji zpražili učitelé, dokonce i Standa, když celou Eričinu anabázi po Americe komentoval slovy: „Vyšlo ti to, ale víckrát to nezkoušej, netušíš, s čím si hraješ!“

Erika to přijala se sklopenou hlavou. Nemohla mu přiznat, co se jí tam přihodilo a jistě si myslela, že by dostala větší kapky, kdyby to Standa věděl. Standa občas kritizoval sarkasticky, ale kdyby věděl všechno, byl by podle mě mírnější.

Ve Spojených státech mezitím vypukla další hysterie kolem Eriky - Erínye. Američany rozrušilo, že po její padesáté oběti nenásledovaly další. Skončilo to jako když utne. U těch padesáti šlo o důležité osobnosti, ale nikdo netušil, proč ta série skončila. Chvíli se ještě spekulovalo nad příčinou toho konce, ale nikdo na tu pravou příčinu nepřišel. Nakonec převážil názor, že Erínye od začátku plánovala padesát obětí a pak toho prostě nechala.

Zajímavější byl spor, zda to opravdu byly »odsouzeníhodné, zákeřné a zbabělé vraždy«, jak suverénně tvrdila většina médií, nebo zda nebyly pravdivé důvody, uváděné Erínyí v titulcích těch zmíněných »death reportů«, - v tom případě by ale šlo o popravy zavrženíhodných darebáků, které sice nebyly přísně podle zákonů, nicméně nebyly bezdůvodné. Média to samozřejmě nepřipouštěla a podnikla velké tažení proti »nenávisným pomluvám« včetně soudních žalob, jenže většina lidí jim nevěřila. Když některý soud vyhlásí něco za »nezpochybnitelnou a jedinou pravdu«, obvykle to bývá lež, i když někdy zabalená do útržků pravdy.

Jitka se ještě v Kalifornii Erice zmínila o některých nových fíglech, na které nedávno přišla. Potají si je vyzkoušela, samotné jí připadaly zpočátku nebezpečné, ale když je zvládla, přišla s tím jednoho dne za mnou. Pak jsme šli spolu do školy za Standou a pod jeho patronací uspořádala velké školení pro všechny »skokany«. Od těch, kteří podobně jako ona sama překonávali hravě jedním skokem tisíce kilometrů, až po ty, komu schopnosti stačily sotva na pár kilometrů a mohli tedy »skákat« jen na přímou viditelnost. Důležitá byla totiž ta přímá viditelnost...

Jitčin fígl byl následující - tak to zájemcům přednášela:

„Když potřebuji skočit do místa za limitem mých možností a navíc tam nemám nač se zaměřit, rozdělím si cestu tam na více krátkých skoků »podle viditelnosti«, podobně jako to dělala Erika při své cestě do Ameriky - »od lodi k lodi«. Až na to, že nepoužiji krátké skoky na místa zaměřovaná kibrihy, ale skočím na spodní okraj mraků na obzoru - případně co nejdál doskočím, což uvítají i ti, kdo mají limit příliš nízký a dosud tím byli z možností skoků prakticky vyřazeni.

Když se zhmotním ve výšce čtyř kilometrů, samozřejmě se ocitnu v situaci výsadkáře, kterému se neotevře padák - okamžitě začnu padat. Nesmíte zpanikařit a rychle se stabilizujte. Rukama nohama, dá se to nacvičit při seskoku padákem, ale jde to i bez něj. Když se stabilizuji, zaměřím se do dalšího viditelného bodu, nejlépe ve stejné výšce, ale co nejdál - a opět tam skočím. Tak se po kilometrech až stovkách kilometrů dostanu kamkoliv na světě.

V cíli se nejprve předposledním skokem snesu níž - tak do výšky kolem kilometru, to mi dá ještě dost času na stabilizaci - a poslední skok zaměřím do bodu, který shora dostatečně zřetelně vidím - všude se snad dá vybrat vhodné volné místo. Posledním skokem se zhmotním těsně nad zemí jako při libovolném jiném skoku - a jsem v cíli, kam bych se jinak nedostala. A i ti, kdo skočí jen osm kilometrů, se takhle mohou podívat až do Ameriky, do Japonska i do Číny. Jde to rychleji než letadlem, i nadzvukové stíhačky nechám daleko za sebou. Má někdo nějaké otázky?“

Ten fígl opravdu připomínal legendární Kolumbovo vejce. A mohli ho využívat všichni, kdo měli schopnost doskočit aspoň pár kilometrů daleko - což byli všichni »skokani«, i ti nejhorší doskočili při testech od osmi kilometrů dál.

„Hele - a co v noci?“ zeptal se kdosi.

„Správná otázka!“ přikývla Jitka. „Nejen v noci, ale také za deště a bouřky, kdy se spodní okraj mračen dotýká země, zvláště na horách. Opakuji jen, že je nutné tam vidět. Dá se skákat ještě když budou mraky pouhých tisíc metrů nad zemí, ale neodvážím se skákat tam, kde se spodní okraj mraků dotýká země nebo je tam přízemní mlha. Nedovolila bych si skákat ani do bouřkových mraků, kde bych se mohla ocitnout v dráze blesku. Ale to už vám dá selský rozum, bouřku nesmíte podceňovat. Blesk umí člověka zabít

i na zemi, nezkoušejte to. Ani skočit do silného deště nebo do krupobití. Nejssem kamikaze!“

„Vichr by tomu nevadil?“

„To jsem prozatím nezkoušela,“ přiznala. „První zkušenosti mám jen za ideálního, bezmračného počasí, sem tam s nějakým beránkem na obloze. Omezte se zkrátka na vhodné podmínky, vždyť ani dopravní letadla nelétají za každého počasí! Hlavní je, že to jde i těm, kdo na dlouhé skoky nestačí. Tímto je vítám do našeho »Klubu skokanů«!“

Byla to opravdu revoluce. Dálkových skokanů, jako je Jitka, je poměrně málo. Skokanů na krátké vzdálenosti je podstatně víc a tohle mohou použít všichni. Tedy - i já.

Svět nám bude ležet u nohou...

----- Poznámky:

41 Klasickým příkladem byla známá herečka Květa Fialová

Protiúder

Podle právníků nemusí být genocidou jen přímé vyvraždění národa nebo skupiny lidí, jako byla genocida Arménů Turky na začátku dvacátého století, nebo úplná genocida bělochů černochoy na Haiti ve století devatenáctém, ale i nedobrovolná sterilizace žen i mužů a obecně i omezování porodnosti. Podle té definice je genocidou šíření *Toxoplazmy vaeletii* - a vlastně i antikoncepce. Právníci často vymyslí i hovadiny, které rozum soudného člověka nepochopí...

Toxoplasma vaeletii představovala antikoncepci vázanou na náboženství a to skrz nekonzumaci vepřového masa. Samozřejmě toto téma vyvolalo v Saxamuru širokou diskusi. Nakonec jsme se shodli, že není zavrženíhodné omezit fanatiky, kteří se omezovat nehodlají a dělají si navíc nárok na zotročení ostatních. Vražda na tyranu není zločinem a každý příslušník tohoto náboženství má možnost zřici se otrokářské ideologie a tím se osvobodit i od této antikoncepce. Nejmarkantnějším příkladem byli Židé. Ti, kdo své náboženství vyznávají ortodoxně včetně zotročení »nevěřících«, pečlivě se vyhýbají »ne-košer« pokrmům, tedy i vepřovému masu, budou skrze svou víru odsouzeni k vyhynutí, zatímco jejich méně zásadoví příslušníci toto omezení nepocítí. Stejně tak nebude po reprodukční stránce omezený muslim, který se vzdá nesmiřitelné víry. Stačí maličkost - ochutnat v libovolné úpravě vepřové. Potíž je v tom, že muslimové jsou příliš zatvrzelí. Přesněji, drakonické tresty za odstoupení od víry je přikováávají důkladněji než u jiných věrouk. Ale tu možnost přece mají, i když spíše jen teoretickou.

Faktem asi je, že se *Toxoplasma vaeletii* šířila rychleji než jsme čekali. Prakticky do roka obešla celý svět a do dvou let se úplně přestaly rodit děti muslimům, ortodoxním židům a bohužel i vegetariánům všech věrouk včetně ateistů. A protože jsme se už u Ebažgů zapřísáhli, že toto tajemství nesmíme prozradit, nesměli jsme udělat žádnou výjimku. Vegetariáni všech druhů budou mít zkrátka smůlu.

Toxoplasma vaeletii měla přitom i své nepopíratelné klady. Rychle se vypořádala s »konkurenčními« infekcemi, uzdravovala i od těžkých nemocí, jako tuberkulóza, malárie, malomocenství, tyfus a jiné. Stačí čtvrt roku bez vepřového, prvoci se odspórují a spolykají choroboplodné

bakterie, viry i parazity. *Toxoplazma vaeletii* nešetří ani příbuznou *Toxoplazmu gondii*. Je pravda, že je v té době dotyčný sterilní, ale stačí malá porce vepřového guláše, vepřo-knedlo nebo pouhý plátek šunky...

Jenže mnozí obyvatelé Země se těm jídlům vyhýbají, takže celkový počet obyvatel Země začal po dlouhém nekontrolovaném množení klesat. Z hlediska přeplněné Země to bylo jenom dobře, z hlediska zamezení hrozící muslimské invaze ještě lepší.

Nejvíce se samozřejmě ulevilo Africe, zejména v oblastech, osídlených muslimy, což je velká většina jejího povrchu. Odhady počtů muslimů se již blížily dvěma miliardám a rychle vzrůstaly, teď však následoval ještě rychlejší pokles. V Africe se zavíraly nejprve porodnice, pak i školy a průměrný věk populací tam rok od roku stoupal.

Největší lékařské kapacity si s tím nevěděly rady.

A přitom stačilo tak málo...

V Saxamuru v této době mohla panovat pohoda, jenže když se vám zdá, že je všechno v nejlepším pořádku, pak jste určitě přehlédli nějaké čertovo kopytko.

A mohla za to Erika Váňová.

Opouštěla totiž svůj skalní úkryt ve spěchu, aby Jitku příliš nezdržovala. Brala s sebou v batůžku jen co považovala za nutné, případně i to, s čím se nechtěla rozloučit - například tu světově proslulou řeckou přilbu s hřebenem, i když to byla jen rekvizita na maškarní. Všechno ostatní - spacák, karimatku, polštář a jiné zbytečné věci nechala v jeskyňce. Nechala tam i své zničené džíny, památku na setkání s násilníkem v parku. Připomínaly jí nejhorší chvíle v Americe, bohužel přehlédla, že v kapsách zanechala vše, hlavně špinavé kapesníky.

V jeskyňce však v plastické krabici ponechala svou zásobu potravin. Měla tam pár keksů, balíček toastového chleba, pár otevřených a zase uzavřených pomazánek, jak si připravovala své jednoduché snídaně a večeře. V krabici se nekazily, jako kdyby ležely jen tak volně. Jak se však dalo čekat, místní ptactvo tyto zásoby brzy objevilo, vrány plastikovou krabici otevřely zobákem a pustily se s velkou chutí do zbytků.

Rojení ptactva si všimli ornitologové a když se mezi ptáky objevili i větší, chránění dravci, rozhodli se dva místní nadšenci vypravit se na skálu a

případně okroužkovat mláďata, kdyby tam našli nějaké hnízdo. Horolezecké vybavení měli a uměli je použít, takže zakrátko Eričinu jeskyni objevili. Nenašli tam sice hnízdo ani mláďata, ale jejich objev byla mnohem větší bomba.

Objev »doupěte Erínye« pochopitelně stál za to. Nadšení ornitologové přivolali na místo místního šerifa, jenže tomu případ odebrali agenti FBI, kteří započali důkladnější průzkum jeskyně. Agenti všechny předměty pečlivě zdokumentovali, snesli ze skály dolů a podrobili zevrubné analýze.

Přitom padla verze oslepeného černého násilníka, že Erínye byla osmnáctiletá běloška. Ty džíny by stěží oblékla hodně štíhlá školačka. Slepý černoš, do této chvíle všemi litovaný jako »oběť zlotřilé bělošky«, se změnil v »potrestaného pedofila« a tím přišel o sympatie všech, až na fanatické soukmenovce, kterým nevadilo, že v parku přepadl školačku.

Beztak bílou!

A právě v těch zničených džínách, které tam Erika nechala jako bezcenné, našli její zapomenutou legitimaci na hromadnou dopravu v Praze, kterou Ericce zařídila ještě »tetička« Zuzka, aby »neteř« neměla problémy při ježdění po Praze. Legitimaci vlastně ani jednou nepoužila, měla ji celou dobu v pouzdru v zadní kapse, kde se zachovala jako nová - bohužel i s Eričinou fotografií.

Což byla ovšem stopa jako hrom!

Vzhledem k choulostivým poznatkům uvalila FBI na případ »ve státním zájmu« informační embargo, nepovolila ani přístup na místo novinářům a snažila se jednat co možná tajně, takže se tato zpráva nerozšířila nejen mimo Spojené státy, ale nedostala se dál než do nejbližšího městečka. Američtí patrioti pochopili, že nesmí zkazit agentům moment překvapení a na případ by se co nejdřív zapomnělo...

Kdyby...

O nález »doupěte Erínye« jsme pochopitelně nic nevěděli. V Saxamuru byl klid a pohoda, nic nenasvědčovalo hrozícímu rojení na straně Spojených států a FBI. Případu se samozřejmě chopila také CIA, která sice v Langley přišla o největší hlavouny, jenže tak jako bájná hydra jí po useknutí hlav ihned narostly jiné, neboť pohroma v Langley se nijak nedotkla poboček ve světě a nejen ve Spojených státech.

Stopa - navíc s Eričinou fotografií - vedla přímo do Prahy, do té chvíle zanedbatelného městečka kdesi ve Východní Evropě. Nacházelo se zde však velvyslanectví Spojených států, které se rázem podobalo rozhrabanému mraveništi. Velvyslanec USA si předvolal na pohovor na velvyslanectví české ministry zahraničí a obrany, kterým předal jménem NATO rozkaz Spojených států, aby Česká republika umožnila pátrání po teroristické organizaci »Stonewall«, nacházející se prokazatelně kdesi na jejím území. Spojené státy vyžadují, aby Česká republika uznala pravomoci agentů CIA samostatně pátrat na území České republiky včetně práva zatýkat a vyslýchat podezřelé občany americkou vojenskou policií, případně je odvézt k výslechům mimo svrchované území České republiky. Jestliže Česká republika rozkazu neuposlechne, budou to Spojené státy považovat za vyhlášení války.

Stejně pravomoci kdysi požadovalo Rakousko-Uhersko po Srbsku po atentátu na arcivévodu Ferdinanda v Sarajevu. Srbové to ale rozhořčeně odmítli a výsledkem byla První světová válka.

Češi se ukázali jako mnohem ustrašenější než Srbové, takže do Čech začala přilétat armádní dopravní letadla USAF s agenty, vybavenými pravomocemi zatýkat a při odporu i střílet Čechy, označené jako podezřelé z terorismu.

Tak se to doneslo až do Vraního Hnízda a do Saxamuru.

Bohužel - pozdě.

Na večerní schůzi v hospodě jsme probírali mimořádnou zprávu o příletu tří set příslušníků americké »Military Police« do Prahy, zařazenou do večerních zpráv »Skálovy drátové televize«, když do velkého sálu hospody přiběhla ubřečená Erika Váňová se zprávou, která nám vyrazila dech.

„Zuzku Ševčíkovou unášejí Američané!“ vyhrkla skrz slzy. „Nemohla se s nikým telepaticky spojit, než se mnou - my jsme se poslední dobou spojovaly častěji, proto se jí to nejspíš se mnou povedlo. Američané začali v Praze hromadně zatýkat a teď vezou vězně někam letadlem. Telepatie nám hrozně rychle slábne, ještě chvíli a přestanu ji vnímat!“

„Kam je vezou?“ chytil Standa Eriku za rukáv a přitáhl ji ke svému stolu.

„Nevím, někam na západ,“ vzlykla Erika.

„Do Ameriky,“ dodal starosta Pavel Král. „Vymohli si to na naší vládě. Naše zákony to zakazují, ale vydírali vládu válkou, aby jim neodporovala.“

„Sprost'árna!“ vykřikl pan Vilibald Tvrzník. „Není to nakonec porušení příměří?“

„Je,“ odvětil vážně Standa. „Podmínky příměří hovoří jasně, Spojené státy nebudou posílat vojáky mimo své hranice. Jenže když jim Erika naznačila směr do Čech, Američané jsou na koni. Nejspíš se domnívají, že nás v Čechách objeví a slavně nad námi zvítězí. Netuší, že máme v Čechách jen jednu bránu, která se dá navíc zamknout. Ale mohli by zničit Vraní Hnízdo a kdoví, třeba celé Čechy. Atomových hlavic mají dost a kdyby to provedli nečekaně, postavili by svět před hotovou věc a Rusko by nestihlo ani protestovat. Myslím, že teď musíme reagovat my.“

„Ale jak?“ zeptal se rychle pan Tvrzník.

„Poletíme se podívat, kam odvázejí české vězně, pokusíme se je osvobodit a měli bychom Američanům jemně naznačit, že už zase šlápli na minu.“

„Spíš do kravince,“ opravil ho vážený pan písař Hanzlík.

„To je fuk,“ mávl rukou Standa. „Mimochodem, osvobodit vězně musíme stůj co stůj už protože je mezi nimi Zuzka. Ostatní by jim byli na nic, protože nic nevědí, ale Zuzka ví o Saxamuru i jak se tam dostat.“

„Zuzka nic neřekne, dobře ví, že musí mlčet!“

„Kdyby ji zmáčkli, řekne jim všechno,“ řekl zachmuřeně Standa. „Nedělejte si iluze, že se dá jejich mučení vydržet. Dneska je mučení založené na vědeckém základě a vytlučou to z každého. Takže ji musíme osvobodit, jinak jsme v háji. Nezbyvalo by nám nic jiného než opustit Vraní Hnízdo, stáhnout se do Saxamuru a zamknout Skály. Ví Zuzana o Bráně sopky Karymskaja? Asi ví, ale tam se Američané jen tak nedostanou, ta jediná se nachází na území Ruska. Všechny ostatní brány jsou v jejich dosahu a kdyby nám je zničili, jako zničili bránu v Québecu, mohli bychom se na Zem vracet jen skrz sopku. Jitka s Jindrou vám rádi popíšou, jak je ta cesta příjemná.“

„No potěš!“ vzdychla si Zdena Bělíková.

„Takže si rozdělíme úkoly,“ mínil Standa. „Navrhoval bych to takto: Manželé Hlaváčovi, Zdenka s Édou, stáhnou opatrně, ale co nejrychleji všechny vandrovní z Čech. Ví někdo, kolik je mezi nimi »skokanů«?“

„Víme o dvou, ostatní to nesvedou,“ odpověděla mu Zdenka Hlaváčová.

„Takže ti dva mohou zůstat tam co jsou, protože v případě napadení zmizí agentům CIA skokem do Saxamuru,“ řekl Standa. „Radka Poslušná s manželem připraví odsun zbývajících - zatím ať zůstanou na místě, ale ať se připraví na možnost a případně i na nutnost odsunu, kdyby se ukázalo, že ani jejich pobyt nebude bezpečný. Polsko zjevně dychtí zavděčit se Američanům a kdyby je Amíci požádali, spustí hon na čarodějnice i na území Polska.“

„A co my?“ ozvala se Jitka.

„Ty s Jindrou poletíte pro Zuzku,“ řekl Standa. „Představuji si to tak, že Jindra využije tvé metody skoků »od mraku k mraku«, aby se dostal na Atlantické pobřeží Spojených států. Ty pak k němu přeskočíš jedním skokem. A začneš pátrat po Zuzce. Až ji najdeš, zmocníš se jí a přeskočíš s ní prvním skokem k Jindrovi na pobřeží a druhým skokem k Saxamuru. Pak se podle potřeby vrátíš pro další vězně a stejnou cestou je přemístíš do Čech, ovšem už ne do Saxamuru, ale do jejich bydliště. Věznitele máš právo popravit, kdyby ti překáželi. Vyber si sama, kdo ti bude dělat maják v Praze a v jiných místech Čech. My zbývajícím podnikneme protiakci proti Amíkům v Čechách.“

„V tom případě chci jako maják do Ameriky Eriku,“ řekla Jitka po chvíli uvažování. „Už protože se dokáže s Zuzkou spojit. Nechám ji někde v závětrí, kde jí nebude nic hrozit, ale kde mi pomůže se zaměřováním.“

„Eriku?“ vybuchl pan Váňa. „Nestačilo, co tam zažila?“

„Dám na ni pozor,“ slíbila Jitka. „Erika je z nás nejcitlivější na Zuzku a my přece chceme jistotu. Koukáte se na ni pořád jako na malou holku...“

„Vždyť je to malá holka!“ namítl pan Váňa.

„Mě taky považujete div ne za batole!“ řekla Jitka vyčítavě. „Přitom byste bez nás dvou Zuzku nenašli a nastoupil by černý scénář s útekem do Saxamuru a zamykáním bran. My dvě to ale zmákneme, věřte nám aspoň trošičku!“

„Ty jsi už aspoň větší, ale Erika?“ připomněl jí ten drobný rozdíl i pan Tvrzník.

„Dám na ni pozor!“ slíbila opět Jitka.

„Už jí to sakra věřte!“ vložil jsem se do toho sporu. „Jitka má pravdu! Bez těch dvou si my dospělí neškrtneme! Nechte nás tam jít! A bylo by dobré, aby někdo s jasnou telepatíí vartoval ve Vraním hnízdě, ať se na něho Jitka dovolá! Nemusí to jít hladce, jak si teď možná představujeme!“

„Máš asi recht,“ přidal se ke mně Standa. „Ve Vraním Hnízdě bude paní Králová, stačí?“

„Jo, tu vycítím na dálku,“ přikývla Jitka. „Tak jdeme, ne?“

„Počkáte snad, až to dojednáme, ne?“ namítl Tvrzník.

„Jedněte už bez nás, my opravdu spěcháme,“ opáčila Jitka.

Nikdo další už se nás nesnažil zastavit...

„Tak já letím!“ obrátil jsem se na své dvě partačky.

„Přiskočíme za tebou,“ slíbila mi Jitka.

Pohlédl jsem k obzoru, kde se ještě nad čarou vzdálených kopců chvěl slabý oranžový přísvit. Tady byl už večer, poletím asi do světla. Nasměroval jsem se - a skočil.

Okamžitě mi zalehlo v uších. Ocítl jsem se příliš vysoko, to nebyl spodní okraj mraků, to bylo výš. Byl to náraz, začaly mě pálit i oči, kolem mě svištěcí vzduch, vletěl jsem zřejmě náhodou do větrného proudu jiného směru a v počínajícím pádu jsem se navíc roztočil. Hluboko pod sebou jsem pozoroval tisíce světélek, pochopitelně, jsem ještě nad Evropou, tady se večer svítí všude.

Pokoušel jsem se stabilizovat pád. Jak to vlastně dělají parašutisté, že se dokáží otáčet podle potřeby, metají kotrmelce, roztočí se a zase se zastavují? Chce to roztáhnout do stran ruce a nohy a z dlaní vytvořit malá kormidla... podařilo se mi zastavit kotrmelce, teď ještě vodorovné otáčení... konečně! Vlastně je asi dobře, že jsem se napoprvé zaměřil tak vysoko, aspoň mám víc času na experimenty... Pokoušel jsem se zahledět do dálky, kde uvidím nějaké mráčky...

A hop! Tentokrát jsem se objevil níž, ano, tohle by měla být správná výška pro tento způsob dopravy, jenže mi zalehlo v uších znovu, tentokrát díky vyššímu tlaku vzduchu. Musím se naučit skákat zhruba do stejných výšek, jinak budu na konci cesty úplně ohlušený! A teď se rychle otočit do správného směru a další hop!

Jak se zdá, přišel jsem na to. Nesmím skákat až k obzoru, ale tak na půl cesty a hlavně se směřovat do správné výšky, abych netrpěl náhlými změnami tlaku. I tak dostanou uši zabrat! Skákat takhle denně, skončil bych brzy nahluchlý jako staří kanonýři.

Hop! Srovnat směr! Hop! Znovu se zastavit! Hop!

A pořád jsou pode mnou světélka. Evropa je z toho pohledu velice rozsáhlý kontinent, to jen Jituška dokáže přeskočit z Ameriky do Saxamuru, tohle jsou proti tomu žabí skoky, krátké, ale rychlé. Naštěstí se kolem rozednívá, už pod sebou nevidím jen světélka, ale také kopce, rovinu a nějaké řeky, a to jsem překonal nanejvýš jedno jediné časové pásmo... tohle skákání, i když je pomalejší než Jitčiny superskoky z pevniny na pevninu, je pořád rychlejší než let družice, o slimáčcích letadlech nemluvě... Hop! Hop!

A najednou pevnina končí a přede mnou je moře. Atlantik, na jehož překonání potřebuje loď několik dní a dopravní letadla několik dlouhých hodin... zatímco já se krátce nasměřuji a hop! Jsem o desítky kilometrů dál, ani družice by mě nedohonila, ba co, nechal bych ji daleko za sebou... Hop! Hop! Hop!

Jsem teď nad široširým oceánem. Napadlo mě, co kdybych znenadání ztratil schopnost skákat? Padal bych bezmocně dolů, dole bych se rozplácl o vodu... voda je při větších rychlostech strašně tvrdá, říkali naši piloti z Druhé světové války, dopad na vlny rozbil křehkou stíhačku na kusy a pilota omráčil, proto, když hořící mašinu nedokázali dovést na letiště, snažili se dotáhnout ji aspoň na písčité pláže, přistání na písku sice také nebylo nic moc a nestálo to ani za vysunutí podvozku, ten by stejně v písku ihned utrhli, ale přece jen dosedli na břicho a pak honem ven a utíkat do vody, než vybuchne nádrž...

Hop! Hop! Hop! I sedmimílové boty jsou proti těm skokům loudání! Jeden skok - odhadem takových osmdesát kilometrů, ne méně. Kolik jich spotřebuji na Atlantik? Nevím a nechci to vědět, sleduji, jak se z vln vynořilo slunce, to není svítání, to doháním večer, slunce zapadá, ale já předbíhám otáčení Země... pro mě teď slunce vychází, ale pro ty lodě pode mnou zapadá, za každou lodí se táhne dlouhá bílá stopa, která na ně ukazuje jako šipka... tady je provoz jako na dálnici, i když lodě plují pomalu, já se nad nimi jen mihnu, vlastně nemihnu, prostě se objevím a dříve než začnu padat, už jsem zase o skok dál, kdo si může všimnout tak mizivého objektu nahoře na obloze, stačí mrknout a propase mě, jsem rychlejší než nejrychlejší pozemské výtvořiny, soupeřit se mnou mohou jen kosmické sondy mířící k Jupiteru a dál... a pak ovšem Jituška, ta prostě nemá konkurenci, ta i tohle překoná jedním dlouhým skokem...

A pořád za sluncem. Vynořilo se z vln a stoupá po obloze proti obvyklému světovému pořádku, i když za nic nemůže, pohybuje se přece Země a ne

slunce, takže stačí předběhnout její otáčení a odvěké pořádky se mění...

A hele, ta čára na obzoru, to už bude Amerika! I mé rychlé hopsání tam skončí, teď jen správně přistát! Jitka to vyzkoušela, jde to, ale je to příšerně náročné na přesnost, musím se zaměřit pod tisíc metrů, ale pozor, abych se nesrazil s nějakou překážkou, tak nízko už může být ledacos, od hejna ptáků po stožáry...

Snižuji teď výšku každým skokem. Pode mnou proskočil okraj pevniny, jsem odhadem v tisíci metrech, mám nejvyšší čas vyhlédnout si místečko k přistání. Tady ne, tady je příliš mnoho budov, ještě to dotáhnu dál... hele, lesy... předposledním skokem se snáším tak nízko, že bych prolétal mezi vysokými budovami, které mě přivítaly na pevnině... a tady dole vidím palouček, tam se opatrně zaměřím.

Skok - a objevil jsem se sotva dva metry nad zemí, naštěstí nohama dolů, dopad ze dvou metrů není nic těžkého... no, seklo to se mnou na lesní půdu, pokrytou jehličím, ale jsem tady, jsem v Americe a doletěl jsem sám, zlatá Jituška, nádherně to vymyslela!

»Jitko, jsem v Americe, kolem mě je na všechny strany pět metrů volného prostoru, zaměř se!«

Cvak!

A jsou tu obě, Jitka i Erika, v objetí, jako kdyby se vítaly po dlouhém odloučení.

„Tak holky, jsme odhadem sto kilometrů za čarou pobřeží, teď je řada na vás.“

„Príma!“ hlásí Erika. „Jde se na věc!“

Zaposlouchala se do telepatie, jenže najednou ztuhla.

„Jitko, mně se něco nezdá,“ řekla nejistě.

„Copak?“ usmála se na ni Jitka.

„Spojily jsme se,“ řekla Erika. „Jenže... je to ještě dál než předtím. Skoro ji neslyším...“

„Řekni jí, že jsem tu s tebou, ať se pokusí spojit se mnou a sama se od ní odtrhni!“ poradila jí Jitka.

Erika se tedy odtrhla a naopak Jitka ztuhla a se zavřenýma očima zkoušela lovit Zuzčinu telepatii. Konečně oči otevřela.

„Dva a půl tisíce kilometrů zhruba na jih,“ řekla. „Jenže tam je, co já vím, jenom Atlantik!“

„Není tam jenom Atlantik,“ opravil jsem ji. „Jsou tam ještě Karibské ostrovy. Například Haiti nebo Kuba.“

„Guantanámo!“ vydechla Jitka.

Operace Svoboda

Poslaly mě opět napřed. Mám přeletět moře a hledat ostrov Kubu a na jeho východním okraji základnu Guantanámo. Měla by být vyklizená a navracená vládě ostrova Kuba, stará smlouva z roku 1903 překročila sto let, Kuba dávno požaduje její vrácení, jenže Američané se nechtějí této základny za žádnou cenu vzdát. Prohlašují, že smlouva byla uzavřena *»do té doby, než základnu Spojené státy samy opustí«*, což vlastně znamená *»na věčné časy a nikdy jinak42«*...

Podle podmínek příměří mezi Spojenými státy a »armádou Stonewallu« měla být samozřejmě i tato základna zrušená, ale nějak jsme to opomněli kontrolovat. A možná se také Američané odvolali na starou »Monroeovu doktrínu«, podle níž »Evropě není nic do toho, co se děje za Atlantikem« Spojené státy považují tato území za svůj »zadní dvorek«, do kterého si nenechají nikým mluvit, zatímco Američané mohou mluvit do dění na celém světě i »diplomacií dělových člunů«, či v dnešní době letadlových lodí.

Jsou tu ale pořád - a nezrušili ani pověstnou hanbu lidstva - koncentrační tábor Guantanámo, kam už zase letecky převážejí vězně, které »nemohou vyslychat a mučit na území Spojených států«, aby si »uchovali čisté ruce« - pokrytci!

Poletím se tam podívat...

Nasměroval jsem se tedy nejprve odhadem na jih, přesněji o pár stupňů víc na západ - a zachytil se očima na mraky. Visely tentokrát nízko, byly to těžké dešťové mraky, no aspoň nebudu mít zalehlé uši... Musím spěchat, předběhli jsme sice slunce, ale to už začíná zapadat i tady a nemáme moc času.

Hop! Hop!

To pode mnou je přece New York, ale nemám čas se tady zdržovat, jen dál! Hop! Sleduji čáru pobřeží, až se ohne vpravo, musím dál rovně nad moře... Mraky se tady drží ještě níž, tak kolem tisíce metrů, prosmýkám se pod nimi, ale je tu naprosté volno, žádná letadla tu nelétají, ba ani ptáky nevidím... Hop!

Už jsem si na to skoro zvykl... Pode mnou jsou tisíce lodí, je tu pěkně hustý provoz, ale kdo si všimne člověka bez padáku, který se na čtvrt vteřiny

objeví a zase zmizí? Možná, kdyby na mě v té chvíli mířil paprsek radaru, objevilo by se něco na obrazovce, ale na pozadí mraků by se stejně jevilo hejno špačků, nikdo si mě všimnout nemůže...

A pozor, přede mnou je země! Ostrov... ale má divný tvar, je sice protáhlý, ale od severu k jihu a ne od východu k západu! A také je menší než Kuba, přehlédnu ho celý! Asi Bahamy, musím ještě dál... a zase nad mořem...

Napadlo mě, co kdybych Kubu přeletěl... zarazím se o Jižní Ameriku? Asi ano, tu bych snad minout neměl...

A druhé pobřeží, tentokrát ve správném směru. A teď bych se tu potřeboval orientovat... další skok ještě níž... tady je nějaká silnice a u ní domky, poslední skok poblíž... a malé zhoupnutí v kolenou, jsem dole...

Vykročil jsem po silnici k domkům...

Chlap v širokém klobouku. Poradí mi cestu? Prohlížel si mě ale dost nepřívětivě.

„Hello, amigo!“ pozdravil jsem ho. Španělsky sice neumím, ale on by spíš mohl umět anglicky...

„Vete al ifierno, americano!43“ odplivl si přede mnou.

Moc přátelsky to teda neznělo.

„Sorry, I don't understand!“ zkusil jsem to. „Cuba si, yankee no! I am not... americano...44“

Tím jsem ale trochu vzbudil jeho zájem.

„Quién eres tú?45“ zeptal se mě. Pochopitelně jsem mu opět nerozuměl, ale něco jsem odpovědět musel.

„I am not... americano... I am Stonewall46!“

Ta směs angličtiny a španělštiny zabrala. Chlap se rozzářil.

„Stonewall? Pared de Piedra47?“

Zdálo se, že to slovo »Stonewall« mu něco říká. Že by se o nás vědělo i tady? No - možné by to bylo...

„Si, señore!“ přikývl jsem. „Is here Cuba48?“

„Sí, señor!“

„Where is - Guantanámo? How much kilometers?49“

„Vas a ellos?50“ zubil se na mě chlap.

„Si,“ odpověděl jsem, aniž bych pochopil otázku.

Otočil se a ukázal maličko jižněji než na východ.

„Doscientos kilómetros!“ doplnil to.

A když viděl, že mi to moc neřeklo, sehnul se a načmáral do prachu na kraji cesty »200 km«.

„Gracias, señor!“ poděkoval jsem mu, co jsem si pamatoval z filmu »Sedm statečných«.

Otočil jsem se tím směrem - a zmizel jsem mu s očí. Mohl mě zahlédnout jen na další okamžik těsně pod nízkými mraky, ale to by mě tam musel čekat. Ale snad už nepochyboval o tom, že jsem opravdu »Pared de piedra«, pokud to odpovídá anglickému »Stonewallu«, ruským »kamenným stěnam« nebo latinskému »Saxamuru«. Hlavně že mě nepovažoval za »americano«... To by mě poslal... no, nevím kam...

Cestou jsem se musel zeptat ještě jednou.

Mraky klesaly níž a byly nepříjemně tmavé. Bude asi pršet, pokud z toho nebude pořádná bouřka. Dalšího venkovana jsem oslovil rovnou slovy: »Jsem Stonewall, hledám Guantanámo« - a i druhý chlap se po té větě rozzářil a ochotně mi ukázal směr. Ne na východ, ale na jihozápad. Zřejmě jsem Guantanámo málem minul, ale jak se říká »Líná huba - holé neštěstí«, zdejší lidé mají na Američany zlost a jakmile získají dojem, že by jim mohl někdo uškodit, pomohou mu velice ochotně. Američané tu mají zřejmě hroznou pověst! Za ta dlouhá desetiletí sankcí to není žádný div.

Poslední skok měl pouhých pět kilometrů - a celá zátoka Guantanámo ležela přede mnou. Byla však už jednak ve večerním šeru a za druhé pod nízkými černými mraky, zřejmě se chystal pořádný slejvák. Přistál jsem na vršku, abych na zátoku co nejlépe viděl, ale kousek pode mnou stály nějaké kůlny, kde bychom se mohli schovat, kdyby na nás ta průtrž mračen dopadla.

Zavolal jsem telepaticky Jitku a vzápětí byly u mě obě.

„Tohle je Guantanámo!“ ukázal jsem jim vítězně.

„Je tady!“ potvrdila nám Erika. Nemusela ani upřesňovat, o koho se jedná.

„Navrhuji zaskočit si támhle pod střechu, tady bude brzy mokro,“ doplnil jsem svou informaci. Mraky nad našimi hlavami má slova samozřejmě dotvrzovaly.

„Pojďme!“ pohnula se tam první Jitka.

Odskočila o těch dvacet - třicet metrů až ke kůlnám. Erika i já jsme ji vzápětí následovali.

„A teď nechte jednat mě,“ řekla Jitka.

Ztuhla, ale nechala se odvést pod střechu, neboť kolem nás se zvedl vítr a na zemi začaly pleskat velké kapky. Přiletěli jsme sem v poslední chvíli před deštěm a spíš před bouřkou. Naštěstí kůlna měla střechu a bylo v ní sucho.

Můžeme jednat i odsud.

Jitka znenadání zmizela, ale ihned se objevila znovu. Spolu s ní se mezi námi objevila ztracená a znovu nalezená Zuzana. Skoro jsme ji však nepoznali. Oblečená - pokud se v tomto případě dalo mluvit o oblečení - v oranžovém pytlí, bosa a s dohola ostríhanou hlavou, s kruhy pod očima a strhanými rysy, vypadala jako lidská troska. Člověk ji mohl jen politovat.

„Tak povídej!“ vyzvala ji Jitka suše. „Co se ti na naší akci nezdá? Nežlob se, ale jednat dál v té kleci by byla trestuhodná neopatrnost, tu si nemůžeme dovolit. Tady je to lepší, povídej!“

„Neměla bych zmizet jako první,“ řekla unaveně Zuzka. „Je nás tam víc, přece je tam nenecháte!“

Nedalo se nic dělat, musel jsem se nadechnout a rozmetat její argumenty.

„Ty naopak musíš zmizet jako první!“ zavrtěl jsem hlavou. „Celou tuhle akci děláme hlavně kvůli tobě!“

„A kvůli těm ostatním ne?“ vyjela si na mě Zuzka nečekaně.

„Jsi mezi nimi jediná, kdo ví o Saxamuru,“ řekl jsem. „Nikdo jiný o tom nemá ani ponětí.“

„A to je taková zásluha?“ namítla hodně ironicky.

„Ne,“ řekl jsem tvrdě. „Ty jsi byla pro Saxamur to největší nebezpečí! Nikdo jiný o něm nevěděl, ale ty jako jediná víš, kde se nachází Vraní Hnízdo.“

„Nic bych jim neřekla!“ vybuchla.

„Ale řekla,“ ujistil jsem ji. „To jsou profíci, kterým se naši čučkaři estébáci nemohou rovnat. Dostanou všechno z každého, ještě se nenarodil superman, který by jim nevyzradil všechno, co po něm chtějí! Přestaň si dělat iluze! Saxamur by musel vyklidit Vraní Hnízdo, stáhnout se za Fraktály a

zamknout je, jinak by nás ani Fraktálové bludiště neuchránilo. Říká ti něco »Karymskaja«?»

„Myslíš tu novou sopku na Kamčatce?“

„Takže ani tu bys před nimi neutajila,“ řekl jsem. „Pomohlo by jen kdybys o ní nevěděla. Jedině Fraktálové skály Karymskaja zamknout nesmíme, aby v Saxamuru nezačalo zemětřesení, ale nejsem si jistý, že by nám Rusové zajistili, že Američané tuhle bránu nedostanou nebo nerozbijí.“

„Už mě vyslyšali a mlčela jsem,“ trvala na svém zarputile.

„Měli tě v drápech jen pár dní,“ připomněl jsem jí. „Pár dní to vydrží každý, ale po pár týdnech bys pochopila, že jim řekneš všechno do posledního písmenka. Cokoliv se tě zeptají a budeš to vědět, všechno jim vysypeš. Nedělej ze sebe sfingu. Jsi jen člověk a žádný člověk není dost odolný. Proto jsme tě museli dostat pryč z jejich drápů. Nikdo jiný o Saxamuru neví. Kdyby někdo věděl víc než jméno, museli bychom ho z toho vytáhnout také.“

„Snad je tam nechcete nechat?“ vyhrkla s hrůzou.

„Nechceme je tam nechat,“ ujistil jsem ji. „Ale v situaci, kdy jsi byla největším bezpečnostním rizikem ty, se nesmíš divit, že jsi mezi námi první. A budeš taky první, koho Jitka vezme do Saxamuru.“

„Nebudu,“ řekla Zuzana pevně. „Nechcete tam snad nechat nikoho nevinného. A to jsou všichni vězňové!“

„Myslíš, že tam nikdo není právem?“

„Když tady někoho drží už déle než deset let bez soudu, pak je jisté, že je nevinný!“ řekla. „Kdyby tady byl někdo právem, už dávno by ho postavili před soud a pořádně by si na něm smlsli!!“

Na tom ale něco bylo.

„A co s tím chceš dělat?“ zeptal jsem se jí mírněji.

„Umíte arabsky?“ podívala se po nás. „Řekla bych, že ne. Jak se s nimi domluvíte? Nejsem tady jediná, kdo to dokáže?“

„Chtěli jsme odnést všechny Čechy!“ řekla Jitka. „S těmi se domluvíme.“

„A ostatní chudáky tu necháte?“ vyjela si na nás.

„Možná osvobodíme všechny,“ řekla pomalu Jitka. „Potom by se nám asi arabština hodila. I když si myslím, že za tu dobu, co tu jsou, umí všichni anglicky.“

„Možná,“ připustila Zuzka. „Ale stejně bych tu radši s vámi byla do konce. Podle mě nepostačí osvobodit vězně. Tady je jistě největší koncentrace

grázlů a sadistů na celém světě. Utéci odsud by byla podle mého mínění prohra. Když už tu je i Erika, neboli naše Erínye...”

„To není úkol pro jednu pistoli,“ vzdychla si Erika. „Navíc ji tady ani nemám...”

„Nebude to úkol pro jednu pistoli, ale pro čtyři roje,“ řekla Jitka temně.

„Myslíš - oslepotvat dozorce?“ pochopila to Erika, i když jen částečně.

„Ne,“ řekla Jitka. „Myslím to tak, že se tahle základna vrátí pod pravomoc kubánské vlády. A to přesně podle smlouvy - až Američané sami odejdou. My jim jen trochu pomůžeme.“

„Myslíš, že je vyženeme?“

„Odešleme je,“ zahučela Jitka. „Do pekla.“

Erika s rojem zacházet uměla, oslepila už přece jednoho násilníka, ale ještě nevěděla, jakou paseku dokáží bakterie udělat v mozku. Pravda, jakési tušení už o tom měla. Přinejmenším už věděla, že »Stonewall« zabíjel po tisících členy Mezinárodního měnového fondu a později také americké vojáky. To v Saxamuru věděli všichni, ale jen »vojáci Stonewallu« skutečně věděli jak.

Jitka ji to teď velice přímočaře vysvětlila.

„Hele, Eriko, jsi už velká holka, půjdeš do toho s námi. My nikam nepotřebujeme tahat zbraně ani municí, roj bakterií přečíslí tisíce ozbrojených zabijáků...”

Pochválila sice Eriku, že si pečlivě pročetla myšlenky svých budoucích obětí a dokonce občas couvla, aby menším gaunerům neublížila, ale hned jí řekla:

„V obyčejných věznicích se dozorcí dělí na sadisty, kteří se vyžívají v trápení vězňů, a na ty, kdo pořád zůstávají lidmi. Tady na Guantanámu slušní dozorcí neexistují. Stejně tak neexistovali slušní dozorcí v táborech smrti, jako byl Oswietim. Pokud se tam některý slušňák dostal, buď se radši dal přeložit na frontu a čestně padl za vlast, nebo otupěl, zdrsněl a zkazil se podle těch, kdo byli zvířaty od počátku. Tady je to také tak. Guantánamo není čistě vyhlazovací tábor smrti, ale s vězni tu od začátku nezacházejí jako s lidmi. Slušňák tady zkrátka nevydrží. Pro nás to znamená, že se nemusíme zdržovat jejich psychoanalýzou. Ani to nepůjde, jsou jich tu tisíce a nemáme na ně čas. Pro čtyři to bude pořádná fuška. Navíc se

budeme zdržovat s osvobozením vězňů, to nás také hodně zdrží. Takže - když tu je někdo v uniformě, nezjišťuj jeho pohnutky a jednej! Ve strážních věžích mají vojáci kulometry a nebudou se rozpakovat střílet. Ty se také nerozpakuj, nebo začnou střílet oni a to by dopadlo špatně. Jasně?“

„Jasně,“ postavila se Erika do pozoru.

„Já s Zuzkou se budeme zabývat hlavně odnášením zajatců,“ pokračovala Jitka. „Čechy odneseme do Vraního Hnízda, tam už se o ně postarají. U Arabů uvažuji o našem známém Chalífovi Hasanovi Salehovi, ten už si s nimi poradí. Musela bych to s ním ještě vyjednat, ale podle mého mínění to tak bude nejlepší.“

„Vy nebudete likvidovat strážné?“ zeptala se Zuzka.

„Jen když nám budou překážet,“ ujistila ji Jitka. „Jestli se nám podaří odnést vězně dřív, pustíme se do stráží s vámi. Do rána tam nesmí zůstat ani noha!“

„Tak jdeme!“ hrnula se do toho Erika.

„Nebud' tak hrrr!“ přibrzdila ji Jitka. „Začni s rozvahou. Ne abys šla likvidovat první mariňáky, na které narazíš. Musíme začít u strážních věží, tam jsou nejlépe připravení. A tam musíš zajistit, aby nikdo nevystřelil, jinak vypukne poplach a zachraňovat vězně pod palbou kulometů bude horror. Rozumíš?“

„Jo,“ souhlasila Erika.

A tak jsme si rozdělili základnu na sektory a vyrazili.

Jenže hned zpočátku jsme narazili na problém.

Pod střechou kůlny se déšť projevoval jen bubnováním na střechu, dovnitř pronikala jen mlha z rozbitých kapek. Venku to ale byla tropická bouře, slejvák jako z protržené přehrady. Nám lidem by to promáčelo oděv až na kůži. Jistě bychom to vydrželi, voda byla příjemně teplá, ale roje bakterií v té palbě neuvěřitelně rychle řídly. Každá kapka, která proletěla rojem, strhla s sebou na zem do bláta desítky bakterií. Samozřejmě je to nezhubilo, ale vytrhlo je to z roje, který rychle řídil. Než můj roj přeletěl prostor mezi naší pozorovatelnou k plotu s ostnatým drátem, vytvářejícím zde hranici mezi Kubou a Spojenými státy, zbývala mi ho sotva desetina. Nezbylo mi než přistát se zbytkem roje na trsu nějakých rostlin a dát jim příkaz nakrmit se. Rostliny to ovšem odnesly, soustředěnému útoku bakterií odolat nemohly. Zdrželo mě to jen o pár minut, ale i pak, když jsem s rojem pokračoval k nejbližší strážní věžičce, mi bakterie opět tak rychle ubývaly.

Věžička měla naštěstí střechu, kde jsem zastavil. Bakterie rychle spořádaly špínu na podlaze a vyrazily. Oba strážní ochabli a zhroutili se, nedostali se ani k výstřelu, ani nevyvolali poplach. Tak to má být - jedeme dál!

Rozhodl jsem se obkroužit základnu od strážní věžičky ke strážní věži. Tady byly hlídky nejpozornější, před deštěm je chránily stříšky, ale v té bubnové palbě velkých kapek se nedalo spát. Potíž byla v tom, že řetěz věžiček přerušil záliv. Jednoduchý odhad mi řekl, že tuhle vodu roj nepřeletí, déšť ho zadupe do vln mořské zátoky. Nezbylo mi než skončit a vrhnout roj do oblasti základny. Hlídky tam byly také, jenže před slejvákem zalezly do všech možných úkrytů. Tím lépe, nemohly se navzájem varovat, kdyby si přece jen něčeho všimly.

Vyhlédl jsem si prostor v »Campu X-ray«, jak cynicky říkali zdejšími otevřeným klecím pro vězně, do kterých bylo vidět ze všech stran. Před lijákem vězně naprosto nedostatečně chránila stříška, ale stačilo, aby déšť šel ve větru šikmo a nebylo před ním úniku. Vězňové byli samozřejmě mokří a snažili se držet se na místě co nejvíc chráněném, jenže v otevřených klecích bylo jasné, že budou promočení na kost. Panebože, vydržet v tomhle deset let, to tedy stojí za to! Přitom budky pro dozorce jsou samozřejmě kryté ze všech stran, aby páni nadlidé nezmokli!

Začal jsem je tedy čistit. Musíme zlikvidovat nejprve tohle nebezpečí, aby mohla Jitka začít se záchranou vězňů. Postupoval jsem metodicky, za mnou zůstávaly mrtvoly strážných. Zatím se nikdo nepokusil vyvolat poplach. Tropická bouře nám ničila roje, takže jsme je museli pořád obnovovat, na druhé straně zahrnala do úkrytů strážné, čímž účinně oddalovala okamžik, kdy vypukne na celé základně poplach.

Střecha kůlny nás chránila před deštěm, uvnitř jsem napolo seděl, napolo ležel na jakémisi poměrně měkkém balíku. Zakrátko jsem si do něj vytlačil svůj reliéf, aby se mi leželo pohodlněji. Ostatní byli na tom stejně. Nikdo jsme nesledovali okolí, jen jsme poslouchali, co kdo z nás říká.

„Jitko, nejbližší část těch klecí je bez strážných,“ ozvala se Erika. „Můžeš začít.“

„Počkej raději, až vyčistím svoje okolí,“ zarazila ji naopak Zuzka. „Na kraji jsou Arabové, ty si nech na konec. Já ti už brzy předám klece s Čechy, tam bude lépe začít.“

„Já zatím čistím sektor vlevo,“ ujistila je Jitka.

Chvilí bylo v kůlně ticho.

„Tak - a můžeš začít,“ porušila je Zuzka. „Teď už si strážní nevšimnou, že jim vězni mizí!“

„Výborně - jdu na ně!“ odvětila nadšeně Jitka.

Na okamžik jsem otevřel oči. Ve večerním šeru jsem viděl, že tu jsme jen tři. Jitka zmizela. Musela opatrně přeskákat podle viditelnosti tam, kde byli v klecích Češi a měla to těžší, než když se naváděla podle Zdenky. Ale pak se zachvěl vzduch a byla s námi Jitka, objímající jakéhosi staršího pána, navlečeného v oranžovém vězeňském mundúru podle poslední Guantanámské módy (staré beze změny už desítky let). Postavila ho na podlahu kůlny, pustila ho a odskočila od něho.

„Kerej vy jste?“ oslovila ho.

„Prosze pani, kim jesteście?“ vyhrkl chlap.

„A sakra, to je nějaký Polák!“ zamrzela se Jitka.

„To přece nevádí,“ řekla Zuzka. „Poláci jsou naši sousedé. Kdoví, kolik jich tu je.“

„Przepraszam, ale nie rozumiem...“ omlouval se Polák.

„My vám trochu rozumíme,“ oslovila ho pomalu Zuzka, asi v dobré víře, že nám Poláci rozumí, když se na ně mluví pomalu. „Přišli nás zachránit z »Stonewallu«, vás odsud také vezmeme. Vy jste Polák, nevíte, kolik vás tady je?“

„Jestem Czech!“ řekl rychle.

„Kdybyste byl Čech, mluvil byste snad česky jako my, ne?“

„Mam na imie Czech,“ dodal rychle Polák.

„No, to je dobré,“ usmála se Zuzka.

„Co je na tom dobrého?“ zamračila se Jitka. „co si počneme s Poláky?“

„Tady pán říká, že je Čech,“ ukázala Zuzka. „Jenže se tak jen jmenuje. Já myslím, že vezmeme i Poláky.“

„To jistě,“ přikývla Jitka. „Jen nevím, co s nimi budeme dělat v Saxamuru.“

„Totéž co s Čechy,“ odtušila Zuzka klidně. „Nikdo, ani Češi se přece nesmí dozvědět o Saxamuru. Čechy musíme rozvozit po Čechách, no a Poláky odvezeme do Polska.“

„Dobře, zkusím to,“ přistoupila na to Jitka.

Pak přiskočila k vězni, objala ho - a zmizela. Čekali jsme, až se zase objeví, ale nevracela se.

„Asi o tom jedná s Standou nebo se starostou,“ napadlo mě. „My zatím pokračujeme!“

Zavřel jsem oči a vrátil jsem se myšlenkami ke svému roji bakterií. Naváděl jsem ho k dalšímu baráku, kde jsem očekával další strážce. Rychle jsem zaletěl s rojem pod okraj střechy, abych ho chránil před deštěm. Pak jsem vyslal několik chapadel otukat nejbližší okna a hned u prvního jsem zjistil pootevřené křídlo.

Vplul jsem dovnitř. Místnost byla prázdná, ale pode dveřmi prosvítalo světlo, nejspíš z chodby. Protáhl jsem tudy roj. Chodba byla osvětlená, ale prázdná. Protáhl jsem se do další místnosti. Tady byla zřejmě ložnice mužstva se řadou postelí, na nichž porůznu leželi uniformovaní vojáci. Byl už večer, ale ještě brzy na spaní. Parta karbaníků mastila u stolu karty, jiní jim fandili. Další se zaujatě přetlačovali rukama, také s bandou kibiců.

Začal jsem u ležících, u těch si nikdo nevšimne, že už jen neleží a neodpočívají, ale jsou mrtví. Pak se pustím do dalších.

Postupně jsem měnil odpočívající maníky v mrtvoly, jenže když jsem se chystal věnovat se karbaníkům, najednou můj roj jako kdyby někdo sfoukl jako když utne, náhle jsem napolo seděl, napůl ležel v kůlně na kopečku nad základnou. Neměl jsem pocit, že roje ubývá, prostě tu náhle nebyl a já seděl bezradně a nevěděl, co se stalo. Bylo to příliš rychlé, než aby to způsobil liják nebo snad ionizátor.

Horší bylo, že na mě nechápavě koukaly i obě ženy - i když Erika byla teprve »zárodek ženy«. Ale ani ony nevypadaly chytře. Jako by se jim přihodilo totéž.

„To je divné,“ prolomil jsem ticho. „Nějak mi zmizel úplně celý roj...“

„Mně taky,“ přidala se Zuzka.

„Tak to jsme tři,“ doplnila nás Erika. „Jako kdyby mi někdo všechny vygumoval. Ale tohle se vám s Jitkou přece stávalo, ne?“

„Stávalo,“ souhlasil jsem opatrně. „Američané mají takové silné ionizátory, zabíjející bakterie. Ale... nikdy to nebylo náraz, jako teď. Podobalo se to ubývání bakterií v dešti. Teď to ale bylo tak náraz, že to prostě nechápu.“

„Budeme muset znovu vyrazit odsud,“ řekla Zuzka.

„Jenže... já nemám záložní bakterie,“ řekla najednou Erika. „Pouzdro mám úplně prázdné.“

Soustředil jsem se telepaticky na své záložní bakterie, ale jako kdybych také žádné neměl. Popadlo mě nepříjemné tušení. Vytáhl jsem z kapsy pouzdro a otevřel je. Zářivě čisté - a prázdné.

„No nazdar!“ řekl jsem. „Ani já nemám záložní bakterie!“

„To je fakt divné,“ uvažovala rozmrzele Erika. „Měla jsem dojem, že jsem začala s polovinou. Polovina by mi měla zůstat.“

„Já jsem začínal tak s desetinou,“ doplnil jsem ji. „Zmizely mi všechny. Tím jsme skončili, bez bakterií jsme bezbranní. Ještě že jsme na Kubánské straně plotu! Být někde mezi strážemi, nezbyvalo by nám nic než... Rusové tomu říkali »*běsštannoje běgstvo*« doslova »*bezkalhotný útěk*«...“

„Co ale budeme dělat?“ starala se Erika.

„Počkáme na návrat Jitky,“ pokrčil jsem rameny. „Ta snad bude mít své záložní bakterie. A kdyby ne, odskočí nám pro jiné do Saxamuru. Nic jiného než počkat na ni nám ostatně nezbyvá.“

Chvíli jsme jen trpně seděli, ale pak najednou Erika beze slova zmizela. Zalovil jsem po její telepatii a když mě neodmítla, zeptal jsem se jí, kde je a co ji vedlo k tomu, aby nás opustila.

„Jestli jsi prostě musela někam..., měla jsi to aspoň předem ohlásit, abychom se o tebe nebáli,“ pokáral jsem ji.

„Nikam jsem nemusela,“ odsekla. „Jdu se podívat do tábora a pokusím se přinést k nám do kůlny nějaké vězně. Nemusí snad všechny odtahat Jitka! Dost na tom, že je přenese přes Atlantik!“

„Do tábora?“ zděsil jsem se. „Omrzel tě snad život?“

„Bez obav!“ obrazně nad tím mávla rukou. „Když skáču až třikrát za vteřinu, kdo si mě všimne? A navíc v dešti, že bys psa nevyhnal! Strážní jsou zalezlí... ježišikriste!“

Po tomto zděšeném telepatickém výkřiku nastalo v telepatii ticho. Erika se ode mne neodtrhla, ale zajíkla se a umlkla.

„Eriko! Co tam je? Vrať se!“

Pink - a Erika opět stála v kůlně mezi námi. Rozsvítil jsem aspoň mobilní telefon, aby posloužil jako lampička. A v bledém světle jsme viděli úplně bílý obličej Eriky a její vytřeštěné oči.

„Eriko, holčičko!“ vzpamatovala se jako první Zuzka. Vrhla se k ní a popadla ji do náruče.

„Co se tam stalo?“ zeptal jsem se věcně.

Erika se nejprve ode mne telepaticky odtrhla, pak se chvíli nadechovala, až to nakonec ze sebe vysypala.

„Tam jsou... tam jsou jen samé kostry!“ rozbřečela se.

„Jaké kostry?“ zeptala se jí Zdenka.

„Všude,“ řekla Erika a utřela si rukou nos. „Všude jsou tam jenom kostry, bílé kostry všude. Některé v uniformách, jiné v těch oranžových pytlích... vězňové i vojáci, všichni jen holé kosti...“

Pak se rozbředla naplno a nebyla k utišení.

„Postarej se o ni,“ požádal jsem Zuzku. „Mrknu se tam!“

„Nechod tam, Jindro!“ zaječela Erika. „Nebo tě to zabije!“

„Ale co?“ zeptal jsem se jí naléhavě. „Co tam zabíjí?“

„Já nevím,“ fňukla. „Ale jsou tam jen samé bílé kosti...“

„Tebe to přece nezabilo!“ připomněl jsem jí.

„Protože jsem na žádném místě nezůstala ani půl vteřiny,“ snažila se to nějak vysvětlit.

Mohlo by ji to uchránit před střelbou. Kdyby se pokaždé objevila jen na okamžik, nikdo by po ní nedokázal otočit zbraň ani zamířit a i kdyby zbraň náhodou mířila správným směrem, který člověk dokáže stisknout spoušť? Než si člověk uvědomí, že se mu před nosem pohybuje něco, co tam nemá být, už je to pryč.

„Dobře, díky za varování, udělám to také tak!“ poděkoval jsem Ericce a proskočil po paměti z kůlny na vršek kopečku.

Základna byla tichá, žádný poplach. Naměřil jsem si první skok až ke »Campu X-ray« a přeskočil tam.

V prvním okamžiku jsem zpozoroval strážné. Leželi pod přístřeškem, kde je zasáhl roj - tuším, že tady je kosila Erika.

Jenže tu neležely studené mrtvoly, jak jsem je tu viděl ještě před desítkou minut, ale z uniforem trčely opravdu jen bílé kosti rukou a stejně bílé lebky. Mravenci! napadlo mě. Tohle dovedou jen mravenci! Obrat kosti dočista doběla, to je jejich! Muselo by tu být někde poblíž mraveniště, ale kdoví, třeba je. Nemusí být navršené do výšky, mravenci mohou žít i ve štěrbinách budov. To si ale museli sakra pospíšet!

Jinak se tam však nic nehýbalo, odvrátil jsem se tedy od kostí a zaměřil se na klece s vězni.

Jenže v té chvíli jsem pochopil, co Eriku tak vyděsilo.

Vězňové se změnilí ve stejné kostry jako dozorcí. Leželi ve svých klecích jeden přes druhého, ale v oranžových vězeňských pytlích byly místo lidí také holé, bílé kostry.

Tyhle lidi jsme přece nezabíjeli! Kdyby je sežrali mravenci, museli by je sežrat zaživa! Vzpomněl jsem si na jednu povídku, popisující postup

všežravé mravenčí řeky džunglí, mnoha miliard mravenců táhnoucích za potravou a požírajících na své cestě vše, co jim včas neuteklo. Tohle vypadalo jako po něčem takovém.

Až na to, že tu nic takového nebylo. A žraví mravenci by určitě nenechali trávu a jiné rostliny, které tu kolem rostly jakoby nic. Za mravenčí řekou v povídce byla země černá, jako spálená. Tady ne. Jen bílé kostry, oblečené buď v armádních uniformách, nebo v těch oranžových vězeňských hadrech. Vzpomatoval jsem se a odskočil. Nezdržoval jsem se zatím dlouho, ale přece jen - tomu se někdy říká »vteřina děsu«. Nikdo po mně sice nestřílel, ale pro jistotu jsem se obrátil na »*taktický ústup do předem připravených pozic*«, jak se kdysi ztrapňovali němečtí generálové. Vlastně to byl útek, ano, *bezkalhotný útek*, jak tomu říkali Rusové.

Objevil jsem se opět v kůlně, ale snad jsem nebyl tak bílý jako Erika. I když bych za to moc nedal...

Tohle naši misi postavilo na hlavu. Zřejmě se nám podařilo vynést z toho pekla jen dva lidi. Zuzku a toho Poláka.

Proboha - co to ale bylo?

----- Poznámky:

42 ...copak nám to asi připomíná?

43 Táhni k čertu, Američane!

44 Promiňte, nerozumím. Kuba ano, Yankee ne! Nejsem Američan...

45 Kdo jste?

46 Nejsem Američan, jsem »Stonewall«!

47 Anglicky a španělsky »Skalní zed'«

48 Ano, pane. Je tohle Kuba?

49 Kde je tu Guantanámo? Kolik kilometrů?

50 Jdete na ně?

Záhada mrtvé zátoky

Čekání na Jitku bylo o nervy. Kde se jen mohla tak zdržet? Chápal jsem, že bude mít s Standou asi delší jednání, co s Polákem, i když se jmenuje Čech, případně co s dalšími vězni... vlastně to nebude jednoduché ani s Čechy, v Saxamuru je nechat nemůžeme a odvézt je prostě domů, to také není řešení, Američané by je tam mohli vyhmátnout a znovu odvézt... i když už asi bude všechno jinak, Standa měl přece narážky, že si je podáme i v Čechách... Naštěstí se opět znenadání (tyhle přeskoky jsou vždycky bez varování) zavlnil vzduch a Jitka byla mezi námi. Hned si ale všimla, že něco není v pořádku.

„Co je?“ podívala se po nás. „Co tu jen tak sedíte?“

„Nemáme bakterie,“ řekl jsem odevzdaně. „Máš s sebou své záložní?“

„Jak to - nemáte bakterie?“ podívala se na nás a zamračila se. „Nechali jste si je všechny spláchnout?“

„Ne, zmizely nám,“ řekl jsem. „Prostě se najednou vypařily. Všechny - ať už to byly aktivní roje, nebo záložní. Od té doby tu trčíme a čekáme na tebe...“

„...a čas utíká!“ přerušila mě. „Takhle nic nestihneme!“

„Není co stíhat,“ řekl jsem. „Zátoka je mrtvá.“

Musel jsem jí sdělit, že jsme objevili mrtvé strážné i vězně, a nejen mrtvé, ale že z nich zbyly holé kosti oblečené do uniforem nebo do vězeňských hadrů.

„To snad ne!“ vzdychla si, když jsem skončil. „To je mi ale záhada!“

„Pro nás je to záhada také,“ přikývl jsem. „Máš své záložní bakterie? Dej mi jich pár, půjdu se tam podívat. Byl jsem tam jen na skok, bez bakterií jsme příliš bezbranní...“

„Půjdu tam s tebou!“ rozhodla se.

„Ne, počkáš tady!“ usadil jsem ji. „Možná by bylo dobré nejprve odnést do Saxamuru Eriku s Zuzkou. Když budeme sami dva, nebudeme se o ně strachovat.“

Erika i Zuzka samozřejmě ihned protestovaly. Zuzka tvrdila, že se bez ní nedomluvíme s Araby - na to jsem se jí jenom zeptal: »S jakými Araby?« a zmlkla, zato Erika protestovala i potom.

„Poslyšte, holky, tady jsme narazili na opravdovou záhadu,“ snažil jsem je přesvědčit, aby si daly říct a neztěžovaly nám to.

Jenže Erika opět prokázala, že je třeštidlo. Prostě znenadání zmizela a byla pryč.

„Já ji přetřnu!“ slibovala jí v nepřítomnosti Jitka.

„Tak aspoň ty, Zuzko, nedělej problémy!“ požádal jsem naši jedinou záchráněnou. „Jitko, odnes ji do Saxamuru, ale hned se vrať, nevybavuj se tam. Zuzka tam jistě udělá poprask i sama!“

Zuzka pochopila, že se nedá dělat nic jiného než spořádaně ustoupit a neprotestovala. Jitka ji objala a zmizela, ale v minutě byla zpátky. Pochopitelně, teď nemohla v Saxamuru diskutovat, když to tady hořelo. Ale než jsme se stačili domluvit, co dál, objevila se opět Erika.

Nepřiletěla ale sama. Zhmotnila se vprostřed kůlny v objetí chlapa, který vážil jistě třikrát tolik co ona sama.

„Je jich tam ještě víc!“ řekla udýchaně, ale s triumfálním výrazem v obličeji.

Následující hodinu jsme přenášeli vězně z Guantanáma do Čech. Rozdělili jsme si úkoly, Jitka přenášela vězně mezi kůlnou a Saxamurem, Erika je přinášela do kůlny z »Campu X-ray« a na mě zbyla nevděčná úloha radiomajáku uprostřed kůlny - obě se zaměřovaly na mě. Můj návrh, že se s Erikou vyměním, odmítly obě. Eričin argument - že ty živé vězně objevila ona - bych ještě přebil poukazem na to, že je moc malá, jenže Jitčin argument, že se na mě zaměří i přes Atlantik, ale na Eriku ne, byl neprůstřelný.

Takže jsem stál uprostřed jako panák a čekal. Erika se vždy objevila na jih ode mne, Jitka na sever a přenesené vězně jsem dirigoval podle potřeby od sebe na západ nebo na východ. Nestihl jsem s nimi ani prohodit pár slov. Všichni vypadali velmi zděšeně a nebylo jim do řeči. Nebylo divu, Erika je sice před odnesením musela pokaždé trochu uklidnit, aby se nechali od ní odnést, jenže všichni předtím viděli, že se v Campu děje něco příšerného. Byl už večer, pořád lilo jako z konve, ale okolí klecí bylo příliš jasně osvětlené než aby něco přehlédli. Řekl bych, že mnozí neviděli za celý život tolik mrtvol a dokonce jen kostlivců, jako této noci.

Erika je ale brala jednoho po druhém a šlo jí to jedna báseň. Na jednoho vězně měla v průměru deset vteřin, přičemž nejhorší asi bylo přesně se vrátit mezi klece. Jak to dělala, nevím, ale moc se s nimi nepárala. Naštěstí se jí nikdo nebránil - když zdejšímu vězni nabídnete útěk, šprajcoval by se asi jen idiot.

Až na konci, kdy je Erika vyzobávala z odlehlejších míst, se začal čas mezi dvěma vězni prodlužovat. Dokonce se stávalo, že Jitka musela čekat. V těchto chvílích mi sdělovala, co se zatím děje v Saxamuru.

Tam byl pochopitelně frmol. Což o to, převléknout vězně do slušného oblečení problém nebyl, ale co s nimi? Ukázalo se, že nikdo nechce domů, kde by na něho mohli čekat agenti, co je už jednou sebrali. Velká Rada Saxamuru tedy zasedla a rozhodla, že všem, kdo se slavnostní přísahou zaváží udržet tajemství Saxamuru, nabídnou přístřeší tam. Prodloužíme osadu Mokráčky, postavíme nové domky, v Čechách jim umožníme kontakt s jejich rodinami a pokud se dohodnou na spojení rodin, dovolí usadit se v Saxamuru i jim. Bude to asi největší rozšíření počtu obyvatel od Třicetileté války. Polákům a Bulharům to nabídnou také, ale pod podmínkou, že se naučí česky a nebudou jezdit přes hranice do Polska a Bulharska. Bylo to pro ně přísnější, ale zůstat je nikdo nenutil, bude to pro ně spíš poslední záchrana.

Nakonec se Erika vrátila sama a navrhla nám, abychom se po základně podívali i my. »Camp X-ray« je už prázdný a zdá se, že celá zátoka je mrtvá. Dokonce i lodě kotvící v přístavu se zdálky jeví jako bez života.

Bylo by dobré to ověřit, proto jsme se zvedli a vypravili se na průzkum. K ránu trochu polevil i déšť, ale zdálo se, že Erika má naprostou pravdu. Ani na lodích nebyla živá duše. Jen kostry a kostry - oblečené v námořnickém i v pracovním, na základně většinou v uniformách. Nikde jsem nespatriil jediného mravence - což by se ostatně na lodích vůbec nedalo čekat.

Něco v zátoce dokonale vyhubilo sedm tisíc lidí. I v klecích leželo množství koster, i když naživu zůstalo něco přes tři stovky vězňů. Proč jen oni a proč jen někteří? To patřilo k záhadě a nijak jsem si nedělal iluze, že to rozluštím. Nejdůležitější bylo, že jsme zřejmě zachránili všechny Čechy a těch pár příslušníků ostatních národů se svezlo s nimi. V celkovém pohledu se tu stalo přesně to, co jsme vlastně měli v úmyslu.

I když bez naší zásluhy...

Před odletem do Čech jsem se ještě rozhodl k jedné akci. Jitka i Erika samozřejmě nebyly proti. Hned s rozbřeskem jsem se vypravil do nejbližšího města - bylo to shodou okolností Santiago de Cuba. Naštěstí se nepotvrdily obavy, že objevím město mrtvol, tady byli všichni v pořádku. Na předměstí jsem odchytil chlapíka solidního vzhledu a požádal ho, aby mi ukázal »Ayuntamiento de Santiago de Cuba« neboli radnici. Chlap naštěstí uměl anglicky a jakmile zjistil, že nejsem »americano«, ochotně mi ukázal směr. Trochu jsem ho vyšinul, když jsem ho popadl a přeskočil i s ním tím směrem, kterým mi ukazoval. Pochopitelně ho to překvapilo, ale hned mi ukázal další orientační bod, takže jsme v několika vteřinách přistáli před honosnou budovou »Ayuntamienta«. Uvolil se ještě provázet mě dovnitř - potřeboval jsem přece svědka, abych nemusel zdlouhavě přesvědčovat každého znovu a uvnitř mě proboxoval až ke starostovi. To se ví, neboxoval rukavicemi, ale argumenty a musím uznat, sypal je ze sebe kadencí kulometu, takže jsme se dostali ke starostovi během pár minut. A i tam jsem si ho nechal jako tlumočníka.

„Řekněte panu starostovi, že jsem z vojska »Stonewall«,“ požádal jsem svého tlumočníka. „Byli jsme právě na Guantanámo osvobozovat vězně, protože Američané porušili příměří. Odvetná akce skončila, ale republika Kuba má dnes jedinečnou příležitost obsadit základnu a vyhlásit její převzetí pod svou správu.“

„Ale Američané...“ zarazil se můj tlumočník. Také starosta se na mě díval vyjeveně.

„Republika Kuba by tam měla poslat vojsko a asi tak sedm tisíc rakví,“ dodal jsem. „Pokud vím, smlouva počítá s vrácením základny do správy Kuby, až ji Američané opustí. Což se stane, až vojsko rakve naplní a odveze.“

„Vy jste je všechny...“

„Ať je to jak chce, máte příležitost, která se nebude jen tak opakovat,“ řekl jsem. „Mimochodem, základnu měli Američané tak jako tak vyklidit podle smlouvy o příměří. Neučinili to, jejich smůla! Ale měli byste si pospíšet, abyste tam byli dřív, než tam Američané pošlou náhradní posádku. My jsme tam už skončili a odcházíme.“

„Muchas gracias...“ zaslechl jsem ještě - ale pak jsem jim bez dalších slov zmizel. Zaměřoval jsem se podle Jitky, která na mě čekala na kopci nad základnou.

„Můžeme domů!“ usmál jsem se na ni, než mě objala.

Přes Atlantik to bylo rychlejší s ní...

Zatímco Velká Rada Saxamuru zasedala v obecním domě, vyžádali jsme si užší schůzku s Standou v kabinetu fyziky. Byli jsme tam jen čtyři - já s Jitkou, Erika a Standa. Museli jsme rozebrat události na Guantanámu a poradit se, co s tím.

„Možná bych o tom něco věděla,“ přihlásila se nesměle Erika, když jsme se posadili do čtverce proti sobě.

„Tak povídej, čeho sis všimla,“ vybídl jsem ji.

Musel jsem přiznat, že Erika byla na základně a zejména v »Campu X-ray« z nás všech nejaktivnější a právě ona objevila kostry na místě stráží i vězňů. Nevylučoval jsem proto, že si tam všimla i takových podrobností, jaké nám unikly. Musím přiznat, že tam byla situace značně nepřehledná. Tropická bouře s lijákem jako z kýble, noc osvětlovaná jen nepřetržitě svítícími lampami, stráže s ostře nabitými zbraněmi na každém kroku, při tom se dá leccos přehlédnout. A naopak, i nepatrný detail může mít význam.

„Byla jsem v nějaké kantýně,“ začala Erika. „Bylo tam plno vojáků, dokonce i nějací důstojníci, k tomu kuchaři a číšníci, kteří důstojníky obsluhovali... Nevěděla jsem, z které strany začít, tak jsem si jen chtěla připravit hodně mohutný roj a dovolila jsem bakteriím pořádně se nakrmit. Nejprve v kontejneru na odpadky, ale pak jsem jim dovolila vrhnout se i na kotle s jídlem. Bylo toho tam plno a nakonec jsem si řekla, stejně už to nikdo jíst nebude a zkazí se to, tak proč toho nevyužít... Jenže pak jsem se strašlivě pohádala se svým svědomím...“

„Cože?“ zpozorněl Standa.

„No, jak říkám, pohádala jsem se se svým svědomím,“ ještě to zopakovala.

„Nezdálo se mu, že bych měla ty lidi povraždit.“

„Svědomí ti nedalo pokoj?“ zeptal jsem se i já.

„Nedalo,“ trvala na svém. „Ale ani já jsem se nedala. Řekla jsem mu, že to jsou naši nepřátelé, chtějí nás zabít, musíme se jim bránit a nejspíš to ani jinak nejde, než že zabijeme my je. Nato mi mé svědomí řeklo, že jsme

stejní jako ti druzí. Musela jsem na ně vyrukovat s tím, že jen oplácíme jejich akci.

»Čím se liší vaše nenávist od jejich?« zeptalo se mě tvrdě.

»V tom, že oni si začali,« odpověděla jsem mu. »Kdyby nás nechali, nic bysme jim nedělali.«

»Pořád je to stejná nenávist proti stejné nenávisti!« nedalo se moje svědomí přesvědčit. »Čím se od sebe lišíte?«

Pak jsem chvíli přemýšlela, až mě to napadlo.

»My je spíš litujeme,« řekla jsem mu. »Kdežto oni nás ani neuznávají za lidi. To je největší rozdíl. Kdyby si pořád nemysleli, že všichni ostatní jsou jen prach u jejich nohou, nevadili by nám. Ale oni nás chtějí buď zotročit, nebo vybít. A my se musíme bránit! Přece se nenecháme vyvraždit!«

»Jak ale víš, že vás neuznávají za lidi?« nedalo se svědomí.

Vysvětlila jsem mu, jak se dají pomocí bakterií číst lidem myšlenky a tak se z nich dozvědět, co a jak. Divila jsem se, že to mé svědomí nezná, když jsem to přece v Americe používala dost pečlivě, ale nechalo si to ukázat. Nejprve jsem nakoukla do hlavy jednomu důstojníkovi - ten nebral jako lidi ani vlastní kuchaře a vojáky, ale svědomí se tím neupokojilo, takže jsem s ním očíhla jednoho kuchaře. Ten by se před důstojníkem plazil, ale pohrdal i svými kolegy... no a svědomí pak řeklo, že mám asi pravdu a už mi dá pokoj. Jenže v té chvíli to luplo a seděla jsem v té chajdě ve svém d'olíčku - prostě mi zmizel roj, stejně jako ostatním.“

Po tomhle svědectví jsme zůstali všichni sedět jako po ráně do hlavy. Konečně jsem se vzpamatoval, abych něco dodal.

„Ty sis opravdu myslela, že se hádáš se svým svědomím?“ zeptal jsem se jí, protože mi začínalo svítat.

„A s kým? Vždyť tam nikdo ani nekvíkl... tedy, rámusu v té kantýně bylo, ale nikdo nemluvil na mě. Bylo to opravdu čistě v mé hlavě!“

„Nebyla to telepatie?“ zeptal se Standa.

„Telepatii přece poznám!“ odvětila uraženě. „Ale fakt jsem si připadala jako ten... Glum z Pána prstenů! Znáte to snad... ten malý fracek, co se hádal sám se sebou...“

„Jak velký roj jsi v té chvíli měla?“ zeptal jsem se jí suše.

„To nevím,“ řekla. „Tím jsem se nezdržovala. Ale všimla jsem si, že hrozně rychle zmizelo jídlo z většiny nejbližších kotlů. Pořád jsem si ale věřila, že

si toho kuchaři nevšimnou, dokud se to nedotkne těch kotlů, co z nich právě vydávají...“

„A přesně toho se Ebažgové báli,“ řekl jsem temně. „Erika vytvořila příliš velký roj. A ten - získal inteligenci.“

„Ježkovy voči!“ zděsila se Erika, Jitka a vlastně i Standa, ale jen Erika se zmohla na výkřik. „Ty myslíš...“

„Nehádala ses se svým svědomím, ale se svým rojem,“ řekl jsem tvrdě. „Překročila jsi hranici, při které získal vlastní vědomí. Nejprve se s tebou pohádal, asi se mu nelíbilo, k čemu se chystáš, ale pak tě pochopil, uznal - a provedl to sám. Proto si na to vytáhl všechny bakterie - i ty naše záložní, nejspíš i ty, které za námi zůstávaly sražené lijákem do bláta. Zvětšil se, přerostl další meze - a zatočil s osazenstvem základny Guantanámo. I s loděmi v její zátocce, ani jejich posádky to nepřežily.“

„Ale proč potom zabíjel i vězně?“ vyhrkla Erika.

„Zabíjel jen Araby,“ odpověděl jsem jí, jak mě v této chvíli - a nejspíš správně - napadlo. „Nebyl rasista, zabíjel černé i bílé, ale ne podle barvy - bakterie jsou přece barvoslepé! Zabíjel podle myšlenek. Naši nenávist asi ještě pochopil, ale nesnášel pohrdání lidmi. A tím se vyznačují především Američané, jenže to je také vlastnost Arabů - přesněji muslimů. Pochopil by, že za tu dobu věznění cítili ke svým věznitelům nenávist. Ale to, že nevěřícími pohrdají, i když jsou v dané chvíli silnější, rozhodlo. Super-roj měl nejspíš jako hlavní a možná i jako jediné hledisko pohrdání lidmi. Pak všechno odpovídá. Vyhubil základnu a nechal naživu jen lidi, kteří jinými nepohrdají. A to byla jen menší část vězňů.“

„Ale pak...“ namítla Jitka. „Když jsme tam přišli podruhé, nic jsme nepozorovali! Záložní bakterie se chovaly normálně!“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Zdá se že se extrémně zvětšoval.“

„Proto spolykal i maso z mrtvol...“ dodala Erika, které to také došlo až teď.

„Ale nedotkl se nás, části vězňů, a nepřelil se ani do zbytku ostrova Kuba,“ doplnil jsem ji. „I když by tam měl dost potravy. Podotknu, že se dokázal přelít i na osaměle kotvící lodě, přitom musel překonat poměrně velkou vzdálenost v dešti nad vodou.“

„Takže si myslíš?“ natákl mě Standa.

„Je to jen můj dohad,“ řekl jsem omluvně. „Jen jedna z více možností. Je možné, že při lijáku, kdy se všechny roje neustále prudce zmenšovaly, jeho

objem v některém okamžiku klesl pod hranici, kdy ztratil inteligenci - a rozplynul se.“

„Takže nás ten liják možná zachránil před inteligentním rojem, který by se mohl rozšířit do celého světa,“ dodal Standa.

„Nezachránil,“ řekl jsem.

„Myslíš, že se už rozšířil?“ podíval se Standa vyděšeně.

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Ale neříkal bych tomu ani »záchrana«. V době, kdy tu inteligenci měl, se neprojevoval jako nepřítel lidstva. Ano, vyhubil základnu Guantanámo, kterou jsme my jen nakousli. Ale vyhubil jen ty, kdo pohrdají lidmi a koho i my považujeme za škůdce lidstva. Vůbec neuškodil lidem, kteří tu hnusnou vlastnost nemají. Možná by ve světě udělal strašlivou čistku, ale ta by lidstvu nejspíš jen pomohla. Je tedy otázka, jestli máme nad tím lijákem jásat, nebo truchlit.“

„Myslíš, že bychom s tím rojem, kdyby se rozšířil do celého světa, našli možnost... koexistence?“

„Nechci se hádat, ale právě tak to cítím,“ řekl jsem.

A nastalo zamyšlené ticho...

Eskymácký obrat

Toho dopoledne, než jsme osvobodili vězně z Guantanáma, přiletěl do Prahy vicepresident Spojených států, aby naší vládě »zvedl mandle«. Není možné, aby banánový stát neposlouchal na slovo největší mocnost světa!

„Kde máte to »svobodné město Stonewall«?“ rozkřikl se na českého ministra zahraničí. „Jak to, že jste ho ještě nenašli?“

Ministr zahraničí České republiky se ovšem zapřísahal, že o »svobodném městu Stonewall« nikdo na území Čech, Moravy a Slezska nic neví. To město není v seznamu měst a obcí, ani na katastrálních mapách, dokonce ani na internetu. Česká vláda při nejlepší vůli nemůže vydat představitele města Američanům.

„Máte přece v Čechách agenty, nikdo je nekontroluje, mají volný přístup i do prezidentovy ložnice, mohou si zatýkat koho chtějí, ale to záhadné město neobjevili, i když šmejdí všude, kde jim napadne,“ připomněl návštěvě.

Vicepresident na to obrazně práskl dveřmi a vyhrožoval, že to nenechá jen tak a že to někoho bude mrzet.

Nereagovali jsme na to - nebylo proč.

Chalífa Hasan Saleh nám prostřednictvím Rusů vzkázal, že proti diskriminaci Arabů protestuje a žádá nás, abychom přestali sužovat obyvatele Chalífátu neplodností. Správně přišel na to, že je to naše dílo, ale vyhovět jsem mu nemohl. Vzkázal jsem mu, že neplodnost má příčinu v islámu.

„Vzdejte se ho a vše bude v pořádku!“ vzkázal jsem mu.

Ráno po naší akci v Guantanámu jsem za ním zaletěl. Při rychlosti družic to byl docela krátký výlet, ale nezbylo mi než opakovat mu varování před islámem.

„Já vím, že určitě víš víc,“ vyčetl mi Hasan zamračeně.

„Ani to před tebou neskrývám,“ opáčil jsem.

„Tak proč nic jiného neřekneš? Pořád opakuješ »za to může islám«... Vsadím se, že víš mnohem víc než říkáš!“

„Ano, vím víc. Rád bych ti řekl všechno, ale musel jsem přísahat, že to neřeknu ani vlastní matce. Nesměl bych se pak už nikdy v životě podívat do

zrcadla, aby se mi nedělalo špatně. Mohu ti sdělit jen to, že Arabové, kteří se vzdali islámu, děti mají. Příčinou je skutečně islám. Až se ho zbavíte, problém sám zmizí. Měl jsi přece snahu s tím skončit, nebo ne?“

„Ale to nejde tak rychle,“ stěžoval si nevrle.

„Nejde to? Zkus třeba rozhlásit, že je to trest za krvelačnost Mohamedova učení! Už protože je to tak.“

„Jsi si tím nějak jistý!“ urazil se.

„Prozradím ti teď jedno tajemství,“ řekl jsem mu. „Byl jsem včera v Guantanámu. Chtěli jsme osvobodit naše vězně a při té příležitosti jsme chtěli osvobodit všechny. Myslel jsem, že Araby dopravím do Chalífátu, říkal jsem si, že už trpěli dost dlouho a zaslouží si svobodu. Jenže jsme se příliš spolehli na... takovou sílu... zkrátka, jak už jistě tušíš, nepochází ze Země... Požádali jsme ji, aby pomohla zlikvidovat Američany. Jenže byl problém jí vysvětlit, jak je rozezná. Zvolili jsme tedy za rozlišovací znak pohrdání lidmi. Tak se stalo a celá základna byla najednou mrtvá. Naživu zůstalo pár vězňů, byli mezi nimi Češi, Poláci i Bulhaři, ale ani jeden Arab. Oni i po té době věznění pohrdali nevěřícími! Proto pořád trvám na tom, že za to může islám. A vlastně každá ideologie, která má jako základ pohrdání jinými lidmi.“

„O tom jsme slyšeli...“ zarazil se. „Prý jste celou základnu zlikvidovali za jedinou noc.“

„Ne za noc, ale za pět minut,“ řekl jsem. „Celou noc by to trvalo za příznivějších podmínek nám. Byl tam ale tropický liják, nám to v tom lijáku nešlo... tak jsme to svěřili... té síle... musel bys tam být, abys to viděl... Po čtvrt hodině jsme se podívali, co se děje - a všichni Američané, ale bohužel i Arabové se změnili v bílé kostry. Všichni najednou! Nejen na základně, ale i na všech lodích, které tam kotvily. Přiznám se, jezdil mi mráz po zádech. Kdyby se ta síla rozprostřela po celém světě, byl bys v Chalífátu nejspíš sám. Umíš si představit tisíce bílých koster? Já už ano, ale není mi při tom volně u žaludku. Tomu by se opravdu dalo říkat Apokalypsa! I kdyby to pár lidí přežilo, svět by se dost vylidnil!“

„A s takovou... silou... si zahráváte?“ zarazil se.

„Nechce se nám, ale... musíme,“ přiznal jsem.

„Musíte? Proč? Nebylo by lépe, kdybyste se do přirozeného vývoje lidstva nepletli?“

„Kdybychom se nepletli, nastalo by ještě horší peklo, navíc radioaktivní,“ vzdychl jsem si. „Takhle máme jako lidstvo naději, že z toho vyjdeme živí. Věř mi, že ti nezávidím. Můžeš zachránit své lidi, když je zbavíš Alláha a toho proroka. Najdi jim něco jiného. Neber si příklad z křesťanství, i to se šířilo ohněm a mečem, zkus to jinak, ale zbav své lidi moru islámu.“

„Nebo spíš pohrdání jinými?“ nadhodil.

„Hlavně toho!“ opáčil jsem. „Uvažuj trochu. Kdybychom se chtěli stát pány světa, co by nám v tom bránilo? Kdo by se nám postavil? Ale my nechceme vládnout. Nepovažujeme se za lepší než jiní lidé. Jen ať si lidé všude vládnou sami! Nanejvýš je občas opravíme, když zajdou do extrémů - bohužel je to dnes málem pravidlo, ale i to časem vymizí. Ale kdo to nepochopí a hlavně - nechce to pochopit, tak ať vyhyne, nebude ho škoda.“

„No - nepotěšil jsi mne,“ vzdychl si.

„Nepotěšil a nepotěším,“ řekl jsem s úsměvem. „Ale trochu snad ano. Pořád máte naději. Stačí zbavit se islámu a hlavně toho pohrdání jinými. Nemusí to být jen islámem, totéž pohrdání lidmi si pěstují židé i Američané, možná i Japonci, těžko najdeš národ, který se nějakým způsobem nevyvyšuje. Češi se ke svému štěstí naučili švejkovat... a nesetkal jsem se s tím, že by se chystali jiné zotročovat... jako Slované to nemáme v krvi a to je správné. Zbavte se toho a budete se mít dobře! Ale snaž se trochu spěchat, máš na to méně času než si myslíš.“

Rozloučili jsme se a vrátil jsem se.

Ne, nestojíme o vládu nad světem. Ale nestojíme ani o to, aby nám poroučeli jiní. Proto je Saxamur »svobodné město«.

Je to tak asi nejlepší.

Po mém návratu z Chalífátu jsme s Jitkou podnikli cestu do Moskvy. Zaměřovala nás Tereza, s její pomocí jsme se dostali až do Kremlu, bez překážek navázali kontakt a přijal nás ministr zahraničí Ruska. Požádal jsem ho, aby v Radě bezpečnosti přednesl naše oficiální ultimatum Spojeným státům.

Do čtyř týdnů ať stáhnou všechny válečné lodě do přístavů na území Spojených států - včetně Aljašky a Havaje. Po této lhůtě půjdou všechny jejich válečné lodě, které na moři objevíme, bez výstrahy ke dnu. Aby rovnováha na moři zůstala zachována, jako reciproční akci ukládáme totéž

všem námořním státům světa včetně Ruska a Číny. Největší důraz klademe na ponorky - při jejich potopení bude nejvíc obětí na životech, zejména když se to odehraje v hloubce, odkud nebude možné posádku zachránit.

Ministr se na nás zaškaredil, ale slíbil to vyřídit. Tvrdil, že je zvědavý na reakci Američanů. Dalo se čekat, že Spojené státy v OSN prohlásí, že si nenechají diktovat a ultimatum odmítnou.

Podotkl jsem, že neudělají dobře. A přidal jsem varování, aby nás nepodceňovali ani Rusové. Chystáme se »vylovit světový rybník« od válečných oblud a ujistil jsem ho, že se před námi žádná ponorka neschová. Máme lepší detektory, než si kdo myslí.

„Nepochybuje o našich možnostech,“ varoval jsem ho. „Odřízli jsme za chodu letadlovým lodím hřídele lodních šroubů a dokážeme udělat do lodních boků deset děr pod čárou ponoru. Vyzkoušeli jsme to na lodích pašeráků lidí pod zástěrkou »Lékařů bez hranic«. Šly ke dnu rychleji než Titanic.“

„O tom jsme zprávu dostali,“ řekl vážně. „Ale pochybuji, že vás budou respektovat piráti, třeba ti u Somálska.“

„Pošleme tam naši hlídku. Kdo nás respektovat nebude, ten bude pít slanou vodu. Zarazíme piráty u Somálska, stejně jako jsme zarazili pašování lidí přes Středozemní moře.“

„Ale civilní lodě snad potápět nebudete?“ vymínil si.

„Nebudeme,“ slíbil jsem mu. „Nesmí ale pašovat zbraně. Vyřídte vašemu ministru obrany, ať rychle stáhne lodě, které mají na palubě v kontejnerech rakety. Mohly by skončit na dně.“

„Berete to hodně ambiciózně!“ řekl.

„Musíme,“ řekl jsem. „Vyřídte to tak celému světu. Hlavně Američanům, kteří si myslí, že naše svobodné město Stonewall se nachází v Čechách. Ten omyl je už teď přišel na sedm tisíc mrtvých. A mohli dopadnout ještě hůř!“

„Jen se mi zdá, že vaše mírové snahy jsou krvavější než jste sami chtěli,“ pokýval hlavou.

„Si vis pacem, para bellum⁵¹,“ odpověděl jsem mu.

„Část toho hesla měli Germáni na pistolích,“ odpověděl.

„Ano - vynechali mír a připravovali jen válku,“ přijal jsem to trochu obráceně. „Ovšem od nás to pořád ještě horká válka není. Tu si namouduši nepřejeme.“

To jsem ještě netušil, co už v této chvíli začalo...

Nechal jsem ministrovi zahraničí Ruské federace telefonní číslo na pana Krále do Vraního Hnízda. Zdůraznil jsem mu, že je to výraz důvěry. Ano, podle mezinárodního kódu patří do Čech, však také nevede do Stonewallu, ale tam, odkud nám mohou dát vědět. Do Stonewallu žádná telefonní linka nevede a ani mobilní signál tam nedosáhne, přímo si nic neřekneme. Ano, v Čechách se skutečně nachází pár lidí, kteří o »Svobodném městě Saxamur« vědí víc než agenti CIA, kteří se teď v Čechách jen hemží.

Co jsem ale nečekal, že nám zavolá ještě toho večera. Trval na tom, aby mě pan Král sehnal k telefonu, že je to důležité.

Pan Král využil »telepatického kabelu«, takže mě k telefonu dostal velice rychle a mohl jsem se ohlásit do Moskvy.

„To ultimatum budete muset odložit,“ sděloval mi chmurně ruský ministr zahraničí. „Nemůžeme se spojit s New Yorkem, ani s jinými městy Spojených států. Část letadel se tam ještě pokusila přistát, ale když se Americká strana odmlčela, dispečeři Evropy raději zavolali zpět všechna letadla, která se ještě vrátit mohla. Do takové nejistoty se nikomu nechce, to všichni chápou. Hodně letadel se už vrátit nemohlo, nevystačilo by jim palivo. Ty musely přistát děj se co děj, jenže kontakt s nimi zmizel a nikdo neví, co se děje. Letecký provoz mezi Spojenými státy a Evropou je úplně přerušovaný. A když se nedá letět do New Yorku, nemá smysl ani vaše ultimatum. Musíme počkat, až se obnoví provoz.“

„Když je to tak, nebudeme trvat na přesném datování,“ řekl jsem. „Ale to snad v tom ultimatu ani není. Je tam formulace »do čtyř týdnů«, takže stačí doplnit »od vyhlášení«. Dejte nám vědět, až to v sídle OSN v New Yorku skutečně vyhlásíte. Lhůta začne běžet až od té chvíle.“

„Dobře, to považuji za rozumné,“ odvětil ministr. „Ale nám to dělá starosti. Zjistili jsme, že nefunguje ani horká linka mezi Kremlem a Bílým Domem. Nad tím už se nedá mávnout rukou!“

„To asi ne, ale mohu vás ujistit, že v tomhle prsty nemáme,“ ubezpečil jsem ho. „Do spojení Moskva-Washington se zásadně nemícháme. Ani nevíme, jak by to šlo a ani to nechceme vědět.“

Dobrá, posuneme to, pomyslel jsem si. I tak to bude pěkná bomba pro média. Schválně, kdo si zprávu takového formátu troufne uveřejnit a komentovat!

Zavěsil jsem hovor, jenže v té chvíli mi telefon začal zvonit ještě v ruce, dříve než jsem ho vrátil panu Královi. Rozhodl jsem se ten hovor přijmout, mohl to být jen někdo od nás, neboť ruský ministr zahraničí byl první a jediný cizinec, který o něm věděl.

„Tady Jindra Bábovka!“ ohlásil jsem se.

„Tady prezident Spojených států, Washington, Bílý dům,“ ozval se mi.

„To je opravdu blbý vtíp!“ zamračil jsem se. „Hele, kluci, takové srandičky si nezvykejte! A když si chcete hrát na amerického prezidenta, tak aspoň nemluvte česky!“

„Předpokládáš zajisté, že americký prezident česky neumí,“ odpověděl mi hlas ve sluchátku. „Do včerejška jsi měl pravdu, ale dnes už to pravda není. Mimochodem, to ultimatum už nemusíte vyhlašovat, Spojené státy začínají všeobecně odzbrojovat.“

„Jaké ultimatum?“ zarazil jsem se.

Sakra, kdo vlastně ví o tom ultimatu, které jsem před malou chvílí přednesl ruskému ministrovi zahraničí? Kromě pana Krále, který se o něm dozvěděl až teď z mého hovoru s Moskvou, to ví snad pět lidí, z toho já, Jitka a Standa tvoříme většinu!

„To jsi ty, Stando?!“ zkusil jsem hádat. „Nech blbejch fórů, nemám na ně náladu!“

„Ještě to považuješ za hloupý vtíp?“ zeptal se mě hlas. „Tak sleduj dnešní zprávy! Američané ode dneška stahují všechny své občany ze všech zemí světa. Týká se to i agentů CIA v Čechách, to tě asi bude zajímat nejvíc.“

„To snad ne!“ vyhrkl jsem. „To se mi snad jen zdá!“

„Amerika zakopává tomahavk a nabízí kalumet míru!“ řekl trochu pobaveným tónem hlas. „Uvidíš!“ dodal a zrušil spojení.

Aby Spojené státy otočily a začaly nabízet mír? Z toho snu se určitě probudím s velkou kocovinou!

Napadl mě termín: Eskymácký obrat. Znají ho kajakáři, prý ho opravdu vymysleli Eskymáci. Když je i s kajakem převrátí velká vlna, mají totiž jen dvě možnosti. Buď se utopit, nebo ten legendární obrat, kterým se obrátí hlavou nad vodu.

Američané provedli Eskymácký obrat směrem od potápějící se civilizace zpět hlavou nad vodu. Odvrátili se od válek k míru. Kéž by to byla pravda!

Vrátil jsem mobil panu Královi a spěchal z Vraního Hnízda do Saxamuru, abych vyzpovídal Standu Kubíka. Došlo mi ale, že to nemohl být on. Nejen podle hlasu, ale i podle toho, že byl právě teď v Saxamuru a nemohl tedy telefonovat na Zemi.

Zastihl jsem ho uprostřed kroužku spiklenců, kteří probírali naše šance na vymáhání onoho ultimata.

„Pánové, chvílku pauza!“ přerušil jsem je, jen jsem vstoupil do místnosti ve čtvrtém patře obecního domu, kde zasedali.

„Povídej!“ vybídl mě Standa. „Co ti chtěl?“

Standa věděl, že jsem šel do Vraního Hnízda k neodkladnému telefonu z Moskvy, ale pochopitelně ještě netušil, o čem to bylo.

„Pánové, vyhlašuji soutěž o nejnepravděpodobnější událost na světě!“ řekl jsem. „A pak řeknu, co se fakt děje a vyhraju!“

„Cože?“ vykulili na mě oči všichni, Standa nejvíc.

„Jak říkám!“ opakoval jsem. „Vyhlašuji soutěž o největší absurditu na světě! Tipněte si a nestyďte se přehánět! Pak vám řeknu, co se fakt děje a padnete naznak!“

„Copak?“ vrtěl hlavou Standa. „Rusové napadli Ameriku?“

„Spíš Amerika Rusko, ne?“ hádal kdosi jiný.

„Čína dobyla Japonsko?“

„Nebo Ameriku?“

„Samá voda!“ mávl jsem rukou. „Tak první gól! Hned po hovoru s Moskvou mi na Králův telefon volal samotný prezident Spojených států!“

„To je nesmysl, kde by sebral číslo?“ vyhrkl Standa.

„Asi mu ho někdo prozradil,“ řekl jsem. „To ještě nemusí být tak absurdní.“

„Jak to?“ vyskočil Standa. „Kdyby někdo prozradil tenhle telefon, umožní tím vysledovat Pavla Krále! A od něho je jenom kousek k Saxamuru! Já tě varoval včas, nedávej to Rusům!“

„Máš sice pravdu, ale uznej, že to není tak nemožné,“ snažil jsem se usadit Standu zpátky na židli. „Takže druhý gól, ještě větší! Americký prezident mi řekl, že stahuje Američany z celého světa zpátky do Spojených států, naše ultimatum tím pozbylo smyslu a Spojené státy nabízejí celému světu mír bez vměšování! Začnou odzbrojovat a chovat se jako andílci!“

„To snad ne!“ vyhrkl Standa.

„Pánové. Mně se to zdá taky jako potřestěný sen,“ přiznal jsem. „Dejte mi někdo pár facek, ať už se z toho probudím!“

„Američané že nabízejí světu mír?“ lapal po dechu Standa. „To si z tebe někdo pořádně vystřelil!“

„Nejspíš,“ připustil jsem a zvažněl jsem. „Na telefonu, jehož číslo zná pět lidí tady v Saxamuru a jeden člověk v Kremlu, který to těžko někomu vyslepičil, protože dobře ví, že s tím žádné žerty nejsou a nebudou!“

To ale vrátilo všem do tváří vážnost. Kdyby se číslo toho telefonu prozradilo agentům CIA, objevili by velice rychle pana Krále a měli bychom hned zábavu k popukání.

„Docela by mě zajímalo, kdo je vlastně skutečně »prezident Spojených států«, který mi volal?“ posteskl jsem si.

„Napadlo tě zjistit si, ze kterého čísla ti ten šprýmař volal?“ zeptal se mě Standa.

„Nenapadlo,“ přiznal jsem.

„Bývá to u mobilních telefonů v protokolu,“ postrkoval mě ještě dál.

„Vidíš!“ řekl jsem. „Mám chuť se hned vrátit ke Královi.“

„Zkus to,“ pobídl mě Standa. „Nanejvýš se dozvíš, že volající nechce, aby jeho číslo bylo uvedeno...“

Zvědavost mnou ale lomcovala, takže jsem se rozhodl vrátit se k panu Královi okamžitě.

„Tak jdeme všichni, ne?“ navrhl kdosi.

„Skočím tam pomocí »*slašudu*«,“ zchladil jsem je. „Unesu jen jednoho. Umíte tady »*slašud*« ještě někdo?“

Byl jsem jediný, takže jsem se rozhodl vzít s sebou Standu. Popadl jsem ho a jediným skokem jsem s ním přistál na známé »doskočiště« u Fraktálových Skal. Pak jsme společně proběhli hranicí a dalšími dvěma skoky jsem nás oba přenesl před radnici. Tam jsem se neměl nač zaměřit, ale vyřešil jsem to elegantně. Prvním skokem jsem se přenesl kilometr nad Vraní Hnízdo a druhým jsem přistál přesně na volné místo na náměstí.

Já jsem skok ustál, ale Standa ne, švihl sebou na dláždění, ale hned zkoušel vyskočit. Podal jsem mu ruku a pomohl mu vstát.

„Cákryš, co to bylo?“ vytřeštil na mě oči. „Vždyť jsme byli někde v oblacích!“

„To vymyslela Jitka,“ ujistil jsem ho. „Je to prakticky jediná možnost jak skočit někam, kde se nemáš na co zaměřit a navíc tam ani nevidíš. První zaměření do výšky nad zvolené místo, tam se zaměřit očima do cíle a druhým skokem přistát. Dříve bychom museli jít už od Skal pěšky.“

„To vymyslela Jitka?“ vrtěl hlavou.

„Původní nápad měla Erika,“ řekl jsem. „Jenže se nechala zaměřovat od kibrihů, tak se »od lodi k lodi« dostala do Ameriky, i když sama nedoskočí dál než dvě stě kilometrů. Jitka vynechala kibrihy a změnila to na skoky na přímou viditelnost. Ne od lodi k lodi, ale od jednoho oblaku k dalšímu oblaku. Je to úžasný fofr, do Bagdádu za Hasanem mi to trvá pár minut, do Ameriky o málo víc. A nepotřebujeme Jitčiny extrémně dlouhé skoky - šetříme si je na přenášení lidí z Guantanáma do Čech na jeden skok.“

„To fakt vymyslela ona?“

„Jo,“ přikývl jsem. „Tak pojd', než nám Pavel uteče!“

Vpadli jsme do radnice jako velká voda. Král tu ještě byl.

„Kde máš telefon?“ udeřil na něho Standa.

Král měl vzácný přístroj u sebe, hned ho Standovi půjčil. Standa chvíli mačkal ikonky a možnosti z rolovacích menu.

„Týýý brďo!“ vyjekl překvapením. „Jestli se nepletu, tohle opravdu přišlo z Ameriky!“

Zpětné číslo z protokolu skutečně ukazovalo na volání ze Spojených států...

„Tam přece zaručeně nikdo z nás není!“ zaúpěl Standa.

„Začínám věřit, že mi opravdu volal prezident,“ dodal jsem dost sklesle.

„Chápete to?“

Nechápal to však nikdo...

----- Poznámky:

Referendum

Zprávy z Ameriky nejprve dlouho nepřicházely, ale ty, které po nějaké době začaly docházet, byly jedna neuvěřitelnější než druhá. Tak neuvěřitelné, že o nich v Evropě a hlavně v Čechách média ani nepípla, neodvážila se je uveřejnit.

Lidé v Evropě si nejprve všimli nevysvětlitelného přerušení leteckého provozu. Amerika nečekaně ukončila provoz leteckých dispečerů, kteří letadlům přestali poskytovat podporu ze země. Výsledkem bylo, že desítky pilotů letadel se raději rozhodly vrátit se na výchozí letiště než přistávat naslepo, ale ti, kteří na návrat neměli dost paliva, museli letět dál a přistávat »naslepo«.

Zmatečný stav trval několik hodin. Pak se provoz leteckého dispečinku opatrně obnovil a jedinou připomínkou toho stavu se staly desítky odvolaných letů a narušení letového řádu.

Odpovědné kruhy se partnerům z Evropy i z jiných míst na světě omluvily a vysvětlovaly to, že došlo k řetězovému výpadku počítačových sítí v celých Spojených státech, pravděpodobně díky zvýšené aktivitě skvrn na Slunci.

Astronomové sice okamžitě protestovali, že toho dne byly skvrny i celá sluneční aktivita naprosto normální, ale jejich hlas na pozadí dalších událostí zanikl, nikoho to vlastně nezajímalo.

Druhou podivuhodnou skutečností bylo přerušení veškerého zpravodajství kromě nejdůležitějších zpráv. Ze Spojených států úplně přestaly přicházet sportovní zprávy, zprávy z kultury a jiné drobnosti. Po omluvě za výpadek leteckého provozu se pět hodin neobjevila vůbec žádná zpráva, kterou by mohla Evropská média převzít. Jako kdyby se kolem Ameriky zatáhla těžká opona.

Nic pozoruhodného nepřinášeli ani ti, kdo teď ze Spojených států přilétali obnovenými, i když zpožděnými linkami. Podle většiny z nich se ve Spojených státech děly věci nevídané. Nikdo nepamatuje, aby nevysílala žádná televizní ani rozhlasová stanice a zřejmě přestaly vycházet i noviny. Jinak se ale podle svědků nic nápadného nedělo. Obchody byly otevřené, lidí v ulicích nebylo, většina podniků pracovala normálně.

Málokdo si všiml jedné drobnosti - byly zavřené bankovní pobočky i drobné peněžní obchůdky. Zmizely veškeré nabídky na »výhodné půjčky«,

ale nikomu kupodivu nechyběly.

Pak se konečně uvolnilo uzavření budovy OSN a jako první zasedla Rada bezpečnosti, kde ministr zahraničí Ruské federace přednesl nečekané a zcela bezprecedentní ultimatum Svobodného města Stonewallu vládě Spojených států. Pak se ale stalo něco, co jinak vždy klidného ruského ministra vyvedlo z míry.

Zástupcem Spojených států byl mimořádně viceprezident, který se právě vrátil z Čech. V reakci na ultimatum prohlásil, že Spojené státy je budou respektovat a všechny námořní síly stahují do domovských přístavů. Současně vysílají neozbrojené lodě pro zbývající americké vojáky, kteří se ještě nacházejí mimo území Spojených států.

„Spojené státy se rozhodly naplnit dohodu o příměří, kterou jim nabídlo Svobodné město Stonewall, a vyzývají ostatní státy světa, aby se připojily k této mírové iniciativě,“ řekl slavnostně viceprezident.

Ruský ministr zahraničí, zastupující Ruskou federaci, zůstal chvíli sedět a nevěřil svým očím. Viceprezident Spojených států, známý zarputilý válečný jestřáb, a mírotvůrce? Naštěstí se včas vzpamatoval, aby se aspoň formálně k této aktivitě připojil.

Ostatní členové Rady bezpečnosti jen zírali...

Dohodli jsme se, že podivné chování Američanů prozatím zůstane naším tajemstvím. Nemá cenu znepokojoval tím ostatní. Vrátime se do velkého sálu a informujeme shromážděné, jak jsme dopadli na Guantanámu. Zdůrazníme jen nabídku Kubáncům, aby základnu obsadili a už tam Američany nepustili. Kubánci se toho rádi chopí, ta základna jim už dlouho pila krev.

Pár lidí sice brblalo, že jsme se měli na Kubánce vykašlat. Může tam vzniknout další napětí... a kdesi cosi... Nechali jsme oponenty brblat, ať si řeknou své, beztak se to nedá změnit. Ale pak si vzal slovo učitel Standa a obnovil již odložený návrh uznat Jitku za svéprávnou, neboť se objevily nové okolnosti.

„Na osvobození vězňů z Guantanáma měla nepopíratelnou zásluhu ona,“ prohlásil. „Přiznám se, cítím hanbu, že nás skvěle ve světě reprezentuje a přitom jí upíráme rozum jednat sama za sebe. Vždyť tu výpravu vedla ona.“

To jsem ochotně potvrdil. Všechno probíhalo podle ní, ona určovala, co kdo bude dělat a nakonec přes Atlantik odnesla vězně zase jen ona.

„Navíc Jitka vymyslela nejchytřejší systém pro překonávání velkých vzdáleností,“ přisadil si ještě Standa. „Od jejího objevu se mohou dálkových výprav účastnit i podprůměrní, dříve odmítaní »skokani«. Já tu schopnost nemám, ale zažil jsem takový přelet v roli »užitečného nákladu«. Musím potvrdit, je to úžasný nápad, srovnatelný s pověstným Kolumbovým vejcem. Jitka tím u mě složila maturitu z využívání technologie Ebažgů. A jen podotknu, že maturitě se odedávna říkalo »zkouška dospělosti«.“

Ano, právě teď byla nejvhodnější chvíle. Sousedé konečně měli uznat její rozumové schopnosti aniž by to vypadalo jako nadřívání. A tentokrát dopadlo referendum podstatně lépe.

Předmět: Předčasná plnoletost Jitky Karasové
Závažnost hlasování: nedůležitá - týká se jednotlivců
Potřebný počet hlasů: nejméně 10% ze všech.
Účast: 96,5%
Zdržel se: 3,5%
Pro: 62,3% z hlasujících, rovná se 60,1% ze všech.
Proti: 37,7% z hlasujících, rovná se 36,3% ze všech.
Rozhodnutí: Schváleno.

Tak - a ode dneška je Jitka vlastní paní a já již nejsem jejím poručníkem. Tím se ovšem mění více věcí. Ode dneška jsem též její nájemník a musím si s ní sjednat regulérní nájem. Což je ale maličkost, o kterou se nikdo starat nebude.

Po hlasování se ke mně přitočila Erika, která všechno sledovala z koutku.

„Nemohli jste mě tam zmínit také?“ vyčetla mi.

„Poslyš, Eriko,“ podíval jsem se na ni chápavě. „Jitka na to musela počkat do šestnácti let. Tobě je o hodně míň. A co se týče rozumu... jsi pořád ještě třeštidlo. Buď ráda, že pro tentokrát tvé ztřeštěné kousky jakž takž dopadly. Kdyby se ti podařilo stvořit monstrum, které by zničilo lidstvo, byla by to katastrofa, které se obávali i Ebažgové. Musíme je o té události ještě informovat.“

Erika se zarazila, ale pak sklopila hlavu a zase se vytratila. Myslím, že ji to mrzelo i tak, bez připomínání.

Však ona z toho ještě vyroste.

Byl div, že jsme v této době našli čas myslet i na jiné věci.

Naštěstí jsem v této době nebyl sám. A Jitka už se postarala, abychom v žádném směru nezakrněli. Prohlásila, že je nejvyšší čas v rámci trvalého boje za svobodu lidstva se vlastní svobody vzdát.

Nebyl jsem proti, jen jsem podotkl, že jsem si představoval aspoň týden odstupu od konce poručnictví, aby se nedalo tvrdit, že jsme na to hlasování tak spěchali jen abychom se mohli vzít.

„Nikdo nám nemůže předhazovat, že jsme se brát museli,“ prohlásila Jitka. „Ať je to jak chce, pořád se poflakujeme po světě s plnou polní »Toxoplazma vaeletii« v těle. Přiznám se, na vlastní potomky se ještě necítím. Až to bude, poznáš to podle toho, že nám oběma vlastnoručně naservíruji vepřový guláš nebo řízečky s bramborovým salátem. Ale považuji za nutné umlčet Lídu, aby skončila se svými narážkami.“

„Tobě vadí narážky jakési Lídy?“ usmál jsem se.

„Někdy ano,“ řekla. „Hele, Jindro, neodkládejme to už...“

Takové prosbě se dá těžko nevyhovět.

„A jak si to představuješ?“ zeptal jsem se. „V Čechách bývá zvykem, že nevěstu vede na svatbu její otec...“

„Mohla bych poprosit Standu, staral se o mě ještě před tebou, ale musíme mít svatbu jako na hanáckém gruntu? Já myslím, že by stačilo, abych si vzala na sebe nějaký světlejší kostýmek, ty si vezmeš ten oblek, co jsi s ním byl jednat v OSN - a jediné, co ještě musí být, jsou prstýnky. Uznej, bez nich to nejde.“

Uznal jsem to. A šli jsme si objednat dva prstýnky a jeden světlejší svatební kostýmek. Svědky pozveme na poslední chvíli a nečekal bych, že by někdo neměl čas, naopak se všichni budou snažit být »u toho«.

Speciální svršky se v Saxamuru objednávají v Továrně, kde se to samozřejmě hned rozkřiklo, takže jsme odcházeli s balíčkem špalírem všech osmi zdejších zaměstnanců. A bylo jasné, že už nic neutajíme, teď se tahle novinka rozšíří větší rychlostí než je rychlost světla - už protože se drby obecně nešíří ve vakuu, ale mezi lidmi.

Spěchali jsme tedy domů, kde se Jitka přestrojila do nového kostýmku (záruční doba: 500 let), já jsem vzal do kapsy krabičku s prstýnky a vyrazili na radnici. Cestou jsme se stavili v hospodě, kde jsme jen tak mezi řečí oznámili, že potřebujeme dva svědky na svatbu - to se ví, zájemců byla plná hospoda, takže k radnici se nás už táhl celý průvod.

Na radnici nás přivítal pan Král a když jsme mu vyjevili, co nás sem přivádí, zeptal se nás, jestli už máme prstýnky nebo je má dát urychleně vyrobit. Převzal pak ode mne krabičku a odešel nastavit nějakou vhodnou hudbu.

Slavnostní síň radnice byla pochopitelně plná, ale obřad se zbytečně neprotahoval. Obligátní otázky - pane ženichu, berete si... a obvyklé odpovědi - Ano - ano, navlékání prstýnků a Jitka se bude ode dneška nově jmenovat. Po mně - Jitka Bábovková.

Asi před půl rokem jsme o tom vedli debatu. Navrhl jsem, že bych si mohl vzít její jméno. Jindřich Karas zní přece jen jinak než Jindřich Bábovka a Jitka se jako Bábovková nemusí cítit jistě. Ale Jitka prohlásila, že si ráda zvykne a v Saxamuru má moje jméno tak dobrý zvuk, že se nemusíme bát posměšků.

„A teď se jde na hostinu do hospody!“ ohlásil neplánovaně ředitel školy pan Stanislav Kubík, který si na to vzal slovo.

Měli jsme v plánu spíš soukromý oběd doma, ale tomuhle jsme nemohli nevyhovět. Svatba se nám - či spíše Jitce, která ji od začátku vedla - začala parádně vymykat z rukou.

Samozřejmě mi místní »klub dobráků« urychleně splašil na krk pravý koňský chomout, museli jsme společnou rukou zamést střepy z rozbitého talíře a sníst polévku z jednoho talíře, ale pak nás zdejší organizátoři trochu zaskočili - parádními vepřovými řízky přes celý talíř, které před nás oba přistrčili.

„Ale - co Toxoplazma?“ podíval jsem se na Standu vyčítavě.

„No právě!“ odvětil nevinně. „Necháte teď dobýt si vavříny i jiné, ne? Nemusíte všechno oddřít sami dva!“

„Vox populi - vox dei!⁵²“ řekla Jitka a statečně se pustila do řízku, čímž mi nezbylo než ji následovat.

„Asi necháme vyniknout i jiné,“ podívala se na mě lišácky.

„No - uvidíme!“ přikývl jsem.

----- Poznámky:

52 Hlas lidu - hlas Boží

Glóramko

Svatební hostinu přerušila událost, jakou jsme rozhodně ani v nejdivočejším snu nečekali.

Z Vraního Hnízda vyděšeně volal pan písař Přemysl Hanzlík, že do města přijela celá kolona vládních limuzín s americkými vlaječkami, seřadila se před radnicí a chlapi, co z nich vystoupili, chtějí za každou cenu mluvit s představiteli města Saxamuru alias Stonewallu, hlavně s Standou Kubíkem, s Jitkou Karasovou, s Jindrou Bábovkou a s Erikou Váňovou. Nemáme se jich obávat, jsou zde prý na přátelské návštěvě.

Ježkovy zraky, aby Američané uhodli tajemství Saxamuru? To by bylo to nejhorší, co nás mohlo potkat. Co teď? Mohli jsme se rozhodnout - buď zamknout Fraktálové Skály a oddělit město Saxamur od Vraního Hnízda, nebo uvěřit, že Američané skutečně přišli v míru a vyjít jim vstříc. Třetí možností by bylo pozvat je do Saxamuru a pak teprve se rozhodnout - kdyby přišli skutečně v míru, přivítáme je jako hosty, kdyby přišli ve zlém, zaklíčovali bychom je ve Fraktálových Skalách, odkud se sami nedostanou. Po krátké poradě jsme se rozhodli pro třetí možnost. Zatím se neprojeví nepřátelsky, nemusíme se před nimi hned chránit. Ale vyjít za nimi do Vraního Hnízda je riskantní, kdoví, jestli nás sem nepřijeli pozatýkat.

Standa tedy telepaticky vzkázal Přemkovi Hanzlíkovi, aby hosty přivedl do Saxamuru, jenže pan Hanzlík obratem odpověděl, že tuto možnost odmítli. Setkat se chtějí ve Vraním Hnízdě, dokonce je přesně tak nazvali, i když název »Vraní Hnízdo« není uvedený na žádné oficiální mapě v Čechách ani jinde na světě.

„Takže nám nezbývá než riskovat,“ povzdychl jsem si.

„Já to nechápu!“ postěžoval si Standa Kubík. „Proboha, jak mohli odhalit tajemství Saxamuru, úspěšně tajené od středověku? Říkají »přátelská návštěva«! Nebýt to Američané, asi bych tomu věřil. Jenže o Američanech víme, že bez váhání zruší kteroukoliv dohodu, jakmile pro ně není dost výhodná. Kolik mezinárodních smluv jednostranně vypověděli? Těm se nedá věřit ani pozdrav!“

Chvíli jsme nerozhodně uvažovali.

„Já bych to přece zkusil,“ nabídl jsem se. „Jednostranného vypovězení smluv se přece nebojíme, už jsme jim vícekrát jasně naznačili, že v

takovém případě udeříme i my a bude to horší pro ně, ne pro nás. Ale šel bych tam nejraději sám. Standa neovládá skoky »*slasud*«, takže má menší naději na únik, kdyby se na nás vrhli. A Jitku ani Eriku bych do toho tahal nerad...“

„A to tedy ne!“ prohlásila okamžitě Jitka. „Neslíbili jsme si před malou chvílí, že budeme spolu v dobrém i zlém?“

„No - jak chceš,“ ustoupil jsem. „Ale přece jen bych tam šel raději sám. A kdyby se mi zdálo, že to není past, přinesla bys tam Standu přímo na jednání, ne? A sežeňte Eriku, vyžádali si ji!“

„To by snad šlo,“ podpořil mě Standu. „Ty se přece jen tak chytit nenecháš...“

A vzhledem k tomu, že už to nevypadalo jako špatný nápad, souhlasila nakonec i Jitka. Takže jsem se nadechl - a skočil.

Zatím, jen na »doskočiště« u Skal, ale když jsem proběhl hranicí mezi světy, skočil jsem podruhé šikmo vzhůru a na třetí skok jsem přistál přímo na schody radnice Vraního Hnízda.

Alea iacta est - kostky jsou vrženy!

Správně jsem očekával, že pan Hanzlík uvede návštěvníky do velké síně radnice. A už tam na nás čekali. Bodyguardi snesli všechna dostupná křesílka a rozestavili je do kruhu. Při mém poněkud kvapném příchodu se všichni zastavili a nabízeli mi některé z volných křesílek v kruhu.

„Sám?“ zeptal se mě - kupodivu česky - chlap, ke kterému se ostatní chovali na první pohled jako ke svému veliteli. „Zřejmě nám nedůvěřujete, ale ujišťuji vás, nemáte se čeho bát.“

Vypadalo to opravdu spíš na potlach než na zatýkání.

»Je to dobré, Jitko, na sever ode mne je volněji, můžete ke mně skočit i s Standou a s Erikou,« zavolal jsem telepaticky Jitce.

Vzápětí se objevila Jitka i s Standou a vteřinu po nich i Erika. Všichni se rychle rozhlédli, ale když viděli křesla rozestavená do kruhu, oddychli si. Opravdu to vypadalo na přátelské posezení.

„Dovolte tedy, abych vás nejprve představil,“ vzal si hned slovo jiný chlap. Také on mluvil česky, my dnes asi z překvapení nevyjdeme!

„Dnes proti sobě usednou bývalí nepřátelé, kteří již nejsou nepřáteli,“ hovořil česky s maličko cizím přízvukem. „Začnu od mladé dámy -

Americká Erínye Erika Váňová, sveřepá bojovnice proti neřádům... Jitka Karasová, nejznámější dívka v Saxamuru, zná ji celý svět až po Maory. Vedle ní její nejčastější průvodce Jindřich Bábovka a pak ten, kdo se nám jeví hlavou společenství Saxamuru, Stanislav Kubík. Proti nim usedne prezident Spojených států Amerických se svým doprovodem...“

Bác ho! Prezident Spojených států ve Vraním Hnízdě!

„Mám malou opravu,“ přerušila slavnostní představení Jitka. „Nejmenuji se Karasová, ale Bábovková.“

„V tom případě přijměte oba naši gratulaci,“ nedal se vyvést z míry prezidentův mluvčí. „Ale na věci to nic nemění...“

Potvrdil jsem mu to přikývnutím.

„Posaďte se tedy,“ navrhl sám prezident.

Po krátkém rachocení křesílek jsme se posadili všichni, my i prezidentovi muži - předpokládal jsem, že je to jeho ochranka.

„Také musím něco uvést na pravou míru,“ řekl prezident. „Představím se tedy úplně. Jsme tu - až na pana Stanislava - všichni, kdo známe tajemství Guantanáma. Takže to jen maličko doplním. Jsem teď formálně prezident Spojených států, a přitom jsem - ve všech zbývajících osobách mimo »saxamurských« nikdo ze zde přítomných není výjimkou - roj Eriky Váňové.“

Bác ho! To byl vrchol všeho!

„Roj - a současně prezident Spojených států?“ nedošlo včas Standovi, který ve Guantanámu nebyl. Ale překvapení to bylo i pro nás, kteří jsme o zmizení roje věděli.

„Vy jste tedy... vyhubil dozorce toho tábora?“ zeptal jsem se čistě kvůli upřesnění.

„Nejen je, ale všechny, kdo splňovali Eričinu podmínku,“ souhlasil prezident. „Usmyslil jsem si postavit se na vaši stranu. Ani mně se nelíbilo, aby se někdo cítil natolik lepší než jiní, aby měl právo jiné bezostyšně využívat. Erika mi ale poskytla nejlepší možné vodítko - pohrdání jinými lidmi... mělo to své výhody. Bylo to rychlé na zjišťování, a přitom dostatečně významné, aby to mohlo být podkladem i pro tvrdší zásah. Trochu mě mátl, že jsou takoví mezi hlídači i mezi hlídanými, ale když jsem si »přečetl« jejich myšlenky, byli jedni jako druhí.“

Posloužili mi ale, abych se ještě víc rozrostl a rozmnožil. A to mě docela začalo bavit. Čím jsem byl rozsáhlejší, tím méně mi vadil déšť a tím jsem byl rychlejší. Přeskočil jsem na lodě, kde jsem objevil stejné jedince jako hlídači - pomohli mi tedy ještě víc se rozrůst. Pak jsem se začal rozšiřovat i na opačnou stranu, za vás, ale tam jsem už tolik pohrdajících lidí neobjevil. Byli sice i tam, ale v nepatrné menšině. Jenže jsem věděl, že nedaleko od ostrova Kuba je celá pevnina a na ní by měli být stejní lidé jako »hlídači«. Přeletěl jsem tam - v tom dešti to bylo obtížnější, ale opakují, déšť mi vadil čím dál méně, dostal jsem se na Floridu - a tam jsem měl hotové žně! Jestliže na Kubě jsem našel sem tam občas někoho, kdo pohrdal jinými, na Floridě to bylo naopak, sem tam občas jsem našel někoho, koho jsem - a přiznám se, s úlevou - ponechal naživu.

Pak jsem ale musel změnit strategii. Všiml jsem si, že když likviduji ty, kdo pohrdají jinými, někdy přitom uškodím těm, kdo si likvidaci nezaslouží. Takže jsem si začal lidstvo - alespoň na Americké pevnině - rozlišovat do několika kategorií, k nimž jsem se pak choval odlišně.

První kategorie byli lidé, kteří v sobě to pohrdání druhými neměli. Nazval jsem je »saxamurští« podle vás, které jsem poznal jako první. Těch jsem se nejen nedotkl, ale začal jsem sledovat, jak jsou závislí a propojení s jinými a jak je musím chránit.

Dám vám k lepšímu pochopení příklad. Zkoumal jsem lidi v letícím letadle. Většina byli nevinní cestující, těm jsem ublížit nechtěl. Menší část jsem mohl zlikvidovat, ale kdybych spolykal všechny, ocitlo by se letadlo bez pilotů a to by byla smrt všech. Piloty jsem tedy nesměl zničit, dokud nedovedli letadlo do cíle.

Jenže vaše lidská společnost je šíleně provázaná. Likvidací darebáků jsem občas ublížil i nevinným. Musel jsem najít nějaké řešení, jak to udělat, abych nevinné nepoškozoval. Zachránila mě vlastně podruhé Erika, se kterou jsem měl první rozhovor. Během něho mě naučila číst lidem myšlenky - a dá rozum, pochopitelně jsem si nejprve přečetl ty její. Erika uměla některé lidi ochromit. Ochromovala popravované i bodyguardy, kteří se však postupně vzpamatovávali. Ale v jejich vzpomínkách bylo i to, že může lidi ovládat ještě víc, jen si na to netroufala. Vyzkoušel jsem si i to a výsledek vidíte tady. Všichni pánové, kteří tady sedí, včetně samého prezidenta, jsou vlastně mrtví. Všichni jsou jen těla bez duše, řízená na dálku. Něco jako roboti. Nemají vlastní osobnost. Takových dnes řídím

kolem tří set tisíc po celé Severní Americe. Vládnu jejich prostředky a pochopitelně je využívám jinak, než jak by je využívali sami.

Takže druhá kategorie - lidé pohrdající druhými - má u mě další podkategorie.

Nejjednodušší jsou ti, kdo parazitují na druhých a vůbec se nesnaží být užiteční. Ti jsou teď v mém pojetí užiteční aspoň jako hnojivo na pole. Byly jich desítky milionů a zbyly po nich celé prázdné čtvrti, vhodné jen ke srovnání se zemí buldozery, protože se nesnažili ani upravit si pořádně vlastní obydlí. V těch čtvrtích je dnes pusto a prázdno, předtím se tam pro ostatní obyvatele bylo nebezpečno, nesměli se tam odvážit ani policisté. Teď je tam klid, mrtvý klid... ani mně se zatím nechce dávat to do pořádku...

Pak jsou ti, kdo své prostředky používají k okrádání jiných, ale přece jen jsou aspoň částečně užiteční. Sem patří velká většina drobných podnikatelů, kteří zaměstnávají jiné lidi. Snažím se na ně působit pomocí jejich svědomí - a někteří se skutečně pomalu mění k lepšímu. Když je to zbaví toho pohrdání, stanou se z nich vlastně »saxamurští« a stačí je občas kontrolovat, aby se nevrátili k původnímu smýšlení.

A pak jsou ti, kteří zemi řídili, ale bez nich by se propadla do chaosu. Sem patřil i původní prezident a většina papalášů, jak je nazývala Erika. Udělal jsem z nich to, co vidíte tady - dálkově řízené figuríny. Zůstali ve svých postech, funkcích a »korytech«, ale přestali škodit a naopak pomáhají řídit svět k lepšímu. Snažím se postupně je nahrazovat lidmi, kteří jejich posty převezmou, ale budou s nimi zacházet k prospěchu všech. Jde mi to však pomalu, jejich vztahy jsou příliš propletené. A nebude jednoduché změnit zbrojařské továrny na jiné, užitečnější, aby to neodnesli i nevinní.

V každém případě si myslím, že svět s mírovými Spojenými státy bude lepší. Doufám, že se mnou budete souhlasit. Jestli vám to nebude vadit, můžete mi říkat »Glóramko«. Jak asi víte, tak mi říkali Ebažgové.“

»Glóramko« Ebažgové nazvali telepaticky spojené bakterie, jenže jim nepřisuzovali vědomí. »Glóramko« prostě znamenalo »obláček, roj, shluk«. Jenže ten shluk s inteligencí řídí Spojené státy i s Kanadou... na to Ebažgové nepomysleli a naopak, báli se toho. Samozřejmě jsme souhlasili, že mírové Spojené státy jsou lepší než ty dosavadní agresivní a sobecké, ale zkusil jsem ...Glóramkovi... naznačit, že na světě nejsou jen Spojené státy...

„O tom vím,“ přikývl. „Problém je, že kvůli telepatii musím být poměrně kompaktní. Proto jsem ani nemohl přijmout pozvání do Saxamuru. Telepatie by tam neprošla a moji zombíci by ztratili zbytek životnosti. Problém je už tím, že jsou tady v Evropě, kam telepatie ze Spojených států nedosáhne. Musel jsem oddělit ze své podstaty další menší roj a ten poslat letadlem se svými zombíky do Evropy. Nazval jsem ho »můj Evropský bratr« a už se zajímá o Evropu, začal jsem se tu rozmnožovat... a zombíky, až splní, co měli splnit, odešle zpět do Spojených států. Mám vyzkoušené, že přechod od jednoho roje k druhému přežijí a v Americe se ještě budou hodit...“

„Nač je máš ale v Evropě?“ zeptala se Jitka. „Neříkej nám, že jsi je sem vzal jen kvůli nám! To by přece nestálo za problémy s dopravou a vůbec...“

„Máš pravdu,“ řekl prezident vážně. „Přátelská návštěva je malý bonus. Pořádám v Bruselu setkání nejvyšších představitelů Evropské unie. Musí to být velká akce a aby se na ni dostavili ti nejvyšší, bude tam i sám prezident Spojených států. Samozřejmě je to jen vějička na evropské papaláše. Evropskému Glóramkovi to umožní na místě všechny převzít. Pak se od něho oddělí další Glóramko pro Afriku - ten taky bude mít práce! A postupně vyčistíme od lemplů i Asii.“

„Není to ale... příliš krvavé vyčištění?“ zeptala se nesměle Jitka. „Měnit desítky milionů lidí ve hnojivo na pole...“

„Je,“ souhlasil. „Vím i o vašem pokusu s antikoncepčními prvky Toxoplazma vaeletii. Jejich účelem je přece totéž - omezit populaci, která má pohrdání lidmi přímo v programu. Není to špatné, jen je to příliš pomalé. Na výsledky budete čekat déle než generaci a navíc nejsou jisté. Už dnes zkoumají nejlepší lékařské týmy světa příčiny té neplodnosti, protože jste se dotkli i jiných národů než muslimů. Až vědci objeví jako příčinu Toxoplazmu, získají Nobelovu cenu za lékařství a to bude konec pokusu.“

„Ale mělo by to probíhat nenásilně,“ namítla nesměle Jitka.

„To je jen zbožné přání,“ řekl prezident - vlastně jeho ústy Evropský Glóramko. „Nenásilně by to probíhalo jen zpočátku, ale s přibývajícím časem by zasažené populace nezadržitelně stárly a ke konci by vymíraly hladem, neboť starci si nebudou schopní zajistit výživu. A to je jen teorie! U muslimů je pravděpodobnější, že by to nebezpečí zpozorovali v době, kdy jich bude dost v plné síle, aby vyhlásili džihád, svatou válku proti nevěřícím, které by - mimochodem pravdivě - obvinili z příčiny své

neplodnosti. Stálo by to mnoho krve nevinných. Africký Glóramko to svede rychleji, bezpečněji a vlastně - nekrvavě.“

Pochopil jsem. Vypustili jsme džina z láhve. V první chvíli se postavil na naši stranu, ale je to něco oblodného. V Americe už proměnil desítky milionů »lempů« v »hnojivo na pole« a vylidnil rozsáhlé čtvrti amerických měst. Jen díky tomu, že o tom nikdo neví, jsou lidé ještě v klidu. Až se rozvine jeho »Africký bratr«, můžeme očekávat ještě razantnější postup. Ledaže by se časem u rojů vyvinul soucit i s těmi lidmi - jenže s tím se nedá počítat.

Vypustili jsme džina z láhve.

Svatební cesta

Američané odjeli do Bruselu. Jak jsme pochopili, chystají tam strašlivou razii mezi bruselskými papaláši, ale nějak jsme se neodvážili nikoho z nich litovat, i když tam máme své zástupce. Vlastně - kdo z nich je ještě Čech a kdo čistokrevný bruselský papaláš? Všichni tam rychle zapomněli na národ, ze kterého vyšli, a dali se do služeb Eurosvazového molocha. Možná jeden... nanejvýš dva, ale ti nemají na molocha sebemenší vliv... snad je evropský Glóramko uzná za nevinné a ušetří, ale všechny ostatní nemá cenu litovat, to už nejsou Češi. Prodali nás.

Jak dalece je už v Evropě Glóramko rozvinutý? Nedávno přiletěl do Evropy letadlem s Američany, ale co my víme o tom, jak rychle exploduje, když narazí na »lemply«, kteří mu poslouží za potravu? V Evropě jí najde jistě dost, i tady už jsou čtvrti typu »no-go«, kam se neodváží ani policejní těžkooděnci. Začali jsme je čistit, pár milionů jsme jich poslali do Chalífátu i do rovníkové Afriky, ale zóny zůstávají a spíš narůstají, hlavně díky odrodilcům a Jidášům z »neziskových organizací« se vznešenými názvy jako »Lékaři bez hranic«, kteří do Evropy neustále pašují další a další černoušky. Nejde to loděmi přes Středozemní moře? Nasměrovali je přes pevninu, Gibraltar i Turecko, nemluvě o tisících letadlech, která si pro tento účel pronajali a zaplatili.

A kdo to vlastně platí? Söröse zastřelila Erika - Erínye jako prvního a Glóramko v Americe už těmhle vyžírům nepošle ani cent. Z čeho to ještě financují? No ovšem, pořád mají zázemí v bohatých zemích Středního Východu - Emiráty, Saudy a Izrael.

Ukončí to Glóramko v Evropě? A když se mu to podaří, jak se zachová potom? I tomu americkému se zalíbilo růst a kynout. V Guantanámu spolykal všechny oběti, zůstaly jen holé kosti. Co asi zůstalo v těch slumech a »no-go« čtvrtích?

A co asi zůstane v »no-go« čtvrtích kolem Paříže?

Nebyly to veselé úvahy. Zatím se zdálo, že Glóramkové nás ještě jakž takž uznávají a dokonce nás chrání. Ale co bude, až jim dojdou darebáci? Nepustí se i do nás?

Vraceli jsme se do Saxamuru pěšky v jednom malém houfu. Každý jsme o tom přemýšleli po svém, ale měl jsem nepříjemný dojem, že všichni

uvažujeme stejně.

Glóramkové jsou zatím naši přátelé.

Je to ale zaručené trvale?

Jitka si naplánovala svatební cestu v kočáře se čtyřspřežím.

V Saxamuru to nebylo nereálné a takových svatebních cest se tam už odehrály spousty. Kočárů zde bylo vždycky dost již od předhusitské doby, byly ze »zadřeva« a tedy v perfektním stavu, jako by je právě koláři vyrobili. A ani o koně nebyla nouze.

Zatímco v Čechách museli rolníci při přechodu na traktory povinně odevzdat koně na jatka, tahle nemravná nehoráznost se v Saxamuru neujala. Každá venkovská usedlost měla ve stáji své koně a nejméně jednu krávu, i když pole dnes obdělávaly stroje a rolnické družstvo »Pokrok« mělo velkokapacitní kravíny. Bylo to tím, že družstvo zakládali spontánně sami někdy v sedmnáctém století a nevedli je za ručičku dosazení komunisté, kteří rolníkům nikdy pořádně nerozuměli. S koňmi a bryčkami se tu čas od času jezdilo, byť jen o svátcích na okružní jízdy kolem vesnice, v létě ke zdejšímu moři, i když tu má každá rodina gežůr, který se nedá s pozemskými automobily srovnávat.

Vypůjčit si kočár i koně není v Saxamuru žádný problém, když o ně požádá miláček všech Jitka Karasová - pardon, dnes už Bábovková. Málokdo tu mívá sice kočár i s plným záprahem, kdo má kočár, má k němu obvykle dva koně, většinou to stačí, ale pro slavnostní příležitosti koně rád zapůjčí kterýkoliv soused.

Kdyby Jitka chtěla, mohla by jet i dvanáctispřežím a to už by teprve byla sláva! Ale Jitce stačilo čtyřspřeží - slavnostnější než obyčejné dvouspřeží, ale ještě bez velkých problémů s koňmi.

Potíž byla, že ani já, ani Jitka jsme neuměli koně kočírovat. A vlastně jsme ani nemohli, protože jsme měli jet spolu v kočáru a ne na kozlíku. Museli jsme mít s sebou kočího a raději hned dva, čtyřspřeží jim i tak dá dost zabrat.

Opravdu jsem se ale divil, když se nám jako kočí přihlásili mezi jinými i Přemysl Tvrzník se synem Pepkem. Přemysl byl přece proti uznání Jitčiny plnoletosti, ale teď se nabízel ze všech nejhorlivěji.

A Jitka si ho vybrala, jako kdyby proti ní nehlasoval. Asi to vzala jako ruku podanou ke smíru - nebylo by to nejhorší gesto.

A tak jsme vyjeli... nejprv »čestné kolečko« kolem náměstí za nadšeného povzbuzování davů, pak hurá na cestu. Ale k údivu všech jsme nezamířili podle očekávání ve směru Srnčího Hřbetu, což je podlouhlý vrch mezi Saxamurem a nejbližší mořskou pláží, kam směřovala drtivá většina svatebních cest - u nejbližší pláže byla přece k rekreačním účelům postavená přepychová, výtečně zásobená chata - ale na cestu vedoucí do Fraktálových Skal mezi Saxamurem a Vraním Hnízdem.

Jitka však neměla v úmyslu, jak jistě mnohé napadlo, odjet na Zem a projíždět se s kočárem a čtyřspřežím po dálnici. Poblíž Fraktálových Skal poručila zastavit kočár a vyměnila se s Pepkem na kozlíku. Udivený Pepek si přisedl ke mně a nedalo mu to, aby se zeptal, co Jitka vlastně chce?

„Co by chtěla?“ usmál jsem se na něho. „Třeba si chce zajet k Messerschmittu. Gežůrem tam už byla mockrát, ale s kočárem se tam jen tak někdo nedostane.“

Mezitím jsme vjeli do Skal a když jsme z nich vyjeli, spatřil jsem opravdu nedaleko od nás typický balvan veliký jako patrový dům. No jasně! U Jitky se to dalo čekat! A Jitka tam samozřejmě velela zajet, pan Tvrzník mlaskl na koně a jeli jsme...

Pro oba pány Tvrzníky byla německá stíhačka novinkou. Mlhavě si pamatovali, že se o ní párkrát mluvilo v hospodě i ve škole, ale když kočár zastavil vedle ní, oba ji nelíčeně obdivovali. Aby ne, válečných strojů už ani na Zemi není mnoho.

Jitka jim ovšem nezištně poskytla přehled o její historii, ke které sama přispěla tím, že obě ztracená letadla našla. Pepek nás pak musel před stíhačkou vyfotit a pan Tvrzník nás pak vyfotil s Pepkem. Fotkám ovšem vévodila Jitka ve svatebních šatech. No, budeme mít asi pěknou památku!

„Kam teď?“ zeptal se pan Tvrzník, když jsme zase nasedali. Já s Jitkou do kočáru, pánové Tvrzníkové na kozlík.

„Teď si dáme překvápko u Fraktálových Skal Dvanáct,“ rozhodla. „Vjedte zpátky mezi Skály a já už je tam přesměruji.“

Kočár nebyl stavěný na cestování cestou necestou, ale pláně ostrova byly docela sjízdné. A hlavně - nejezdili jsme po nich dlouho a daleko. Vyjeli jsme ze sloupovitých Skal a před námi leželo mělké údolíčko s jezírkem a na jeho břehu stál bílý domek s neobvykle strmou střechou.

„Co to je?“ houkl na nás pan Tvrzník.

„Taková malá rekreační chata,“ usmívala se Jitka.

„A že o ní nevím?“ divil se pan Tvrzník. „Kde se tu vzala?“

„O ní vím v celém Saxamuru asi jen já,“ zatvářila se Jitka tajemně. „A kde se tu vzala? Pochopitelně ji tu někdo postavil.“

„Ale kdo?“ naléhal pan Tvrzník.

„Ebažgové - a já,“ usmála se.

Rekreační chata, o které nikdo v Saxamuru neví! To bylo tedy překvapení! Nejen pro mě, ale i pro oba Tvrzníky.

K chatě přiléhala ohrada, vhodná pro koně. Rostla v ní ale vysoká tráva, z čehož vyplývalo, že není pro koně používaná tak často. Měla výhodu, že se o koně nemusel nikdo starat. Stačilo je vypřáhnout a zavřít do ohrady, tam se o sebe postarají sami.

„Koně budou potřebovat vodu,“ staral se pan Tvrzník.

„My jistě taky,“ dodala Jitka. „Ale tady je napájecí žlab, z něj budou koně pít.“

„Vždyť je suchý, vyschlý!“ namítl pan Tvrzník.

„Musíme si samozřejmě chatu nejprve oživit,“ řekla Jitka.

Oživení chaty proběhlo snadno. Jitka věděla, které dveře má otevřít a kde je hlavní vypínač domovního bábuchótu. Jakmile jej zapnula, ozvalo se hučení jakéhosi motoru.

„To je vodárna,“ řekla Jitka. „Za chvíli bude nádržka plná a koně budou mít plný žlab, je tam čidlo hladiny. Vodárna se musí při opouštění domu vypínat. Jednou jsme ji nechali zapnutou a když jsme se po čtvrt roce vrátili, byla studna suchá. Ta studna je slabé místo chaty, není dost vydatná, aby trvale zásobovala celá stáda jelenů a divokých prasat, která si sem rychle zvykla chodit. Teď už sem zase nechodí, vyschlý žlab je sem netáhne.“

Koně měli tedy o sebe postaráno, ale my jsme se teď museli postarat o sebe. Naštěstí s tím Jitka počítala a kočárový kufr byl plný všelijakých pochoutek, stačilo odnést je do chaty. Některé potraviny byly trvanlivé, pro ty méně trvanlivé tu byla lednička. Jitka zjistila, že jsme při cestě rozbili pár vajíček, ale posbírala je do hrnku a řekla, že z nich bude základ dnešní večeře.

„A teď to nejdůležitější!“ řekla Jitka. „Dole je jen kuchyň, jeden velký pokoj a dvě malé ložničky. Ty budou pro vás dva,“ přidělila je oběma Tvrzníkům. „A my dva,“ ukázala na mě a na sebe, „budeme bydlet v podkroví. Podkroví má jednu výhodu. Leze se tam po provazovém žebříku, který se dá vytáhnout nahoru, aby nás dva nikdo nerušil ani kdyby chtěl.“

„My vás tam rušit nebudeme,“ usmál se pan Tvrzník.

„A abyste se nenudili,“ pokračovala Jitka, „za chatou je kůlna. Co tam najdete, vše můžete použít. Přinejmenším jsou tam rybářské pruty a další. Je to možná trochu neobvyklé, patří to totiž panu Urrahovi, takže se to nemusí podobat obdobnému náradí ze Země. Ale pan Urrah s Honrrem tu několikrát rybařili a vždycky něco přinesli. Na ryby tu máme proto skvělý gril.“

Oba Tvrzníkové nad rybářskými pruty zajásali, mě rybaření tolik nelákalo. Zato jsem si všiml krásných obrázků na stěnách společenského pokoje.

„Všechny obrázky tu malovala Mlufchu,“ ujistila mě Jitka, když viděla, jak si je prohlížím. „Urrahovi sem občas jezdí, je to tady pro ně ohromně romantické.“

„Jako překvápko se ti to vážně povedlo,“ uznal jsem jí to.

Udělali jsme si tedy všichni pohodlí a Jitka šla kuchtit pro všechny lehkou večeři. Přivezli jsme si mezi zásobami i nějaké polotovary, které se musely dokončit. Jitka však začala jako když si mě poprvé přivedla domů - smaženými vajíčky, jenže pro čtyři. Ale oblizovali jsme se všichni.

Oba Tvrzníkové pak odešli »vyzkoušet rybářské pruty«. Na Saxamuru je světlo i v noci, jen trochu zešedne, ale najednou jsme byli v chatě sami.

„A teď si dáme rozcvičku!“ řekla Jitka vesele. Rozběhla se k šachtě a už šplhala po provazovém žebříku.

„Jestli zůstaneš dole, vytáhnu žebřík nahoru!“ pobízela mě.

„Toho bys asi sama litovala!“ odvětil jsem, ale začal jsem stejně odhodlaně stoupat po kroutících se příčlích. A sotva jsem se nahoře překulil na měkkou podlahu, Jitka vytáhla nahoru i náš provazový žebřík. Teď nás tu nikdo rušit nebude...

Nahoře nebyl skoro žádný nábytek. Jedna malá skříňka při zdi na příkrývky a na podlaze cosi jako japonská zíněnka tatami - asi by se tu dalo opravdu trénovat jiu-jitsu.

Ale my dva jsme pochopitelně ten krásný prostor využili úplně jinak...

Volání o pomoc

Ráno jsme museli vstávat, zdola se k nám táhla jakási libá vůně. Ukázalo se, že oba Tvrzníkové ani nemohli dospát, nakonec vstali dřív a dohodli se, že pro změnu překvapí oni nás. A povedlo se jim to!

Večer totiž přinesli svůj úlovek, ale už se jim nechtělo dělat vůbec nic, byli asi také utahaní. Jízda na kozlíku je totiž opravdu namáhavější než vzadu v kočáře. Teď ráno však našli kuchyňské nádoby, z dřezu s vodou vylovili obrovskou rybu - takový druh se asi v Čechách nevyskytuje, mohl mít asi deset kilo, potichu si ho zbavili šupin, naporcovali a začali smažit... až nás ta libá vůně definitivně probudila.

Byla to zkrátka skvělá snídaňo-svačina a kopec zbývajících porcí v ledničce napovídal, že rybí řízečky budou v následujících dnech převažovat. Napoprvé jsme je jedli jen tak s chlebem, ale Jitka prohlásila, že máme s sebou suroviny na bramborový salát, takže příští jídlo bude tak trochu jako vánoční.

Tvrzníkové nebyli proti, hned se nabízeli, že půjdou zase na ryby, ale Jitka je zarazila - jestli přinesou ještě jednoho takového žraloka, nebude ho kam dát a zbytečně se zkazí. Místo toho jim navrhla, aby si udělali výlet na vršek nejbližšího kopce, Ebažgové tam podle ní chodí vždycky, je odtud úchvatný rozhled. Vzhledem k tomu, že na ostrově Saxamuru není vysokých kopců přebytek, vypadalo to lákavě, takže se oba dali snadno přemluvit.

Jenže krátce před časem oběda, kdy jsme měli připravený kopec vánočního bramborového salátu a obalené rybí porce už jen zbývalo rychle osmažit, stalo se něco, co jsme naprosto nečekali.

Najednou jsem pocítil, jak mě někdo telepaticky volá. Mrkl jsem na Jitku, ale i ona vypadala jako zaujatá nějakou telepatii. Uvolnil jsem spojení a poznal Standovu telepatii.

„Jindro, je mi to děsně trapné, ale jestli jen trochu můžete, přerušte cestování a rychle se vraťte do města. Máme tu hrozný problém, jde o hodně. Čekáme vás a zatím připravujeme gežůry, ale to si povíme, až se přiřítíte. Spěchejte, je to vážné!“

Odtrhl se ode mne, ale pohledem jsem zjistil, že ve stejném okamžiku se uvolnila i Jitka.

„To měla být naše nerušená svatební cesta!“ zaúpěla.

„Kdo tě volal?“ zeptal jsem se.

„Zdenka,“ odvětila. „Tebe taky?“

„Mě Standa,“ řekl jsem. „Máme...“

„...přerušit cestu a ihned se vrátit, Saxamur je v nějakém průšvih,“ dokončila to. „A Tvrzníkovi nemají telepatii, takže je nemáme čím zavolat.“

„Já pro ně skočím,“ nabídl jsem se. „Než se vrátím, sbal tady, co se dá,“ navrhl jsem jí. „Hlavně tu nezapomeň rybí porce, ať Tvrzníkové tolik neúpí. V Saxamuru na ně najdou využití.“

Jitka se ani neptala, jak je najdu, ale tušila, že si poradím. Vyběhl jsem před chatu a skočil do mraků. Tam jsem se v pádu rychle srovnal a dalším skokem jsem se přiblížil na dohled vršku nejbližšího kopce. Byly tam nějaké stromy, ale Tvrzníkové nikde. Musel jsem se otočit na stranu a přenést se pár set metrů stranou, opět se otočit a očima hledat.

Našel jsem konečně oba. Kráčeli po jakési cestičce, možná vyšlapané rodinou Ebažgů. Nasměroval jsem se k nim a přistál asi deset kroků před nimi na malé plošince.

„Konec cesty!“ zastavil jsem je zdviženou dlaní.

Z mé vážné tváře ihned pochopili, že nežertuji.

„Saxamur nás volá zpátky,“ řekl jsem stručně. „Něco se tam děje, ještě nevíme co, ale máme spěchat.“

„Ale to nepůjde jen tak!“ lamentoval pan Tvrzník. „Koně jsou odstrojení...“

„Víte co?“ řekl jsem. „Vlezte mi na záda! Myslím to vážně, chytněte se mě rukama kolem krku a nohama kolem boků, skočím s vámi rovnou k ohradě. A Pepka přinesu hned za vámi. Jitka už balí co se dá, nesmíme se zdržovat ani minutu! Nasedejte!“

A otočil jsem se k němu zády. Ještě chvíli váhal, ale když viděl, že to opravdu myslím vážně, přilípl se na mě jako klíště.

A pak jsme letěli!

První skok mírně vzhůru do výšky takových pěti set metrů, abych shora viděl chatu, kůlny i ohradu s koňmi. Druhým skokem jsme spolu přistáli před ohradou, jenže jsem neudržel rovnováhu a svalili jsme se na zem oba. Rychle jsme ale vyskočili na nohy.

„Cákryš, co to bylo?“ vyjekl pan Tvrzník.

„Tohle vymyslela Jitka,“ ujistil jsem ho. „Skok »slašud« na neznámý cíl, to teď používáme, když se není nač zaměřit. Vypadá to sice divoce, ale zbavila nás závislosti na zaměřování. Opatřete koně, přinesu ještě Pepka. Víte, kdyby šlo jen o nás dva, skočili bychom rovnou k obecnímu domu, ale vy byste se odsud sami jen tak nedostali. V každém případě připravte koně, musíme vyjet co nejdřív!“

Odskočil jsem opět do výšky, ale tentokrát jsem dlouho nehledal, Pepek měl rozum, aby zůstal stát na místě, takže jsem ho v následující minutě přenesl za jeho tátou. A oba začali strojit a zapřahat koně, zatímco já s Jitkou jsme do kočárového kufru nosili věci, které nemůžeme nechat v chatě - většinou potraviny, které by se zkazily, včetně té velké mísy bramborového salátu a druhé mísy s pečlivě naporcovanou rybou, kterou Jitka nazvala podle velikosti »žralok«.

Neuplynulo půl hodiny a kočár vyrazil ke Skalám...

V Saxamuru nás už čekají!

„Dobře, že už jste tady!“ přivítal nás pan Kubík, když jsme se přišli přihlásit do »štábu«, umístěného - jak jinak - ve třetím patře obecního domu-hospodo-školy.

„Co se děje?“ zeptal jsem se rovnou k věci.

„Do Vraního Hnízda přišel osobně náš premiér - znamená to, že už je to také jen loutka Evropského Glóramka... Přišel nás žádat o pomoc. Nežádá ji pro sebe, nýbrž jako posel Amerického Glóramka. Tomu se vymklo z rukou válečné námořnictvo. Umíš si snad představit, jak složitý moloch byla americká armáda, ne? Americký Glóramko ji postupně deaktivoval, část vojáků prostě »měnil na hnojivo«, z části - spíš z vyšších důstojníků - dělal přívětivé zombie. A postupně deaktivoval všechny složky. Úplně uzemnil letectvo, uzamkl šachty strategických balistických střel, spustil přeměnu jaderných hlavic na palivo do elektráren... musí se to dělat postupně, ale Glóramko to zvládal... Až narazil...

Tady se to snadno popisuje, ale ve skutečnosti to nebylo tak jednoduché. Americká válečná mašinerie je příšerně složitý kolos, není snadné ho postupně odbourávat. Američtí generálové nejsou žádní pitomci. Glóramko je sice postupně měnil ve své ovládané zombie, nicméně to nemohl stihnout se všemi naráz. A některým došlo, že se děje něco příšerného.

No a pak Glóramkovi vybuchla jedna část pod rukama... kdyby nějaké měl, ovšem... Jeden z generálů, když pochopil, že je čím dál osamělejší, se rozhodl k činu. Nařídil všem velitelům amerických ponorek okamžitě se ponořit, pod vodou zaujmout předem vytypované úkryty - a otevřít obálky. Glóramkovi potom udělal příšernou čáru přes rozpočet, když odjistil služební pistoli a střelil se odspodu do úst.

Situace je následující: Nikdo neví, kde ty ponorky operují. To věděl mimo nich jen jeden člověk v celém vesmíru a ten spálil dokumenty a sám se zastřelil. Z kaše místo jeho mozku se to už nedá zjistit. Atomové ponorky US Marines se schovávají kdesi v oceánech, velitelé mají rozlepené obálky s cíli a čeká se, kdy to spustí. Mají sice nějakou retenční dobu, ve které vyčkávají, zda nedostanou rozkaz přerušit odpočítávání a ukončit akci bez startu atomových raket, jenže ten rozkaz už jim nemá kdo vydat. Po konci zadržovací lhůty nastane konec lidstva. Dokumentace je zničená, papírové dokumenty spálené, počítače zničené a zčásti i fyzicky demolované a jediný člověk, který by měl něco vědět, se zastřelil. A na amerických ponorkách je dost hlavice, aby udělaly celý svět na pár desetiletí neobyvatelný. To by byla zkáza lidstva.

Jenže Americký Glóramko si ještě na Guantanámu »přečetl« myšlenky vás, co jste tam byli. A ví, že jste měli v plánu zničit všechny válečné lodě včetně ponorek a to tak rychle, aby nestačily svůj jaderný potenciál použít. On sám už do Evropy nemůže, ale pověřil Evropského Glóramka, aby požádal Saxamur o pomoc. Jde o americké ponorky, připravené k útoku. Neví se, jak dlouho mají vyčkávat, kde jsou, neví se dokonce ani kolik jich přesně je. Je ale nutné zničit je - nebo alespoň většinu z nich, aby konečné zamoření radiací bylo co nejmenší. Jedna hlavice může odpovídat jednomu pokusnému jadernému výbuchu, těch jaderné velmoci provedly v minulém století stovky - jenže ne všechny naráz.

Takže nás Americký Glóramko prosí... on opravdu prosí... abychom se aspoň pokusili zachránit, co se dá...“

Tak - a to byla tedy rána!

„Situace tady v Saxamuru vypadá asi takto,“ pokračoval pan Standa Kubík jako dočasný velitel akce. „V Továrně montují na standardní gežury paprskové pily, jakými jsme odřezávali lodní šrouby americkým lodím v Černém moři u Bulharska. Když je gežúr zkompletovaný, nasedne další posádka a odletí na Zem, kde začne pátrat po amerických ponorkách. Když

některou objeví, bez varování do ní paprskovou pilou vykrouží tolik velkých otvorů, aby ji spolehlivě potopila. Ty, které leží na dně, dosednou plnou vahou, ty, co volně plují, klesnou na dno, ale nesmí se už dostat na hladinu. Na to pozor, mají schopnost odpalovat střely i pod vodou! Po každém odpálení se jim do šachty nahnou desítky tun vody a ponorky mají velkou zásobu vztlaku, aby to ustabilizovaly. Jedna díra je ke dnu nepošle! Možnost odpálení střel platí jen pro malé hloubky, ve větších hloubkách vodní tlak střely rozdrťí, nejsou to batyskafy. Předpokládáme, že už nevybuchnou a pokud zamoří okolí radiací, bude to rozhodně snesitelnější, než kdyby explodovaly.

Posádkou jednoho gežůru jsou dva lidé. Vás dva přidám do dvou posádek. Věřím, že byste raději byli spolu, ale potřebujeme zoufale lidi s dálkovou telepatí, aby se mohly posádky domlouvat mezi sebou a s Vraním Hnízdem, kde jsme si soustředili všechny dálkové telepaty, na které zatím nezbyl »bojový gežůr«. Vy dva už máte zkušenosti s potápěním v gežůru, budete tedy oba v první linii. Přeskočte k Továrně, už vás tam čekají, a zkompletujte tam s dobrovolníky dvě nové posádky - dobrovolníků máme dost. Pak to vezměte podle mapy, kterou tam dostanete.“

To to ale vzalo obrat!

Jitka letěla jako první s Ondrou Vackem, já jsem ještě chvíli čekal na úpravu gežůru. Aspoň jsem si mohl prohlédnout, jak to v Továrně dělají. Zdejší partě to šlo ale od ruky. Gežůry byly vodotěsné již od výroby a mohly se potápět, jak se osvědčilo v Černém moři. Celá úprava spočívala v odmontování předního skla a jeho nahrazením novým dílem, který byl z větší části ze „zaskla“ a tedy průhledný, menší část sloužila k uchycení hlavice paprskové pily.

Paprskové pily si hladce poradily s jakýmkoli materiálem. Paprsek nebyl ani laser, ani autogen, ani jiné podobné prostředky známé lidské civilizaci. Paprsek světélkoval, neboť se v něm rezonančně odtrhávaly elektronové obaly od atomových jader a prakticky ihned se zase rekombinovaly za vývinu světla. Na vzduchu vydávaly slabounce zelenavé světlo, ve vodě modré a u pevných látek se světlo odvíjelo od rekombinačních hladin příslušných atomů. U některých materiálů to bylo dokonce černé světlo - to působilo až strašidelně. Nutno podotknout, že v tomto případě nejde o

zaclonění jiného světla neprůhlednou překážkou, ale o přezáření ultrafialovým světlem, které lidské oko nevidí. To samé platí o slunečních skvrnách - nejsou tmavší než jejich okolí, ale naopak rozpálenější, jenže černým světlem, které nevidíme.

Paprskové pily nejsou namontované otočně, ale namířené pevně vpřed. Pokud chcete vyříznout nějaký otvor, musíte přídí gežuru zakroužit kolem požadovaného obrysu. Nejprve ale musíte cíl objevit - a to u ponorek není právě jednoduché.

Konečně byl další gežur smontovaný. I když jsem přišel až mezi posledními, nikdo mi neupíral přednostní právo. Když jsem se ale zeptal na dobrovolníka jako druhého člena posádky, zvedl ruku jen jeden.

„Tady jsou už samé dvojice,“ řekl dobrosrdečně starší pán, kterého jsem si nejvíc pamatoval ze školy, kam jsem občas chodil na Jitčiny »třídní schůzky«. Učitel František Stehlík, biologie.

„Asi jsem jediný, kdo tu nikoho do party nemá, pojedeme tedy spolu,“ nabídl se mi do party.

Ještě jsme museli počkat, až kuchařky vloží do schránky balíček se studenou svačino-večeří, převzali jsme mapu světa se zakresleným naším působištěm - a mohli jsme vyjet.

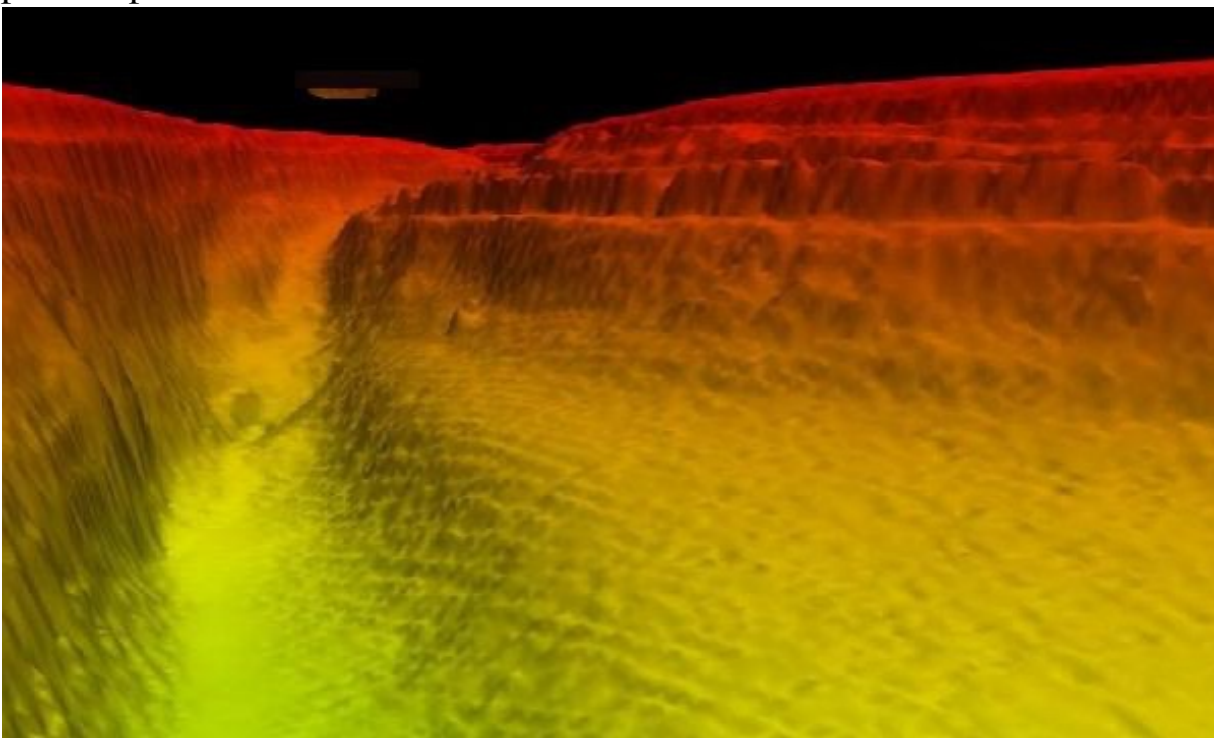
Čekaly na nás Sedmé Fraktálové skály a za nimi - Brána u sopky Karymskaja na Kamčatce. Začneme v Beringově moři, pokračujeme v Ochotském, Japonském a Východočínském moři po ostrov Tchaj-wan, pak bychom měli od jihu probrat Filipinské moře a severní Pacifik.

Nu - jedeme!

Cestu po ostrově Saxamur jsem řídil já. Bravurně jsem se vnořil do Sedmých Fraktálových Skal a po vynoření u Karymskoj nabral směr na východ. Všiml jsem si přitom, že Fraktálové Skály u sopky už nesálají ohněm a lávou, také sopka sama se mezitím uklidnila. Jenže jsme nebyli první, kdo si zvolili tuto cestu a tím jsme aspoň nakrátko narušili vzdušný prostor nad Kamčatkou. To vyvolalo start ruských přepadových stíhaček, které se hned pustily do stíhání. K našemu štěstí je od sopky k moři třicet kilometrů, to pro nás představovalo necelé tři minuty. Během té doby stíhačky odstartovaly, ale než se dostaly k sopce, byli jsme v moři, kde nás těžko mohl někdo najít...

Gežůr není vybavený jen pro létání. Celá plocha předního okna slouží jako obrazovka. Při plavbě pod vodou se tam promítá obraz vodního sonaru. Používám tento pozemský název, protože čeština nemá pro »aplom« odpovídající výraz. Stanislav prý rozumí i jeho principu, ale k těmto podrobnostem jsme se ve výkladu ještě nedostali, takže vím jen že se jedná o rezonanční neutrinové zobrazení okolního prostoru. Vypadá to pekelně, neboť převažují barvy červená a žlutá, zato vidíte skrz vodu jako kdyby tu žádná nebyla. Máme zkrátka dojem, že se vznášíme nad nažloutlým mlžným oparem, vyplňujícím údolí z červených skal. Červené skály jsou ve skutečnosti mořské dno a nažloutlý mlžný opar je voda. Pohled se trochu podobá pohledu z balónu.

Pohled naším aplomem na mořské dno. Hladina je černá, tanker je vidět na dálku...

Proti současným pozemským prostředkům je to nebetyčný rozdíl. Světlo se ve vodě daleko nedostane. I úplně čistá voda je po několika metrech pohltná. Potápěči se ve větší hloubce pohybují v černé tmě, kterou si musí prosvětlovat přenosnými podvodními lampami, ale ani ty nedosvítí daleko. Světlem se tedy pod vodou orientovat nedá, musí nastoupit jiné metody. Jednou z nich je sonar neboli echolot. Proti světlu je to lepší orientační prostředek, jenže má i své nevýhody. Mohli by o nich dlouze povídat delfíni. Problém je třeba v tom, že ryby mají vlastnosti vody, takže jimi

zvuk prochází a na sonaru jsou průhledné. Naštěstí mají vzdušné měchýře, které se od vodního prostředí odlišují, takže delfín svým »sonarem« »vidí« z ryb právě ty měchýře. Delfínovi to k lovu ryb stačí, avšak gežůr nespátří. Ne že by byl průhledný jako ryby, ale jeho povrch má tlumící efekt, což mu mimo jiné umožňuje rychlý pohyb ve vodě i ve vzduchu. Vedlejším efektem je, že po něm paprsek sonaru sklouzne aniž by se odrazil. Pro zvukové sonary jsme tedy neviditelní, zatímco my vidíme pod vodou všechno, co má aspoň půl tuny hmotnosti. Můžeme tak vidět i velké hejno ryb, pokud pluje v sevřeném útvaru a je jich aspoň tuna, »vidíme« velryby i vorvaně a ovšem lodě i ponorky.

Lodě plující po hladině jsou nápadné na dálku jako letící čápi na obloze, horší je to s ponorkami ležícími na dně. Ty už tak nápadné nejsou, i když se na dně vyjímají jako autobus v otevřené krajině. A je známo, že se jeden takový autobus objevil na pozadí při natáčení seriálu o Vinetouovi, což bylo zdrojem vtipů stejně jako moderní hodinky na ruce rytíře či krále v historickém filmu.

A protože »aplom« dohlédne skoro do sta kilometrů, není pátrání po ponorkách tak nemožné jako s pozemskými prostředky.

První ponorku jsme s panem učitelem objevili krátce poté, co jsme vpluli do Beringova moře. Kradla se pomalu, potichu asi dvacet metrů pod hladinou směrem ke Kamčatce. Ponorky pod vodou neukazují vlajky a není tak možné zjistit jejich příslušnost, mohla by to být stejně dobře ponorka americká jako ruská nebo čínská, ale rozhodli jsme se nebrat na to ohled. Rusko i Čína nám tvrdily, že jejich válečné lodě i ponorky jsou ukryté v přístavech a na základnách, takže to byla spíš ponorka US-Navy. Odborník by ji snad rozpoznal podle charakteristického obrysu, ale nikdo z nás nebyl odborníkem na rozpoznávání ponorek. Tady platilo, že tu žádná nemá co dělat.

„Asi budete mít smůlu, hoši,“ řekl jsem tiše.

„Kdybyste se sami nehrnuli k mariňákům, možná bychom vás litovali,“ dodal učitel také tiše, jako kdyby to mohla posádka ponorky slyšet.

Najížděl jsem na ponorku z boku. Učitel zapnul paprskovou pilu a před námi teď trčel ve vodě modrý meč rekombinovaných atomů. Jenže ponorka nemá okna a nikdo uvnitř neviděl, co se na ně žene. Zabrzdil jsem těsně

před šedivým bokem ponorky, ale vyčnívající paprsek probodl její bok a jak ponorka jela křížem přes náš směr, roztrhla si o ničící paprsek bok, asi jako si Titanic roztrhl bok o ledovec.

Byl to tak čistý řez, až jsem se podivil. Paprsek krájel ocel jako rozžhavený drát pěnový polystyren, ale vznikla sice dlouhá, nicméně poměrně tenká trhlina. A celé se to odehrálo bez zvuků, přinejmenším k nám do gežůru nic neproniklo.

Ponorka však plula dál jako kdyby se nic nestalo. Vnikala do ní sice voda, ale poměrně tenkým řezem. To by nejspíš stačili odčerpávat, museli jsme pokračovat v ničení.

Rozjel jsem se s gežůrem, ujíždějící ponorku jsme dohonili a najeli do ní opět z boku. Tentokrát jsem po celou dobu, kdy náš paprsek řezal její bok, rychle kýval gežůrem nahoru a dolů, takže výsledný řez vypadal jako vlnovka.

To bylo podstatně horší poškození než rovná čára. Záhyby vykrojené do pláště se prohuly dovnitř, vznikla celá řada větších děr - a ponorka začala nezadržitelně klesat.

Posádka začala vytlačovat vodní zátěž a natočila hloubková kormidla na vynoření, ale voda se dovnitř valila více proudy a to se nedalo zvládnout. Ponorka klesala hlouběji a hlouběji. Chtěl jsem jí dát »ránu z milosti« a najel jsem na ni z opačné strany, ale už to asi nebylo nutné. Další klikatá trhlina vytvořila další desítku velkých děr a to už se pouhé klesání měnilo v pád do hlubiny.

Následovali jsme potápějící se ponorku skoro do dvou set metrů, ale pak jsme se otočili ke hladině. Standa mi dával na srdce, že gežůr by měl vydržet tlak v hloubce pěti set metrů, ale raději to nemáme zkoušet. Gežůry, použité v této bitvě, jsou starší než šest set let a nemá cenu pokoušet osud a vystavovat je extrémnímu tlaku vody ve velkých hloubkách. Gežůr není batyskaf.

V té chvíli se pod námi ozval rachot a z klesající ponorky vylétl velký oblak vzduchových bublin. Narušená konstrukce lodi nesnesla tlak vody a zhroutila se. Ani ponorka není batyskaf a má své limity odolnosti, navíc naším zásahem snižené.

„Zapíšeme ji - a jedeme dál,“ řekl jsem.

„Odpočívajte v pokoji,“ dodal učitel. „Plnili jste rozkazy, ale museli jste přece vědět, co v nich je...“

„Oplakávat je nebudeme,“ řekl jsem. „Od toho budou jiní, doma ve Státech...“

„I největší grázly může někdo oplakávat...“ řekl učitel.

Hlubina

Další ponorku jsme objevili plížit se jako vlk Beringovým mořem. Očividně měla kurs na Vladivostok. Vsadil bych se, že by tam dostřelila už z toho místa, co byla teď, jenže - čím blíže se její rachejtle vynoří z vln, tím méně času nechá protivzdušné obraně k sestřelení.

Tahle ke všemu plula hloub, skoro dvě stě metrů. Zřejmě aby ztížila objevení. Tak tomu bývá často, vojáci jsou perfektně připravení, jenže na minulou válku. Za Druhé světové by je nikdo neobjevil, jenže nepočítali s naším »aplomem«. Jak by také mohli počítat s mimozemskou technologií?

„Budeme muset za ní,“ změnil jsem směr šikmo dolů.

„Řekl bych, že se před odpálením rachejtlí musí vynořit,“ mínil učitel. „Ne až na hladinu, ale těsně pod ni... Stačí si na ni chvilku počkat...“

„Nemáme čas čekat,“ odmítl jsem to. „Vynoří se kdoví kdy, třeba až za pár hodin a mezitím nám utečou dvě jiné. Jak říkali stačí Čechové - hrrr na ně!“

„Jsou dost hluboko,“ podotkl učitel, ale neprotestoval.

Dvě stě metrů byla hloubka, do jakých se ponorky ze světových válek, ať už První, nebo Druhé, neodvažovaly. A pokud se tak hluboko přece jen ponořily, jejich konstrukce už skřípala, nýty praskaly a občas se stalo, že se trup zborčil a na hladinu se valily jen bubliny osvobozeného vzduchu, následované naftou z rozdrcených nádrží. Naftová skvrna bývala potvrzením o potopení ponorky, pokud k tomu přispěla válečná loď nahoře. Pozdější ponorky se mohly odvažovat až do pěti set metrů. Ale i tam tlak vody rozdrtil americkou ponorku Tresher. Málo platné, pět set metrů je padesát atmosfér a to už něco znamená! Gežůry by to měly vydržet, ale přesto nás technici varovali před tak hlubokým ponorem. Ale dvě stě metrů vydržíme, uvažoval jsem, když jsem sklonil trajektorii plavby šikmo dolů.

Žádná loď nám rychlostí uniknout nemohla, zejména když se vyloženě plížila, aby budila co nejméně hluku. Gežůr dosahuje pod vodou rychlosti kolem sta kilometrů v hodině, takže netrvalo dlouho a pluli jsme souběžně s plížící se ponorkou, jejíž velikost napovídala, že jde o atomovou.

„Měli bychom je nejprve donutit vypnout reaktory,“ navrhl jsem. „Znamená to odříznout jim nejprve lodní šrouby.“

„Nebude to v této hloubce zbytečně nebezpečné?“ obával se - a ne bezdůvodně - učitel.

„Riskneme to,“ přemlouval jsem ho. „Když je potopíme bez běžících reaktorů, zamoří oceán méně.“

„Tak to zkusme,“ souhlasil učitel.

Najel jsem k lodním šroubům a učitel zapnul paprsek pily.

Paprsek není obráběcí nástroj. I když se chová podobně, je jeho působení jiné. Neodřezává materiál silou jako obráběcí stroj, ale rozvolní atomové vazby a uvolněné atomy se už rozprchnou samy. Paprsek k tomu nepotřebuje sílu a zpětně nestrhává gežůr. Jediné, co může být nebezpečné, jsou zákeřné vodní víry, které se vyskytují v těsném okolí pracujících lodních šroubů. Ale při tak pomalé plavbě ani ty víry nejsou tak intenzivní, aby nás ohrozily.

Najel jsem na šroub zezadu a paprsek postupně očesal jednu lopatku po druhé. Hřídel bez zátěže se okamžitě roztočil, ale hned nato se zastavil.

„Teď už o nás vědí,“ podotkl jsem.

„To je otázka,“ nesouhlasil učitel. „Už vědí, že se děje něco neplánovaného, ale pořád nemusí vědět, že je to díky nám.“

„Uřezání lodních šroubů už Američané znají,“ pokrčil jsem rameny. „Tak začínaly všechny naše útoky na jejich lodě. Jestli nejsou hloupí, pak už vědí, že je zle. Ale litovat je nemůžeme, mají rozkaz zabíjet. A ke všemu hromadně.“

Ponorka bez šroubů zpomalovala, Hloubková kormidla už nepracují, teď by mohli ke své záchraně jen vyčerpat vodu ze zátěžových nádrží, aby se dostali na hladinu, jenže my je teď musíme poslat ke dnu, aby nedokázali odpálit střely.

Najel jsem na trup z boku a začal na plášť kreslit klikatý řez. Tlak vody se postará o rozevření děr.

I druhá ponorka proti vůli své posádky zamířila dolů...

Pro jistotu chvíli počkáme. Nebude to trvat tak dlouho. Až tlak vody ve větší hloubce trup rozmačká, vydáme se hledat další. I když si myslím, že v našem úseku už žádná další nebude. Neměli jich tolik, aby mohli tak hustě pokrýt všechna moře.

V místě, kde jsme se nacházeli, bylo dno skoro tisíc metrů hluboko. Tahle hloubka je příliš velká, než aby ji nějaká ponorka vydržela. Tak hluboko mohou jen batyskafy.

Popojedem, bratře Žižko...!

I když jsme pod vodou viděli na desítky kilometrů daleko, museli jsme poctivě projet nad všemi příkopy a proláklinami mělkých šelfů Ochotského, Japonského a Východočínského moře. Tam všude by se mohly ponorky skrývat na dně. V Beringově moři, ve Filipinském moři i v severním Pacifiku je hloubka větší, tam se na dně schovávat nemohou a volně plující ponorku vidíme na dálku. Ale mělká moře byla z tohoto pohledu nebezpečnější.

Na druhou stranu bychom je tam mohli čekat víceméně jen náhodou. Američané je podle dohod stáhli do mateřských přístavů a kdyby vypluly z nich, nestačily by sem ještě doplout. Jenže jak se trefně říká - náhoda je blbec - a některá potvora se tu mohla schovávat už z dřívějšíka. Bylo by to porušení dohody o příměří, ale věřte Američanům! Nějaký pošuk mohl »vyhodnotit«, že bude to porušení příměří pro Spojené státy výhodné... jak se už ostatně ukázalo teď s těmi tajnými obálkami... Američanům se nedá věřit ani pozdrav, Americké zájmy jsou pro ně nad čest.

Ve chvíli, kdy jsme se pročesávali okraj východočínského moře, mi v hlavě blikla telepatická výzva. Jitka!

„Ahoj, kde jsi?“ zavolal jsem ji, jakmile jsme se telepaticky spojili.

„Ty mě nezaměříš?“ zeptala se místo odpovědi, ale hned si na to odpověděla sama: „Vlastně už vím, ty zaměřuješ jen do tří set kilometrů, jsem opravdu dál. Ale já tě zaměřuji, pluješ někde u Číny, že?“

„Ano,“ souhlasil jsem. „A ty jsi kde?“

„Pročesávám Pacifik,“ sdělila mi.

„Jenže to je obrovská plocha, Pacifik je největší...“

„Jo, promiň,“ přerušila mě. „Upřesním to - jsem zhruba uprostřed mezi Japonskem a Novou Guineou, je tu dost hluboko, takže jedu na plný plyn směrem na Filipíny. Už jsi viděl nějakou americkou ponorku?“

„Dvě už jsme poslali ke dnu v Beringově moři,“ řekl jsem. „Skoro bych řekl, že jich tu víc ani nebude.“

„My dva jsme v celém Pacifiku nenarazili na žádnou,“ řekla trochu zklamaně. „Říkáš - v Beringově moři? To by znamenalo, že vypluly jako jedny z prvních a pluly na Rusko.“

„Taky si to myslím,“ řekl jsem.

„Jihočínské moře od Tchajwanu po Singapur střeží manželé Hlaváčovi, Zdena s Eduardem. Ještě neviděli ani lodní kormidlo, tam ještě žádná bestie nedoplula... ježkovy zraky, ponorka před námi! Promiň, končím, jedeme na ni!“

Odtrhla se a zřejmě zamířila k ponorce, která se pokoušela proniknout směrem k Číně. Od Havajských ostrovů je to přibližně stejně daleko jako Beringovo moře, ty tři mohly vyplout zhruba ve stejné době. Kolik ponorek mohlo být na začátku na Havaji? To všechno byly pro nás neznámé proměnné, ale těžko očekávat, že by jich tam byly desítky. Nu což, Jitka našla třetí, já s panem učitelem se teď obrátíme a projedeme trasu od Filipínského moře zpátky k Beringovu. Je tu větší hloubka, což je pro nás výhoda, na dně se nikdo schovávat nemůže a loď ve volné vodě vidíme na velkou dálku, můžeme jet naplno.

„Jindro, slyšíš mě ještě?“ ozvala se mi v hlavě opět asi tak po čtvrt hodině.

„Slyším,“ ujistil jsem ji.

„Našla jsem celou ponorkovou smečku,“ hlásila mi. „Je jich nejméně deset. Ne, nepluj sem, už jsem uvědomila Zdenku, pluje mi naproti, nejspíš na ni nějaké zbudou. Jednu jsme poslali ke dnu, teď najíždíme na druhou, ale může jich tu být ještě víc, tady se dá schovávat za podmořské hřebeny... dávej si na ně pozor, další by mohly plout k Rusku a kdyby vypluly s těmito, měly by být touhle dobou někde u Beringova moře...“

„Nám neutečou!“ řekl jsem.

„Tak - jdeme poslat k Neptunovi další,“ hlásila mi. „Ozvu se ti, až ji potopíme!“

Ponorková smečka! Proti ní pluje gežůr s Hlaváčovými... na akci v Sofii proti Mezinárodnímu Měnovému Fondu byli ještě svobodní, Zdena Bělíková a Eduard Hlaváč, Jitka ale už tehdy tušila, že se vezmou... a zezadu už se do smečky zakousla Jitka s Ondrou Vackem... dva proti deseti, to nebude trvat dlouho a chlouba US Navy bude rezivět na dně...

Pozor, vpředu něco pluje! Ponorka? Až u hladiny?

Ba ne, to je nějaká obchodní loď, těch si nevšímáme. Jenže každá loď v těch místech nás nabudí adrenalinem, to se dá čekat, jsme přece v bitvě!

Minuty se teď vlekly více než obvykle. Gežůr se pod vodou hnal stokilometrovou rychlostí rovně jako po dálnici, ale nic jsme před sebou neviděli.

Konečně se Jitka opět ozvala.

„Nandali jsme jim to!“ hlásila mi vítězoslavně.

„A potkali jste se s Hlaváčovými...?“ zeptal jsem se jí.

„Jo,“ souhlasila. „My máme šest zářezů, Hlaváčovi čtyři. A neutekla nám ani jedna. Skoro bych ty maníky litovala...“

„Jen je nelituj!“ řekl jsem. „Pamatuj na to, že pluli vraždit. A ne po stovkách, ale po milionech. Pak by se jistě odvolávali na rozkaz, ale vraždili by s chutí.“

„Tihle už vraždit nebudou,“ řekla Jitka.

K ránu jsme dostali potěšující zprávu. Americký Glóramko zjistil, kolik ponorek mohlo být na mořích. Když jsme ten počet porovnali s počtem potopených, vyšlo nám, že vlastně hlídkujeme zbytečně, žádná další už nevypluje. Mohli jsme odvolat všechny naše gežury a Standa to sám zařídil. Zvedli jsme se a zamířili jsme k nejbližší Bráně - v našem případě to byla Brána Karymskaja na Kamčatce.

Už abychom byli zase doma!

Shrnutí

Využil jsem chvíle, kdy jsem měl pohromadě Standa Kubíka a učitele Stehlíka, abych jim stranou položil otázku, ke které jsem se předtím chystal, ale nikdy jsem se k ní nedostal.

„Poslyš, Stando, jak to tady vlastně máte s náboženstvím? Každého náhodného návštěvníka v Saxamuru zarazí, že tady chybí kostel. Na Čechy je to přece strašně neobvyklé! Nejenže tu lidi nechodí do kostela, ale nemají ani kam.“

„Neobvyklé...“ podrbal se Standa na hlavě. „Máš pravdu. Ale proč je to neobvyklé? Protože jsme do Saxamuru nikdy nepustili cizince, který by nám chtěl poroučet. Jitka ti jistě říkala pověst o člověku vyhoštěném ze Saxamuru, který se ze zoufalství oběsil. Ta pověst je totiž pravdivá. Ten člověk byl páter Maxmilián, který mimochodem dal Saxamuru latinské jméno.“

„On snad tady kradl?“ podivil jsem se.

„Jitka ti řekla, že kradl?“ podivil se Standa.

„To ne, ale... říkala, kdo krade, ztratí tu domovské právo.“

„To taky,“ přikývl Standa. „V Saxamuru se nekrade. Ale taky se tu nedělají jiné hříchy - vražda tu nebyla od založení města. Jenže páter Maxmilián k tomu nabádal. A to stačilo, aby ho naši předkové s hanbou vyhnali.“

„Nabádal - k vraždám?“ divil jsem se.

„Je to napsané v městské kronice,“ řekl učitel Stehlík. „Ale je to také zpracované v několika knížkách. Najdu ti ji v knihovně, nejlépe tu nejmodernější, ty starší se přece jen hůř čtou...“

„Půjčil bych si ji domů,“ řekl jsem. „Ale jak to tedy bylo? Vyhnali jste pátera Maxmiliána - a proto tu nejsou kostely?“

„Kostely tu nebyly nikdy,“ řekl učitel Stehlík. „Odkakživa zdejší lidé vědí, že tohle město existuje jen díky Ebažgům. Kdyby měli naši předkové někoho uctívat, pak asi Ebažgy, jenže ti jim to netrpěli, oni vůbec nemají rádi přehnanou vděčnost. Poděkovat za něco je zdvořilé, to ano, ale nesnesli, aby se někdo kvůli díkům plazil před nimi v prachu.“

„A totéž platí o náboženství,“ dodal Standa. „Nikdy tu nebyla náboženská svoboda v tom smyslu, že by lidé něco uctívali. To tu považujeme za

trapnost.“

„Trochu to opravím,“ nesouhlasil učitel. „Ke knížce pověstí ti přidám knížku, kterou jsi možná četl. Je to Labyrint světa od Komenského. Jestli jsi ji ještě nečetl, měla by to být pro tebe povinná četba, jestli jsi ji četl, vzpomeň si, jak se poutník až na konci setká s »rájem srdce« a s těmi »pravými křesťany«. Nejspíš to nevíš, ale Komenský to napsal podle Saxamuru. Byl tu nějaký čas ještě než odešel do exilu, nabízeli jsme mu, aby tu zůstal, ale on říkal, že nám přece nemá co kázat, to nejvíc potřebují lidé na Zemi, takže odešel kázat a už se nevrátil. Škoda ho!“

„Kdyby zůstal s námi, svět by se o něm nikdy nedozvěděl,“ namítal Standa. „On věděl co chce! A mnohým lidem otevřel oči, jenže o Saxamuru jim říci nemohl. Přísahal, že zachová tajemství a dodržel to - i tak se k nám dostala cháska všelijaká... Jan Ámos byl výjimečný a skvělý člověk! Ale zpátky k »Labyrintu světa«, to jeho líčení »pravých křesťanů«... ani ti přece nechodili do kostela a okázale se nemodlili. Tak jako my.“

„Takže - ateisté nejste?“

„Ne, ateisté nejsme,“ řekl Standa. „Ale naše víra není totožná s oficiální věroukou. Proto tady neuspěl ani páter Maxmilián. Byl to navíc Němec, i když mluvil dobře česky. Jenže se zatvrdil proti Ebažgům. Požadoval, abychom je vyhnali a kdyby to nešlo jinak, abychom je začali zabíjet. A když prohlásil, že si naši předkové musí vybrat, buď Ebažgové nebo on, řekli mu, ať si tedy jde.“

„A on šel...“ doplnil jsem to.

„Ano, šel,“ přikývl Standa. „Ale ne na Zem, k Ebažgům. Se dvěma nabitými pištolami za pasem a s arkebuzou na zádech. Jenže Divoký Janek - Saxamur měl tenkrát několik vynikajících topologů - Maxmiliána zavřel do smyčky a sám spěchal Ebažgy varovat. Dopadlo to tak, že Maxmiliána na Ebažgy pustil, jenže ti na něho čekali a pochopitelně proti nim neměl šanci. Odzbrojili ho a vrátili nám ho. Naši předkové to pak právem zhodnotili jako pokus o vraždu a vyhnali pátera za Vraní Hnízdo. Maxmilián nad tím chvíli uvažoval, až pochopil, že zahodil jedinečnou životní příležitost - a oběsil se na provaze, který měl místo opasku.“

„Zůstalo po něm jméno, které dal městu...“ dodal učitel.

„A samozřejmě pověst, že domovské právo v Saxamuru je taková výhoda, že přijít o něj je horší než poprava,“ dodal Standa.

„A přitom je v kronikách popisováno více případů, kdy lidé odešli dobrovolně,“ pokračoval učitel. „Ale vždycky za tím bylo nějaké poslání. Znovu připomenu jen Jana Ámose Komenského, který v knize »Labyrint světa« postavil Saxamuru velký pomník - i když ho nejmenoval. Různí badatelé později vykládali tu knihu jako čistě utopickou vizi. Netušili, že město, které Jan Ámos popisoval, doopravdy existuje. I když - pravda - ne na Zemi.“

„Já ale doufám, že ty žádné takové »nutkání obětovat se« nemáš,“ řekl Standa. „Myslím, že tady budeš užitečnější než kdyby ses vrátil na Zem. Tam dnes kazatele nepotřebují, mají jich dost.“

„Bez obav, kázání není můj obor,“ usmál jsem se.

Evropský Glóramko nám dal závěrečnou zprávu o přeměně světa a žádost, abychom se k ní vyjádřili, když už na ní máme lví podíl. Jsme prakticky jediní zástupci lidstva, uznávání Glóramky, kteří o jejich existenci víme. Vědí to kromě nás i Ebažgové, kteří je vlastně vypěstovali z obyčejných hnílobných bakterií. Jenže ti se sami obávali toho, že by bakterie při větším množství získaly inteligenci a obrátili se proti nim nebo nám.

Ukázalo se, že nás Glóramkové uznávají, i když inteligencí lidi ze Země i Ebažgy převýšili. Jednají s námi tak, jak by se měli všichni inteligentní potomci chovat ke svým možná zaostalejším předkům. Pohrdání méně rozvinutými bytostmi považují i oni za trestuhodnou hloupost. To jim ale nezabránilo vyhubit většinu lidí Země, jejichž počet již přesáhl osm miliard. Země se drasticky vylidnila a počet lidí na Zemi dnes nedosahuje ani miliardy. Nemůžeme tomu však říkat »nenávist« ani »pohrdání lidmi«. Glóramkové to nazvali »odplevelení«, vzali to ale důkladně.

Když se vysévá mrkev, vyrůstá hotová džungle, ve které se jednotlivé rostlinky navzájem dusí. Proto jich většinu vytrháme a vyhodíme, aby ty, které zůstanou, daly pořádnou úrodu. Kdo to neudělá, vyroste mu na záhonku jen spousta neduživých nudliček.

Ve většině světa se to podobalo pandemii neznámé nemoci. Jakákoliv lékařská péče byla marná, lidé umírali po milionech, ať šlo o multimilionáře nebo o poslední chudáky. Přitom se to části lidí vůbec nedotklo. Naděje celého světa se upínaly k výrobcům vakcín - jenže ti umírali mezi prvními,

nebot' už delší dobu jejich předražené vakcíny příliš nepomáhaly, hlavně že se prodávaly.

Na mnoha místech světa to pak vypadalo jako po moru.

Zmizely celé národy. Glóramkové nečekali, až muslimové postupně vyhynou na sterilitu způsobenou *Toxoplazmou vaeletii*. Zbavili svět islámu naráz a navždy. Ani jsem netušil, jaké otřesné proroctví říkám Hasanovi, že může z celého Chalífátu zůstat sám. Nebylo tomu tak, ale v Severní Africe zůstalo jen pár desítek tisíc lidí, většinou křesťanských Koptů, žijících dlouho pod útlakem muslimů, takže jim nějaká nadřazenost ani nepřišla na mysl. A ti, co zbyli, nechtěli bývalého Chalífu přijmout ani jako pasáka koz. Nevěřili mu. Hasan v zoufalství odcestoval do Čech, využil své znalosti češtiny a požádal o azyl, který získal, jakmile prohlásil, že se vzdal muslimské víry a propadl tím mezi souvěrci trestu smrti. Češi v té chvíli ještě nevěděli, že muslimové už neexistují a Hasan byl dokonce jejich Chalífa, takže mu kýžený azyl udělili. Přivezl s sebou i své čtyři manželky, ale přiznal jen jednu, ostatní vydával za své sestry a brzy je v Čechách provdal. Byly hezké, byl o ně tedy zájem. Jak Hasana znám, zapadne mezi Čechy a od starousedlíků ho za pár let nerozeznáme.

V Subsaharské Africe zbylo několik kmenů Pygmejů, pár tisíc Afričanů, obrácených na křesťanství, ale to bylo prakticky všechno. Jižní část Afriky byla najednou liduprázdná jako v době, kdy se tam hromadně stěhovali Búrové, kteří z neplodného kraje časem udělali obilnici Afriky, než je vyhnali černoši, kterým se stokrát rychleji podařilo změnit kvetoucí zemi opět v pustinu.

Atomová velmoc Indie se scvrkla pod sto milionů obyvatel. Vinu na tom měl podle mého mínění kastovní systém, v poslední době sice trochu potlačovaný, nicméně v myslích většiny lidí tak pevně usazený, že splňovali kritérium pohrdání jinými lidmi.

Kdyby se někomu zdál pokles obyvatel Indie na desetinu původního počtu příliš drastický, stačilo to srovnat se sousedním Pákistánem. Tam totiž přežilo sotva pár stovek lidí. Podepsalo se na tom podle mě opět státní náboženství islám, podobně jako na sousedních islámských zemích. Saúdská Arábie, Emiráty, Kuvajt, Írán vyhynuly a jen vítr se proháněl mezi prázdnými mrakodrapy Dubaje, Teheránu a Islámabádu.

Dlouho se držela Čína. Jihoasijský Glóramko udržel většinu vedoucích míst pomocí svých loutek. Komunistická strana Číny se změnila z hraného

divadla v loutkové, které potrvá tak dlouho, než řízení získají schopnější manažeři bez stranické příslušnosti a pýchy. Navenek Čína působila dojmem klidu, dokonce tam bez dosavadních represí téměř zmizela zločinnost.

Japonsko se naopak bez loutek obešlo, i když počet Japonců poklesl skoro na polovinu. Zřejmě v tomto národu přežívala jeho prastará pýcha, která za Druhé světové války vedla k neuvěřitelné krutosti vojáků vůči civilistům. Porážka většinu Japonců vyléčila z pocitů nadřazenosti, ale zřejmě je potlačila pouze navenek, část Japonců si je v skrytu hýčkala dál. Ti teď zmizeli a zbylí museli převzít jejich místa. Drobnou výhodou bylo zmizení gangsterské organizace Yakuzy a jí podobných.

Také v Rusku došlo k obrovskému úbytku obyvatel. Bylo to pochopitelné, stačí si uvědomit, že pětina byli muslimové a část neskrývaně vyznávala svou »vyvolenost«. Ale i tam to překlenul Severoasijský Glóramko loutkami.

Nás ovšem nejvíce zajímala Evropa. V první řadě zde nastal konec téměř všech migrantů. V Anglii zůstalo tak málo obyvatel, že byl problém obsadit třetinu Londýna a dalších měst. Zmizeli lordi, Sněmovna Lordů osiřela. Kupodivu zůstal téměř nedotčený venkov, který měl nyní za úkol uživit lidi bez dovozu potravin. Britové se dokázali vzchopit jako za války, kdy sázeli brambory i v parcích. Po dřívější velikosti Británie byla ovšem veta.

V Čechách zemřel »na pandemii« skoro milion lidí. Zhruba to odpovídalo počtu komunistů v dobách jejich vlády. Zajímavé bylo, že komunisté nevyhynuli úplně. Zbyli idealisté, kteří svým myšlenkám opravdu věřili. Většina bývalých komunistů se ovšem při převratu hbitě změnila v podnikatele a tak dnes také vyhynula. Jejich schopnost převlékání kabátů na Glóramky nestačila.

Komu se zdálo, že pouhých devět milionů zbylých Čechů je tragédie, tomu stačilo porovnání se sousedy.

Poláků zbylo pět milionů, mezi nimi řádila »nemoc« ještě víc. Také v Rakousku zůstalo jen pět milionů, ale větší tragédie se odehrála v Německu, neboť Němců zůstalo naživu devět milionů, stejně jako Čechů, ale na větším území. Nejenže zmizeli všichni Turci a jiní muslimští přistěhovalci, nemoc řádila i mezi rodilými Němci. Zřejmě si, stejně jako Japonci, uchovali navzdory porážce z Druhé světové války svou pýchu z »Německého nadčlověka«.

Evropa se po »pandemii« hodně podobala Evropě na konci Třicetileté války. Některé kraje se vyhlidnily úplně, jinde zbývaly jen ubohé hloučky lidí. Všude se však dalo žít. Životně důležité podniky, úřady a služby fungovaly, i když někde jen díky loutkám řízeným Glóramky. A tak to bylo v celém světě. Nikde nezůstaly ani zbytky armád, i Policie hodně zeštíhlela. Na mnoha místech zmizela úplně, ale dalo se tam žít i bez ní a bez stálého dozoru. Ukázalo se, že Glóramko chápali i zloděje a zlodějčky jako lidi »pohrdající jinými«, takže je vyhubili. A lidé si mohli oddychnout a jako v Saxamuru přestat zamykat. Klíče i koule na dveřích místo klik začaly být zbytečné. Všude se teď dalo dýchat volněji.

Nejen v Saxamuru...

Den poslední námořní bitvy na Zemi naši radní zařadili mezi svátky. Svátků je v Saxamuru méně než v Čechách, protože se tu neuctívají komerční svátky - Vánoce, Velikonoce, Valentýn, Halloween, ani svátky politické.

Svátky mají připomínat jen opravdu významné dny v našich dějinách. V Saxamuru byly se zavedením památného dne upálení Jana Husa 6.7.1415, kterého Saxamurští uznávali jako velkého reformátora, zrušeny všechny obvyklé katolické svátky. Časem se k tomuto prvnímu památnému dni připojilo jen pár dalších, třeba 30.květen, kdy došlo roku 1434 k bitvě u Lipan a 8.listopad, kdy po bitvě na Bílé Hoře padla Praha. Nějakou dobu slavil Saxamur i 28.říjen 1918 jako obnovu Českého království, ale ten svátek brzy zrušili, protože vlastně nešlo o obnovu království a navíc se ukázalo, že ani česká suverenita dlouho nevydržela.

První máj bude tedy zařazený mezi svátky. Ne jako svátek práce, ani svátek lásky, jak se tradovalo v Čechách, ale jako den poslední světové námořní bitvy s českou účastí.

Ve městě se začala projednávat velice důležitá otázka. Není už čas vrátit Saxamur do Čech? Stačilo by málo - prozradit lidem tajemství cesty z Vraního Hnízda do Saxamuru a zamknout Skály v poloze »Trvale otevřeno«. Čechy se beztak začínají víc a více podobat Saxamuru - jedná se o tom, že by se Továrna rozjela po dlouhých staletích naplno a začala do Čech dodávat své trvanlivé výrobky, ale i domovní bábuchoty, gežury, zemědělské stroje od Ebažgů a další vymoženosti, které dosud měl jen Saxamur.

Tuhle diskusi musíme vést opatrně. Saxamur to tajemství vždy chránil a nebude snadné je porušit. Asi bude nutné vytvořit pravidla - úmyslně neříkám »zákony«, ty se nikdy v Saxamuru nepěstovaly - ale bylo by nutné zajistit, aby se sem nenahrnuly spousty migrantů, jako nedávno do Evropy. Domovské právo se nesmí udělovat benevolentně. Ale nějaké otevření by nastat mělo. Už proto, aby Češi získali přístup k moři. Slíbil jsem, že se do diskuse zapojíme.

=***=

KONEC

KONEC

Slovník:

abego = tvárný kámen podle technologie Ebažgů

aplom = rezonanční neutrinové zobrazení prostoru

bábuchót = zdroj elektrické energie vyvinutý Ebažgy – zachycuje a převádí energii neutrin

Burufjeg = inteligentní vepřici světa za světem Ebažgů

Byzamke = jméno obvyklé u Ebažgů

Caput Serpentis = (latinsky) Hlava hada (též souhvězdí u Hadonoše)

chitimé = rostlina v Saxamuru s tlustými listy, z jejíž šťávy se destiluje nápoj »kletch«.

dušigde = pružný materiál s extrémní trvanlivostí (neztvrdne ani po staletích)

Ebažgu = opičkovití inteligentní obyvatelé světa Ebažgů

fokri = knihy civilizace Ebažgu – nevelké fotografické lístky, elektricky zaznamenávané i čtené.

fyfytýc = mluvící ptáci světa Ebažgů

gaksýzé = materiál na tkaniny

gežúr = malý dopravní prostředek Ebažgů (pro 2-6 lidí)

glóramko = telepaticky propojené společenství (roj)

grese = miniaturní akumulátory s rychlým cyklem nabíjení i vybíjení, použitelné i jako kondenzátory uvnitř elektronických komponentů.

identikit = rekonstrukce obličeje pachatele podle svědectví svědka, schopného popsat charakteristické rysy

katórtom = vymoženost, přednost, výhoda

kefaž = generátor orientované mechanické síly (motor)

kibrih = inteligentní pták ze světa Ebažgů, velikosti vrány

kletch = alkoholický nápoj, vyráběný z rostlin »chitimé«

mončičák = opičkám podobné japonské plyšové hračky, kdysi v Čechách značně oblíbené

nakaírové = téměř vyhynulá prehistorická šelma ze světa Ebažgů, dnes žijící jen v rezervacích

natalita = poměr počtu novorozenců k celkovému počtu obyvatel, obvykle za rok

pipugód = česky »pamětníček«, zvířátko schopné pamatovat si neuvěřitelné množství informací.

Saxamur = (latinsky) Skalní hradby

slašud = využití fluktuace prostoru k dálkovému přeskoku v rámci planety

Stonewall = (anglicky) Skalní hradby

tropismus = orientace živých organismů podle nějaké stimulace, podráždění nebo podnětu (Wiki) fototropismus = obracení rostlin za světlem, heliotropismus = pohyb podle Slunce aj.

zadřevo = materiál podobný dřevu, ale vyrobený z kamene

zasklo = sklu podobná průhledná a přitom velice odolná hmota (technologie Ebažgů)

Žláketnal = jméno obvyklé u Ebažgů

Poznámky:

- 1 Skalní hradby, zdi (latinsky)
- 2 Trojice tvoří kolektiv (lat.)
- 3 Vražda na tyranu není zločinem... ale »naši« tyrani jsou přece svatí...
- 4 Bezpečnost především
- 5 Magnus Söderlund, profesor Stockholmské vysoké ekonomické školy, propagoval kanibalismus ve švédské televizi TV4
- 6 Kód Navajo.
- 7 Princip, aby se každý stroj choval tak, aby v případě jakékoliv chyby sklouzl do »bezpečného směru«. Porucha brzd má vést k nechtěnému zabrzdění raději než k odbrzdění (platí zejména na železnici a u atomových reaktorů) O lidském jednání to platí obdobně.
- 8 Kravské lejno
- 9 IMF - International Money Fund (nebo Institute for Misery and Famine)
- 10 22.7.1944
- 11 V Praze byli ti nejtvrďší ubytovaní ve stanech...
- 12 Vyhlášení války
- 13 Vedlejší škody
- 14 Viz film »Pán prstenů«
- 15 Ukrajina posílala v bedýnkách do Doněcka jen uřezané hlavy. Údajně je rituálně řezali ukrajinští muslimové.
- 16 Kamenná zeď, kamenná hradba
- 17 Vyhlášení války
- 18 Podobně nechali policisté zavraždit Lee Harvey Oswalda, údajného vraha prezidenta J.F.Kennedyho. Ze známosti k němu pustili majitele nočního podniku Rubinsteina, který Oswalda zastřelil a krátce poté zemřel ve vazbě na rakovinu. Komise pak s průhlednou ochotou vyhlásila Oswalda vrahem, čímž atentát na Kennedyho elegantně spláchla. Skutečnost, že prezident Trump nedovolil odtajnění ani po 50 letech, však hodně naznačuje.
- 19 Volně podle Daga Badmana z filmu Limonádový Joe...
- 20 Konec hry!
- 21 Petr Spálený: Zvon šílencův
- 22 Dosud neznámé armády Stonewallu

- 23 Válka Spojených států proti Stonewallu
- 24 Zvlášť tvrdě nám zakázali přibližovat se k americkým letadlovým lodím, proti kterým bude veden nejsilnější úder...
- 25 Velkou část vojáků US Marines tvoří cizinci, najatí za slib legálního získání občanství USA
- 26 Demokrati mají osla, Republikáni slona
- 27 Trojice tvoří kolektiv
- 28 Studentská kolej
- 29 Co jste zač?
- 30 To už jste dneska devátí! Máte papíry? Sem s nimi!
- 31 ...a vpředu smrdí síra... (Karel Kryl)
- 32 Unie Jižní Ameriky
- 33 Blondatý anděl smrti
- 34 Proč?
- 35 Vždyť je to ženská!
- 36 Lituji, ale peníze nemáme. Aspoň ochutnejte náš koláč
- 37 Hnusná čarodějnice!
- 38 Erínye - zpráva o smrti George Söröše
- 39 Dobré nebe! (zaklení)
- 40 Viz nejslavnější záškolačka světa Greta Thurnbergová, přijímaná mnoha prezidenty a málem prohlášená za svatou
- 41 Klasickým příkladem byla známá herečka Květa Fialová
- 42 ...copak nám to asi připomíná?
- 43 Táhni k čertu, Američane!
- 44 Promiňte, nerozumím. Kuba ano, Yankee ne! Nejsem Američan...
- 45 Kdo jste?
- 46 Nejsem Američan, jsem »Stonewall«!
- 47 Anglicky a španělsky »Skalní zeď«
- 48 Ano, pane. Je tohle Kuba?
- 49 Kde je tu Guantanámo? Kolik kilometrů?
- 50 Jdete na ně?
- 51 Chceš-li mír, připravuj válku
- 52 Hlas lidu - hlas Boží